

Ender serisi birinci kitap

Orson Scott Card

Ender'in Oyunu

HUGO ve NEBULA Ödülleri

2. BASKI

ÖL T İ K İ A R B E S P Y A Y I N

Orson Scott Card

Ender'in Oyunu

Ender Serisi

1. Kitap

Altıkırkbeş Basın Yayın

Bilim Kurgu Dizisi

*Bana çocukların nasıl hem genç hem de yaşlı olabildiklerini hatırlatan
Geoffrey'e. . .*

Üçüncü

"Gözleriyle seyrettim, kulaklarıyla dinledim ve sana söylüyorum ki, bu o. Ya da en azından aradığımızı en yakın olanı."

"Erkek kardeş için de bunları söylemiştin."

"Erkek kardeşi denemeleri geçemedi. Başka sebeplerden dolayı. Yeteneği ile ilgisi yok."

"Kız kardeşi de öyle. Bununla ilgili şüpheler de var. Çok uysal. Kendini başkalarının iradesine bırakmaya çok hevesli."

"Eğer diğer kişi düşmanı değilse."

"Öyleyse ne yapalım? Her zaman etrafını düşmanlarla mı saralım?"

"Eğer gerekiyorsa"

"Bu çocuktan hoşlandığını söylediğini hatırlıyorum"

"Eğer Böceklerin eline geçerse, beni onun en sevdiği amcasına benzetirler"

"Tamam. Sonuçta dünyayı kurtarıyoruz. Al onu"

Monitör kadın kibarca gülümsedi ve saçını karıştırarak, "Andrew sanırım bu berbat monitörden bıkmışsındır. Öyleyse, sana güzel haberlerim var. Monitör bugün çıkacak. Bulduğu yerden onu çıkaracağız ve hiç acı olmayacak," dedi.

Ender başını salladı. Hiç acı olmayacakmış, tabii ki bu bir yalandı. Fakat yetişkinler, acıyacağı zaman hep bunu söyledikleri için başına ne geleceğini kesinlikle görebiliyordu. Bazen yalanlar, gerçekten çok daha güvenilirdi.

"Buraya gelir misin Ender, sadece şuraya, muayene masasına otur. Doktor bir dakika içerisinde yanında olacak."

Monitör kadın gitmişti. Ender boynunun arkasındaki ufak cihazın orada olmadığını hayal etmeye çalıştı. Yatakta arkama dönebileceğim ve oramda herhangi bir baskı olmayacak. Ensemün ürperdiğini hissetmeyeceğim ve duş alırken ısınmayacak.

Ve Peter artık benden nefret etmeyecek. Eve geleceğim ve ona monitörün olmadığını göstereceğim, böylece benim de başaramadığımı görecek. Artık normal bir çocuk olacağım, tıpkı onun gibi. Ondan sonra bu kadar kötü olmayacak. Monitörü onun taşıdığından tam bir yıl daha uzun taşıdığım için beni affedecek. Biz. . .

Muhtemelen arkadaş olmayacağız. Hayır, Peter çok tehlikeliydi. Peter çok sinirliydi. Yine de kardeşiler. Düşmanlık yok, arkadaşlık yok, sadece kardeşlik; aynı ev içinde yaşayabilmek. Benden nefret etmeyecek, sadece beni yalnız bırakacak. Hatta Böcekler ile Astronotları oynamak istediğinde, belki de onunla oynamak zorunda kalmayacağım ve sadece kitap okuyabileceğim.

Fakat Ender böyle düşünse bile, Peter'in onu yalnız bırakmayacağım biliyordu.

Delilik zamanlarında, Peter'in gözlerinde bir şeyler olurdu ve Ender bakışlarındaki o kıvılcımı her

gördüğünde Peter'in yapmayacağı tek şeyin, onu yalnız bırakmak olacağını bilirdi. Piyano çalışıyorum Ender. Gel de sayfaları benim için çevir. Oh, monitör çocuk, erkek kardeşine yardım edemeyecek kadar meşgul mü? Çok mu akıllı? Birkaç Böcek mi öldürmen lazım, astronot? Hayır, hayır, senin yardımını istemiyorum. Kendi başıma halledebilirim, seni küçük piç kurusu, seni aşağılık Üçüncü.

“Uzun sürmeyecek, Andrew” dedi doktor.

Ender başını salladı.

“Çıkarılabilecek şekilde tasarlandı. Enfeksiyon yapmadan, zarar vermeden. Fakat biraz gıdıklanma olabilir ve bir şeyin kaybolduğu hissine kapıldıklarını söylerler. Bir şeyler arayıp duracaksın, bulamayacaksın, aslında aradığın şeyin ne olduğunu da hatırlamayacaksın. Öyleyse ben söyleyeyim, aradığın şey o monitör olacak ve artık orada olmayacak. Birkaç güne kadar da bu duygu geçmiş olacak.”

Doktor Ender'in başının arkasındaki bir şeyi çeviriyordu. Aniden boynundan kasıklarına doğru iğne gibi bir ağrı saplandı. Ender arkasının kasıldığını hissetti ve vücudu sertçe geriye doğru yaylandı; başı yatağa vurdu. Bacaklarının kıvrandığını hissedebiliyordu, elleri birbirine o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki, eğrildiler.

"Deedee!" diye bağırdı doktor. "Sana ihtiyacım var" hemşire soluk soluğa içeriye koştu. "Bu kasları rahatlatmamız lazım. Onu bana getir, şimdi! Daha ne bekliyorsun!"

Bir şeyler el değiştirdi; Ender ne olduğunu göremedi. Yana doğru yalpaladı ve muayene masasından düştü. "Yakala onu!" diye haykırdı hemşire.

“Onu sadece sabit tut!”

“Onu siz tutun doktor, benim için fazla güçlü.”

“Hepsini değil! Kalbini durduracaksınız.”

Ender, gömleğinin yakasının biraz üzerinde, arkasına bir iğnenin girdiğini hissetti. İğne yakmıştı, fakat ateşin yayıldığı her bölgedeki kaslar yavaş yavaş gevşedi. Bunun yarattığı korku ve acı yüzünden artık ağlayabilirdi, “İyi misin Andrew?” diye sordu hemşire.

Andrew nasıl konuşulacağını hatırlayamadı. Onu masanın üzerine kaldırdılar. Kalp atışlarını kontrol ettiler, hiç anlamadığı başka şeyler yaptılar.

Doktor sarsılmıştı; konuşurken sesi titredi.

“Bu şeyleri üç yıl çocukların içinde bırakıyorlar, ne umuyorlar ki? Onu kaybedebilirdik, bunun farkında mısın? Sonsuza kadar beyninin fişini çekebilirdik”

“İlaç etkisini ne zaman kaybedecek?” diye sordu hemşire “Onu en azından bir saat burada tut. İzle.

Eğer on beş dakika içinde konuşmaya başlamazsa beni ara. Sonsuza kadar fişini çekebilirdik. Bende bir Böceğin zihniyeti yok.”

Bayan Pumpherey'in sınıfına, paydos zilinden sadece on beş dakika evvel geri geldi. Bacakları üzerinde hâlâ bir parça dengesizdi.

“İyi misin Andrew?” diye sordu Bayan Pumpherey.

Başını salladı “Hasta miydin?”

Kafasını salladı.

“iyi görünmüyorsun.”

“Ben iyiyim.”

“Olursan iyi olacak, Andrew.”

Sandalyesine doğru ilerledi, ama durdu. Şimdi ben neyi arıyordum? Neyi aradığımı hatırlayamıyorum.

“Sandalyen karşıda,” dedi Bayan Pumpherey.

Oturdu, fakat ihtiyacı olan başka bir şeydi, kaybetmiş olduğu bir şey. Onu sonra bulurum.

“Monitörün,” diye fısıldadı, arkasındaki kız.

Andrew omuzlarını silkti.

“Monitörü,” diye fısıldadı kız, diğerlerine.

Andrew eliyle dokunup boynunu hissetti. Orada bir yara bandı vardı. Gitmişti. Şimdi tastamam herkes gibiydi.

“Yıkandın mı? Andy” diye sordu, koridorun çaprazında ve onun arkasında oturan bir oğlan. İsmi hatırlayamadı. Peter. Hayır o başka birisiydi.

“Sessiz olun. Bay Stilson” dedi Bayan Pumpherey. Stilson sırtıttı.

Bayan Pumpherey, çarpmayı anlatıyordu. Ender, sırasının üzerine amaçsızca dağlık adaların, eş yükselti eğrisi haritalarını karalıyor ve sonra, sırasına onların her açıdan üç boyutlu görüntülenmesini emrediyordu. Tabii ki öğretmen, onun derse dikkatini vermediğini biliyordu ama onu rahatsız etmedi.

Her zaman cevabı bilirdi, hatta öğretmeni onun derse dikkatini vermediğini düşündüğünde bile.

Sırasının köşesinde bir kelime belirdi ve sıranın çevresi etrafında ilerlemeye başladı. İlk başta, yukarıdan aşağıya ve tersti, ama Ender kelime sıranın altına ulaşır düzgün duruma gelmeden önce onun ne olduğunu anlamıştı.

Ender gülümsedi. Nasıl mesaj yollanacağını ve onları nasıl ilerleteceğini kafasında oluşturan kişi kendisiydi; gizli düşmanı ona kötü sözler söylese de yollanma şekli onu mest ediyordu.

Üçüncü olması onun hatası değildi. Bu hükümetin fikriydi. Bunu emreden onlardı. Ender gibi bir Üçüncü okula başka nasıl gidebilirdi ki? Ve artık monitör yoktu. Andrew Wiggin’e ünvanını kazandıran deney, bir işe yaramamıştı. Eğer yapabilselerdi, onun doğmasına izin veren feragatnameyi iptal etmek isteyeceklerinden emindi. Başarılı olmadın mı? Öyleyse deneyi silin gitsin.

Zil çaldı. Herkes sıralarını kapattı ve aceleyle kendilerine hatırlatıcı notlar yazdılar. Bazıları dersleri ya da verileri evdeki bilgisayarlarına aktarıyorlardı. Birkaç kişi göstermek istedikleri şey basılırken yazıcının etrafında toplandı. Ender sıranın kenarında duran çocukların kullandığı klavyeye ellerini uzattı ve yetişkinlerinki kadar büyük ellere sahip olmanın nasıl bir duygu olacağını merak etti.

Çok büyük ve hantal hissediyor olmalılar, kalın güdük parmaklar ve iri avuçlar. Tabii ki onların daha büyük klavyeleri vardı - ama nasıl o kalın parmaklarla Ender’in yaptığı gibi, birbirine değmeden ya da üst üste gelmeden, sıranın kenarından merkezine kadar yetmiş dokuz kere spiral yapabilen dümdüz bir çizgi çizebiliyorlardı? Öğretmen aritmetiğe takılıp kaldığında bu onu oyalayacak bir şeydi. Aritmetik!

Üç yaşındayken, Valentine ona aritmetiği öğretmişti.

“İyi misin, Andrew?”

“Evet efendim. ”

“Otobüsü kaçıracaksın.”

Ender başını salladı ve ayağa kalktı. Diğer çocuklar gitmişti. Yine de, kötü olanlar bekleyeceklerdi. Monitörü boynunda yoktu, duyduklarını duymuyor, gördüklerini görmüyordu. Ne isterlerse söyleyebilirlerdi. Hatta onu dövebilirlerdi; artık hiç kimse onları görmüyordu, öyleyse Ender’i kurtarmaya kimse gelmeyecekti. Monitörün avantajları vardı ve onları özleyecekti.

Stilson’dı tabi ki. Diğer çocukların çoğundan iri değildi, fakat Ender’den daha iriydi. Ve yanında diğerleri de vardı. Her zaman yaptığı gibi.

“Hey, Üçüncü. “ Cevap verme, söyleyecek bir şey yok.

“Hey, Üçüncü, seninle konuşuyoruz, Üçüncü, hey Böcek aşığı, seninle konuşuyoruz.”

Verebileceğim bir cevabım yok. Söyleyeceğim her şey, durumu daha da güçleştirecek. Öyleyse hiçbir şey söylemiyorum.

“Hey, Üçüncü, hey, pislik, çaktın ha? Bizden daha iyi olduğunu düşünüyordun, ama küçük kuşunu kaybettin. Üçüüük, boynunda yara bandı var.”

“Geçmeme izin verecek misiniz?” diye sordu Ender.

“Geçmesine izin verecek miyiz? Gitmesine müsaade edelim mi?” Hepsi güldü. “Tabi ki gitmene izin vereceğiz. Önce kolunun geçmesine izin vereceğiz, sonra kışının geçmesine, sonra belki dizinin bir parçasının.”

Şimdi diğerleri de alay ediyordu. “Küçük kuşunu mu kaybettin. Üççük. Küçük kuşunu kaybettin.

Üççük. “ Stilson tek eliyle, onu ittirmeye başladı. Arkasındaki biri, sonra onu Stilson’a doğru ittirdi.

“Tahtıravalli, dönme dolap,” dedi birisi.

“Tenis!”

“Pin pon!”

Mutlu son olmayacaktı. Öyleyse Ender, sonunda en mutsuz olmamaya karar verdi. Stilson’ın kolu, onu ittirmek için tekrar ortaya çıktığında, Ender onu yakaladı. Iskalamıştı.

“Oh, benimle kavga mı edeceksin, ha? Benimle kavga mı edeceksin, Üççük?”

Ender’in arkasındakiler, onu tutmak için atıldılar.

Ender, gülecekmiş gibi hissetmiyordu, ama güldü. “Yani hepiniz buraya bir Üçüncüyle kavga etmek için mi toplandınız?”

“Bizler insanız. Üçüncü değil, bok suratlı. Ancak bir osuruk kadar güçlüsün!”

Yine de gitmesine izin verdiler. Ve bunu yapar yarmaz. Ender, dosdoğru Stilson’u göğüs kemiğinden yakalayarak yukarıya doğru sert bir tekme attı. Yere düştü. Ender’i bir şaşkınlıktır almıştı; bir tekmeyle Stilson’ı yere sereceğini hiç düşünmemişti. Stilson’ın böyle bir kavgayı ciddiye almayıp bu kadar sert bir darbeye hazırlıklı olmayacağı hiç aklına gelmemişti.

Bir an için, diğerleri geri çekildiler ve Stilson hareketsiz halde yattı. Hepsi onun ölüp ölmediğini merak ediyordu. Bununla birlikte, Ender, intikamı engellemek için bir yol aramaya çalıştı. Yarın onu paketlemesinler diye. Bu sorunu şu anda ve kökünden halletmek zorundayım, yoksa her gün bununla mücadele edeceğim ve gün geçtikçe daha da beter olacak.

Ender altı yaşında olmasına rağmen, erkekçe kavgaların söylenmemiş kurallarını biliyordu. Yerde,

çaresizce yatan bir rakibe saldırmak yasaktı, sadece bir hayvan bunu yapardı.

Ender Stilson'ın sırt üstü dönmüş gövdesine doğru yürüdü ve kaburgalarına tekrar acımasızca tekme attı. Stilson inledi ve ondan uzağa yuvarlandı. Ender, onun etrafından yürüdü ve kasıklarına yine bir tekme attı. Stilson tek bir ses bile çıkaramadı; sadece iki büklüm oldu ve gözlerinden yaşlar aktı.

Sonra Ender, diğerlerine buz gibi bir bakış attı. "Üzerime çullanmak gibi bir fikriniz var.

Muhtemelen beni bayağı kötü benzetebilirsiniz de. Fakat sadece, beni benzetmeye çalışan insanlara ne yaptığımı hatırlayın. Bundan sonra size ne zaman saldıracağım ve bunun ne kadar berbat olacağı hakkında endişeleneceksiniz." Stilson'ı suratından tekmeledi. Burnundan akan kan etrafa sıçradı, "Bu kadar kötü olmayacak," dedi Ender, "Daha da kötü olacak."

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Kimse onu takip etmedi. Otobüs durağına açılan koridora giden köşeyi döndü. Arkasındaki çocukların, "Vay be! Şuna bak, resmen çarpıldı." dediklerini duyabiliyordu. Ender başım koridorun duvarına doğru dayadı ve otobüs gelene kadar ağladı. Şimdi aynı Peter gibiyim.

Monitörümü aldılar, artık tıpkı Peter gibiyim.

Peter

"Tamam, devre dışı. O nasıl?"

"Birkaç yıl, bir başkasının bedeninde yaşar, ona alışırsın. Şu anda o surata bakıyorum. Ne olup bittiğini bilmiyorum. Onun surat ifadelerini görmeye değil, onları hissetmeye alışkınım."

"Hadi, burada psikanalizden bahsetmiyoruz. Bizler askeriz, cadı doktoru değil. Daha şimdi onu, bir çete liderinin barsaklarını dışarı çıkarırken gördün. "

"Çok iyiydi. Onu sadece dövmekle kalmadı fena benzetti. Tıpkı Mazer Rackham-"

"Onu bana verin. Böylece, komitenin kararından geçebilir."

"Muhtemelen. Kardeşiyle ne yapacak bakalım, şimdi monitör de devre dışı. "

"Kardeşi. Kardeşinin ona yapacaklarından korkmuyor musun? "

"Bunun risksiz bir iş olmadığını bana söyleyen şendin."

"Bazı kayıtları tekrar inceledim. Elimde değil. Çocuğu seviyorum. Sanırım başını belaya sokacağız."

"Tabii ki sokacağız. Bu bizim işimiz. Bizler kötü cadıyız. Zencefilli çörek sözü veririz, ama, küçük piç kurularını çiğ çiğ yeriz."

"Üzgünüm, Ender," diye fısıldadı Valentine. Boynundaki yara bandına bakıyordu.

Ender duvara dokundu ve arkasındaki kapı kapandı.

“Umurumda değil. Gittiği için mutluyum.”

“Giden, nedir?” Ağız dolusu, fıstık ezmesi ekmeğini çiğneyerek, Peter oyun salonuna girdi.

Ender Peter’i, koyu, kalın, karmakarışık saçları ve Büyük Alexander’ı andıran yüzüyle on yaşında ve hızla büyümekte olan güzel bir çocuk olarak görmüyordu. Ender Peter’a sadece, hemen her zaman acıyla noktalanmış o tehlikeli ruh halinin ortaya çıkmasına neden olan kızgın ve sıkıntılı ifadenin var olup olmadığını anlamak için baktı. Peter’ın gözleri, boynundaki yara bandını fark eder etmez, kızgınlığı ele veren o ateş ortaya çıktı.

Valentine de görmüştü. “Şimdi, bizim gibi,” dedi, saldırmaya zaman bulmadan önce, onu yatıştırmaya çalışarak.

Fakat Peter yatıştıramayacaktı. “Bizim gibi mi? Altı yaşına kadar o küçük aleti taşıdı. Şeninkini ne zaman kaybettin? Üç yaşındaydın. Ben beş yaşından önce kaybettim. Neredeyse başarıyordu, küçük piç, küçük Serseri.”

Her şey yolunda, diye düşündü Ender. Konuş, konuş, Peter. Konuşmak iyidir.

“Güzel, şimdi koruyucu meleklerin sana göz kulak olmuyor,” dedi Peter. “Acı çekip çekmediğini kontrol etmek için, sana bakmıyorlar, ne söylediğimi duymak için dinlemiyorlar, sana ne yaptığımı görmüyorlar. Buna ne diyorsun he, buna ne diyorsun?”

Ender omzunu silkti.

Birden Peter gülümsedi ve neşeli bir alaycılıkla, ellerini çırdı. “Hadi, Böcekler ile Astronotları oynayalım” dedi.

“Annem, nerede?” diye sordu, Valentine.

“Dışarıda,” dedi Peter. “Sorumlu benim.”

“Sanırım babamı çağıracağım.”

“Hadi çağır,” dedi Peter, “biliyorsun ki hiçbir zaman evde olmaz.”

“Oynayacağım,” dedi Ender.

“Böcek sen olacaksın,” dedi Peter.

“Bir kez olsun bırak da Astronot o olsun,” dedi Valentine “Şişman suratını bu işin dışında tut, osuruk ağızlı,” dedi Peter.

“Yukarıya gel ve silahlarını seç.”

Ender, iyi bir oyun olmayacağını biliyordu. Söz konusu kazanmak değildi. Çocuklar, koca mangalarla koridorda oynadıkları zaman, Böcekler asla galip gelmezdi ve bazen oyunlar sertleşebilirdi. Ancak burada, onların evinde, oyun zaten ciddi başlardı ve Böcek, öylece boş vermez, gerçek savaşlarda yaptığı gibi, bırakıp gitmezdi. Astronot bitirmeye karar verene kadar Böcek oyundaydı.

Peter alt çekmecesini açtı ve bir Böcek maskesi çıkarttı. Peter maskeyi satın aldığı anda annesi çok üzülmüştü, fakat babası. Böcek maskelerini saklayıp çocuklarının sahte lazer silahlarıyla oynamasına izin vermeyerek savaşı sona erdiremeyeceğini vurgulamıştı. Savaş oyunları oynamak daha iyiydi ve Böcekler tekrar geldiğinde, daha fazla hayatta kalma şansları olurdu.

Eğer oyunlardan sağ salım çıkarsam, diye düşündü Ender. Maskeyi taktı. Yüzü, sıkıca bastırılmış bir el tarafından kapatılmış gibiydi. Fakat Böcek olmanın hissettirdiği şey bu olmasa gerek, diye düşündü

Ender. Bu suratı sanki bir maskeymiş gibi giyinmiyorlar, bu onların gerçek suratı. Böcekler kendi dünyalarında, insan maskesi takıp oynuyorlar mıydı? Ve bizi nasıl çağırıyorlardı? Yapışkanlar diye mi, onlarla karşılaştırıldığımızda çok yumuşak ve yağlıydık “Dikkat et. Yapışkan” dedi Ender.

Peter’i göz deliklerinin arasından ancak görebiliyordu. Peter ona gülümsedi. “Yapışkan, hah? Tamam Böcek pisliği, görelim bakalım suratını nasıl dağıtacağız.”

Ender, Peter’in ağırlığının hafifçe yer değiştirdiğini hissettiyse de, onun geldiğini göremedi; maske genel görüşünü engelliyordu.

Aniden, kafasının yanında, bir darbenin ağırlığını ve acısını hissetti; dengesini kaybetti, öylece düştü.

“İyi göremiyor musun ha. Böcek?” dedi Peter.

Ender maskeyi çıkarmaya başladı. Peter ayak parmağını, Ender’in kasıklarına koyarak, “Maskeyi çıkarma,” dedi.

Ender maskeyi yerine yerleştirdi ve ellerini çekti.

Peter ayağıyla bastırdı. Ender acıdan kıvrandı; iki büklüm oldu.

“Düz yat. Böcek. Senin üzerinde deneyler yapacağız. En sonunda sizden birini canlı ele geçirdik ve nasıl çalıştığınızı göreceğiz.”

“Peter, kes şunu,” dedi Ender.

“Peter kes şunu. Çok güzel. Demek ki siz Böcekler isimlerimizi tahmin edebiliyorsunuz. Kendinizi acındırabiliyorsunuz, şirin küçük çocuklar, böylece sizi sevip, size karşı nazik olacağız. Ama bu işe yaramaz. Gerçekte ne olduğunu görebiliyorum. Seni insana benzetmeye çalıştılar, küçük Üçüncü, ama sen gerçek bir Böceksin ve bu belli oluyor.”

“Ayağını kaldırıp bir adım attı ve sonra Ender’in üzerinde diz çöktü; dizleri Ender’in göğüs kafesinin hemen altından göbeğine bastırıyordu. Ağırlığını Ender’e, gittikçe daha fazla verdi. Ender nefes almakta güçlük çekmeye başladı.

“Seni böyle öldürebilirdim,” diye fısıldadı Peter. “Sadece bastırarak, sen ölene kadar. Ve canını yaktığının farkında olmadığımı, sadece oyun oynadığınızı söyleyebilirdim. Bana inanırlardı ve her şey iyi olurdu. Sen ölmüş olurdun. Her şey iyi olurdu.”

Ender konuşmadı; nefesi ciğerlerinden dışarı çıkmak için basınç yapıyordu. Peter ciddi olabilirdi. Muhtemelen ciddi değildi, ama daha sonra olabilirdi.

“Ciddiyim,” dedi Peter. “Ne düşünürsen düşün, ciddiylim. Sana yetki verdiler, çünkü ben çok umut vericiydim. Ama başaramadım. Sen daha iyisini yaptın. Senin daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Fakat ben, daha iyi bir küçük kardeş istemiyorum. Ender. Bir Üçüncüyü istemiyorum.”

“Seni şikayet edeceğim,” dedi Valentine kapı aralığından.

“Sana kimse inanmaz.”

“İnanırlar.”

“O zaman, sen de ölüsün, sevgili küçük kardeşim.”

“Oh, evet,” dedi Valentine. “Bak buna inanırlar. Onun Andrew’i öldürebileceğini bilmiyorduk, üstelik Andrew’i öldürdükten sonra Valentine’yi de öldürebileceğini hiç ummuyorduk Üzerindeki baskı biraz hafifledi.

“Öyleyse bugün değil. Ama bir gün gelecek ikiniz bir arada olamayacaksınız. Ve bir kaza meydana gelecek.”

“Tek yaptığın konuşmak.” dedi Valentine, “Bu söylediklerinin hiçbirinde ciddi değilsin.”

“Ciddi değil miyim?”

Valentine; “Peki neden ciddi olamayacağımı biliyor musun?” diye sordu.

“Çünkü bir gün devlet kademelerinde yer almak istiyorsun. Seçilmek istiyorsun. Küçükken kız ve erkek kardeşinin şüpheli kazalar sonucu öldüğünü öğrenirlerse seni seçmezler. Özellikle de kütüphanedeki gizli dosyama koyduğum ve öldüğüm zaman açılacak olan mektup bulunursa. . .”

“Bana palavra sıkma,”

“Mektupta şunlar yazıyor: Ben ecelimle ölmedim, beni Peter öldürdü, Andrew henüz ölmediyse onun ki de yakındır. Belki tutuklanman için yeterli olmaz ama seçilmeni engeller.”

“Şimdi de onun monitörü sen olmuşsun.” dedi Peter, “Gece, gündüz ona göz kulak olsan iyi olur.

Hep yanında ol.”

“Ender’le ben aptal değiliz. Her konuda en az senin kadar iyi puanlar aldık. Bazılarında daha iyiydik. Hepimiz şaşılacak derecede parlak çocuklarız. Sen en parlağımız değilsin, sadece en büyüğümüzün.” “Evet, biliyorum. Ama onun yanında olmadığın, onu unuttuğun bir gün gelecek ve aniden hatırlayacak, onun yanına koşacaksın, o kusursuz bir şekilde orada olacak ve bir daha ki sefere onu bu kadar fazla merak etmeyecek ve bu kadar çabuk davranmayacaksın. Her seferinde Ender iyi olacak. Unuttuğumu düşüneceksin. Bunu söylediğimi hatırlasan bile, unuttuğumu düşüneceksin. Yıllar geçecek. Sonra berbat bir kaza olacak, onun cesedini bulup sürekli ağlayacağım ve bu konuşmayı hatırlayacaksın, Valla, fakat hatırladığına pişman olacaksın. Çünkü değiştirdiğimi, bunun gerçekten bir kaza olduğunu ve çocukluk zamanından kalma bir kavgada söylediklerimi hatırlamanın bile acımasızlık olduğunu düşüneceksin. Oysa bu gerçek olacak. Ben hiç unutmayacağım. O ölecek ve sen hiçbir şey yapamayacaksın, en ufak bir şey. Sen benim sadece en büyük olduğumu düşünmeye devam et.”

“En büyük alçak.”

Peter ayaklarının üzerine sıçradı ve kıza doğru hamle yaptı. Kız geriye doğru fırladı. Ender maskesini çıkardı. Peter kendini yatağa atarak kahkaha atmaya başladı. Yüksek sesle ve müthiş bir neşeyle gülüyor, gözlerinden yaşlar geliyordu. “Ah! çocuklar, siz süpersiniz, dünya gezegeni üzerindeki en büyük salaklarız.”

“Şimdi tüm bunların birer şaka olduğunu söyleyecek.” dedi Valentine.

“Şaka değil, oyun. Sizin herhangi bir şeye inanmanızı sağlayabilirim. Sizi kukla gibi etrafta dans ettirebilirim.” Canavarlara özgü sahte bir sesle; “Sizi öldürüp parçalara ayıracağım, sonra da çöp deliğine atacağım.” diye bağırdı. Sonra tekrar gülerek; “Güneş sistemindeki en büyük salaklar.”

Ender ayakta durmuş Peter’in gülüşünü seyrediyor ve Stilson’u, onun vücudunu nasıl çatırdattığını düşünüyordu. Buna ihtiyacı olan, onu hak eden Peter’di.

Valentine sanki onun kafasını okuyormuş gibi; “Hayır Ender.” diye fısıldadı.

Peter aniden yana yuvarlandı, yataktan indi ve kavga pozisyonuna geçti. “Oh, evet Ender, ne zaman istersen.”

Ender sol ayağını kaldırdı ve ayakkabısını çıkardı. Havada tuttu. “Ayakkabımın ucunu görüyor musun? Bu kan, Peter. Benim kanım değil.”

“Aha, aha. Ölüyorum, ölüyorum. Ender bir tırtıl ezmiş, şimdi de beni ezecek.”

Ona ulaşmak mümkün değildi. Peter doğuştan katildi ve bu durumu Valentine ile Ender dışında hiç kimse bilmiyordu.

Anneleri eve geldi ve Ender’le monitör hakkında konuştular. Babaları geldiğinde bunun ne kadar güzel bir sürpriz olduğunu, harika çocukları olduğu için devletin onlara üç adet yapmalarını söylediğini ve şimdi devletin onlardan hiçbirini almak istemediğini, böylece üçünün de burada olduklarını, içlerinde hâlâ bir Üçüncünün var olduğunu söyleyip durdu. Ta ki Ender ona bağırarak isteyinceye kadar; “Biliyorum, ben bir Üçüncüyüm. Eğer isterseniz hemen giderim, böylece herkesin önünde utanmak zorunda kalmazsınız, üzgünüm, monitörü kaybettim, artık üç çocuğunuz var ve net hiçbir açıklama yok, sizin için çok rahatsız edici bir durum, çok üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.”

Yatakta uzanmış karanlığın içinde yukarı bakıyordu. Üzerindeki ranzada Peter’in dönüp durduğunu ve rahatsız bir şekilde sallandığını duyabiliyordu. Ardından Peter yataktan aşağı indi ve odadan dışarı çıktı. Ender sifonun sesini duydu. Sonra kapı eşiğinde Peter’in silueti belirdi.

Uyuduğumu sanıyor. Beni öldürecek.

Peter yatağa doğru yürüdü ve kendinden emin bir tavırla yatağına çıkmadan Ender’in yanına geldi, kafasının dibinde durdu.

Fakat Ender’i boğmak için herhangi bir yastık almadı. Elinde hiçbir silah yoktu.

Fısıldamaya başladı; “Ender, çok üzgünüm, çok üzgünüm. Nasıl olduğunu bilirim, üzgünüm, ben senin kardeşinim, seni seviyorum.” Uzun bir süre sonra Peter’in nefes alışından uyuduğu belli oluyordu. Ender ensesindeki bandı söktü. O gün ikinci kez ağladı.

Graff

"Kız kardeşi, zayıf halkamız. Onu gerçekten seviyor."

"Biliyorum. Başından beri, her şeyi mahvedebilir. Kızdan ayrılmak istemeyecek."

"Öyleyse ne yapacaksın?"

"Onu, kızla kalmak istediğinden daha fazla bizimle gelmek istediğine ikna edeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Ona yalan söyleyeceğim"

"Ya işe yaramazsa?"

"O zaman doğruyu söylerim. Acil durumlarda bunu yapmamıza izin veriliyor. Her şey için plan yapamayız, biliyorsun."

Kahvaltıda sırasında Ender çok aç değildi. Okulda neler olacağını merak edip duruyordu. Dünkü kavgadan sonra Stilson'la yüzleşmek. Stilson'ın arkadaşları ne yapacaktı? Muhtemelen hiçbir şey, ama emin olamıyordu. Gitmek istemedi.

“Yemiyorsun, Andrew,” dedi annesi.

Peter odaya girdi. “Günaydın, Ender. Yapış yapış duş bezini banyonun ortasında bıraktığın için sağol.”

“Sadece senin için,” diye mırıldandı Ender.

“Andrew yemen lazım.”

Ender, öyleyse beni iğneyle besle, diyen bir ifadeyle bileklerini uzattı.

“Çok komik,” dedi annesi, “ilgili olmaya çalışıyorum, ama bu benim zeki çocuklarıma hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Bizi üstün zekalı yapan senin genlerin anne,” dedi Peter. “Babamdan almadığımızı eminiz.”

“Duydum” dedi babası, yemek yerken masanın üzerinde gösterilen haberlerden başını kaldırmayarak.

“Duymasaydın boşa gitmiş olurdu.”

Masadan bir uyarı sesi geldi. Kapıda birisi vardı.

“Kim o?” diye sordu anne.

Baba bir düğmeye dokundu ve videosunda bir adam belirdi. Adamın üzerinde, artık hiçbir şey ifade etmeyen, tek askeri üniforma vardı, I. F. Uluslararası Donanma.

“Bittiğini zannediyordum,” dedi baba.

Peter hiçbir şey söylemeden yalnızca mısır gevreğine süt koydu. Ve Ender, belki de tüm bunlardan sonra bugün okula gitmek zorunda kalmayacağım diye düşündü.

Baba kapıyı açan şifreyi girdi ve masadan kalktı.

“Ben bakarım,” dedi. “Siz yemenize bakın.” Birkaç dakika sonra odaya geri döndü, eliyle işareti ederek Anne'yi çağırdı.

“Başın büyük belada,” dedi Peter. “Okulda, o çocuğa ne yaptığını öğrendiler ve şimdi sana Kuşakta mola verdirecekler.”

“Ben altı yaşındayım salak, ben bir çocuğum.”

“Sen Üçüncüsün, bok kafalı. Senin hiçbir hakkın yok.”

Saçları, uykusuz yüzünü çevreleyen bir ışık büzmesini andırıyordu. Valentine içeri girdi. “Annemle babam nerede? Okula gidemeyecek kadar hastayım.”

“Başka bir ağızdan muayene, ha?” dedi Peter.

“Kapa çeneni, Peter,” dedi Valentin.

“Rahatlamalı ve tadını çıkarmalısın,” dedi Peter, “daha kötüsü de olabilirdi.”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum.”

“Anal muayene de olabilirdi.”

“Öğğğ” dedi Valentine. “Annemle babam nerede?”

“I. F. 'den bir adamla konuşuyorlar.”

Kız içgüdüsel olarak Ender'e baktı. Bunca şeye rağmen, dört yıl boyunca birinin gelip onlara, Ender'in geçtiğini ve Ender'e ihtiyaç duyduklarını söylemesini beklemişlerdi.

“Doğru, ona baksana” dedi Peter. “Fakat, ben olabilirim, biliyorsun. Nihayet en iyisinin ben olduğumu anlamış olabilirler.” Peter'in hayalleri yine yıkıldı ve bu yüzden her zaman olduğu gibi kabalaştı.

Kapı açıldı.” Ender” diye seslendi baba, “buraya gelsen iyi olacak.”

“Üzgünüm, Peter” diye alay etti, Valentine.

Baba ters ters baktı, “Çocuklar, bu komik bir olay değil.”

Ender, babasını salona kadar takip etti. İçeri girdiklerinde I. F. subayı ayağa kalktı, fakat Ender'e elini uzatmadı.

Anne parmağındaki evlilik yüzüğünü çeviriyordu. “Andrew, kavgaya girecek yapıda biri olduğun hiç aklıma gelmezdi”

“Stilson'ların oğlu hastanede.” dedi baba. “Onu gerçekten iyi benzetmişsin. Ayakkabılarınla Ender, bu kesinlikle dürüstçe değil.”

Ender kafasını salladı, Stilson olayı için donanmanın bir subayını değil, okuldan binlerinin gelmesini bekliyordu.

Durum düşündüğünden çok daha ciddiye. İyi de o durumda başka ne yapabilirdi, hala bilmiyordu.

“Davranışın için bir açıklaman var mı, genç adam?” diye sordu subay.

Ender tekrar kafasını salladı. Ne diyeceğini bilmiyordu ve hareketlerinin ortaya çıkardığından daha da canavar ruhluymuş gibi görünmekten korkuyordu. Cezam her neyse katlanacağım, başa gelen çekilir.

“Hafifletici sebepleri göz önünde bulundurmamak istiyoruz,” dedi subay, “fakat sana söylemeliyim ki, olay dışarıdan pek de iyi gözüküyor. Kasıklarını tekmelemek, yerdeyken vücuduna ve suratına arka arkaya tekme atmak; kulağa sanki bundan epey zevk almışsın gibi geliyor.”

“Zevk almadım,” diye fısıldadı Ender.

“Öyleyse neden yaptın?”

“Çetesi oradaydı,” dedi Ender.

“Yani? Bu bir şeyi haklı gösteriyor mu?”

“Hayır,”

“Bana neden vurmaya devam ettiğini anlat. Çoktan kazanmıştın.” “Onu yere sererek ilk kavgayı kazandım. Bundan sonraki tüm kavgaları da kazanmak istedim. Böylece benle uğraşmayacaklardı.”

Çok korkmuştu, davranışlarından çok utanıyordu, kendini tutmaya çalışmasına rağmen, tekrar ağladı.

Ender ağlamayı sevmezdi ve nadiren ağlardı, şimdiyse bir günden kısa bir sürede, bunu üç kez yapmıştı. Ve her defasında daha da kötüleşiyordu. Annesinin, babasının ve subayın önünde ağlamak, utanç vericiydi. “Monitörümü aldınız,” dedi Ender. “Kendi kendime göz kulak olmak zorundaydım, öyle değil mi?” “Ender, bir büyüğünden yardım istemeliydin,” diye başladı baba. Fakat, subay ayağa kalktı ve odanın bir ucundan Ender'e doğru yürüdü. Elini uzattı. “Benim adım Graff, Ender. Albay Hyruan Graff. Kuşaktaki, savaş akademisinin temel eğitim direktörüyüm. Seni akademiye katılmaya davet etmek için buraya geldim.”

Her Şeye rağmen. “Fakat monitör-”

“Sınavındaki son aŐama, monitör çıktıktan sonra, neler olacağını görmekti. Bunu her zaman bu Şekilde yapmayız, fakat senin durumunda-”

“Yani geçti mi?” Anne kuŐkuluuydu. “Stilson’ların oğlunu hastaneye yollayarak? Ya Andrew onu öldürmüŐ olsaydı, neler yapacaktınız, ona madalya mı verecektiniz?”

“Ne yaptığı değil, Bayan Wiggin. Neden yaptığı önemli.” Albay Graff kadının eline bir sürü kğit verdi. “Dilekçeler burada.”

“Oğlunuz I. F. Seçici Kurulunca aklandı. Tabii ki fikir onaylandığı sırada, önceden sizin de yazılı izninizi almıŐtık, yoksa hiç doğmayabilirdi. Eğer gerçekten yetenekliyse bu andan itibaren o bizimdir.”

Babanın sesi konuşurken titriyordu. “Onu istemediğinizi sanmamıza neden olup, Şimdi de onu istediğinizi söylemeniz pek de kibarca değil.”

“Ve Stilson’ların oğlu hakkındaki bu saçmalık,” dedi Anne. “Saçmalık değildi, bayan Wiggin.

Ender’in motivasyonunu öğrenene kadar, onun doğru kişi olup olmadığından emin olamazdık.

Hareketinin ne anlama geldiğini bilmek zorundaydık. Ya da en azından üçüncünün davranıŐına ne anlam yüklediğini.”

“Onu bu aptal takma adla çağırmak zorunda mısınız?” diyerek sızlandı anne.

“zgnm Bayan Wiggins ama kendisine taktığı isim, bu.”

“Ne yapacaksınız Albay Graff?” diye sordu Baba.” Hemen Şimdi kapıdan onunla birlikte çıkıp gidecek misiniz?”

“Bu Şeye bağlı,” dedi Graff.

“Neye bağlı?”

“Ender’in gelmek isteyip istemeyeceğine.”

Annenin ağlaması acı bir kahkahaya döndü “Ah, yleyse, bu gönüllü olmakla alakalı, ne kadar sevimli.”

“Sizin ikiniz için seçim, Ender planlandığında yapılmıŐtı. Ama Ender’e hiç seçenek sunulmadı.

Askere alınanlar savaşta çabuk feda edilebilir, ama söz konusu subaylar olduğunda gönüllülere ihtiyaımız var.”

“Subaylar mı?” diye sordu Ender. Sesindeki tını üzerine diğerleri sessizliğe gömüldü “Evet,” dedi Graff “Savaş Akademisi geleceğin yıldızgemisi kaptanlarını, filo komutanlarını ve donanmanın amirallerini yetiştirmek içindir.”

“Kendimizi kandırmayalım,” dedi baba sinirlice.

“Savaş akademisindeki çocukların kaç tanesi gerçekten gemilerin komutasını alabiliyor!”

“Ne yazık ki Bay Wiggin bu gizli bilgidir. Ama Şunu söyleyebilirim ki, ilk seneyi geçen çocukların hiçbir tanesi, subaylık görevine alınma konusunda başarısız olmadı. Ve hiçbir tanesi, gezegenler arası bir aracın idareci amir subaylığından daha düşük bir rütbede hizmet etmedi. Hatta sahip olmaktan gurur duyduğumuz kendi güneş sistemimiz içerisindeki yerel savunma glerinde bile bu bir Őereftir.”

“Kaç tanesi ilk senesinde başarılı oldu?” diye sordu Ender. “İsteyenlerin hepsi,” dedi Graff Ender neredeyse, istiyorum, diyecekti. Fakat çenesini tuttu. Bu, onu okuldan uzak tutacaktı, fakat bu

aptalcaydı, sadece birkaç gün için bu bir sorundu. Bu onu Peter'dan uzak tutacaktı, bu çok daha önemliydi, başlı başına ölüm kalım meselesi olabilirdi. Fakat anne ve babasını terk etmek, tüm bunların ötesinde Valentine'i terk etmek vardı. Ve bir asker olmak. Ender kavga etmeyi sevmezdi, Peter gibileri sevmezdi; zayıfa karşı güçlü ve kendi gibileri de sevmezdi; aptala karşı zeki.

“Sanırım,” dedi Graff, “Ender ve ben özel olarak görüşmeliyiz.”

“Hayır,” dedi baba.

“Onu tekrar konuşmanıza izin vermeden götüreceğim değilim.” dedi Graff. “Ve beni gerçekten engelleme hakkımız yok.”

Baba Graff a bir dakikadan uzun bir süre ters ters baktı ve sonra odayı terk etti. Anne Ender'in elini sıkmayı kesti. Ayrılırken arkasından kapıyı kapattı.

“Ender,” dedi Graff, “eğer benimle gelersen, uzun bir süre buraya geri dönmeyeceksin. Savaş akademisinde hiç tatil yoktur. Ziyaretçi de yoktur. On altı yaşına gelene kadar sürecek dopdolu bir kurs. İlk ayrılışını belirli şartlar altında on iki yaşında alacaksın. İnan bana, Ender, insanlar altı yılda, on yılda değişirler. Eğer benimle gelersen, onu tekrar gördüğünde kız kardeşin Valentine bir kadın olacak. Birbirinize yabancılaşacaksınız. Onu hâlâ seviyor olacaksın Ender, ama onu tanımayacaksın.

Görüyorsun işte kolaymış gibi yapmıyorum.”

“Ya annemle babam?”

“Seni tanıyorum Ender. Monitör kayıtlarını bir süredir izliyorum. Annenle babanı çok fazla özlemeyeceksin”

“Onlar da seni çok fazla özlemeyecek.”

Kendini tutmasına rağmen, Ender'in gözlerinden yaşlar aktı. Suratını öbür tarafa çevirdi, ama silmek için herhangi bir hareket yapmadı.

“Seni seviyorlar Ender. Ama, yaşamının onlara neye mal olduğunu anlamak zorundasın. Onlar dindar olarak doğdular, bilirsin. Baban John Paul Wiczorek adıyla vaftiz edildi. Katolik. Dokuz çocuğun yedincisi.”

Dokuz çocuk. Bu düşünülemezdi. Suç.

“Evet, insanlar din için tuhaf şeyler yaparlar. Yaptırımları biliyorsun, Ender; o zamanlar o kadar sert değillerdi ama yine de kolay sayılmazdı. Sadece ilk iki çocuk parasız eğitim alabilirdi. Her yeni çocukla beraber vergiler artıyordu. Baban on altı yaşına bastığında Uyumsuz Aileler Kurumundan, kendisini ailesinden ayırmasını istedi, adını değiştirdi, dinini reddetti ve izin verilen iki çocuktan daha fazlasına sahip olmamaya yemin etti. Ciddiydi. Çocukken içinden geçtiği onca utanç ve eziyet; hiçbir çocuğunun bunları yaşamayacağına yemin etti. Anlıyor musun?”

“Beni istemedi.”

“Yani, artık kimse bir Üçüncüyü istemiyor. Onlardan memnun olmalarını bekleyemezsin. Fakat annenle baban özel bir vaka. Her ikisi de dinlerini reddettiler, —Annen bir Mormondur— fakat, gerçekten hisleri hâlâ belirsiz. Belirsiz ne demek biliyor musun?”

“Her iki şekilde hissederler.”

“Uyumsuz ailelerden gelmiş olmaktan utanç duyuyorlar. Bunu saklıyorlar. O derece ki, şüphelenmesinler diye annen herhangi birine Utah'ta doğduğunu itiraf etmeye bile yanaşmıyor.

Polonya uyumsuz bir ülke olduğu ve bu yüzden uluslararası yaptırımlar altında olduğu için. Baban

Polonyalı atalarını inkar ediyor. İşte, gördüğün gibi, hükümetin kesin talimatları altında bile, bir Üçüncüye sahip olmak, yapmaya çalıştıkları her şeyi mahveder.”

“Bunu biliyorum.”

“Ama durum bundan daha karışık. Baban yine de sana, yasal, aziz isimlerinden birini verdi. İşin doğrusu, siz doğduktan hemen sonra sizi, eve getirir getirmez, üçünüzü birden kendisi vaftiz etti.

Anneniz buna karşı çıktı. Bu hadise yüzünden sürekli atıştılar, vaftiz edilmenizi istemediğinden değil, bir katolik gibi vaftiz edilmenizi istemediğinden. Gerçekten dinlerinden vazgeçmiş değiller. Sana bakıyorlar ve seni bir gurur abidesi gibi görüyorlar, çünkü yasayı atlatıp bir Üçüncüye sahip olabildiler. Fakat aynı zamanda sen bir korkaklık abidesisin, çünkü daha ileri gitmeye cesaret edemediler ve hâlâ doğru olduğuna inandıkları uyumsuzluğu uyguladılar. Ve sen toplumsal utanç abidesisin, çünkü attıkları her adımda, normal uyumlu toplum içine girme çabalarına darbe vurdun.

“Tüm bunları nasıl bilebilirsin?”

“Ağabeyini ve kız kardeşini izledik, Ender. Aletlerin ne kadar hassas olduğuna inanamazsın.

Doğrudan beyninize bağlandık. Duyduğunuz her şeyi duyduk, dikkatlice dinleyip dinlemezseniz de, anlayıp anlamasanız da biz anladık.”

“Öyleyse, ailem beni seviyor mu, sevmiyor mu?”

“Seni seviyorlar. Sorun, seni burada isteyip istemedikleri. Bu evdeki varhgm sürekli bir rahatsızlık.

Gerginlik kaynağı. Anlıyor musun?”

“Gerginliğe yol açan kişi ben değilim”

“Yaptığın şeyler değil. Ender. Hayatının kendisi. Kardeşin senden nefret ediyor çünkü sen, onun yeterince iyi olmadığını canlı kanıtısın. Kaçmaya çalıştıkları tüm geçmişleri yüzünden ailen sana kızıyor.”

“Valentine beni seviyor.”

“Tüm kalbiyle. Tamamen, sorgusuz sualsiz, kendini sana adanmış ve sen de ona tapıyorsun. Sana kolay olmayacağını söyledim.”

“Orası nasıl bir yer?”

“Ağır çalışma. Dersler, tıpkı buradaki okul gibi, farklı olarak, matematik ve bilgisayarı daha ağır veriyoruz. Askeri tarih. Strateji ve taktikler. Tüm bunların ötesinde Şavaş Odası.”

“O da ne?”

“Savaş oyunları. Tüm çocuklar ordulara ayrılırlar. Her geçen gün sıfır yerçekiminde sahte savaşlar yapılır. Kimse incinmez, fakat yenmenin ya da yenilmenin önemi vardır. Herkes sıradan bir asker olarak başlar, emirler alır. Daha büyük çocuklar, komutanlarınız olur, sizleri eğitmek ve savaşta komuta etmek onların görevidir. Sana söyleyemeyeceğim daha pek çok şey. Tıpkı Böcekler ve Astronotları oynamak gibi; bunun dışında, gerçek silahlarınız ve arkanızda savaşan yandaş askerler olacak. Tüm geleceğin, insan ırkının, geleceği ne kadar iyi öğrendiğine ve ne kadar iyi savaştığına bağlı. Zor bir hayat. Normal bir çocukluğun olmayacak. Tabii ki, sende var olan bu zihinle, itilip kakılan bir Üçüncü olarak zaten normal bir çocukluğun olmayacaktı.”

“Hepsi erkek mi?”

“Birkaç kız var. Girmek için gerekli testleri çoğunlukla geçemezler. Yüzyıllardan beri süre gelen

evrim onların aleyhine çalışıyor. Nasıl olsa, hiçbiri Valentine gibi olmayacak. Fakat orada Ağabeyler olacak, Ender.”

“Peter gibi mi?”

“Peter kabul edilmedi Ender, ondan nefret ettiğin pek çok sebep yüzünden.”

“Ondan nefret etmiyorum. Sadece-”

“Ondan korkuyorsun. Yani, Peter hepten kötü değil, biliyorsun. Uzun zamandan beri gördüklerimiz arasında en iyisiydi. Ailene, bir dahaki sefere bir kız seçmelerini rica ettik —nasıl olsa öyle olacaktı- Valentine’in Peter olacağını umuyorduk, fakat o daha uysal oldu. Çok fazla uysaldı. Ve böylece resmi olarak seni istedik”

“Yarı Peter, yarı Valentine olmam için.”

“Eğer işler düzgün gitseydi.”

“Öyle miyim?”

“Söyleyebileceğimiz kadarıyla. Testlerimiz çok iyi. Ender. Fakat bize her şeyi anlatmıyor.

Gerçekten, iş oraya geldiğinde bize hemen hemen hiçbir şey anlatmazlar, ama hiç yoktan iyiler.”

Graff karşıya doğru uzanıp Ender’in ellerini kendi avucu içine aldı. “Ender Wiggin, eğer mesele sadece kendin için en iyi ve en mutlu geleceği seçmek olsaydı, sana evde kal derdim.”

“Burada kal, büyü, mutlu ol. Üçüncü olmaktan daha beter şeyler de var, insan mı, yoksa bir çakal mı olduğuna karar veremeyen bir ağabeyden daha kötü şeyler var. Savaş akademisi bu beter şeylerden bir tanesi. Fakat sana ihtiyacımız var. Böcekler şimdilik sana bir oyun gibi geliyor olabilir. Ender, ama Allahın belaları son seferinde neredeyse bizi silip süpürüyorlardı. Sayıca ve silahça bizden üstünler. Bizi kurtaran tek şey, şu ana kadar bulduğumuz en zeki komutana sahip olmamızdı. İster kader de, ister tanrı de, ister kahrolası şans de, bizim Mazer Rackham’ımız vardı.”

“Fakat şimdi ona sahip değiliz Ender. Birlikte insanoğlunun üretebildiği her şeyle zar zor başa çıktık, en son bize yolladıkları donanma, insana, sanki bir avuç çocuğun yüzme havuzunda oynadığı hissini veriyordu. Bizim de yeni silahlarımız var. Ama yine de yeterli olmayabilir. Çünkü son savaştan sonraki seksen yıl içerisinde hazırlanmak için bizden daha çok zaman buldular. Elde edebileceğimizin en iyisine ihtiyacımız var ve onlara acilen ihtiyacımız var. Belki bizim için çalışmayacaksın, belki de çalışacaksın. Belki baskı altında dağılacaksın, belki hayatını mahvedecek, belki bugün buraya, senin evine geldiğim için benden nefret edeceksin. Fakat, eğer donanmaya katılman gibi bir şans varsa, insanoğlu hayatta kalabilir ve Böcekler sonsuza dek bizi rahat bırakabilir.

Senden bunu yapmanı rica edeceğim. Benimle gelmeni.”

Ender Albdy Graff a yoğunlaşmakta zorlanıyordu. Adam, sanki Ender onu cımbızla alıp cebine koyabilecekmiş gibi uzakta ve küçücük göründü. Her şeyi terk etmek ve çok zor bir yere gitmek, Valentinesiz, Annesiz ve Babasız.

Ve sonra, herkesin yılda en az bir kere seyretmesi gereken. Böcek filmlerini düşündü. Çin’in yıkılması. Kuşak Savaşı. Ölüm, acı ve terör. Mazer Raekham ve kurnaz manevralar yaparak kullandığı, dayanıksız ve zayıf görünen küçük, insan yapımı gemilerle kendinden iki kat büyük ve iki kat ateş gücüne sahip düşman filosunu imha etmesi. Sanki yetişkinlerle savaşan bir çocuk gibi. Ve kazandık.

“Korkuyorum,” dedi Ender sessizce. “Fakat seninle geliyorum.”

“Tekrar söyle,” dedi Graff “Bunun için doğdum, değil mi? Eğer gelmezsem neden yaşayayım?”

“Yeterince iyi değil,” dedi Graff “Gelmek istemiyorum,” dedi Ender,” fakat geleceğim.”

Graff başını salladı. “Fikrini değiştirebilirsin. Benimle arabama binene kadar fikrini değiştirebilirsin. Ondan sonra, Uluslaraası Donanmanın keyfine kalacaksın. Bunu anlıyor musun?”

Ender başını salladı.

“Tamamdır. Hadi onlara söyleyelim.”

Anne ağladı. Baba Ender’e sıkıca sarıldı, Peter ellerini sıkarak “Seni şanslı, küçük sivri kafalı osuruk yiyen,” dedi. Valentine onu öptü ve gözyaşlarıyla yanaklarını ıslattı.

Toplayacağı hiçbir şeyi yoktu. Yanına alacağı kişisel hiçbir şey. “Okul, ihtiyacın olan her şeyi sağlayacak, uniformalardan okul gereçlerine kadar. Ve oyuncaklara gelince; sadece bir oyun var.”

“Elveda” dedi Ender ailesine. Uzanıp Albay Graff m elini tuttu ve onunla birlikte kapıdan dışarıya yürüdü.

“Benim için birkaç Böcek öldür!” diye bağırdı Peter.

“Seni seviyorum, Andrew!” diye haykırdı Anne.

“Sana yazacağız!” dedi Baba. Koridorda sessizce duran arabanın içine girdiği gibi, Valentine’in ıstırap dolu ağlamasını duydu. “Bana geri dön! Seni sonsuza dek seveceğim!”

Kalkış

"Ender nedeniyle, çok hassas bir denge kurmak zorundayız. Yaratıcı İcaimasına yetecei< l<adar onu izole et, yoksa buradaki sistemi benimser ve onu kaybederiz. Aynı zamanda, liderlik için güçlü yeteneklere sahip olduğundan emin olmak zorundayız."

"Dereceye girerse, yönetecek."

"Bu kadar basit değil. Mazer Rackham kendi küçük filosuyla başa çıkabildi ve kazandı. Bu savaş çıktığında bir dahi için bile çok daha fazlası olacak. Pek çok ufak gemi. Astlarıyla, sorunsuzca çalışmak zorunda."

"Oh, harika. Dahi olduğu kadar, kibar da olmak zorunda."

"Kibar değil. Kibarlık Böceklerin hepimizi haklamasına neden olur."

"Öyleyse onu izole edeceksin."

"Okula vardığımız zaman, onu diğer çocuklardan tamamiyle ayrı tutacağım."

"Buna hiç şüphem yok. Buraya ulaşmanı bekleyeceğim. Stilson'ların oğluna yaptığının görüntülerini seyrettim. Buraya getirdiğin küçük, tatlı bir çocuk değil."

"İşte burada hata yapıyorsun. Göründüğünden daha tatlı. Ama endişelenme. Acilen bu durumu çözeceğiz."

"Bazen bu küçük dahileri parçalamaktan zevk aldığımı düşünüyorum."

"Bunu yapmak bir sanat. Ve ben bunda çok iyiyim. Ama zevk? Şey, belki. Daha sonra parçaları topladıklarında daha iyi duruma geliyorlar."

"Sen bir canavarsın."

"Teşekkürler. Bu, zam alacağım anlamına mı geliyor?"

"Sadece madalya. Bütçe sınırsız değil."

Ağırlıksızlığın, yönünü şaşırma neden olduğu söylenir, özellikle yön duygusu henüz gelişmemiş olan çocuklarda. Fakat Ender, daha dünyanın çekiminden kurtulmadan yönünü şaşırıyor. Hatta mekiğin kalkışa başlamasından önce.

Roket de on dokuz çocuk daha vardı. Sıra halinde otobüsten inip asansöre bindiler. Konuştular, şakalaştılar, böbürlendiler ve güldüler. Ender sessizliğini korudu. Graff ve diğer subayların onları nasıl izlediklerini fark etti. Yaptığımız her şeyin bir anlamı var diye düşündü Ender. Onlar gülüyorlar, ben gülmüyorum.

Diğer çocuklar gibi olmak fikriyle oyalandı. Fakat aklına herhangi bir şaka gelmiyordu ve onların hiçbir şakası da komik değildi. Kahkahaları her nereden geliyorsa. Ender kendinde böyle bir yer bulamadı. Korkuyordu ve korku onu ciddileştiriyordu.

Ona, tamamı tek parçadan oluşan bir üniforma giydirmişlerdi; belinde kemerinin olmaması komik gelmişti. Bu şekilde giyinmek ona kendini çıplak hissettiriyordu. Etrafı kolaçan ederek yere çömelmiş adamların omuzlarında, tünemiş hayvanlar gibi duran televizyon kameraları çalışıyordu. Adamlar, kedi gibi yavaşça hareket ediyorlardı, böylece kameranın hareketi daha yumuşak oluyordu. Ender kendisini de yavaş hareket ederken buldu.

Kendini televizyonda röportaj yaparken hayal etti. Spiker ona soruyordu, nasıl hissediyorsunuz Bay Wiggin? Aç olmamız dışında, gerçekten gayet iyi. Aç mı? Oh, evet, kalkıştan önce yirmi dört saat yemek yemenize izin vermiyorlar. Ne kadar ilginç, böyle bir şey hiç duymamıştım. Aslında hepimiz oldukça açız. Röportaj esnasında Ender ve spiker kameramanın önünde uzun kıvrak adımlar atarak sessizce yürüyeceklerdi.

Spiker tüm çocuklar adına sözcü olmasına müsaade etse de. Ender ancak kendi hakkında konuşmaya yetkiliydi. İlk kez gülecekmiş gibi hissetti. Gülümsedi. O anda yanında oturan diğer çocuklar da başka bir şeye gülüyorlardı. Şakalarına güldüğümü zannediyorlar, diye düşündü Ender.

Ama ben çok daha komik bir şeye gülüyorum.

"Merdivenlerden birer birer çıkın," dedi bir subay. "Boş koltuklu koridora gelince birine oturun.

Cam kenarı yok."

Bu bir şakaydı. Diğer çocuklar güldüler Ender sonlara doğruydı, fakat en geride değildi. Televizyon kameraları yine de çekimi bırakmamıştı. Valentine mekiğe uzaklaşmamı görecekti mi? Kameramana doğru koşarak ona el salladığını ve "Valentine'e hoşça kal diyebilir miyim?" diye sorduğunu düşündü. Eğer yapsaydı, kasetten makaslanacağını bilmiyordu, savaş akademisine yükselen çocukların kahramanlar olması beklenirdi. Birini özledikleri düşünülemezdi. Ender sansür hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama kameralara doğru koşmanın yanlış olacağını tahmin edebiliyordu.

Kısa köprüden, mekiğin kapısına yürüdü. Sağındaki duvarın, tıpkı zemin gibi, halıyla kaplandığını fark etti. Yön kaybının başladığı yer tam orasıydı. Duvarı zeminmiş gibi düşündüğü anda, kendini duvarın üzerinde yürüyormuş gibi hissetmeye başladı. Merdivene tutundu ve merdivenin arkasındaki dik zeminin de halıyla kaplı olduğunu fark etti. Zemine tıTnanıyorum, emekleyerek, adım adım.

Sonra, eğlenmek için duvardan aşağı inermiş gibi yaptı. Tam, bunu zihninde başarıyorken boş bir koltuğa ulaşana kadar kendisini yer çekiminin varlığına inandırdı. Her ne kadar yer çekimi onu koltuğa karşı sabit bir şekilde çekiyor olsa da kendini koltuğa sıkıca tutunurken buldu.

Diğer çocuklar koltuklarının tepesinde hafifçe zıplıyor, itişip kakışıyor, bağıryorlardı. Ender dikkatli bir şekilde kemerleri buldu, kasık, bel ve omuzlarından onu sarmak için birbirlerine nasıl geçeceklerini çözdü. Geminin dünya yüzeyine baş aşağı sarktığını, yer çekiminin dev parmaklarının onları yerlerinde sıkıca tuttuğunu hayal etti. Ama kayacağız, diye düşündü. Bu gezegenden düşecegiz.

O anda bunun anlamını bilmiyordu. Yine de daha sonra, hatta dünyayı terk etmeden önce sanki kendi yaşadığı gezegen değil de her hangi bir başkasıymış gibi, onu ilk kez bir gezegen olarak düşündüğünü anımsadı.

“Oh, demek çoktan kavramışsın.” dedi Graff Merdivende duruyordu.

“Bizimle mi geliyorsun?” diye sordu Ender.

“Genelde acemi erler için aşağı gelmem,” dedi Graff “Orada bir tür görevliyim. Okul idarecisi, müdür gibi. Bana geri dönmek zorunda olduğumu, yoksa işimi kaybedeceğimi söylediler.” Gülümsedi.

Ender gülümseyerek karşılık verdi. Graff ın yanında kendini rahat hissediyordu. Graff iyiydi. Ve Savaş Akademisinin müdürüydü. Ender bir parça rahatladı. Orada bir arkadaşı olacaktı.

Daha büyükler. Ender gibi yapamayan çocuklara, kendilerini koltuğa bağlamalarında yardım ettiler.

Mekiğin önündeki televizyondan kendilerine mekik seyahati, y-zay seyahati tarihçesi ve I.F.’nin muhteşem yıldız gemilerinin var olduğu muhtemel gelecekten sunulurken bir saat kadar beklediler.

Çok sıkıcı şeylerdi. Ender böyle filmleri daha önce seyretmişti.

Tabii o zamanlar, bir mekiğin içinde koltuğa bağlı halde değildi ve dünyanın göbeğinden baş aşağı sarkmıyordu.

Kalkış fena değildi. Bir parça ürkütücüydü. Hafif sarsıntı yüzünden mekiğin ilk zamanlarından bu yana ilk başarısız kalkışı olabileceği düşüncesiyle birkaç dakika süren bir panik yaşandı. Yumuşak bir koltukta arkanıza yaslanmışken, ne kadar şiddetli bir sarsıntı yaşayabileceğinizi, filmler tam manasıyla anlatamamıştı.

Bitmişti ve gerçekten kemerler onu askıda tutuyordu, yerçekimi kaybolmuştu.

Kendini bu duruma önceden hazırlamış olduğu için Graff’ın, sanki mekiğin önünden aşağı doğru tırmanıyormuş gibi merdivenlerden geri geri gelmesine şaşırmadı. Graff ın bacaklarını merdivenin basamağına dolamasından ve sanki bu normal bir uçakmış gibi dimdik ayağa kalkacak şekilde kendini elleriyle ittirmesinden rahatsız olmadı.

Bu durum bazılarına fazla ağır geldi. Oğlanın teki kusacak gibi oldu; Ender, o zaman, kalkıştan yirmi dört saat önce bir şeyler yemelerine neden izin verilmediğini anladı. Sıfır yerçekiminde kusmak pek eğlenceli olmazdı.

Ender’e göre Graff ın yer çekimi oyunu komikti. Zihnini biraz daha zorlayarak, Graff ın ana

koridorda baş aşağı durduğunu, ardından da kenardaki duvarlardan birine dümdüz yapıştığını hayal etti. Yerçekimi herhangi bir yöne gidebilir. Ben ne yöne gidersem o yöne gider. Graff 1 amuda kaldırılabirim, hem de onun ruhu bile duymadan.”

“Bu kadar komik olan nedir, Wiggin?”

Graff m sesi sert ve sinirliydi. Neyi yanlış yaptım ki, diye düşündü Ender. Yoksa sesli mi güldüm?

“Sana bir soru sordum asker!” diye gürledi Graff.

Ah, evet. İşte eğitim rutinlerinin başlangıcı. Ender televizyonda bazı askeri filmler görmüştü, eğitimin başlangıcında, askerler ve subaylar sıkı arkadaş olmadan önce, subaylar hep yüksek sesle bağırırlardı.

“Evet, efendim,” dedi Ender.

“Öyleyse tekrar cevap ver!”

“Sizi, bacaklarınızla baş aşağı asılırken hayal ettim. Komik olduğunu düşündüm.”

Graff ın ona buz gibi bir ifadeyle bakmasıyla düşündüğü kulağa aptalca geldi.

“Sanırım sadece sana komik geldi. Başka kimseye komik geldi mi?”

Hayır mırıltıları.

“Peki niye?” Graff hepsine birden küçümsemeyle baktı. “Mankafalar, kalkışta başımıza gelen işte bu. Sivri zekalı, küçük moronlar. İçinizden sadece birinde, sıfır yerçekiminde yönlerin siz nasıl hayal ederseniz öyle olacağını düşünecek kafa var. Bunu anladınız mı ‘”

Çocuklar, kafa salladı.

“Hayır anlamadınız. Tabii ki anlamadınız. Sadece salak değil, yalancısınız da. Bu mekikte sadece bir çocukta zekâ var, o da Ender Wiggin. Ona iyi bakın küçük beyler. Siz burada hâlâ çocuk bezi kullanırken, o bir komutan olacak. Çünkü siz kusmak isterken, o sıfır yer çekiminde nasıl düşülmesi gerektiğini biliyor.

Gösterinin böyle olmaması gerekiyordu. Graff ın onu en iyi olarak seçmesi değil, azarlaması lazımdı. Başlangıçta birbirlerine karşı olmaları gerekirdi, sonra arkadaş olabiliyorlardı.

“Pek çoğunuz çuvallayacaksınız Buna alışın, küçük beyler. Pek çoğunuzun geleceği Savaş Okulunda bitecek, çünkü sizde derin uzay pilotluğunu başaracak kafa yok. Pek çoğunuz. Savaş Akademisine girme ödülüne layık değilsiniz, çünkü sizde başarmak için gerekli olan nitelikler yok. Bazılarınız başarabilir. Bazılarınıza insanlık bir şey ifilde ediyor olabilir. Ama bunun üzerine bahse girmeyin.

Ben sadece bir kişi üzerine bahse giriyorum.

Graff aniden, havada ters parende atarak, elleriyle merdiveni yakaladı, daha sonra bacaklarını merdivenden ileri doğru salladı. Eğer zemin aşağıdaysa, amuda kalkıyor, eğer zemin yukarıdaysa elleriyle sarkıyordu. Karış karış, koridordan geriye, koltuğuna doğru sallandı.

“Şimdiden başardın gibi gözüküyor.” diye fısıldadı yanındaki oğlan.

Ender kafasını salladı.

“Oh, benimle konuşmayacak mısın?” dedi oğlan.

“Bu şeyleri söylemesini ben istemedim,” diye fısıldadı Ender.

Başının üstünde keskin bir acı hissetti. Sonra yine. Arkasından kıkırdılar geliyordu. Arkada oturan

çocuk kemerlerini çözmüş olmalıydı. Kafaya tekrar bir şaplak. Git başımdan, diye düşündü Ender.

Size hiçbir şey yapmadım.

Kafaya tekrar bir şaplak. Kahkahalar. Graff bunu görmedi mi? Bunu durdurmayacak mı? Başka bir tokat. Daha sert. Gerçekten acıttı. Graff nerelerdeydi?

Sonra her şey açığa kavuştu Graff, buna bile bile neden olmuştu. Gösterilerdeki suistimallerden çok daha beterdı. Çavuş seni azarladığında, diğerleri seni daha fazla beğenirdi, fakat eğer subay seni tercih ederse, senden nefret ederlerdi.

“Hey, osuruk ağızlı,” diye arkasından bir fısıltı geldi.

Kafasına bir darbe daha almıştı. “Hoşuna gitti mi? Hey süper zeka, eğleniyor musun?” Başka bir tokat daha. Bu seferki o kadar sertti ki, Ender acıdan hafifçe inledi.

Eğer Graff onu seçtiyse, kendi kendine yardım etmedikçe hiçbir yardım gelmeyecekti. Başka bir darbenin gelmek üzere olduğunu hissedene kadar bekledi. Şimdi, diye düşündü. Ve evet darbe geldi.

Acıtmıştı, fakat Ender çoktan, gelecek olan diğerini hissetmeye çalışıyordu. Ve evet, tam zamanında.

Seni yakaladım, diye düşündü Ender. Darbe geldiği anda. Ender iki eliyle uzandı, oğlanı ellerinden yakaladı ve sonra kolundan aşağı sertçe çekti. Yerçekimi varken oğlan, göğsünü inciterek Ender’in koltuğunun arkasına sıkışacaktı. Sıfır yerçekiminde ise, nasıl olduysa, koltuğun üzerinden tavana doğru tam bir parende attı. Ender bu kadarını beklemiyordu. Sıfır yer çekiminin, bir çocuğun hareketlerinin etkisini bile nasıl büyüteceğini aklına getirmemişti. Oğlan tavana doğru zıplayarak havada yüzdü, sonra yerinde oturan bir çocuğun üzerine, sonra koridora düştü, kompartımanın önündeki perdeye vücudu çarpıp da, çılgılık atana kadar kolları sağa sola sallanıyordu. Sol kolu vücudunun altında büküldü.

Sadece saniyeler sürmüştü. Graff çoktan çocuğu havada yakalamıştı olay yerindeydi, El çabukluğuyla, çocuğu koridordan aşağıya başka bir adama doğru itti. “Sol kol. Kırılmış sanırım,” dedi.

Kısa süre içinde oğlana uyuşturucu verildi ve bir subay kolunun etrafını alçılarken havada sessizce yattı.

Ender berbat hissediyordu. Sadece, oğlanın kolunu yakalamaya, niyetliydi. Hayır. Hayır, niyeti onun canını yakmaktı ve tüm gücüyle asılmıştı. Bu kadar halka açık olmasını istememişti, fakat oğlan kesinlikle Ender’in amaçladığı acıyı hissediyordu. Sıfır yer çekimi onu kandırmıştı, hepsi buydu işte.

Ben Peter’ım. Tıpkı onun gibiyim. Ve Ender kendinden nefret etti.

Graff kabinin önünde duruyordu. "Nesiniz siz, gerzek mi? Küçük zayıf aklınızla, minicik bir gerçeği kavrayamadınız mı? Buraya asker olmak için getirildiniz. Eski okullarımızda, eski ailelerimizde, belki kodaman, belki sert, belki akıllıydınız. Fakat biz en iyinin iyisini seçtik ve şimdi karşınızda sadece bu tür çocuklar var. Size bu roketteki en iyi çocuk Ender Wiggin dediysem, bunun bir anlamı vardır. Onunla dalaşmayın. Daha önce, küçük çocuklar Savaş Akademisinde öldüler.

Kendimi yeterince ifade edebildim mi?”

Mekiğin diğer kısmında sessizlik vardı. Ender’in yanında oturan oğlan, ona dokunmamaya çalışıyordu.

Ben katil değilim, dedi Ender kendi kendine defalarca. Ben Peter değilim. Graff ne derse desin değilim. Sadece kendimi savunuyordum. Yeterince katlandım. Sabrettim. Ben onun dediği şey

değilim.

Hopörlörden gelen ses okula yaklaşmakta olduklarını söylüyordu. Yavaşlamak ve yanaşmak yirmi dakika alacaktı. Ender diğerlerinin arkasından yavaşça ilerledi. içeri girdikleri esnada aşağı taraf olan yönden yukarı doğru tırmandılar, diğerleri mekiği en son onun terk etmesine seve seve izin verdiler.

Graff, mekikten Savaş Akademisinin tam kalbine açılan dar bir tüpün sonunda bekliyordu.

“Uçuş güzel miydi?” diye sordu Graff neşeli bir ifadeyle.

“Arkadaşım olduğumu düşünüyordum.” Kendini tutmasına rağmen, Ender’in sesi titredi.

Graff şaşkın şaşkın baktı. “Bu fikre nasıl kapıldın, Ender?”

“Çünkü sen - sen” çünkü sen benimle kibarca ve dürüstçe konuştun. “Yalan söylemedin.”

“Şimdi de yalan söylemeyeceğim,” dedi Graff. “İşim, arkadaş olmak değil. İşim, dünyadaki en mükemmel askerleri yetiştirmek. Tüm dünya tarihindeki. Bir Napolyon’a ihtiyacımız var. Bir Alexander’a. Tabii Napolyon gibi yenilmeyecek ya da Alexander gibi genç yaşta ölmeyecek. Kendini diktatör ilan etmesini ve bunun için ölmesini ayrı tutarsak, bir de Julius Ceasar’a ihtiyacımız var.

Benim işim, işte böyle bir yaratığı ve ona yardım etmesi için ihtiyaç duyacağı tüm erkek ve kadımları yaratmak. Bunun bir yerinde çocuklarla arkadaşlık etmeliyim diyor mu?

“Benden nefret etmelerini sağladım.”

“Yani? Ne yapacaksın? Bir köşeye mi sığınacaksın? Seni tekrar sevsinler diye küçük kıçlarını mı öpmeye başlayacaksın? Senden nefret etmelerini engelleyecek sadece tek bir şey var. Yaptığın her işte en iyisi olacaksın ki, seni görmezden gelmesinler. En iyinin sen olduğunu söyledim. Kahrolası en iyi sen olsan iyi olur.”

“Ya olamazsam?”

“O zaman çok kötü. Bak Ender, eğer yalnızsan ve korkuyorsan üzgünüm. Ama Böcekler orada bir yerde. On milyar, yüz milyarlarcası. Bildiğimiz kadarıyla, pek çok gemiyle. Anlayamadığımız silahlarla. Ve kökümüzü kurutmak için bu silahları kullanmaya can atıyorlar. Tehlikedeki dünya değil Ender. Sadece biz. Sadece insanoğlu. Biosfer’in kalan kısmı düşünülürse, oradan silinebilirdik ve evrimdeki bir sonraki adım ayarlanmaya başlardı. Fakat insanlık ölmek istemiyor. Tür olarak hayatta kalmak için evrildik. Ve bunu yapma şeklimiz durmadan nesiller elde etmekle oluyor ve sonunda, her birkaç nesilde, bir dahi doğuyor. Tekerleği icat eden kişi. Ve ışık. Ve uçmak. Şehri inşa eden kişi, bir ulus, bir imparatorluk. Bunlardan bir şey anlıyor musun?”

“Ender anladığımı düşündü fakat emin değildi, dolayısı ile hiçbir şey söylemedi.

“Hayır. Tabi ki değil. Daha açık anlatayım. İnsanoğlu, insanlık ona ihtiyaç duyana kadar özgürdür.

Belki de insanlığın sana ihtiyacı var. Bir şeyler yapmak için. Belki de insanlığın bana ihtiyacı var; neye yetenekli olduğunu bulmam için. Her ikimizde aşağılık şeyler yapıyor olabiliriz, Ender, ama insanoğlu hayatta kalırsa bu bizim iyi araçlar olduğumuzu gösterir.”

“Hepsi bu mu? Sadecce araç mıyız?”

“Her insan, tüm insanlığın ayakta kalmasına yardımcı olan bir alettir.”

“Yalan bu.”

“Hayır. Sadece gerçeğin yarısı. Diğer yarısı için, savaşı kazandıktan sonra endişelenebilirsin.”

“Ben büyümeden savaş bitmiş olacak,” dedi Ender.

“Umarım yanıyorsundur,” dedi Graff. “Ha bu arada, benimle konuşarak, hiç kendine yardımcı olmuyorsun. Şüphesiz diğer çocuklar birbirlerine, pişkin Ender Wiggin’in, Graff ı yalamak için oraya geri döndüğünü anlatıyorlar. Öğretmenlerin adamı olduğun söylentisi bir kere ortaya çıktı mı, emin ol bitersin.

Diğer bir deyişle, git başımdan ve beni yalnız bırak.

“Hoşça kal,” dedi Ender. Tüp boyunca, diğer oğlanların gitmiş olduğu yere, kendini karış karış çekti.

Graff gitmesini seyretti.

Yanıdaki öğretmenlerden biri, “O, bu mu?” dedi.

“Tanrı bilir,” dedi Graff “Eğer Ender o değilse, bunu bize bir anevvel gösterse iyi olur.”

“Belki de hiç kimse değildir,” dedi öğretmen.

“Belki de. Ama, durum buysa, Anderson, bence o zaman Tann’da bir Böcek. Bak bunu alıntı olarak kullanabilirsin.”

“Yapacağım.”

Uzunca bir süre sessiz kaldılar.

“Anderson.”

“Mmm.”

“Çocuk yanılıyor. Onun arkadaşayım.”

“Biliyorum.”

“O temiz, dürüst ve iyi.”

“Raporları okudum”

“Anderson ona neler yapacağız düşünsene.”

Anderson savunmaya geçti. “Onu tarihteki en iyi askeri komutan yapacağız.”

“Ve sonra, dünyanın tüm kaderini onun omuzlarına yükleyeceğiz. Onun iyiliği için, umarım aradığımız o değildir. Umarım.”

“Neşelen hadi. Belki o mezun olmadan Böcekler bizi öldürür.” Graff gülümsedi. “Haklısın. Bak şimdi daha iyiyim.

Oyunlar

"Hayranlığımı kazandın. Kol kırmak; ustaca bir darbe"

"Kazaydı."

"Gerçekten mi? Üstelik resmi raporunda senden o kadar övgüyle söz etmişken."

"İş zor. Bu durum diğer küçük piçi kahraman yapıyor. Diğer çocukların eğitimi de mahvolabilirdi. Ben Ender'in yardım isteyeceğini sanmıştım."

"Yardım istemek? Onda bulduğunuz en değerli şeyin bu olduğunu düşünüyordum; kendi problemlerini halletmesi. Orada bir düşman filosuyla etrafı sarılmışken eğer isteyebileceği kimse olmayacak."

"Küçük salağın, koltuğundan fırlayacağını kim tahmin edebilirdi? Ve bölme duvarına karşı yanlış bir iniş yapacağını."

"Askeriyenin aptallığına dair bir örnek daha işte. Eğer aklınız olsaydı gerçek bir kariyer sahibi olabilirdiniz; hayat sigortası satmak gibi."

"Siz de, efendim."

"Şu anda ikinci sınıf olduğumuz gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Hem de insanlığın kaderi bizim elimizdeyken. Size nefis bir güç duygusu veriyor, öyle değil mi? Özellikle de bu sefer kaybedersek kimse bizi eleştiremeyeceği için."

"Asla bu şekilde düşünmedim. Ama kaybetmeyelim."

"Ender ne yapacak görelim. Eğer onu çoktan kaybetmişsek, eğer üstesinden gelemezse, sıradaki kim? Başka kim var?"

"Bir liste yaparım."

"Aynı zamanda. Enderi nasıl kazanırız onu anlayalım."

"Size söyledim. Onun için yarattığımız izolasyon delinemez olmalı. Asla herhangi birinin yardım edeceğine inanmamalı, asla. Bir kez işin kolayını bulursa, mahvolur."

"Haklısın. Bir arkadaşı olduğuna inansaydı, bu korkunç olurdu."

"Arkadaşları olabilir. Ebeveynler, sahip olamayacağı bu."

Ender döndüğünde, diğer oğlanlar çoktan ranzalarını seçmişti. Koğuşun kapısının önünde boş bir yatak bulmak için durdu. Tavan alçaktı; Ender uzansa dokunabilirdi. Yerde duran alt ranza ile, bir çocuk odası. Diğer çocuklar onu göz ucuyla seyrediyordu. Kapının hemen yanındaki alt ranzanın tek boş yatak olduğuna yeterince emin oldu. O an, onu en kötü yere atmalarına izin vererek, sonradan gelecek zorbalıklara davetiye çıkardığını düşündü.

Genişçe gülümsedi. "Hey, sağ olun," dedi. İğneleyici olmadan. Sanki ona en iyi yeri ayırmışlar gibi içtenlikle söylemişti. "Kapının kenarındaki alt ranzayı isteyeceğimi nasıl anladınız?"

Oturdu ve ranzanın dibindeki açık dolabın içine baktı. Kapağın altına iliştilmiş bir kâğıt vardı.

Ranzanın başındaki tarayıcıya Elinle dokun Ve ismini iki kez söyle Ender opak plastikten bir levha olan tarayıcıyı buldu. Sol elini üzerine koydu ve "Ender Wiggin."

Ender Wiggin." dedi. Tarayıcı bir dakikalığına yeşile dönüştü. Ender dolabını kapattı ve tekrar açmaya çalıştı. Yapamadı. Sonra elini tarayıcıya götürdü ve "Ender Wiggin," dedi. Dolap açılmıştı.

Diğer üç bölmede. Bölmelerden birinde, o an giydiğine benzer dört tulum vardı, bir tane de beyaz.

Diğer bölmede, aynı okuldakiler gibi, küçük bir sıra bulunuyordu. Demek ki daha çalışmalara başlamamışlardı.

Ödülü bulunduran bölme, en geniş olanıydı. İlk bakışta, kask ve eldivenleriyle eksiksiz bir uzay giysisi gibi duruyordu. Ama değildi. Hava geçirmez mührü yoktu.

Yine de tüm vücudu örtüyordu. İçi kalınca doldurulmuştu. Aynı zamanda bir parçada sertti.

Ve yanında bir de tabanca vardı. Kabzası sert ve şeffaf camdan olduğu için bir lazer silahına benziyordu Fakat elbette küçük çocukların ölümcül silahlar bulundurmasına izin vermezlerdi.

“Laser değil,” dedi bir adam. Ender yukarı baktı. Onu daha önce hiç görmemişti. Genç ve iyi görünümlü bir adam. “Ama bir ışın çıkaracak kadar sıkı. Dikkatini topla. Onunla nişan alabilir ve yüz metreden bir duvara, üç inch’lik ışık dairesi yapabilirsin.”

“Bu ne için?” diye sordu Ender.

“Dinlenme sırasında oynadığımız oyunlardan biri. Dolabı açık olan başka biri var mı?” Adam etrafına baktı.

“Yani, talimatlar! izleyip, sesinizi ve elinizi kodladınız mı? Bunu yapmadan dolaplarınızı açamazsınız. İlk senenizde, burada. Savaş Akademisinde, bu oda sizin eviniz, öyleyse istediğiniz ranzayı alın ve onda yatın. Genellikle komutanınızı seçmenize izin verir ve onu kapının kenarındaki alt ranzaya yerleştiririz, anlaşılın o rütbe alınmış. Dolapları yeniden kodlayamıyoruz. Öyleyse komutanınızı seçmiş sayılırsınız. Yemek yedi dakika içinde. Yerdeki ışıklı noktaları takip edin. Renk kodunuz kırmızı-san-sarı, ne zaman bir yolu izlemeniz gerekirse, bu kırmızı-sarı-san olacak, yan yana üç nokta; bu ışıkların gösterdiği yere gidin. Renk kodunuz neydi beyler’.”

“Kırmızı-san-sarı.”

“Çok güzel. Benim adım Dap. Önümüzdeki birkaç ay sizin annenizim.”

Oğlanlar güldü.

“İstediğinize gülün, fakat aklınızdan bir şeyi çıkartmayın. Eğer okulda kaybolursanız, ki kuvvetle muhtemel, sakın açık kapılara yönelmeyin. Bazıları dışarı açılır.” Daha fazla kahkaha. “Bunun yerine sadece birine annenizin Dap olduğunu söyleyin, beni ararlar, ya da onlara renginizi söyleyin, eve dönmeniz için yolu ışıklandırırılar. Eğer bir probleminiz olursa, gelin ve benimle konuşun. Burada size nazik olmak için para alan tek adam benim. Ama şefkstli olmak için değil. Bana dudaklarınızı uzatırsanız, suratınızı dağıtırım. Tamam mı?”

Tekrar güldüler. Dap’ın arkadaşlarla dolu bir odası vardı. Korkmuş çocukları kazanmak çok kolaydır.

“Hangi yol aşağısı, bana kim söyleyecek?”

Ona söylediler.

“Tamam, doğru. Ama bu yön dışarıya doğru. Gemi dönüyor ve işte bu yüzden aşağısı gibi hissediyoruz. Aslında yer bu yön etrafında kavis çiziyor. Bu yol boyunca yeterince giderseniz, başladığınız yere dönersiniz. Denemeyin tabi ki. Çünkü bu yolun yukarısında öğretmenlerin odası var, onun yukarısında da daha büyük çocuklar. Ve büyük çocuklar her şeye burnunu sokan bebelerden hoşlanmaz. Dayak yiyebilirsiniz. Aslında, dayak yiyeceksiniz. Yediğinizde sakın bana ağlayarak gelmeyin. Anladınız mı? Burası Savaş Akademisi, çocuk yuvası değil.”

“Ne yapmamız gerekiyor, öyleyse?” diye sordu Ender’in yanındaki üst ranzada kalan, gerçekten küçük, siyah bir çocuk.

“Dayak yemek istemiyorsanız, bunun için ne yapabileceğinizi kendi kendinize bulun. Fakat sizi uyarıyorum; cinayet kesinlikle kurallara aykırı. Kasti yaralamalarda öyle. Bildiğim kadarıyla, buraya

gelirken, bir cinayet girişiminde bulunmuş. Kırık bir kol. Böyle bir şey tekrarlanırsa, sorumlusu dondurulur. Anladınız mı?”

“Donmak ne demek?” diye sordu kolu alçıyla şişirilmiş bir çocuk.

“Buz. Soğuğa konmak. Dünyaya yollanmak. Savaş Akademisinden şutlanmak.”

Kimse Ender’e bakmadı.

“Öyleyse çocuklar, eğer herhangi biriniz baş belası olmamayı düşünüyorsanız, en azından biraz akıllı olun. Tamam?”

Dap ayrıldı. Hâlâ Ender’e bakmadılar. Ender yüreğinde bir endişenin büyüdüğünü hissetti. Kolunu kırdığı çocuk için, onun için üzgün değildi. O bir Stilson’dı. Ve tıpkı Stilson gibi bir çete oluşturuyordu.

Küçük bir gurup çocuk, irilerden birkaç tanesi. Odanın öbür ucunda gülüyorlardı ve arada bir bir tanesi dönüp Ender’e bakıyordu.

Ender tüm kalbiyle eve gitmek istedi. Bunlardan hangisinin dünyayı kurtarmakla bir alakası olabilirdi ki? Artık izleyicide yoktu. Ender yine çeteye karşıydı ve tam odanın içindeydiler. Yine Peter, fakat Valentine’sız.

Yemekhanede kimse yanma oturmadığı için korkusu da yatışmadı.

Diğer çocuklar havadan sudan konuşuyorlardı; duvardaki büyük skorboard, yemek, büyük çocuklar.

Ender sadece yalnızlık içinde seyredebildi.

Skorboardlar takım sıralamalarıydı. En yeni puanlarla galip-mağlup kayıtları. Görünüşe göre, bazı büyük çocuklar, en yeni oyunlar üzerine bahse girmişti. İki takım, Manticore ve Asp’nin yeni puanı yoktu, kutucuklar yanıp sönüyordu. Şu anda oynuyor olmalı diye düşündü.

Giyindikleri üniformalara göre büyük çocukların iki gruba ayrıldığını fark etti. Üniformaları farklı olmasına rağmen birbirleriyle konuşanlar da vardı ama genellikle her grup kendi alanına çekilmişti.

Yeni gelenler, kendi gruplarıydı. Ve iki ya da üç başka büyük grup vardı. Hepsi düz mavi üniforma giymişti. Fakat takımlardaki büyük çocuklar, çok daha gösterişli elbiseler giyiniyordu.

Ender hangi takıma ne isim verildiğini tahmin etmeye çalıştı. Akrep ve Örümcek kolaydı. Alev ve Akın’da öyle.

Büyük bir çocuk gelip yanına oturdu. On iki ya da on üç yaşında gibi duruyordu. Ergenliğe adım atmıştı.

“Selam,” dedi çocuk.

“Selam,” dedi Ender.

“Ben Mick.”

“Ender.”

“Bu bir isim mi?”

“Küçüklüğümden beri. Ablam beni böyle çağırırdı.”

“Burada kötü bir isim değil. Ender. Bitirici. Hey.”

“Umarım.”

“Ender, bölüğünün böceği sen misin?”

Ender omuzlarını silkti.

“Hep yalnız yediğini fark ettim. Her kalkışta bunun gibi bir şey olur. Kimsenin arasına almadığı çocuk. Bazen öğretmenlerin bunu bir amaç için yaptığını düşünüyorum. Öğretmenler çok da iyi değil.

Bunu fark edeceksin.”

“Evet.”

“Öyleyse, Böcek sen misin?”

“Sanırım.”

“Hey. Ağlayacak bir şey yok, biliyor musun?” Ender’e sandviçini verip, onun tatlısını aldı.

“Besleyici şeyler ye. Seni güçlü tutar.” Mick tatlıya girişti.

“Senden ne haber?” diye sordu Ender.

“Ben? Ben hiçbir şeyim. Ben havalandırmadaki osuruğum. Ben her zaman oradayım, fakat çoğu zaman kimse bunu bilmez. “ Ender gülümsedi.

“Evet komik, ama şaka değil. Burada bir yerim yok. Artık büyüyorum. Yakında beni diğer okuluma gönderecekler. Tabii bu kesinlikle Taktik Okulu olmayacak, asla lider olamadun, anladın mı? Sadece lider olacak çocuklar bunu başarır.”

“Nasıl lider olunur?”

“Hey bunu bilseydim, böyle olacağımı mı zannediyordun? Benim ölçülerimde kaç çocuk görüyorsun burada ?”

Çok faz-la yoktu. Ender bunu söylemedi.

“Birkaç tane. Yarı donmuş Böcek yemi olan tek kişi ben değilim. Bizden birkaç tane daha. Diğer çocuklar, onların hepsi komutan. Benim kalkıştaki çocukların hepsinin şimdi kendi takımları var.

Benim yok.”

Ender başını salladı.

“Dinle, küçük adam. Sana bir iyilik yapıyorum. Arkadaş edin. Lider ol. Gerekliyse kış yala, ama eğer öbür çocuklar seni küçümserse ne demek istediğimi anladın mı?”

Ender tekrar başını salladı.

“Şimdi, hiçbir şey bilmiyorsun. Siz yeni gelenler hep aynısınız. Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Uzay gibi düşünceler. Orada hiçbir şey yok. Bomboş kafalar içinde hiçbir şey yok, bir şey çarptığında da parça parça dağılırlar. Bak, sonun benim gibi olursa, birinin seni uyardığını unutma. Bu birinin sana yapacağı son güzel şey.”

“Öyleyse, niye bana anlattın?” diye sordu Ender.

“Nesin sen geveze mi? Sus ve ye.”

Ender çenesini kapattı ve yedi. Mick’ten hoşlanmamıştı. Ve sonu kesinlikle onunkinden benzemeyecekti. Belki öğretmenlerin planı buydu ama Ender’in onların planına uymaya niyeti yoktu.

Grubumdaki Böcek olmayacağım, diye düşündü Ender. Valentine’i, annemi ve babamı, buraya sadece dondurulmaya gelmek için terk etmedim. Çatalını ağzına götürürken, her zaman oldukları gibi, ailesini hissedebildi. Annesini Valentine’in ağzım şapırdatmasına engel olmaya çalışırken görebilmek için kafasını ne tarafa çevirmesi gerektiğini biliyordu. Yemek sohbetinin bir parçasıymış gibi yaparken, masada haberleri izleyen babasının nerede olacağını biliyordu. Burnundan kırık

bezelye çıkarıyormuş gibi yapan Peter bile komik olabiliyordu.

Onları düşünmek hataydı. Boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve onu geri yuttu; tabağını göremiyordu. Ağlayamadı. Şefkat gösterilmesi gibi bir şans yoktu. Dap anne değildi. Herhangi bir zayıflık belirtisi Stilsonlara ve Peterlere bu çocuğun kırılğan olduğunu gösterecekti. Ender, Peter'in ona her acı çektirdiğinde yaptığı gibi davrandı. Çift sayıları saymaya başladı. Bir, iki, dört, sekiz, on altı, otuz iki. atmış dört. Ve kafasında tutabildiği kadar yüksek sayılarla devam etti; 128, 256, 512, 1024, 2048, 4096, 8192, 16384, 32768, 65536, 131072, 262144.

67108864'te emin olmamaya başladı ~ bir basamak atmış mıydı? On milyonlarda mı, yoksa yüz milyonlarda mı yoksa sadece milyonlarda mı olmalıydı? Tekrar çifter çifter saymayı denedi ve kaybetti. 1342 gibiydi. 16? Ya da 17738? Bilmiyordu. Tekrar baştan al. Aklında tutabildiği tüm çiftler.

Acı geçmişti. Göz yaşları dinmişti. Ağlamayacaktı.

Işıkların söndüğü ve etrafındaki birkaç çocuğun anneleri ya da babaları ya da köpekleri için sızlandıklarını duyduğu o geceye kadar. Sonra kendini tutamadı. Dudaklarında Valentine'in ismi biçimlendi. Aşağıdaki salondan onun sesini duyabiliyordu. İyi olduğundan emin olmak için içeriye bakan annesinin kapının önünden geçtiğini görebiliyordu. Babasının videoya bakıp kahkahalar attığını duyabiliyordu. Bir daha asla böyle olmayacağı o kadar açıktı ki. Onları tekrar gördüğümde büyümüş olacağım, en erken on iki. Niçin evet dedim? Neden bu kadar aptalım? Okul bununla kıyaslandığında hiçbir şey değildi. Stilson la her gün karşılaşmak. Ve Peter. Sidiklinin tekiydi. Ender ondan korkmuyordu.

Eve gitmek istiyorum, diye fısıldadı.

Ama fısıltısı, Peter ona eziyet ederken, acıyla ağladığında kullandığı fısıltıydı. Ses kendi duyabileceğinden uzağa gitmezdi, bazen kendi bile duymazdı.

Ve gözyaşları istemsizce, çarşafını ıslattı, ama hıçkırıkları o kadar yumuşaktı ki, yatak sallanmadı, o kadar sessizdi ki duyulmadı. Ama acı oradaydı işte, boğazında düğümlenmiş, yüzüne çökmüştü.

Göğsünde ve gözlerinde acı sımsıcaktı. "Eve gitmek istiyorum."

O gece Dap kapıya geldi ve yatakların arasında, elini bir oraya bir buraya değdirerek, sessizce dolaştı. O gezerken ağlamalar azalacağına, artıyordu. Bu ürkütücü yerdeki birazcık şefkat, bazılarını gözyaşlarının eşiğine itmeye yeterliydi. Ama Ender için değil. Dap geldiğinde ağlaması geçmişti ve yüzü kuruydu. Peter ona acımasızlık yaptığında ve bunu göstermeye cesaret edemediğinde anne ve babasına takındığı sahte suratıydı.

Sana bunun için teşekkür ederim Peter. Kuru gözler ve sessiz gözyaşları için. Bana hissettiğim her şeyi nasıl saklayacağımı öğrettin. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Burası okuldu. Her gün saatlerce ders. Okuma. Sayılar. Tarih. Uzaydaki kanlı savaşların videoları. Bahriyelilerin Böcek gemilerinin duvarlarını kanla boyarlarken ki görüntüleri.

Donanmanın temiz savaşlarına ait hologramlar, uzay gemileri birbirlerini kör karanlıkta ustaca öldürürken ışık kümelerine dönüşen gemiler, Öğrenecek daha pek çok şey. Ender herkes kadar sıkı çalışıyordu; hepsi, hayatlarında ilk defa boğuşmakla beraber, hayatlarında ilk kez kendileri kadar parlak sınıf arkadaşlarıyla rekabet ediyordu.

Fakat oyunlar, yaşama sebepleri buydu. Uyanma ve yatma arasında geçen saatleri dolduran buydu.

Dap, ikinci günlerinde onlara savaş odasını tanıttı. Yukarıda, oğlanların çalıştığı ve yaşadığı

güvertenin yolu üzerindeydi. Merdivenlerden yer çekiminin zayıfladığı b11 \ ere tırmandılar, orada bir oyukta, oyunların gözleri kamaştıran ışıklarını gördüler.

Bazıları evde bile oynadıkları bildik oyunlardı. Basit olanlar ve zor olanlar. Ender videodaki iki boyutlu oyunların yanından geçti ve büyük çocukların oynadığı, nesnelere havada döndüğü holografik oyunlar çalışmaya başladı. Odanın bu bölümündeki tek çömez oydu ve arada sırada büyük çocuklardan bir tanesi, onu oyunun başından ittiriyordu. Burada ne arıyorsun? Kaybol. Uç bakalım.

Burada düşük yerçekiminde, tabi ki uçacaktı, bacaklarını serbest bırakacak, birine ya da bir şeye rastlayana kadar yükseklere doğru süzülecekti.

Yine de her seferinde kendine hakim olup, oyunu başka bir açıdan görebileceği bir noktaya çekildi.

Kontrol panelleri oyunun gerçekten nasıl oynandığını göremeye yetmeyecek kadar küçüktü. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

Havadayken hareket ettirmeyi öğrenmişti. Oyuncunun karanlıkta tüneller kazması gibi, düşman gemilerinin aradığı ve sonra oyuncunun gemisini yakalayana kadar acımasızca takip ettikleri ışık tünelleri. Oyuncu tuzaklar hazırlayabilirdi: mayınlar, sürüklenen bombalar, düşman gemilerini durmadan tekrar etmeye zorlayan, havada taklalar. Oyunculardan bazıları akıllıydı. Diğerleri çabucak kaybetti. İki çocuğun birbirlerine karşı oynaması daha keyifliydi. Oyunun sonunda birbirlerinin tünellerini kullanmak zorunda kaldılar ve oyunun stratejisinde hangi tünelin değerli olduğu, çabucak açığa çıktı. Oyun bir saat içinde sıkılaşmaya başladı. Ender, yapılması gerekenleri kavramıştı, bilgisayarın takip ettiği kuralları anlayıp, kontrollere hakim olunca düşmanın manevrası her seferinde alt edilebiliyordu.

Düşman şöyleyken spiraller, düşman böyleyken taklalar. Bir tuzakta beklemede kal. Yedi tuzak bırak ve onları kandır. Bunda hiçbir güçlük yoktu, öyleyse bu, sadece, bilgisayar insan reflekslerinin üstesinden gelemeyeceği kadar hızlanana dek oynama meselesiydi. Eğlenceli değildi. Oynamak istediği diğer çocuklardı. Kendi aralarında oynarken bile bilgisayardan daha iyisini yapmaya çalışan, bilgisayar tarafından iyi eğitilmiş çocuklarla.

Bir çocuk yerine makine gibi düşünün.

Onları böyle yendim. Onları şöyle yendim.

“Sana karşı oynamak istiyorum,” dedi henüz galip gelmiş çocuğa.

“Dalgamı geçiyorsun, buda ne?” diye sordu çocuk. “Bu bir Böcek mi?”

“Yeni bir cüce sürüsü.” dedi başka bir oğlan.

“Ama konuşuyor. Konuştuklarını biliyor muydun?”

“Anlaşılan,” dedi Ender.” Benimle oynamaya korkuyorsun.”

“Seni yenmek,” dedi çocuk, “duşa işemek kadar kolay olurdu.”

“Ve bir o kadar da eğlenceli,” dedi bir başkası.

“Ben Ender Wiggin.”

“Dinle, yamuk surat. Sen bir halt değilsin. Çaktın mı? Bir halt değil, tamam mı? İlk adamını öldürene kadar bir halt olmayacaksın. Tamam mı?”

Büyük oğlanın argosunun kendine has ritmi vardı. Ender hemen kaptı. “Eğer bir halt değilsem, nasıl olurda benimle oynamaya korkarsın.”

Artık diğer çocuklarda sabırsızlanmaya başlamıştı. “Fırlamayı öldür de işimize bakalım.”

Böylece Ender tanıdık olmayan kontrollerdeki yerini aldı. Elleri küçüktü, fakat kontroller oldukça basitti. Belli silahların hangi düğmelerle kullanıldığını anlaması için birkaç deneme yapması yeterli oldu.

Hareket kontrolü standart bir küreydi. Başlarda refleksleri yavaştı. İsmi hâlâ bilmediği diğer çocuk, ileriye doğru hızla atıldı. Ama Ender’de epeyce bir şeyler öğrenmiş, oyun bittiği esnada daha iyisini yapabilecek duruma gelmişti.

“Tatmin oldun mu, çömez?”

“Üç el”

“Burada böyle oyunlara izin vermiyoruz”

“Yani hayatında ilk kez bu oyunu oynayan birini yenmiş oldun,” dedi Ender. “Bunu ikinci kez yapman lazım yoksa başaramamış sayılırsın.”

Tekrar oynadılar, bu kez Ender, çocuğun daha önce kesinlikle görmediği birkaç manevrayı başarıyla yaptı. Çocuğun izlediği yöntem yeni manevraların üstesinden geleliyordu. Ender kolayca ve etkileyici bir şekilde kazandı. Büyük çocuklar gülmeyi ve dalga geçmeyi kestiler. Üçüncü oyun tam bir sessizlik içinde geçti. Ender oyunu hızla ve farkla kazandı.

Oyun sona erdiğinde büyük çocuklardan biri, “Bu makineleri değiştirmelerinin zamanı geldi,” dedi.

“Herhangi bir iğne beyinli gelip oyunu kazanabiliyor.”

Kimse tebrik etmedi. Ender uzaklaşırken sadece sessizlik vardı.

Fazla uzaklaşmadı. İleride bir yerde durup, kendisinin kullandığı manevraları denemeye çalışan oyuncularını izledi. İğne beyinli, öyle mi? Ender içinden güldü, beni unutmayacaklar. İyi hissediyordu.

Bir şeyler kazanmıştı, üstelik büyük çocuklara karşı. Muhtemelen karşısındaki kendinden büyük çocukların en iyisi değildi ama artık Savaş Okulunun ona çok fazla geleceği, bu işi beceremeyeceği düşüncesiyle panik olmuyordu.

En kötüsü izlemek ve beklemektir çünkü bu süre boyunca tahammül etmesi gerekiyordu. Kolunu kırmış olduğu çocuk oç alma peşindeydi. İsmi Bernard olduğunu Ender çabucak öğrenmişti.

Fransızlar, kibir dolu ayrımcılıklarıyla standart eğitimin Fransız dil kalıplarının tam olarak oturduğu dört yaşına kadar başlatılmaması konusunda ısrarlıydılar. Bu çocuk da bu yüzden kendi adını Fransız aksanıyla telaffuz ediyordu. Aksam onu ekzotik ve enteresan yapıyordu; kırık kolu onu bir gazi yapmıştı. Sadistliği, başkalarına acı çektirmeyi seven herkes için, onu doğal ilgi odağı yapmıştı.

Ender onların düşmanı olmuştu.

Küçük şeyler. Kapıdan her giriş ve çıkışlarında yatağını tekmelemek. Yemek tepsiyle onu itirmek. Merdivenlerde çelme atmak. Ender dolabının dışında kendine ait hiçbir şey bırakmaması gerektiğini çabuk öğrendi, aynı zamanda kendine yetişmek için, ayaklarının hızlı olması gerektiğini de. “Sakar” Bernard onu bir kez böyle çağırdı ve isim yapışıp kaldı.

Ender’in çok sinirlendiği zamanlarda oldu tabii, Bernard’a sadece öfke duymak bir işe yaramıyordu.

O bir işkenceciydi. Ender’i asıl kızdıran, diğerlerinin nasılda can atarak onunla beraber olduklarıydı.

Bernard'ın intikam isteğinin hiçbir haklı gerekçesi olmadığını biliyorlardı. Mekikte Ender'e ilk onun saldırmış olduğunu, Ender'in sadece zorbalığa karşılık vermiş olduğunu, tabii ki biliyorlardı.

Biliyorlardı ama bilmiyormuş gibi davranıyorlardı; eğer bilmiyorlarsa da Bemard'a bir bakıp, onun yılanın teki olduğunu görebilmeleri gerekirdi.

Ayrıca onun tek hedefi Ender değildi ki.. Bemard bir krallık kurmuyor muydu?

Bemard hiyerarşi kurarken Ender grubun kenarından seyrediyordu. İşine yarayan oğlanların gururunu okşayacak şeyler yapıyordu. Bazılarıysa Bemard tarafından aşağılayıcı tehditlere maruz kalsalar da, onun hizmetkarlığını yapmaya pek hevesliydi.

Fakat bir kaç Bemard'ın saltanatına illet oluyordu.

Ender, seyrederken, kimin Bemard'a içerlediğini görüyordu. Shen ufak tefek, hırslı ve kırılıyordu.

Bemard onu çok çabuk keşfetmiş ve kurtçuk diye çağırmaya başlamıştı. “Çünkü ufacık,” diyordu. “Ve solucan gibi kıvrılıyor. Yürürken kışını nasıl titrettiğine bakın.” Shen öfkelenirse de, onlar daha da fazla gülüyorlardı. “Kışına bakın. Gördünüz mü. Kurtçuk!”

Ender Shen'a hiçbir şey söylemedi. O zaman kendi çetesini oluşturmaya başladığı çok belli olacaktı. Aldırmıyormuş gibi görünerek sırasına oturdu.

Çalışmıyordu. Her otuz saniyede bir paneline mesaj gönderme komutu veriyordu. Mesaj herkes içindi, kısa ve öz. İşin asıl zor kısmı, öğretmenlerin yaptığı gibi, mesajın kimden geldiğinin nasıl gizleneceğini bulmaktı. Oğlanların herhangi birisinden gelen mesajlarda, isimleri, otomatik olarak gözükürdü. Ender henüz öğretmenlerin güvenlik sistemini kıramadığı için, öğretmenmiş gibi numara yapamazdı. Ama kaprislice Tanrı adını verdiği, hiç var olmayan bir öğrencinin dosyalarını yaratabilirdi.

Sadece mesaj gitmeye hazır olduğunda Shen'le göz göze gelmeye çalıştı. Tıpkı diğer çocuklar gibi o da, Bemard ve tayfasının gülüp şakalaşmalarını, sanki yanlış bir durakta inmiş ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi, sık sık cümlelerin ortasında durup etrafına bakan matematik öğretmenleriyle dalga geçmelerini izliyordu.

En sonunda, Shen etrafına göz gezdirdi. Ender ona kafasını sallayıp, sırasını işaret etti ve gülümsedi. Shen'in kafası karışmış görünüyordu. Ender sırasını bir parça kaldırıp, gösterdi. Shen kendi sırasına gittikten sonra. Ender mesajı yolladı. Mesajı okuyan Shen gülmeye başladı.

Ender'e bunu sen mi yaptın der gibi baktı. Ender, kimin yaptığını bilmiyorum ama emin ol ben değilim demek için omuz silkti.

Shen tekrar güldü, Bernard'ın grubuna yakın olmayan birkaç başka çocuk sıralarına gittiler ve baktılar. Her otuz saniyede bir, mesaj her sırada beliriyor, ekranın etrafında çabucak dolaşıyor ve sonra kayboluyordu. Çocuklar gülüyorlardı.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu Bernard. Bernard odada göz gezdirirken Ender gülmemeye özen gösterip ötekiler gibi korkuyormuş taklidi yaptı. Olabildiğince küstahça gülen Shen'di tabii ki. Bir dakika sonra; Bemard adamlarından birine bir sıra getirmesini söyledi. Hep beraber mesajı okudular.

KIÇINI KOLLA. BERNARD İZLİYOR TANRI.

Bernard sinirden kıpkırmızı oldu, “Bunu kim yaptı!” diye bağırdı.

“Tanrı,” dedi Shen “Tanrının belası sen olmadığın belli,” dedi Bemard. “Bir kurtçuğa göre çok zekice.”

“Beş dakika sonra Ender’in mesajı kayboldu. Bir süre sonra sırasında Bernard’ın mesajı belirdi.

SEN OLDUĞUNU BİLİYORUM.

BERNARD.

Ender bakmadı. Mesajı görmemiş gibi davrandı. Bernard sadece beni suçlu suçlu bakarken yakalamak istiyor. Ben olup olmadığımı bilmiyor.

Tabii ki bilip bilmemesi fark etmiyordu. Ender’e ceza verecekti çünkü düştüğü durumdan kurtulması gerekiyordu. Katlanamadığı tek şey, diğer çocukların ona gülmesiydi. Patronun kim olduğunu açıklığa kavuştunak zorundaydı. Böylece o sabah Ender banyoda yere serildi. Bemard’ın adamlarından biri ona çelme takacakmış gibi yapıp, midesine sıkı bir diz yerleştirmeyi başardı. Ender bunu sessizce karşıladı. Hala izliyordu, açık savaş başlayana kadar bir şey yapmayacaktı.

Fakat öbür savaşta, Panel savaşında, bir sonraki hamlesini çoktan yapmıştı. Banyodan geri döndüğünde. Bernard köpürüyor, yatakları tekmeliyor ve çocuklara bağıırıyordu. “Onu ben yazmadım! Kapayın çenenizi!”

Her çocuğun sırasında durmadan dolaşan mesaj şuydu:

KIÇINIZI SEVİYORUM. ÖPMEME İZİN VERİN.

BERNARD.

O mesajı ben yazmadım!” diye bağırdı Bernard. Bağırış çağırış bir süre daha devam ettikten sonra, Dap kapıda belirdi.

“Yaygara neydi?” diye sordu.

“Birileri ismimi kullanarak mesajlar yazıyor.” Bernard somurtmuştu.

“Ne mesajı?”

“Ne mesajı olduğu fark etmiyor!”

“Benim için ediyor.” Dap, Ender’in üzerindeki ranzada yatan çocuğa ait olan, en yakındaki paneli aldı, Dap mesajı okudu, hafifçe güldü, paneli geri verdi.

“Enteresan” dedi “Kimin yaptığını bulmayacak mısınız?” dedi Bernard.

“Ah, kimin yaptığını biliyorum,” dedi Dap.

Evet diye düşündü Ender. Sistem çok kolayca çökmüştü. Çökertmemizi istiyorlardı, ya da bazı parçalarını. Ben olduğumu biliyorlar.

“Öyleyse kim o zaman?” diye bağırdı Bernard.

“Bana mı bağıırıyorsun asker?” diye sordu Dap yumuşakça.

Bir anda odanın havası değişti. Bemard’a yakın olanların duyduğu öfke, diğerlerinin de neşesi, her şey son bulmuştu. Otorite konuşmak üzereydi.

“Hayır, efendim” dedi Bemard.

“Sistemin gönderen kişinin adını otomatik olarak koyduğunu herkes bilir. “ “Onu ben yazmadım!” dedi Bemard.

“Bağıırıyorsunuz?” diye sordu Dap.

“Geçen gün birisi bana TANRI olarak imzalanmış bir mesaj yolladı,” dedi Bemard.

“Gerçekten mi?” dedi Dap. “Onun sisteme kayıtlı olduğunu bilmiyordum.” Dap arkasını dönüp

çıkı ve oda kahkahalarla oldu.

Bernard'ın odaya komuta etme girişimi sona ermişti, yanında sadece birkaç kişi kalmıştı. Fakat en tehlikeli olanları. Ve Ender sürekli tetikte olması gerektiğini biliyordu. Yine de sistemi kurcalamak işe yaramıştı. Bemard bastırılmış ve bir parça kalitesi olan tüm çocuklar ondan kurtulmuştu. En mükemmeli de. Ender bunu, onu hastaneye yollamadan başarmıştı.

Çok daha iyi bir seçenek.

Ardından da kendi paneli için bir güvenlik sistemi oluşturma işine girişti, mevcut sistemin yetersiz olduğu ortadaydı. Eğer altı yaşındaki biri bunu çökertebiliyorsa, eminim oraya ciddi bir güvenlik değil, çocuk oyuncağı koymuşlardır. Öğretmenlerin bizim için ayarladığı başka bir oyun. Ve ben oyunda iyiyim, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Shen kahvaltıda.

Ender , ilk defa kendi sınıfından, başka bir çömez, yemekte onunla beraber oturduğunu, fark etti "Ne yaptım?" diye sordu.

"Sahte bir isimle mesaj yolladın. Ve Bernard'ın adıyla! Bu harikaydı, Şimdi ona kışgözcüsü diyorlar. Öğretmenlerin önünde sadece gözcü diyorlar, ama herkes neyi gözetlediğini biliyor.

"Zavallı Bemard," diye mırıldandı Ender. "Üstelik çok da hassas" "Hadi Ender, sistemi kırdm.

Bunu nasıl yaptın?"

Ender kafasını salladı ve gülümsedi. "Bunu yapabilecek kadar zeki olduğumu düşündüğün için sağol. Ama sadece ilk gören bendim, hepsi bu."

"Tamam bana söylemek zorunda değilsin," dedi Shen. "Yine de, harikaydı." Bir dakikalığma sessizce yediler. "Yürürken kışımı titretiyor muyum?"

"Yani," dedi Ender "Sadece biraz. Yani öyle büyük adımlar atma, hepsi bu."

Shen başını salladı.

"Bunu şimdiye kadar fark eden tek kişi Bemard."

"O bir domuz," dedi Shen.

Ender omuzlarını silkti. "Aslında domuzlar o kadar da kötü değillerdir."

Shen güldü. "Haklısın domuzlara haksızlık yapmamalıyım." Beraberce güldüler ve iki çömez daha onlara katıldı. Ender'in yalnızlığı sona ermişti. Savaş ise daha yeni başlıyordu.

Devin İçkisi

Geçmişte hayal kırıklıklarımız oldu, paçayı kurtaracaklarını umarak, yıllardır bekliyoruz, sonra kurtaramıyorlar. Ender hakkında güzel haber, ilk altı ayında donmaya kararlı.

"Oh?"

"Burada neler oluyor görmüyor musun? Zeka oyununda devin içkisine takılıp kaldı. Bu çocuk intihara meyilli mi? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bazen herkes deve takılır."

"Ama Ender onu yalnız bırakmıyor. Pinual gibi,"

"Şimdi ya da başka zaman herkes Pinual gibi gözükebilir. Ama o kendim öldüren tek kişi. Devin İçkisiyle bir alakası olduğunu sanmıyorum."

"Hayatımı bunun üzerine bahse sokuyorsun. Kalkış grubuyla yaptıklarına bir baksana".

"Onun hatası değildi biliyorsun."

"Umurumda değil. Onun hatası ya da değil. Grubu zehirliyor."

"Birleşmeleri gerekiyordu ve tam durması gereken yerde bir km genişliğinde yarık var."

"Onu orada uzun süre tutmayı planlamıyorum nasıl olsa."

"Tekrar plan yapsan iyi olur o zaman. Bu kalkış hasta ve oda hastalığının kaynağı. Tedavi edilene kadar kalıyor.

"Hastalığın kaynağı bendim. Onu yalnız bırakıyordum ve işe yaradı."

"Ona grupla beraber zaman tanı. Onunla ne yapacağını görmek için."

"Zamanımız yok."

"Askeri deha olabilecek kadar canavar olma ihtimali de olan bir çocuğu aceleye getiremeyiz,"

"Bu bir emir mi?"

"Kayıt cihazı çalışıyor, her zaman çalışır, kışın göz altında, Allah kahretsin."

"Bu bir emirse, ben -"

"Bu bir emir. Roketteki gurupla nasıl başa çıkacağını görene kadar onu olduğu yerde tut. Graff ülserimi azdırıyorsun."

"Okulu bana bırakıp, filoyla ilgilenseydiniz ülseriniz olmayacaktı."

"Filo bir savaş komutanı arıyor. Onu bulana kadar ilgilenecek daha önemli bir şey yok."

Savaş odasında, yüzme havuzuna ilk kez gelmiş çocuklar gibi, tutunacak yerlere elleriyle yapışıp, beceriksizce sıralandılar. Daha sonra anladılar ki, ayaklarını kullanmayınca işler daha iyiye gidiyor.

Ender kolu sıkıca kavrayıp bacaklarını esnetti. Elbisenin ağırlığının yanı sıra, hareketleri arttırıcı bir özelliği olduğunun da farkına vardı. Harekete geçmek zor olsa da elbisenin ayakları, kaslar durduktan sonra, güçlü şekilde hareket etmeye devam ediyordu. Elbise kullandığınız kuvvetin iki katıyla ittiriyordu. Bir süreliğine sakarlaşacağım. Tekrar başlasam fena olmayacak.

Öylece, kola sıkı sıkı yapışmışken, bacaklarıyla kuvvetlice ittirdi.

Anında havada dönmeye başladı, bacağı kafasının etrafında dönüyordu ve duvarın karşısındaki yerine düzgün bir iniş yaptı. Geri tepme daha güçlü gibiydi, elleri koldan ayrıldı. Savaş odasının bir ucundan diğerine, oraya buraya çarparak uçtu. Miğdesi bulanırken yön kavramını canlı tutmaya çalışıyordu. Orada olmayan yerçekimini ararken, vücudu kendi kendine sağa gitmeye yelteniyordu.

Sonra görüşünü değiştirmek için kendini zorladı. Bir duvara doğru hızla gidiyordu. Aşağısıydı. Ve bir kereliğine kontrolü ele aldı. Uçmuyor, düşüyordu. Bu bir dalıştı. Yere nasıl çarpacağına karar verebilirdi. Tutunmak ve durmak için çok hızlı gidiyorum, fakat çarpmayı yumuşatabilirim,

düşüğümde yuvarlanır ve bacaklarımı kullanırsam, hareketi kesebilirim Hiçte planladığı gibi olmamıştı. Bir açıyla durdu ama, tahmin ettiği gibi değildi. Düşünecek vakti de olmamıştı. Başka bir duvara vurdu, bu kez hazırlanmak için biraz vakti olmuştu. Tesadüfen, geri tepme açısını kontrol etmek için kolunu kullanmanın bir yolunu keşfetti. Şimdi yine, odanın bir ucundan diğerine, hâlâ duvara bağlı olan çocuklara doğru, havada süzülüyordu. Bu sefer bir basamağa tutunmasına yetecek kadar yavaşlamıştı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, kendini öldürmek mi?” diye sordu Shen.

“Sen de dene,” dedi Ender. “Elbise kendini yaralamayı engelliyor, zıplamalarını ayaklarıyla kontrol edebilirsin, işte böyle.” Yapmış olduğu harekete yaklaşmıştı. Shen kafasını salladı, böyle aptalca dublörükler denemeyecekti. Ama çocuklardan biri duvardan ayrılıp, havalandı. Gerçi işe dönerek başlamadığı için Ender kadar hızlı davranmamıştı; yine de yeterince hızlıydı. Onun Bemard olduğunu anlamak için, Ender’in yüzünü görmesi gerekmiyordu. Ve hemen arkasından Bemard’ın en iyi arkadaşı, Alai.

Bemard yer zannettiği yöne doğru kendini ayarlamaya uğraşır, Alai harekete teslim olmuş duvardan geri tepmeye hazırlanıyorken, Ender devasa odayı geçmelerini seyretti. Mekikte kolunu kırmasına şaşmamak gerek diye düşündü, Ender. Uçarken de geriliyor. Panikliyor. Ender bu tespiti gelecekte kullanmak için sakladı.

Ve bir parça bilgi daha. Alai, Bemard gibi aynı yöne sürüklenmedi. Odanın köşesine doğru yöneldi.

Yollan uçtukça birbirinden ayrılıyordu, Bemard’ın beceriksizce, çatırtılı bir iniş yapıp, duvarda zıpladığı yerde, Alai, hızının çoğunu kesen ve onu beklenmeyen bir açıyla uçmaya yollayan köşenin yanındaki yüzeyde, üçlü zıplama yapıyordu. Alai bağırıyor ve çığlık attı, çocuklarda onu seyretti.

Bazıları ağırlıksız olduklarını unuttular ve alkışlamak için duvarı bırakmaya yeltendiler. Artık, yüzmeye çalışarak kollarını sallıyor, pek çok yöne doğru tembelce sürükleniyorlardı.

Evet bu bir sorun, diye düşündü Ender. Kendini sürüklenirken yakalarsan ne olur? Fırlamanın hiç yolu yok Kendini başıboş bırakmak ve meseleyi deneme yanılma yoluyla çözmeyi denemek için hazırlandı.

Ancak diğerlerinin kontrolü ele almak için boş yere uğraştıklarını görüyor, başka ne yapılabilir bilmiyordu.

Bir eliyle yere tutunurken, omzunun hemen altında, elbisesine önden iliştirilmiş oyuncak tabancayla amaçsızca oynadı. Birden, düşman istasyonuna baskın yaparken, zaman zaman Denizaltılar tarafından kullanılan el roketlerini hatırladı. Tabancayı elbisesinden çekti ve incelemeye başladı.

Odada bütün düğmelerine basmış, ama silah orada hiçbir şey yapmamıştı. Belki burada, savaş odasında çalışırdı.

Üzerinde hiçbir talimat yoktu. Kontrollerin üzerinde etiket yoktu. Tetik belliydi, bebekliğinden bu yana her çocuk gibi onun da oyuncak tabancaları olmuştu. Baş parmağının kolaylıkla ulaşabileceği iki düğme vardı. Ve alt gövde üzerinde çok sayıda başka düğmeler. Açıkça, parmağının yanındaki iki düğme, anında kullanılabilir gibi duruyordu. Yere doğru nişan aldı ve tetiği çekti.

Anında ısınan silah, tetiği bırakınca hemen soğudu. Aynı zamanda nişan aldığı yerde ince bir ışık halkası belirdi.

Silahın tepesindeki kırmızı düğmeye dokundu ve tetiği tekrar çekti. Aynı şey.

Sonra beyaz düğmeye dokundu, geniş bir bölgeyi aydınlatan parlak bir ışık çıktı, ama o kadar yoğun değildi. Düğmeye basıldığında silah bayağı soğumuştur.

Beyaz düğme silahı fener yaparken, kırmızı düğme tıpkı lazermiş gibi yapıyordu - ama lazer değil demişti Dap. Söz konusu manevra olunea hiçbiri yardımcı olmayacaktı. Yani her şey nasıl itirdiğimize, harekete başlarken ayarladığımız rotaya bağlıydı. Demek ki, kalkışlarda ve geri tepmelerde kontrolümüz çok iyi olmalı, yoksa, hiçliğin ortasında dönüp dunnaktan hepimiz biteriz.

Ender odanın etrafında göz gezdirdi. Çocuklardan birkaç tanesi duvarların yakınında sürükleniyor, tutunacak bir yer bulabilmek için ellerini, kollarını sallıyorlardı. Pek çoğu birbirine çarpıyor ve gülüyordu; bazıları el ele tutuşup daireler halinde dönüyordu. Ender gibi sadece birkaçı, soğukkanlılıkla duvara tutunup, seyrediyordu.

Gördüğü biri. Alai'di. Ender'e çokta uzak olmayan başka bir duvara doğru ilerliyordu. Ani bir güdüyle. Ender kalktı ve Alai'ye doğru hızla hareket etti. Havalandığında ona ne söyleyeceğini de merak ediyordu. Alai, Bemard'ın arkadaşıydı.

Ender ona ne söylemeliydi ki?

Hâlâ rotasında bir değişme yoktu. Böylece dosdoğru ileriye sürüklendi ve sürüklenirken nasıl duracağını kestirmek için, hafif el ve ayak hareketleri çalışması yaptı. Çok geç, çok iyi nişan aldığını fark etti. Alai'nin yanına inmeyecekti, ona çarpacaktı.

“Buraya, elimi tut?” diye seslendi Alai.

Ender elini uzattı. Alai çarpışmanın hızını kesti ve Ender'in duvara karşı yumuşak bir iniş yapmasına yardımcı oldu.

“Mükemmel,” dedi Ender. “Bu tarz şeyler çalışmalıyız.”

“Oradaki her kez eğlenirken, benimde düşündüğüm buydu,” dedi Alai. “Oraya beraber gidersek ne olur sence? Birbirimizi ters yönlere ittirebilmeliyiz.”

“Evet”

“Tamam mı?”

Aralarındaki her şeyin uyumlu olamayacağını itirafıydı.

Berber bir şeyler yapmamızın bir sakıncası var mı?”

Ender'in cevabı Alai'yi kolundan yakalayıp zıplamaya hazırlanmak oldu.

“Hazır mısın?” dedi Alai. “Hadi.”

Değişik miktardaki güçle zıplamalarından sonra, birbirlerinin çevresinde dolanmaya başladılar.

Ender bazı küçük el hareketleri yaptı, sonra ayağını değiştirdi. Yavaşladılar. Hareketi tekrarladı.

Dönmeyi durdurdular. Artık düzgünce sürükleniyorlardı.

“Kafanı kolla. Ender,” dedi Alai.

“Hadi, şunlara çarpmadan zıplayalım.”

“Sonrada şu köşede buluşalım.” Ender düşman kampına çarpıp, çuvallamak istemiyordu.

“Sona kalan süt şişesinde osumk biriktirir,” dedi Alai.

Sonra yüz yüze gelene kadar yavaşça manevra yaptılar, el ele. diz dize, kollarını ve bacaklarını iyice açarak yattılar.

“Biraz hırpalandık değil mi” diye sordu Alai.

“Bunu bende daha önce yapmamıştım,” dedi Ender.

Zıpladılar. Beklediklerinden daha hızlı fırlamışlardı. Ender birkaç oğlanın arasına doğru ilerledi ve karşısına çıkmasını beklemediği bir duvara bindirdi. Yönünü bulması bir dakikasını aldı ve Alai’la buluşacakları köşeyi aradı.

Alai çoktan oraya doğru yönelmişti. Ender en geniş gruptan sakınmak için, iki geri tepmesi olan bir rota belirledi.

Ender köşeye ulaştığında, Alai kollarını, birbirine bitişik iki tutamaca geçirmiş, uyuyor taklidi yapıyordu.

“Sen kazandın.”

“Osuruk koleksiyonunu görmek istiyorum” dedi Alai “Dolabına bıraktım. Fark etmedin mi?”

“Çorapların sanmıştım.”

“Artık çorap giymiyoruz.”

“Ah, tabi.” Her ikisinin de evden çok uzakta olduğunu dair bir anımsatma. Bu, uçmada bir parça ustalaşmalarının verdiği keyfin bir kısmını aldı götürdü.

Ender silahını çekti ve çift parmaklı düğmeyle öğrendiklerini sergiledi.

“Bir insana nişan aldığında ne oluyor?” diye sordu Alai. “Bilmiyorum”

“Neden öğrenmiyoruz?”

Ender kafasını salladı. “Binlerini incitebiliriz.”

“Kastettiğim, neden birbirimizin bacaklarına ateş etmiyoruz, ya da bunun gibi işte. Ben Bernard değilim. Eğlence için hiç kedilere işkence yapmadım. “ “Ah.”

“O kadarda tehlikeli olamaz, yoksa bu silahları çocuklara verirler miydi.”

“Biz artık askeriz.”

“Ayağıma ateş et.”

“Hayır, sen bana ateş et.

“Beraber ateş edelim.”

Yaptılar. Ender derhal, elbisenin bacağına buz kestiğini hissetti, bacakları ve eklemleri hareketsizdi.

“Dondun mu?” diye sordu Alai.

“Bir kalas kadar sert”

“Hadi biraz daha donduralım,” dedi Alai. “Hadi ilk savaşımızı yapalım. Bize karşı onlar.” Sırıttılar.

Sonra Ender, “Bernardı da çağır istersen,” dedi.

Alai kaşlarını kaldırdı. “Ha?”

“Ve Shen.”

“Şu küçük titrek kışlıyı mı?”

Ender Alainin şaka yaptığını anlamıştı. “Kendininkini bu kadar sıkımasaydın, onlarda titreyecekti.”

Alai sırıttı. “Hadi gidip Bernard ve Sheni alalım, sonra da bu Böcek aşıklarını donduralım.”

Yirmi dakika içinde. Bemard, Ender, Aiai ve Sheni haricinde, odadaki herkes donmuştu. Dördü, Dap içeri girene kadar, gülerek ve eğlenerek orada kaldı.

“Görüyorum ki aletlerinizi nasıl kullanacağınızı öğrenmişsiniz,” dedi.

Ve sonra elinde tuttuğu kumandaya bir şeyler yaptı. Herkes onun durduğu duvara doğru yavaşça sürüklenmeye başlamıştı. Donmuş çocukların a-ısından geçip, onlara dokunuyor, elbiselerini eritiyordu. Çocuklar, Bernard ve Alai'nin, onlar henüz hazır değilken, hepsine ateş etmelerinin hiçte adil olmadığından yakınıyorlardı.

“Niçin hazır değildiniz?” diye sordu Dap. “En az onlar kadar uzun süredir elbiselerinizi giyiyorsunuz. Sarhoş ördekler gibi etrafta kanat çırpacak bir dolu vaktiniz vardı. Sızlanmayı kesinde başlayalım.”

Ender, Bernard ve Alai'nin, savaşın lideri olarak kabul edildiklerini fark etti. Tamam bu da iyiydi.

Bernard, Ender ve Alai'nin silahları kullanmayı beraber öğrenmiş olduklarını biliyordu. Ve Ender ile Alai'nin arkadaş olduğunu. Bernard, Ender'in kendi grubuna katıldığını zannediyor olabilirdi. Ama gerçek öyle değildi. Ender yeni bir gruba katılmıştı. Alai'nin grubuna. Bernard da gruba dahildi.

Bemard'ın hâlâ dayılanıp, arkadaşlarını ayak işlerine yollaması, herkes için anlaşılır değildi. Ama Alai bütün odada serbestçe hareket ediyor ve Bernard kızdığına, biraz şaka yapıp onu sakinleştirebiliyordu. Roket liderlerini seçme zamanı geldiğinde, Alai ortak seçimdi. Bernard birkaç gün somurttu, ama sonra düzeldi ve herkes yeni oluşumun içinde yerini aldı. Kalkış, artık daha fazla.

Bernard'ın adamları ve Ender olarak ikiye bölünmedi.

Alai Köprüydü. Ender, dizlerinin üzerindeki sırasıyla yatağına oturdu. Kişisel çalışma zamanıydı ve Ender serbest Oyun oynuyordu. Okul bilgisayarının, keşfedebileceğiniz labirentler inşa ederek, yeni şeyler getirmeyi sürdürdüğü, hileli, çılgın bir oyundu. Beğendiğiniz olaylara geri dönebilirdiniz, bir süreliğine; eğer birini fazla ihmal ederseniz, kayboluyor, yerine yenisi geliyordu.

Bazen komik şeyler oluyordu. Bazen de enteresan şeyler ve hayatta kalmak için çabuk olmak zorundaydınız. Defalarca ölmüştü ama sorun yok, oyunlar böyleydi işte, tutunana kadar defalarca ölürdünüz.

Ekrandaki şekli küçük bir çocuk olarak başladı. Bir süre sonra ayıya dönüştü. Artık uzun ve narin elleriyle bir fareydi. Şeklini, ekrandaki büyük mobilyaların altından koşturdu. Kediyle bir çok sefer oynamıştı, ama artık sıkılmıştı.

Bu sefer fare deliğine doğru değil, diye konuştu kendi kendine. Dev'e hasta oluyorum. Aptal bir oyun ve hiç yenemiyorum. Neyi seçersem seçeyim yanlış oluyor.

Ama yine de fare deliğine doğru gitti ve bahçedeki ufak köprüyü geçti. Ördeklerden ve bombacı sivrisineklerden kaçındı, onlarla oynamayı denemişti ama çok kolaylardı, eğer ördeklerle çok fazla oynarsa, hiç sevmediği balığa dönüşüyordu. Balık olmak, ona, savaş odasında donmayı hatırlatıyordu, Dap onu çözsün diye çalışmanın sonunu beklerken, tüm vücudu kas katı oluyordu. Böylece, her zamanki gibi kendini yuvarlanan tepelerde buldu.

Yer kaymaları başladı. Başlarda, bir kaynın altından dışarı Sızan, abartılı kan pıhtısı lekesinin altında ezilerek, tekrar tekrar yakalandı. Buna rağmen artık, ezilmekten kurtulmak için yüksek bir yer arayarak, dik yokuşlara tırmanma becerisinde ustalaşmıştı.

Ve her zaman olduğu gibi yer sarsıntısı kayaların birbirine kaynaşmasıyla kesildi. Tepenin ön yüzü yarıldı, kabuklar parçalanıp düşerken içeriden killi taşlar yerine hamur gibi kabaran beyaz yumuşak

ekmek çıktı. Yumuşak ve süngerimsiydi; Ender'in şekli daha yavaş hareket etti. Ve ekmekten atladığında bir masanın üzerine düştü. Arkasında dev bir somun ekmek, yanında dev gibi bir tereyağı çubuğu. Ve ellerini çenesine dayamış, ona bakan Dev'in ta kendisi. Ender'in şekli hemen hemen. Dev'in kafasının, çenesinden kaşına kadar olan kısmı kadardı "Sanırım kafanı kopartacağım," dedi dev her zaman söylediği gibi.

Bu sefer, koşmak ya da orada kalmak yerine. Ender şeklini, devin suratına doğru sürdü ve çenesine vurdu.

Dev dilini çıkardı ve Ender yere düştü.

"Bilmece oyununa ne dersin?" diye sordu Dev. Hiçbir şey değişmiyordu, dev sadece bilmece oyunu oynardı. Aptal bilgisayar. Hafızasında milyonlarca olası senaryo varken, dev sadece aptal bir oyun oynayabiliyordu.

Dev her zaman olduğu gibi, önündeki masanın üzerine, Ender'in bacakları kadar uzun, iki kocaman bardak yerleştirdi. Her zamanki gibi ikiside farklı sıvılarla doluydu. Bilgisayar sıvıları değiştirme konusunda iyidi, öyle ki Ender daha önce karşılaştığı hiçbir sıvıyla tekrar karşılaşmamıştı. Bu sefer birincisi icoyu, krema görünümlü bir sıvıydı. Diğeri tıslayıp köpürdü.

"Biri zehir, biri değil," dedi dev. "Doğru olanı tahmin et ve seni periler diyarına götüreyim. " Tahmin etmenin anlamı içmek için kafasını bir bardağın içine daldırmaktı. Hiçbir zaman doğru olanı tahmin edememişti. Bazen kafası eriyordu. Bazen tutuşuyordu. Bazen içine düşüp boğuluyordu.

Bazen dışarı çıkıp, yeşile dönüyor ve çürüyordu. Daima korkunçtu ve Dev daima gülüyordu. Ender neyi seçerse seçsin öleceğini biliyordu. Oyun hileliydi. İlk ölümde şekil, yeniden oynamak için Dev'in masasında tekrar belirecekti. İkinci ölümde, yer sarsıntılarına geri dönecekti. Sonra bahçedeki köprüye. Sonra fare deliğine. Ve sonunda, hâlâ Deve geri dönüp , tekrar oynarsa ve yine ölürse, ekranı kararacak, "Serbest oyun sona erdi," yazısı ekranın üstünde belirecek ve Ender yatağında arkasına yaslanıp, nihayet uyuyana kadar titreyecekti. Oyun hileliydi ama Dev hâlâ periler diyarından bahsediyordu, aptal üç yaşındaki bebelerin Periler diyarında muhtemelen Ana kaz, Pac-man, Peter Pan vardı, gitmeye değmeyecek bir yer, ama oraya girmek için Devi alt etmenin bir yolunu bulması lazımdı. Kremalı sıvıyı içti. Hemen şişmeye ve bir balon gibi yükselmeye başladı. Dev güldü, yine ölmüştü.

Tekrar oynadı, bu sefer hazırlanan sıvı beton gibiydi ve Dev omurgası boyunca içini dışına çıkarıp, balık gibi kemiklerini sıyrırken başını eğdi ve Dev kolları ve bacakları titrerken onu yemeye başladı.

Yer sarsıntılarında tekrar belirdi, ama ilerlememeye karar verdi. Yer sarsıntılarının onu bir kerede yutmasına izin verdi. Terlemesine rağmen üşüyordu ve bir sonraki yaşamıyla, ekmeğe dönüşene kadar, yamacın tepesine tırmanmaya devam etti ve Dev'in masasına ulaştı, öyleki kadehler ondan önce yerleştirilmişti.

İki sıvıya gözünü dikip baktı. Biri köpüklü, diğeri deniz gibi dalgalıydı. Her birinde nasıl bir ölüm olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Okyanusa benzeyenden muhtemelen bir balık çıkıp gelecek ve beni yiyecek. Köpüklü olan büyük olasılıkla beni boğacak. Bu oyundan nefret ediyorum. Hiçte adil değil.

Aptalca. Hileli.

Suratını sıvılardan birinin içine daldırmak yerine, önce birini sonra öbürünü tekmeleyerek devirdi.

Dev "Oyun bozan, hilekar" diye bağırırken. Dev'in kocaman ellerinden hileyle kurtuldu. Dev'in suratına atladı, dudaklarına ve burnuna tırmandı ve devin gözünü oymaya başladı. Gözü süzme peynir gibi aktı; Dev çığlık atarken Ender'in şekli sağa tırmanmış, gözü oymaya devam ediyordu.

Dev sırt üstü yere düştü. Düşmesiyle görüntüde değişti, Dev yerin üzerinde huzur bulduğunda, tüm çevrede karmakarışık, dantel gibi ağaçlar vardı. Ender şeklini devin gözünden dışarı çıkarttı.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu bir yarasa, “kimse buraya gelemez.”

Ender cevaplayamadı tabii ki. Eğildi, devin gözünden avuç dolusu alarak, yarasaya sundu.

Yarasa göz akını aldı, giderken “Periler diyarına hoş geldin.” diye bağıırıyordu.

Başarmıştı. Keşfetmeli. Devin suratından aşağı inmeli, nihayet ne elde ettiğini görmeliydi.

Bunu yerine oyuna son verdi, sırayı dolabına koydu, üstünü çıkarttı ve battaniyesini üzerine örttü.

Devi öldürmek istememişti. Bunun bir oyun olması gerekiyordu. Kendi korkunç ölümü ve daha da korkunç bir cinayet arasındaki seçim değil. Oynarken bile bir katilim. Peter benimle gurur duyardı.

Semender

"Ender'in imkansızı yapabildiğini görmek hoş değil mi?"

"Oyuncuların ölüleri hep mide bulandırıcı oluyor. Devlin içkisi'nin, tüm zeka oyunu içindeki, en baştan çıkarıcı bölüm olduğunu düşünüyorum, ama göze böyle girişmek; donanmanın komutasına geçirmek istediğimiz bu mu?"

"Kazanılmayacak bir oyunu kazandıktan sonra ne fark eder ki?"

"Sanırım onu şimdi ilerleteceksin."

"Bernard'la olan sorunu nasıl çözeceğini görmek için bekliyorduk, mükemmel bir şekilde halletti."

"Bir durumun üstesinden gelir gelmez, onu çözemeyeceği başka birine yönlendiriyorsunuz. Hiç dinlenmeyecek mi?"

"Roket gurubuyla, bir, iki belki de üç ayı olacak. Bir çocuğun hayatında, gerçekten epey uzun bir süre."

"Size hiç bu oğlanlar çocuk değilmiş gibi geldi mi? Yaptıklarına bakıyorum da, konuşmalarına, ufak veletlermiş gibi değiller."

"Onlar dünyadaki kendi alanının en zeki çocukları."

"Ama hâlâ çocuk gibi davranmaları gerekmiyor mu? Normal değiller. Sanki ne gibi davranıyorlar tarih. Napolyon ve Wellington. Sezar ve Brutus."

"Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz, kırık bir kalbi iyileştirmeye değil. Çok merhametlisin."

"General Levy'nin kimseye acıması yok. Tüm görüntüler böyle diyor. Ama çocuğu incitme."

"Dalgamı geçiyorsun."

"Yani yapman gerekenden daha fazla incitme."

Alai yemekte Ender'in karşısına oturdu." Sonunda mesajı nasıl yoladığını anladım. Bemard'ın ismini kullanarak. "Ben rni?" diye sordu Ender.

"Hadi, başka kim olabilir? Bemardın olmadığı kesin, Shen bilgisayarda çok iyi değil. Ve ben de değilim. Kim peki? Fark etmez. Sahte bir yeni öğrenci girişinin nasıl yapılacağını anladım. Sadece Bemard isimli bir öğrenci yarattın. B-E-R-N-A-R-D boşluk. Böylece bilgisayar başka bir öğrencinin tekrarı olmadığı için reddetmedi."

"Kulağa işe yararmış gibi geliyor," dedi Ender.

"Tamam, tamam işe yarıyor. Ama bunu kolayca ve daha ilk gün yaptın."

"Belki de başkası. Belki de Bemard'ı kontrol altına almak için Dap yapmıştır."

"Başka bir şey daha buldum. Bunu senin isminle yapamıyorum." "Oh?"

"Ender'li herhangi bir şey reddediliyor. Dosyalarına da hiç giremiyorum. Kendi güvenlik sistemini yaptın."

“Belki”

Alai sırıttı. “Daha şimdi bağlanıp birinin dosyalarını çöpe yolladım. Sistemi çökertmek için tam arkamdaydı. Korumaya ihtiyacım var Ender. Senin sistemine ihtiyacım var.”

“Sana sistemimi verirsem, nasıl yaptığımı görürsün ve bağlanıp beni çöpe atarsın.”

“Benden mi bahsediyorsun?” diye sordu Alai. “Ben, sahip olduğun en sevimli arkadaş!”

Ender güldü. “Senin için bir sistem hazırlayacağım.”

“Şimdi?”

“Yemeğimi bitirebilir miyim?”

“Yemeğini hiç bitirmezsin.”

Doğruydı. Yemekten sonra Ender’in tepsisinde hep yiyecek kalırdı. Ender tabağına baktı ve doyduğuna karar verdi.

“Gidelim o zaman.”

Yatakhaneye geldiklerinde Ender yatağında çömelerek, “Sıranı al ve onu buraya getir. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim.” Ama Alai sırasını onun yatağına getirdiğinde. Ender sadece oturuyordu.

Dolabı hâlâ kapalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Alai.

Cevap olarak. Ender dolabına avucuyla dokundu. “Onaylanmayan giriş denemesi” diyordu.

Açılmadı.

“Biri başında dans ediyor, anne” dedi Alai. “Biri seni yedi.” “Güvenlik sistemimi hâlâ istediğinden emin misin?” Ender Ayağa kalktı ve yatağından öteye doğru yürüdü.

“Ender” dedi Alai.

Ender arkasına döndü. Alai elinde ufak bir kâğıt parçası tutuyordu, “Bu da ne?”

Alai ona doğru baktı. “Bilmiyor musun? Bu yatağının üzerindeydi. Üzerine oturmuş olmalısın.”

Ender kağıdı ondan aldı.

ENDER WIGGIN SEMENDER ORDUSUNA ATANDI KOMUTAN BONZO MADRİD DERHAL KATILIM KOD YEŞİL YEŞİL KAHVERENGİ EŞYA TRANSFERİ YOK “Zekisin Ender, ama savaş odasında benden daha iyisini yapmadın.”

Ender kafasını salladı. Onu terfi ettirmeleri, aklına gelebilecek en aptalca şeydi. Kimse sekiz yaşına gelmeden terfi almazdı. Ender yedisinde bile değildi.

Dahası, roket gurubundakiler genellikle aynı zamanda orduya katılır, her ordu aynı anda yeni bir çocuk alırdı. Diğer yatakların hiçbirinde Transfer kağıdı yoktu.

Her şey en sonunda yoluna girmişken. Bemard herkesle iyi geçiniyorken. Alaiyle gerçek bir arkadaşlığa başlıyorken. En sonunda hayatı yaşanabilir bir hal almaya başlamışken.

Ender Alai’yi yataktan çekmek için uzandı.

“Semender ordusu, nasıl olsa itilafı,” dedi Alai.

Ender transferin haksızlığına o kadar sinirlenmişti ki gözlerinden yaş akıyordu. Ağlamamalısın dedi kendi kendine.

Alai göz yaşlarını görmüştü ama söylememe inceliğini gösterdi. “Onlar osuruk kafalı. Ender,

kendine ait bir şey almaya bile izin vermeyecekler.”

Ender sırttı ve ondan sonra ağlamadı. “Sanırım soyunmalı ve çıplak gitmeliyim.”

Alai’de gülüyordu.

Aniden Ender onu kucakladı, sıkıca, neredeyse sanki Valentine’miş gibi. Valentine’ı düşündü ve sonra eve gitmek istedi. “Gitmek istemiyorum,” dedi Alai ona geri sarıldı, “onları anlıyorum Ender. En iyimiz sensin. Belki de sana her şeyi öğretmek için acele ediyorlardır.”

“Bana her şeyi öğretmeyi istemiyorlar,” dedi Ender.

“Bir arkadaşına sahip olmak nasıl bir şey onu öğrenmek istedim.”

Alai hıçkırma hıçkırma başını salladı. “Her zaman arkadaşısın, her zaman en iyi arkadaşısın.” dedi.

Ve sonra sırttı. “Git o Böcekleri dilimle.”

“Evet” diye gülerek karşılık verdi Ender Alai aniden Ender’i çenesinden öptü ve kulağına fısıldadı “Salaam” ve kıpkırmızı bir suratla geri dönerek yatakhanenin arkasındaki yatağına doğru yürüdü. Ender öpücüğün ve sözün her nasılsa yasaklanmış olduğunu tahmin etti. Muhtemelen bastırılmış bir din. Belki de kelimenin sadece Alai için kendisine özel ve güçlü bir anlamı vardı. Alai’ye ne ifade derse etsin. Ender bunun kutsal olduğunu biliyordu; öyle ki kendini Ender’e açmıştı, tıpkı bir keresinde çok gençken, izleyici Ender’in boynuna yerleştirilmeden evvel, annesinin yaptığı gibi, uyuduğunu düşündüğü sırada ellerini Ender’in başının üzerine koymuş ve ona dua etmişti. Ender bundan kimseye bahsetmemişti, annesine bile, ama kimsenin hatta Ender’in bile duyamadığını, görmediğini zannettiği sırada, annesinin onu nasıl sevdiğinin kutsal hatırası olarak aklına kazınmıştı. Alai’nin ona vermiş olduğu da buydu; ne anlama geldiğini Ender’in bile anlamasına müsaade edilmeyen kutsal bir armağan. Böylesi bir andan sonra söylenecek bir şey olamazdı. Alai yatağına ulaştı ve Ender’i görmek için arkasına döndü. Gözleri anlayışla, sadece bir dakikalığına kenetlendi.

Sonra Ender ayrıldı. Okulun bu kısmında hiç yeşil yeşil kahverengi yoktu; renkleri ortak alanların bir tanesinde takip etmesi gerekecekti. Diğerlerinin yemeği yakında bitecekti; düzensiz mutfağa gitmek istemedi. Oyun odası neredeyse boşalacaktı. Hiçbir oyun ona şu an hissettiği gibi çekici gelmemişti. Böylece odanın arkasındaki, ortak sıralara doğru gitti ve kendi özel oyununu başlattı.

Çabucak Periler Diyarına gitti. Geldiğinde dev ölüydü. Masadan aşağıya dikkatlice inmesi gerekiyordu. Dev ters dönmüş sandalyesinin bacağına atladı ve sonra yere doğru düştü. Etrafta devin vücudunu kemiren fareler vardı, ama devin yırtık pırtık giysisinden aldığı iğneyle birini öldürdü ve bundan sonra onu yalnız bıraktılar. Devin cesedi aslında çürümeyi bitirmişti. Bölünebilecek ne varsa küçük çöpçülerce bölünmüştü. Kurtçuklar organlar üzerindeki görevlerini yerine getirmişti. İçi boşaltılmış, kıvrılmış parmaklar, boş gözlerle artık kurutulmuş bir mummyaydı. Ender, dev zekiyken ve kin doluyken ve yaşıyorken onun gözünü oyduğunu hatırladı. Sinirli ve hüsrana uğramış halde tekrar cinayet işlemek istedi. Ama Dev artık manzaranın bir parçasıydı, dolayısıyla ona karşı öfke duyamazdı. Ender her zaman köprüyü aşarak, kendi ayarında oyunların olduğu kalpler kraliçesinin sarayına gitmişti; ama artık hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Dev cesedinin yakınlarına geldi ve ormana açılan dere akıntısını izledi. Orada salıncaklarla, tahtıravallilerle, kaydıraklarla, bir düzine çocuğun oynarken gülüp eğlendiği bir çocuk bahçesi vardı. Ender oraya geldiğinde, genelde oyunlardaki şekli bir yetişkin olsa da oyunda kendisinin bir çocuğa dönüştüğünü fark etti. Diğer çocuklardan çok daha küçüktü. Kaydırdan kaymak için sıraya girdi. Diğer çocuklar onu görmemezlikten geldiler. Yukarıya tırmandı ve önündeki çocuğun uzun spiralden aşağıya doğru kıvrılarak kaymasını izledi. Sonra oturdu ve kaymaya başladı. Kaydırdan aşağı kayarak inmedi,

öylece merdivenin altındaki toprağa çakıldı.

Kaydırak onu tutmuyordu.

Maymun askısı da öyleydi. Bir yere kadar tırmanabiliyordu, ama sonra rastgele bir çubuk sağlam değilmiş gibi duruyor ve düşüyordu. Tahtıravallide doruğa çıkana kadar oturabildi; ve sonra düştü.

Dönme dolap hızlandığında, kollardan hiçbirini tutamadı ve merkezkaç kuvveti onu fırlatıp attı. Diğer çocuklar: kahkahaları alaylı ve saldırgan. Etrafında çember kurdular ve oyunlarına geri dönmeden önce onu işaret ederek güldüler.

Ender onları dövmek, dereye fırlatıp atmak istedi. Bunun yerine ormanın içine yürüdü. Bulduğu patika kısa sürede tuğladan yapılmış, eski zamanlardan kalmış bir köprüye dönüştü. Her tarafını yabani otlar kaplamıştı ama hâlâ kullanılabilirdi. Köprünün her iki tarafında da muhtemel oyunların ip uçları vardı, ama Ender hiçbirini takip etmedi.

Patikanın nereye açılacağını görmek istiyordu. Patika ortasında kuyu olan bir meydana açıldı, bir tabelada "İç yolcu" yazıyordu. Ender ileriye doğru gitti ve kuyuya bir göz attı. Bir hırıltı duydu.

Ormandan dışarıya bir düzine kadar ağzından salyalar akan, insan suratlı kurt fırladı. Ender onları hatırladı, çocuk bahçesindeki çocuklardı. Ama şimdi dişleri parçalayabilirdi; Ender silahsızdı, çarçabuk silinip süprüldü.

Her zamanki gibi, bir sonraki hakkında, aynı noktada tekrar belirdi. Kuyuya inmeye çalışsa da tekrar yenildi.

Bir sonraki belirme, yine çocuk bahçesindeydi. Çocuklar tekrar ona güldüler, İstediginize gülün, diye düşündü Ender, Ne olduğunuzu biliyorum. Onlardan birini ittirdi. Kız onu sinirlice takip etti.

Ender kızın kaydırığa çıkmasına izin verdi. Tabii ki Ender aşağıya düştü, ama bu sefer, onu çok yakından takip eden kız da aşağı düşmüştü. Yere çarptığında bir kurda dönüştü, öldü ya da sersemlemiş bir şekilde orada yattı.

Ender her birini teker teker tuzağa soktu, fakat sonuncusuyla işi bitmeden önce kurtlar tekrar canlandı, artık çocuk değillerdi. Ender yine parçalanmıştı.

Titreyip terleyen Ender şeklinin Devin masasında canlandığını gördü. Bırakmalıyım, dedi kendi kendine, yeni bölüğüme katılmalıyım.

Ama bunun yerine şeklini masadan aşağı indirdi ve devin vücudunun etrafından çocuk bahçesine doğru yürüttü.

Bu sefer, çocuk yere düşüp kurda döner dönmez. Ender cesedi dereye sürükledi ve içine attı. Her seferinde su sanki asitmiş gibi ceset cızırdadı; Kurt yok olmuştu ve koyu bir duman bulutu yükselip, uzağa doğru sürüklendi. Sonunda onu ikişer üçer takip etmeye başlayan çocukların işini kolayca halletti. Ender meydanda kendini bekleyen başka bir kurt kalmadığından emin olunca kova ipiyle kendini su kuyusunun içine sarkıttı. Oyuğun içi loştu, ama mücevher yığınlarını görebiliyordu.

Önlerinden geçerken mücevherlerin arasında parıldayan gözleri fark etmişti. Üzeri yiyeceklerle dolu bir masa hiç ilgisini çekmedi. Mağaranın tavanından aşağıya asılmış bir grup kafesin arasından geçti, her birinde egzotik, arkadaşça görünen yaratıklar vardı, Sizlerle sonra oynayacağım diye düşündü Ender, Sonunda parıldayan zümrütlerle yazılmış kapıya geldi. Kapının üstünde DÜNYANIN SONU yazıyordu. Hiç tereddüt etmedi. Kapıyı açtı ve içeriye doğru adım attı. Bir tepede, sonbahar renklerinin çizgileriyle, parlak ve derin yeşil ormanlarla kaplı araziye yukarıdan bakan bir çıkıntının üzerinde duruyordu, çıplak arazinin orasında burasında küçük bitkiler vardı, ufak köylerle birlikte,

uzakta yükselen bir şato vardı ve Ender'in altından bulutlar geçiyordu. Üzerindeki gökyüzü, parlak sarkıtlar halinde sallanan kristallerle, geniş mağaranın tavanıydı.

Arkasındaki kapı kapandı; Ender manzarayı dikkatlice inceliyordu. Onun güzelliği karşısında, hayatta kalmayı her zamankinden daha az önemsediyordu. Bu yerin oyunu ne olabilirdi ki. Onu bulmuştu ve kendi ödülü olduğunu görüyordu. Ve böylece, sonucunu düşünmeden eşikten aşağı atladı.

Bulanık nehre ve sarp kayalara doğru kurşun gibi düşüyordu; ama düşerken yerle onun arasına bir bulut geldi, onu yakaladı ve uzaklara taşıdı. Onu şatonun kulesine götürdü ve açık bir pencereden taşıyarak içeriye soktu. Onu orada, koridorda hatta tavanda bile bir kapısı olmayan odada bıraktı, pencereler kesinlikle ölümcül bir düşüşe doğru bakıyordu.

Bir dakika evvel hiç düşünmeden kendini eşikten aşağı bırakmıştı; bu sefer tereddütlüydü.

Ateşin önündeki ufak kilim kötü dişli, ince bir yılanla dönüştü.

“Tek kurtuluşun benim,” dedi. “Ölüm tek kurtuluşun.”

Ender odanın etrafında bir silah ararken, ekran aniden karardı. Sıranın ekranında kelimeler yanıp söniyordu.

KOMUTANA ACİL RAPOR VER GEÇ KALDIN YEŞİL YEŞİL KAHVERENGİ Ender sırayı kapattı ve yeşil yeşil kahverengi şeridi bulduğu renkli duvara gitti, dokundu ve önünde yanıp sönen şeridi takip etti. Şeridin koyu yeşil, kahverengi ve açık sarısı ona daha önce oyunda bulduğu sonbahar krallığını anımsatmıştı. Oraya geri dönmeliyim, dedi kendi kendine. Yılan uzun bir tel; kendimi kuleden aşağıya sarkıtabilirim ve yolumu bulabilirim. Belki de oraya, oyunun sonu olduğu için dünyanın sonu deniliyordur. Köylerden birine gidebilirim, orada oynayıp orada yaşayan küçük çocuklardan biri olabilirim, öldürecek hiçbir şey olmadan sadece orada yaşarım. Orayı düşünse de, ‘sadece yaşamak’ gerçekten ne olabilirdi hayal edemedi. Bunu hayatında hiç yapmamıştı. Ama ne olursa olsun yapmak istedi.

Bölükler Roket gruplarından daha genişti, dolayısı ile yatakhaneler de daha genişti. Her iki tarafında sıralanan ranzalarla uzun ve dardı; öylesine uzundu ki, karşıdaki ucunun yukarı doğru kıvrılarak kavislendiğini gerçekten görebilirdiniz.

Ender kapıda dikildi. Kapının yanındaki birkaç çocuk ona şöyle bir göz attı, ama daha büyüklerdi ve onu görmemişler gibi duruyorlardı. Ranzalarında yatarak ve uzanarak sohbetlerine geri döndüler.

Tabii ki savaşlardan bahsediyorlardı, büyük çocuklar her zaman böyleydi. Hepsi Ender'den daha iriydi. On ve on bir yaşlarındakiler ona tepeden bakıyordu; en ufakları bile sekiz yaşındaydı ve Ender yaşına göre iri değildi.

Çocuklardan hangisinin komutan olduğunu anlamaya çalıştı, ama pek çoğu savaş kıyafetiyle, askerlerin uykü üniforması dediği tepeden tırnağa deri kaplı bir yerdeydi. Pek çoğu sıralarını kapamıştı, sadece birkaçı çalışıyordu. Ender odaya girdi. Girdiği anda fark edilmişti.

“Ne istiyorsun?” dedi, kapının kenarındaki üst ranzada yatan çocuk. En irileri oydu. Ender onu, daha önce fark etmişti, favorileri çenesine doğru berduşça uzayan genç bir dev. “Sen Semender değilsin,”

“Olmam isteniyor sanırım.” dedi Ender. “Yeşil-Yeşil-Kahverengi değil mi? Transfer oldum.” Kapı koruması olduğu belli olan çocuğa kağıdını gösterdi.

Koruma kâğıt için uzandı. Ender uzanamayacağı kadar uzağa kağıdı geri çekti. “Bunu Bonzo Madrid'e vermem gerekiyor.”

Konuşmaya yeni bir çocuk daha katıldı, daha ufak ama yine de Ender'den daha iri bir çocuk.

“Bahzoe değil sidikli. Bone-So. İspanyol adı. Bonzo Madrid, Aqui nosotros hablamos espanol, Senor Gran Fedor,”

“Öyleyse Bonzo sen olmalısın?” dedi Ender ismi doğru telaffuz ederek, “Hayır sadece akıllı ve yetenekli bir polygiot, Petra Arkanian, Semender bölümündeki tek kız.

Odadaki herkesten daha fazla olan cesaretiyle,”

“Petra ana konuşuyor,” dedi çocuklardan biri, “bak konuşuyor, konuşuyor.”

Başka biri lafa daldı. “Bok konuşuyor, bok konuşuyor, bok konuşuyor!”

Birkaçı güldü.

“Sadece seninle benim aramda” dedi Petra, “Eğer Savaş Akademisine bir düşman yollamışlarsa, Yeşil Yeşil Kahverenginin içine edecekler demektir,”

Ender umutsuzluğa kapılmıştı. Neredeyse yolunda giden hiçbir şey yoktu. Yeterince eğitilmemiş, ufak, deneyimsiz ve erken ilerlediği için lanetlenmeye mahkum bir çocuk.

Üstüne üstlük bir de en yanlışı arkadaşı edinmişti. Semender bölümünden dışlanmış biriyle, bölümün geri kalanları akıllarında Ender ve kızı çoktan birleştirmişlerdi. Kısa günün kârı. O anda Ender gülen, sırıtan suratlara baktığında, vücutlarının saçla kaplı olduğunu hayal etti, dişleriyle koparıp parçalamak için bekliyordu. Bu yerdeki tek insan ben miyim? Diğerleri parçalayıp yutmak için bekleyen kurtlar mı?

Ve sonra Alai'yi hatırladı. Her bölükte, elbette en azından bir tane hatırlamaya degecek kişi vardı.

Aniden, kimse sessiz olmalarını söylemediği halde, kahkahalar kesildi ve grup sessizliğe gömüldü.

Ender kapıya doğru döndü. Güzel siyah gözleri, zerafeti belli eden narin dudaklarıyla, uzun ve ince bir çocuk orada duruyordu. Böyle bir güzelliği takip ederdim dedi, Ender'in içinden bir ses. O gözlerin gördüğü gibi görürdüm.

“Kimsin sen?” diye sordu çocuk sessizce.

“Ender Wiggin efendim,” dedi Ender. “Roket Bölüğünden Semender Bölüğüne transfer oldum.”

Emirleri uzattı.

Çocuk kağıdı, Ender'in eline dokunmadan, çevik bir hareketle aldı. “Kaç yaşındasın, Wiggin?” diye sordu.

“Neredeyse Yedi.”

Hâlâ sessizce, “Kaç yaşında olduğunu sordum, hemen hemen kaç yaşında olduğunu değil,” dedi.

“Altı yıl, dokuz ay, on bir gün yaşındayım.”

“Ne zamandan beri savaş odasında çalışıyorsun?”

“Birkaç aydır, artık hedeflemem daha iyi.”

“Savaş manevralarında herhangi bir eğitim? Hiç manganm bir parçası oldun mu? Hiç birleşme çalışması gerçekleştirdin mi?”

Ender hiç böyle şeyler duymamıştı. Kafasını salladı.

Madrid gözlerini dikerek ona baktı. “Anladım. Çabucak öğreneceğin gibi, okulu komuta eden subaylar, özellikle oyunu oynatan Binbaşı Anderson, hileyle oynamaya oldukça düşkündür. Semender bölümü yersiz karanlıktan daha yeni çıkmaya başlıyor.

Son yirmi oyunumuzun on ikisini kazandık. Fare, akrep ve tazıyı şaşırttık ve oyunun liderliğine soyunmaya hazırız. Tabii ki, tabii ki, bana senin gibi, az gelişmişliğin böylesine işe yaramaz, eğitimsiz, umutsuz mürettebatı verildi.

Petra sessizce, “Şenle tanıştığı için pek de mutlu değil,” dedi.

“Kapa çeneni Arkanian,” dedi Madrid. “Bir baş belasına diğerini ekledik.”

Ama komutanlarımız yolumuza hangi engeli çıkarırlarsa çıkarsınlar, biz hâlâ...”

“Semender!” diye bağırdı askerler, bir ağızdan.

İç güdüsel olarak, olaylara karşı Ender’in algılaması değişmişti.

Bu bir örnekti, bir ritüel. Madrid onu incitmeye çalışmıyordu, şaşkınlık veren bir olayı sadece kontrol altına alıyor ve bunu bölüğünün üzerindeki kontrolünü güçlendirmek için kullanıyordu.

“Onları harcayacak ateşsiz biz, göbük ve bağırsak, kafa ve kalp, çok sayıda aleviz ama tek bir ateşiz.”

“Semender!” diye bağırdılar tekrar.

“Bu gelen bile bizi zayıflatmayacak.”

Bir an için Ender kendini umuda bıraktı. “Sıkı çalışacağım ve çabuk öğrenirim” dedi.

“Sana konuşman için izin vermedim,” diye cevapladı Madrid. “Seni olabildiğince çabuk postalamak niyetindeyim. Muhtemelen seninle birlikte değerli olan bazılarından da vazgeçmek zorunda kalacağım, ama o kadar ufacıksın ki, işe yaramazdan daha betersin. Bir donma daha, her savaşta kaçınılmaz olarak, işte sen busun, şu anda öyle bir noktadayız ki, her donmuş asker sıralamada fark ettiriyor. Kişisel değil Wiggin, ama, eğitimini başka birinin tasarrufunda alabileceğine eminim.”

“Çok dokunaklı” dedi Petra.

Madrid kıza doğru yaklaştı ve yüzüne karşı elinin tersiyle bir tokat attı. Sadece tırnakları kıza çarpmış olduğu için, hafif bir ses çıktı. Ama çenesinde dört tane parlak kırmızı çizgi vardı ve tırnak uçlarının çarptığı yerde küçük kan damlacıkları göze çarpıyordu.

“İşte talimatların Wiggin. Bunun seninle son konuşmamız olacağını umuyorum. Savaş odasında çalışırken ayak altında dolaşmayacaksın, orada olacaksın tabii ki ama hiçbir mangaya dahil olmayacaksın ve manevralarımda yer almayacaksın. Savaşa çağrıldığımızda, çabucak üstünü giyeceksin ve herkesle birlikte giriş kapısında duracaksın. Ama oyunun başlamasından sonra dört tam dakika doluncaya kadar kapıdan geçmeyeceksin ve sonra kapıda kalacaksın. Silahların çekilmemiş, ateşlenmemiş olacak, oyun sona erinceye kadar.”

Ender başını salladı. Öyleyse hiçbir şey değildi. Postalamanın hemen olmasını diledi.

Ayrıca Petranın öyle acıyla inlemediğini hatta bir kan damlası çenesinden aşağı sızdığı halde, oraya dokunmadığını fark etti. Kız dışlanmış olabilirdi, ama mademki Bonzo Madrid, Ender’in arkadaşı olmayacaktı, ne olduğu önemli değil, Petrayla arkadaşlık yapabilirdi. Odanın en sonundaki ranzaya yerleştirildi. En üst ranzadaydı, öyle ki, yatağına uzandığında kapıyı bile göremiyordu: tavanın kıvrılması bunu engelliyordu. Yanında diğer çocuklar vardı, yorgun görünen çocuklar, somurtkan ve en değersizler. Ender’e hoş geldin adına diyecek hiçbir şeyleri yoktu. Ender avcunu okutarak dolabını açmaya çalıştı, ama hiçbir şey olmamıştı. Ve sonra dolapların emniyete alınmadığını fark etti.

Hepsinde çekince açılması için, halkalar vardı. Hiçbir şey özel kalmayacaktı, artık bir bölükteydi.

Dolabın içerisinde bir üniforma vardı. Çömezlerin açık yeşil olanlarından değildi, Semender bölüğünün turuncu işlemeli, koyu yeşilinden. Tam olmamıştı. Muhtemelen küçük bir çocuk için aceleyle bir üniforma tedarik etmek zorunda kalmışlardı.

Tam çıkartmaya hazırlanırken, Petranın, koridordan aşağıya yatağına doğru yürüdüğünü fark etti.

Ranzadan aşağıya atladı ve onu karşılamak için ayakta durdu, “Rahatla,” dedi, “Ben subay değilim,”

“Sen manga komutanısın, değil mi?”

Yakınlarındaki birisi kıs kıs güldü.

“Bu fikre nasıl kapıldın, Wiggin?”

“Ranzan önlerde,”

“Ön taraftayım çünkü, Semender bölümündeki en keskin nişancı benim ve çünkü, eğer manga komutanları gözlerini üzerimden ayırırsa, Bonzo bir ihtilal yapacağımdan korkuyor. Sanki bunlar gibi çocuklarla bir şey yapabilmek mümkünmüş gibi.” Yakınlarında yatan somurtkan çocukları kastetmişti. Ne yapmaya çalışıyordu, durumu zaten olduğundan daha kötü bir hale mi getirmeye uğraşıyordu? “Herkes benden daha iyi,” dedi Ender, yanındaki ranza arkadaşları için kızın yaptığı aşağılamadan kendini ayrı tutmaya çalışarak.

“Ben bir kıyım,” dedi, “ve sen de altı yaşında bir sidiklisin. Ortak çok yönümüz var, neden arkadaş olmuyoruz?”

“Senin ödevlerini yapmam ama,” dedi Ender.

Bir an sonra bunun bir şaka olduğunu anladı. “Ha” dedi “Oyundayken, hepsi çok askeridir. Bizim okul çömezlerinki gibi değil. Tarih ve strateji. Taktikler, Böcekler, yıldızlar ve matematik, bir komutan ya da bir pilot olarak ihtiyaç duyacağın şeyler. Göreceksin.” “Öyleyse arkadaşısın. Ödül alacak mıyım?” diye sordu Ender. Ender kızın, sanki hiçbir şeyi takmıyormuşçasına kasılarak konuşmasını taklit ediyordu.

“Bonzo alıştırma yapmana izin vermeyecek. Sıranı savaş odasına götürüp çalışmanı söyleyecek.

Haklı, bir bakıma; tamamen eğitimsiz bir çocuğun, pek değerli manevralarının içine etmesini istemiyor.” Eğitimsiz insanların karma İngilizcelerini andıran argomsu konuşma. “Bonzo kesin. Çok dikkatli, tabağa işer ama asla şıçratmaz.”

Ender sırtıttı “Savaş odası her zaman açıktır. Eğer istersen boş zamanlarda seni oraya götürüp bildiğim birkaç şeyi gösterebilirim. Mükemmel asker değilim, ama bayağı iyiyim, senden daha iyi bildiğime eminim.”

“Eğer istersen,” dedi Ender.

“Yarın sabah, kahvaltıdan sonra başlarız.”

“Ya eğer biri odayı kullanıyor olursa? Eski grubundayken, hep kahvaltıdan sonra giderdik.”

“Sorun değil. Dokuz tane gerçek savaş odası var.”

“Diğerlerini hiç duymamıştım.”

“Hepsi aynı girişe sahiptir. Savaş Akademisinin bütün merkezi, tekerleğin göbeği, birer savaş odası.

İstasyonun geri kalan kısmıyla beraber dönmüyorlar. İşte böyle sıfır yer çekimsizliği yapıyorlar,

sadece öyle durarak. Dönme yok, aşağısı yok. Ama savaş odası girişi hepimizin kullandığı herhangi bir oda için, tek. Bir kere içeriye girdin mi ileriye doğru hareket ettirirler ve başka bir savaş odası kullanıma girer.

“Oh.”

“Dediğim gibi. Tam kahvaltıdan sonra.”

“Tamam.” dedi Ender.

Kız uzaklaşmak üzereydi ki, “Petra,” dedi Kız arkasına döndü.

“Teşekkürler.”

Kız hiçbir şey demedi, sadece tekrar arkasını döndü ve koridordan aşağıya doğru yürüdü.

Ender ranzasına tırmandı ve üniformasını çıkarttı. Yatağa çıplak olarak uzandı, yeni sırasıyla oynarken, giriş kodlarına herhangi bir şey yapıp yapmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Güvenlik sistemini çözdüklerinden, yeterince emindi. Burada kendine ait hiçbir şey yoktu, hatta sırası bile.

Işıklar bir parça karardı. Uyuma zamanı yaklaşıyordu. Ender hangi banyoyu kullanacağını bilmiyordu.

“Kapının dışından sola git” dedi yan ranzadaki çocuk “Akbaba, Fare ve Sincapla paylaşırız.”

Ender çocuğa teşekkür etti ve geriye doğru yürümeye başladı. “Hey,” dedi çocuk. “Böyle gidemezsin. Bu odanın dışına çıktığında, üniformanın üzerinde olması gerek.”

“Tuvalete giderken bile mi?”

“Özellikle. Ve diğer bölüklerden birisiyle konuşman yasak. Yemeklerde ya da tuvaletlerde. Oyun odasında boş verebilirsin, tabii ki bir öğretmen öyle yapmanı söylediğinde. Ama Bonzo yakalarsa, öldün demektir, ha?”

“Sağol”

“Ve aaa, eğer Petra seni çıplak görürse, Bonzo çıldırır.” “Geldiğimde çıplaktı, öyle değil miydi?”

“Kız istediğini yapar, ama sen giyinik ol. Bonzonun emirleri.” Bu aptalcaydı. Petra hâlâ bir oğlan gibi görünüyordu, aptal bir kuraldı. Bu kural kızı bölükten ayrı tutuyor, onu farklı kılıp bölüğü parçalıyordu. Aptalca aptalca. Bundan daha iyisini yapamıyorsa, Bonzo nasıl komutan olmuştu? Alai Bonzo’dan daha iyi bir komutan olurdu. Bir grubu nasıl bir araya getireceğini biliyordu.

Ben de bir grubun nasıl bir araya getirileceğini biliyorum, diye düşündü Ender.

Belki bir gün komutan ben olurum.

Banyoda biri onunla konuştuğunda ellerini yıkıyordu. “Hey Semender formasını artık bebeklere mi giydiriyorlar?”

Ender cevap vermedi. Sadece ellerini kuruladı.

“Hey baksana Semender artık bebekleri alıyor! Şuna bak! Taşaklarımın değmeden bacaklarımın arasından geçebilir!”

“Çünkü senin taşağın yok da ondan, Dink” diye cevapladı biri.

Odadan ayrılırken başka birinin,”Bu Wiggin. Oyun odasındaki en akıllı çömez,” dediğini duydu.

Koridordan aşağı gülererek yürüdü. Boyu kısa olabilirdi, ama ismini biliyorlardı. Oyun odasından bilmeleri, tabii ki, hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama göreceklerdi. İyi bir askerde olacaktı. Kısa zamanda hepsi ismini öğrenecekti. Semender bölümünde değil belki, ama yeterince kısa sürede.

Petra savaş odasına açılan koridorda bekliyordu. “Bekle bir dakika,” dedi Ender’e. Tavşan bölüğü henüz içeri girdi, diğer savaş odasının değişmesi birkaç dakika alır.”

Ender kızın yanına oturdu. “Savaş odalarının, birinden diğerine geçmek dışında da özellikleri var,” dedi.

“Örnek olarak, biz girmeden hemen önce, neden odanın dışındaki koridorda yerçekimi var?”

Petra gözlerini kapattı. “Ve, savaş odaları gerçekten bağımsız uçuşlar yapabiliyorlarsa, herhangi biri ana gövdeye bağlandığında ne olur?”

“Niçin okulun dönmesiyle birlikte hareket etmeye başlamıyor?”

Ender başını salladı.

“Bunlar gizemli şeyler,” dedi Petra derin bir fısıltıyla.

“Kurcalama, deneyen son askere korkunç şeyler oldu. Kafası klozetin içine batmış, bacaklarından banyonun tavanına asılmış bir halde bulundu.”

“Yani, bu soruyu soran ilk kişi ben değilim.”

“Bunu hatırla, küçük çocuk.” Küçük çocuk dediğinde sesi kulağa dostça gelmişti, küçümser gibi değildi. “Sana söylemeleri gerekenden daha fazlasını asla söylemeyecekler.”

Ama akli olan her çocuk bilimin, yaşlı Mazhar Rackham ve muzaffer Donanmadan bu yana değiştiğini bilir. Besbelli artık yerçekimini kontrol edebiliyoruz. Aç ve kapa, yönünü değiştir ya da yansıt; yerçekimi silahlarıyla ve gemiyi ilerleten yerçekimiyle, yapabileceğin bir dolu zeki şey düşünüyorum. Yıldız gemilerinin gezegenlere doğru nasıl hareket edebildiğini düşün. Belki de gezegenin kendi yerçekimini, bir yönden, tekrar onun üzerine yansıtarak ondan kalın parçalar koparabilirsin ve daha ufak bir noktaya odaklayabilirsin. Ama hiçbir şey söylemiyorlar.”

Ender anlattıklarından daha fazlasını anlamıştı. Yerçekiminin kullanılması bir şeydi; subaylar tarafından kandırılmak başka bir şey; ama en önemli mesaj şuydu: başka bölükler değil yetişkinler düşmandır. Bize doğruyu söylemezler.

“Gel, küçük çocuk,” dedi. “Savaş odası hazır. Petranın ellen nazır. Düşman bizi kazır.” Kıkırdadı.

“Bana şair Petra derler.”

“Aynı zamanda senin bir deli kadar çatlak olduğunu da söylüyorlar.”

“İnansan iyi olur, bebek” Çantasının içinde on hedef topu vardı. Ender, kız topları değişik yönlere sertçe atarken sabit kalması için bir eliyle onun elbisesine diğer eliyle duvara tutunuyordu. Sıfır yer çekiminde toplar her yana zıplıyordu. “Beni bırak,” dedi kız. Kendini ittirdi, bile bile dönüyordu; birkaç marifetli el hareketiyle.

Kendini sabitledi ve dikkatlice toptan topa nişan almaya başladı. Vurduğu toplardan birinin rengi beyazdan kırmızıya dönüştü. Ender renk değişiminin iki dakikadan daha az süreceğini biliyordu. Son topu vurduğunda sadece biri tekrar beyaz olmuştu.

Bir duvardan geri sekti ve yüksek bir süratle Ender’in üstüne doğru yöneldi. Onu yakaladı ve tekrar zıplamasını önlemek için tuttu, bir çömez olarak ona öğrettikleri ilk teknikti.

“Çok iyisin,” dedi.

“Fena değil. Ve sen nasıl yapılacağını öğreneceksin.”

Petra ona, kollarıyla doğru nişan alması için, onları paralel tutması gerektiğini öğretti. “Pek çok askerin anlamadığı şey, hedefin ne kadar uzaktaysa, ışını iki santimetrelik daire içinde o kadar uzun-

tutman gerektiğidir. Saniyenin onda biriyle yarısı arasındaki fark budur, ama savaşta bu uzun bir süredir. Pek çok asker tam hedefin üzerindeyken, ıskaladığını düşünür, sadece çok hızlı hareket etmişlerdir. Yani tabancanı bir kılıç gibi kullanıp, haşır haşır onları ikiye bölemezsin. Nişan alman lazım.”

Hedefleri geri toplamak için top toplayıcısını kullandı, sonra onları yavaşça teker teker fırlattı.

Ender toplara ateş etti. Hepsini ıskaladı.

“Güzel,” dedi, “hiç kötü alışkanlıkların yok.”

“Hiç iyi alışkanlıklarım da yok,” diye işaret etti.

“Dur sana getireyim.”

İlk sabahta daha fazlasını yapamadılar. Daha çok konuştular. Nişan alırken nasıl düşünülür.

Kendinin ve düşmanının hareketlerini aynı zamanda aklında tutman gerekir. Kollarını birbirine paralel tutmalı ve vücudunla nişan almalısın, böylece kolun dursa bile hâlâ ateş edebilirsin. Tetiğinin gerçekte nerede düştüğünü öğren ve boşluğu al, böylece her ateş ettiğinde çok fazla asılmak zorunda kalmazsın. Vücudunu gevşet, gerilme, bu sadece seni titretir.

Ender’in o gün yaptığı tek çalışma buydu. Öğleden sonra bölüğün çalışmaları boyunca, Ender’e sırasını getirmesi ve odanın bir köşesine oturarak ödevini yapması emredilmişti. Bonzonun bütün askerlerini savaş odasına getirmesi gerekiyordu, ama onları kullanması şart değildi.

Yine de Ender ödevini yapmadı. Eğer bir asker gibi çalışmayacaksa, bir taktisyen gibi Bonzo’yu çalışabilirdi. Semender bölüğü her birinde on asker olan dört standart mangaya ayrılmıştı. Bazı komutanlar mangalarını öyle ayarlamışlardı ki, A mangası en iyi askerlerden oluşuyordu ve D mangasında en kötülerini vardı. Bonzo onları dağıtmıştı, böylece her biri iyi askerler ve zayıf olanların karışımından oluşuyordu.

Diğerlerinden farklı olarak B mangasında sadece dokuz çocuk vardı. Ender ona bir yer ayırmak için kimin yollandığını merak etti. Sonra açıklığa kavuştu ki B mangasının lideri yeniydi. Bonzonun bu kad'ır iğrenç davranmasına şaşmamak lazımdı; Ender’i almak için manga liderini kaybetmişti.

Ye Bonzo başka bir şeyde de haklıydı. Ender hazır değildi. Tüm çalışma zamanı manevralarla harlandı. Birbirlerini göremeyen mangalar, tam bir zamanlamayla beraber kesin operasyonlar yerine getirme çalışması yapıyorlardı; mangalar düzeni bozmadan, ani yön değişikliği yapmak için birbirlerini kullanarak çalıştılar. Bütün askerler Ender’in sahip olmadığı üstün becerilere sahipti.

Yumuşak iniş yapma yeteneği ve şokun çoğunu emme. Doğru uçuş. Donmuş askerleri odanın içine rasgele uçurarak yön ayarlaması. Dönmeler, taklalar, hileler. Duvar boyunca kayma, düşmanı arkanızdan öne geçirdiği için, en zor ama en değerli manevra. Ender ne kadar çok şey bilmediğini görmüş olsa da, geliştirebileceği şeyler de görmüştü. Prova oluşumları bir hataydı. Askerlere bağırarak verilen emirlere anında itaat etmelerini sağlıyordu, ama aynı zamanda bu manevrayı tahmin edilebilir hale getiriyordu. Ayrıca askerlere çok az insiyatif verilmişti. Bir örnekleme hazırlandı mı, onu takip etmeleri gerekiyordu. Düşmanın oluşumuna karşı ne yapılacağını belilendiği bir oda yoktu.

Ender Bonzo’nun oluşumunu, bir düşman komutanın yapacağı gibi inceleyerek, oluşumu dağıtacak yolları not etti.

O geceki serbest oyun zamanında. Ender Petraya onunla çalışmasını rica etti.

“Hayır,” dedi kız. “Bir gün komutan olmak istiyorum, öyleyse oyun odasında takılmam lazım.”

Öğretmenlerin oyunları izlediği ve orada potansiyel komutanları belirlediği, genel bir inanıştı.

Yine de Ender şüpheliydi. Manga liderleri, herhangi bir video oyuncusuna göre, bir komutan olarak yapabileceklerini sergilemede daha fazla şansa sahipti.

Ama Petra ile tartışmadı. Kahvaltıdan sonraki çalışma yeterince cömertti. Yine de çalışması gerekiyordu. Birkaç temel hareketin dışında, tek başına çalışamazdı. Zor hareketlerin çoğu bir takım ya da bir partner gerektiriyordu. Keşke hâlâ birlikte çalışmak için Alai ya da Shen yanında olsalardı.

Peki, neden onlarla çalışmasını ki? Bir askerin daha önce bir çömezle çalıştığını hiç duymamıştı, ama aksi bir kural da yoktu. Sadece yapılmamıştı; çömezler fazlasıyla aşağılanmaya maruz kalıyordu.

Tamam, nasıl olsa Ender'e hâlâ bir çömez gibi davranılıyordu. Birileriyle çalışmaya ihtiyacı vardı ve karşılığında büyük çocuklardan kaptıklarını, öğrenmelerine yardımcı olabilirdi.

"Hey, büyük asker döndü!" dedi Bernard. Ender eski koğuşunun önünde duruyordu. Ayrılalı sadece bir gün olmuştu, ama çoktan farklı bir yer gibi görünüyordu ve Roket grubundaki diğerleri de birer yabancı gibilerdi. Neredeyse dönüp gidecekti. Ama arkadaşlıklarını kutsayan Alai oradaydı. Alai yabancı değildi.

Ender Semender bölüğünde kendisine nasıl davrandıklarını saklayacak bir çaba içine girmede. "Ve haklılar. Neredeyse uzay giysisindeki bir hapşırık kadar faydalıyım." Alai güldü ve diğer çömezler etrafta toplanmaya başladılar. Ender teklifini sundu.

Her gün serbest oyun, Ender'in komutasında savaş odasında sıkı talim. Bölüklerden ve Ender'in göreceği savaşlardan teknikler öğreneceklerdi; ve o da kendini geliştirmek için gerekli olan çalışmayı yapacaktı. "Birlikte hazırlanacağız."

Çocukların çoğu gelmek istiyordu "Tabii," dedi Ender.

"Eğer çalışmaya gelerseniz ve etrafta aylıklık yaparsanız, kovulursunuz. Boşa harcıyacak vaktim yok."

Hiç vakit kaybetmediler. Ender gördüklerini tarif etmede ve çözüm yolu geliştirmede, beceriksizdi.

Ama serbest oyun bittiğinde, yeni şeyler öğrenmişlerdi. Yorulmuşlardı, ama birkaç teknikte ustalaşmışlardı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Bonzo.

Ender, komutanının ranzasının yanında dimdik duruyordu. "Savaş odasında çalışına yapıyordum."

"Kulağıma Roket grubundan bazılarının seninle birlikte olduğu geldi."

"Tek başıma çalışamazdım."

"Semender bölüğünde, çömezlerle takılacak askerim yok benim. Sen artık bir askersin."

Ender sessizlikle karşıladi.

"Beni duydun mu Wiggin?"

"Evet efendim."

"Bu küçük sidiklilerle bir daha çalışma olmayacak."

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu Ender.

Bu komutanların kabul etmesi gereken bir istekti.

Bonzo öfkelenmişti ve Ender'i dışarıdaki koridora çıkarttı. "Dinle Wiggin, seni istemiyorum, senden kurtulmaya çalışıyorum, sadece bana sorun çıkartma yoksa seni duvara yapıştırırım."

İyi bir komutan aptalca tehditler savurmamalı, diye düşündü Ender.

Ender'in sessizliği karşısında Bonzonun öfkesi daha da büyüdü. "Bak, benden buraya gelmemi istedin, konuş artık."

"Efendim, beni bir mangaya yerleştirmemekte haklısınız. Hiçbir şey yapmasını bilmiyorum."

"Ne zaman haklı olduğumu söylemene ihtiyacım yok."

"Ama ben iyi bir asker olacağım. Günlük çalışmalarınızı berbat etmeyeceğim, çalışacağım ve benle çalışabilecek yegane insanlarla çalışacağım, onlar da benim Roket grubum."

"Sana ne söylediysem onu yapacaksın, küçük piç."

"Emredersiniz efendim. Vermekle yetkili olduğunuz bütün emirlere uyacağım. Ama serbest oyun serbesttir. Hiçbir görev verilemez. Hiç kimse tarafından."

Bonzo'nun sinirden patlamak üzere olduğunu görebiliyordu. Patlamak kötüydü. Ender'in öfkesi soğuktu ve bunu kullanabilirdi. Bonzo'nun ki yakıcı, bu nedenle öfke onu kullandı.

"Efendim, düşünmem gereken bir kariyerim var. Sizin çalışmalarınıza ve savaşlarınıza müdahale etmek istemiyorum, ama öğrenmem lazım. Bölüğünüze atanmayı ben istemedim ki, beni olabildiğince erken postalamaya çalışıyorsunuz. Ama hiçbir şey bilmezsem beni kimse almaz, öyle değil mi?"

Öğrenmeme izin verin. Böylece benden çok daha erken kurtulursunuz ve gerçekten işinize yarayacak bir asker alırsınız."

Bonzo güzel bir fikir duyduğunda, öfkesinin bu durumu fark etmesini engelleyecek kadar budala değildi.

"Semender bölümünde olduğun sürece bana itaat edeceksin."

"Eğer serbest oyunumu kontrol etmeye çalışırsan, seni dondurtabilirim."

Muhtemelen doğru değildi. Ama mümkündü. Tabii Ender bu konuda ortalığı velveleye verirse, serbest oyuna müdahale etmek, olasılıkla, Bonzo'nun komutadan alınmasına yol açabilirdi. Aynı zamanda gerçek şuydu ki, subaylar, belli ki Ender'de bir şeyler gördüklerinden onu terfi ettirmişlerdi.

Belki de Ender öğretmenler üzerinde, birini dondurmak için, yeterli etkiye sahipti.

"Piç," dedi Bonzo.

"Herkesin önünde bana bu emri vermen benim hatam değil," dedi Ender. "Ama istersen, bu tartışmayı sen kazanmışsın gibi yapabilirim. Sonra yarın sen bana fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin."

"Bana ne yapılacağını söylemene ihtiyacım yok,"

"Diğer çocukların geri adım attığını düşünmelerini istemiyorum. O zaman komuta edemezsin."

Bonzo bunun için ondan nefret etti, kibarlık yüzünden. Ender sebebini anlamaya çalıştı. Belki de Bonzo ya Ender iyilik olsun diye ona komutasını bahşediyormuş gibi geliyordu. Küstahça, ama başka bir seçeneği yoktu. Hiçbir seçenek. Aslında, Ender'e mantıksız bir emir vermek, Bonzo'nun kendi hatasıydı. Yine de tek bildiği Ender'in onu yenmiş olduğuydu ve sonra yüce bağışlayıcı olarak bunu yüzüne vurmuştu.

"Bir gün kıcını tekmeleyeceğim," dedi Bonzo.

"Belki," dedi Ender. Yat borusu çaldı.

Ender odaya geri döndü, hüzünlü görünüyordu. Mağlup. Öfkeli. Diğer çocuklar mutlak sonucu anlamıştı.

Ve sabah, Ender kahvaltıdan kalkarken, Bonzo onu durdurdu, yüksek sesle, “Fikrimi değiştirdim zıpçıktı. Belki çömezlerinle çalışarak bir şeyler öğrenebilirsin, böylece seni daha kolay postalayabilirim. Senden bir an evvel kurtulmak için her şeyi yaparım.”

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Ender.- “Bir şey değil,” diye fısıldadı Bonzo. “Umarım donarsın.”

Ender minnettarlıkla güldü ve odadan ayrıldı. Kahvaltıdan sonra, tekrar Petrayla çalıştı. Tüm öğleden sonra, Bonzonun çalışmasını izledi ve bölüğünü yok edecek yolları bulmayı çalıştı. Serbest oyun boyunca, O, Alai ve diğerleri kendilerini tüketene kadar çalıştılar. Yatağına uzanırken, bunu yapabilirim diye düşündü Ender, kasları zonklayıp gevşiyordu. Üstesinden gelebilirim.

Semender bölümünün dört gün sonra bir savaşı vardı. Savaş Odasına giden koridorda ağır tempoda koşarlarken. Ender gerçek askerleri takip etti. Duvar boyunca iki şerit vardı. Semenderin yeşil-yeşilkahverengi.

Akbabanın siyah-beyaz-siyahı. Savaş Odasının olduğu yere geldiklerinde, koridor anında yeşil-yeşil-kahverengi olanı sola, siyah beyaz olanı sağa ayırdı ve bölük boş bir duvarın önünde durdu.

Mangalar sesizce bir araya geldiler. Ender hepsinin gerisindeydi. Bonzo talimatlarını veriyordu, “A, kolları alın ve başlayın. B sola C sağa, D aşağıya.” Mangaların talimatları izlemek için yönlendiğini gördü ve ekledi, “Ve sen zıpçıktı, dört dakika bekle ve sadece kapıdan içeriye gir. Tabancanı çekeyim bile deme.”

Ender başını salladı. Aniden Bonzonun arkasındaki duvar şeffaflaştı. Aslında bu tam olarak bir duvar değildi, bir güç alanıydı. Savaş odası da farklıydı. Kocaman kahverengi kutular odanın ortasına asılmıştı, görüşü kısmen engelliyorlardı. Bunlar askerlerin yıldız dediği engellerdi. Rastgele dağıtılmış gibi duruyorlardı. Bonzo nerede olduklarını önemsemiyor gibi duruyordu. Anlaşılan askerler yıldızlarla nasıl başa çıkılacağını çoktan öğrenmişlerdi.

Ancak Ender oturmuş koridorda savaşı seyrederken, aslında çocukların yıldızlarla nasıl başa çıkılacağını bilmediklerini fark etti. Birinin üzerine yumuşak iniş yapıp, onu kalkan olarak kullanmayı ve yıldız üzerindeki düşmana saldırı taktiklerini biliyorlardı. Ama hangi yıldızın önemli olduğunun farkına yaramıyorlardı. Duvar kayışıyla daha önemli bir pozisyona geçerek yıldızlara ani baskın düzenlemeye devam ediyorlardı.

Diğer komutan Bonzonun ihmal ettiği stratejinin avantajını eline geçinnek üzereydi. Akbaba bölümü. Semenderleri pahalıya mal olan baskınlara zorlamıştı. Teker teker Semenderler sıradaki yıldızla saldırmak için aktif hale geçiyordu. Semender bölümünün düşmanı saldırıyla bozguna uğratamayacağı, dört dakika sonra net bir şekilde ortadaydı Ender kapıya doğru adım attı. Yavaşça aşağı doğru süzüldü. Çalıştığı savaş odalarının hepsinin zemin katında kapıları vardı. Buna rağmen gerçek savaşlar için kapı, yerden ve tavandan olabildiğince uzağa, duvarın tam ortasına ayarlanmıştı.

Aynen mekikte olduğu gibi yön duygusunu kaybettiğini hissetti, bunu beklemiyordu. Aşağıda olan ne varsa artık yukarıdaydı, şimdi de yanlarda. Artık yerçekimi olmadığına göre koridorda yaptığı gibi yönünü ayarlamaya çalışmasına gerek yoktu. Muntazam kare kapılara bakarken, neresi yukarıymış, anlatması imkansızdı. Fark etmiyordu. Artık Ender anlamı olan yönlendirmeyi bulmuştu. Düşmanın kapısı aşağıdaydı. Oyunun amacı, düşmanın evine doğru hücum etmektir. Ender yeni rotasında kendini yönlendirecek hareketleri yaptı. Dışa doğru yayılacağına bütün vücudunu düşmana takdim ediyordu.

Artık Ender’in bacakları düşmana doğru çevrilmişti. O çok daha küçük bir hedefti.

Biri onu gördü. Ama nişan almadan açıklığa doğru süzülüyordu. İç güdüsel olarak, bacaklarını

altında topladı. O anda parıldamıştı ve o pozisyonda elbisesinin bacakları dondu. Doğrudan bir vücut isabeti almamıştı, kolları donmadan kalmıştı, sadece dudakları donarak susmuştu. Ender'e, eğer düşmana bacaklarını göstermemiş olsaydı, vuracakları vücudu olacakmış gibi geldi. O zaman tamamen hareketsiz kalacaktı.

Madem ki Bonzo silahını çekmemesini emretmişti. Ender bacaklarını ve kollarını oynatmadan, sanki onlarda donmuşlar gibi, süzölmeye devam etti. Düşman onu göz ardı etti ve ateş güçlerini kendilerine saldıran askerler üzerine yoğunlaştırdı. Artık sayıca üstünlerdi, Semender bölüğü yerini direnerek verdi. Savaş bir düzine bireysel atışa bölündü. Şimdi Bonzo disiplininin semeresini alıyordu, donan her bir Semender, kendiyle birlikte en az bir düşmanı alıyordu. Kimse acele etmedi, ya da paniklemedi, herkes sakin kaldı ve dikkatlice nişan aldı.

Petra özellikle ölümcüldü. Akbaba bölüğü bunu fark etmiş, onu dondurmak için büyük çaba sarf ediyordu. Önce koluna ateş ederek onu dondurdular, onu tamamen dondurduklarında kesilen tek şey, kızın küfür yağmuruydu. Birkaç dakika içerisinde bitmişti. Semender bölüğü daha fazla direnerek göstermedi. Akbaba bölüğünün, zafere doğru kapıyı açması için gerekli minimum beş askeri bir araya getirebilmesini keyifle not etti.

Dördü Semender kapısının dört köşesindeki ışıklı noktalara kasklarını değdirirken, beşi güç alanının içinden geçti. Bu oyunu bitirdi. Işıklar tam parlaklıklarına geldi ve Anderson öğretmen kapısından dışarı çıktı.

Düşman kapıya doğru yaklaşırken silahımı çekebilirdim, diye düşündü Ender. Silahımı çekebilir ve sadece birini vurabilirdim, sonra bayağı azalırlardı. Oyun kazanılırdı. Köşelere dokunan dört adam ve kapıdan geçen beşinci adam olmadan Akbaba zafere ulaşamazdı. Bonzo seni göt herif, seni bu bozgunundan kurtarabilirdim. Belki bunu bir zafere çevirirdim, orada oturdukları sürece kolay hedeflerdi ve ateşin nereden geldiğini göremeyeceklerdi. Ateş edebilecek kadar iyiyim.

Yine de Resmi Semender Ordusu kayıtlarında beklenen kırk sakat ve bir oyun dışı yerine, kırk oyun dışı ve bir hasar vardı. Bu Ender'ı bir nebze de olsa tatmin etti. Tabi, Bonzo kimin hasar gördüğünü bilmiyordu. Ancak Anderson'un kayıtlarına bakarak bunun Ender olduğunu anladı. Hasar gömüştüm Bonzo, diye düşündü Ender. Yine de ateş edebilirdim.

Bonzonun ona gelip, "böyle bir durumda, bir dahaki sefere ateş edebilirsin." demesini bekledi. Ama Bonzo ertesi sabahki kahvaltı bitene kadar hiçbir şey söylemedi.

Tabii ki Bonzo komutanların masasında yiyordu, ama Ender, bu beklenmedik sonucun orada, askerlerin yemek salonunda olandan daha fazla heyecan yaratacağına emindi.

Kazanılmayan her oyunda, kaybeden takımın her üyesi, ister tamamıyla oyun dışı kalmış, ister donmuş ya da hizmet dışı kalmış olsun, ki bu hâlâ donmamış bazı vücut kısımları olduğu anlamına gelir, düşman üzerinde hasar yapamıyor ya da elinden ateş etmek gelmiyordu. Semender sakat ama aktif kategorisindeki bir adamla, kaybeden tek bölüktü.

Ender bir açıklama yapmaya gönüllü değildi, ama Semender bölüğünün diğer üyelerinin neden böyle olduğunu bilmeleri sağlanmalıydı. Ve diğer çocuklar neden emirleri çiğneyip ateş etmediğini sorduklarında, sakince cevap verdi. "Ben emirlere uyarım."

Kahvaltıdan sonra Bonzo ona bakındı." Emir hâlâ geçerli," dedi, "ve unutmuyorsun."

Sana pahalıya patlayacak, salak. İyi bir asker olmayabilirim, ama hâlâ yardım edebilirim ve bana izin vermemen için hiçbir sebep yok.

Ender hiçbir şey söylemedi.

Savaşın ilginç sonucu, Ender'in asker etkinlik listesinin en tepesinde ohnasıydı Hiç ateş etmediği için haliyle hiç ıskalalamamıştı. Oyundan atılmadığı ya da hizmet dışı kalmadığından, buradaki yüzdesi de mükemmeldi. Kimse yanına bile yaklaşmamıştı. Bu dumm pek çoğunun gülmesine, diğerlerinin de sinirlenmesine yol açsa da, etkinlik listesinde Ender artık Liderdi.

Bölük çalışmalarında oturmaya devam ediyordu ve sabahları Petrayla, geceleri arkadaşlarıyla sıkı çalışmayı sürdürdü. Dalga geçmek için değil sonuçlarını gördüklerinden artık daha fazla çömez onlara katılıyordu, gittikçe daha iyi oluyorlardı. Buna rağmen Ender ve Alai onlardan uzak durdular. Bunun sebebi kısmen Alai'nin yeni şeyler denemeyi sürdürerek. Ender'i bunlarla başa çıkacak yeni taktikler düşünmeye zorlamasıydı. Kısmen de, kendine saygısı olan iyi eğitilmiş bir askerin hiç denemeyeceği şeylere kalkışıp, hata yapmaya devam etmeleri idi. Denedikleri pek çok şey ipe sapa gelmez saçmalıklardı. Ama her zaman eğlenceli, her zaman ilginçti. Ve denedikleri çoğu şey kendilerine yardımcı olmakta işe yaramıştı.

Sonraki iki savaş kolay Semender zaferleriydi; Ender dört dakika sonra katıldı, bozguna uğrayan bölük tarafından dokunulmadan kaldı. Ender kendilerini yenen Akbaba bölüğünün, aşırı iyi olduğunu fark etmeye başladı; Bonzo'nun stratejiyi anlayamadığı oranda zayıf olan Semenderler iyi takımlardan biriydi, sıralamada ısrarla yükseliyor. Fare bölüğüyle dördüncülük için çekişiyordu.

Ender yedi yaşma basmıştı. Savaş Akademisinde takvimlere ya da günlere çok dikkat etmiyorlardı, ama Ender takvimi sırasının üzerine nasıl getireceğini buldu ve doğum gününü fark etti.

Okul da bunun farkına varmıştı, ölçüsünü aldılar ve ona yeni bir Semender üniformasıyla, savaş odası için yeni bir ışıldayan elbise tahsis ettiler. Üzerinde yeni kıyafetleriyle koğuşa geri döndü. Garip ve gevşek hissettiriyordu, sanki artık derisi üzerine tam olmuyormuş gibi.

Petranın ranzasının önünde dump, ona evinden, doğum genellikle günlerinin nasıl olduğundan, bu gün doğum günü olduğundan bahsetmek istedi.

Böylece, kız mutlu olarak bir şeyler söyleyecekti. Ama kimse doğum günlerinden konuşmazdı. Bu çocukçaydı. Bu dünyadakilerin yaptığı bir şeydi. Pastalar ve aptal adetler. Altıncı doğum gününde pastasını Valentine yapmıştı. Pasta yere düşmüştü, korkunçtu. Başka pasta yapmayı bilen de yoktu, bu Valentine'nin yapacağı tarzda bir çılgınlıktı, Herkes Valentine'le dalga geçmişti ama Ender pastadan bir parçayı dolabında saklamıştı. Sonra monitörü çıkartmışlardı ve ayrılmıştı, bildiği kadarıyla, hâlâ oradaydı, bir parça yağlı sarı toz. Kimse evden bahsetmedi, askerlerin içinden kimse; Savaş Akademisinden önce bir hayat yoktu. Kimse mektup almıyordu ve kimse yazmıyordu. Herkes aldırılmıyormuş gibi davranıyordu.

Ama ben aldırıyorum, diye düşündü Ender. Burada tek bulunma sebebim. Böceğin teki Valentine'i gözünden vurmasın diye. Böceklerle yapılan ilk savaşın videolarındaki askerler gibi onun kafasını dağıtmasınlar diye. Titreyerek ama sessizce uyandığım, sessiz kalmak zorunda olduğum bir gerçek, yoksa ailemi özlediğimi, eve gitmek islediğimi düşüneceklerr. En berbat kabuslarımda, en berbat gecelerimde olduğu gibi, sıcak bir ışınla başımı yarıp, beyni kabaran bir ekmek hamuru gibi kafatasını patlatıp dışarı akmasın diye.

Sabah daha iyiydi. Ev yalnızca, hatıralarının gerisindeki kör bir ağrıydı. Gözlerindeki bir yorgunluk.

O sabah giyinirlerken, Bonzo içeri girdi. "Parlayan elbiseler!" diye emretti. Bu bir savaştı. Ender'in dördüncü oyunu.

Düşman Leopar bölüğüydü. Kolay olacaktı. Leopar yeniydi ve hep sıralamanın son çeyreğindeydi,

“Bana karşı geldin,” dedi Bonzo. Hepsinin duyması için yüksek sesle. “Hiçbir iyi asker emre itaatsizlik etmez.”

Neredeyse acK^an ağlayacakken, Ender elinde olmadan, boğazından yükselen mırıltılarla intikam zevki aldı. “Sen bir salaksın, Bonzo. Disiplini güçlendirmiyor, yıkıyorsun. Bozgunu beraberliğe çevirdiğimi biliyorlar. Ve şimdi beni nasıl ödüllendirdiğini görüyorlar. Herkesin önünde kendini aptal yerine koyuyorsun. Artık disiplininin ne değeri kaldı.”

Ertesi gün Ender Petraya, kendi iyiliği için sabahki atış çalışmalarını bitirmeleri gerekeceğini söyledi.

Artık Bonzonun meydan okuyor gibi davranışlara tahammülü yoktu ve bir süre Ender’den uzak dursa iyi olacaktı.

Kız çok iyi anladı. “Ayrıca,” dedi, “hiç olmadığın kadar iyi bir nişancı olmaya çok yakınsın.”

Sırasını ve parlayan elbisesini dolapta bıraktı. Şevki gelene kadar Semender üniformasını giyecekti ve sonra Farenin kahverengi siyahıyla değiştirecekti. Yanında hiçbir eşya getirmemişti; hiçbirini götürmeyecekti. Sahip olunacak hiçbir şey yoktu; değerli her şey, okul bilgisayarında, ya da kendi kafası ve ellerindeydi.

Kahvaltıdan hemen sonraki saat boyunca yerçekimli kişisel savaş eğitimine katılmak için oyun salonundaki genel sıralardan birini kullandı.

Bonzodan intikam almayı planlamıyordu. Ama bir daha kimsenin, kendine bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Fare

"Albay Graff oyunlar daha önce hep kurallara uygun oynanırdı. Yıldızlar rasgele ya da simetrik dağıtılsalar da."

"Dürüstlük, mükemmel bir özellik, Albay Anderson. Savaşla hiçbir ilgisi yok."

"Oyunun şerefi tehlikeye girecek. Karşılaştırmalı sıralama anlamsız olmaya başlayacak."

"Tüh."

"Aylar alır. Yeni savaş odalarını geliştirmek, simülasyonları çalıştırmak için, yıllar."

"Bu yüzden sana şimdi soruyorum. Başlamak için yaratıcı ol. Düşünebileceğin her kümelenmiş, imkansız, hileli yıldız ayarlamasını düşün. Kuralları çiğneyecek diğer yolları düşün. Geç bildiri. Eşit olmayan güç dengesi. Ve sonra simülasyonları çalıştır ve hangileri zor, hangileri kolay anla. Oğlanı ileriye götürmek istiyoruz."

"Onu ne zaman komutan yapmayı düşünüyorsun? Seklzlndeml?"

"Tabii ki değil. Daha bölüğünü oluşturmadım."

"Yani sen de böyle mi yığıyorsun?"

"Oyuna kendini çok kaptırmaya başladın Anderson. Bunun sadece bir eğitim çalışması olduğunu unutuyorsun."

"Aynı zamanda, statü, kimlik, amaç, isim; bu çocuklara kimlik kazandıran her Şey bu oyunda.

Oyunun değiştirilebileceği öğrenilirse, ağırlaştırıldığı, hile sokulduğu, işte bu okulu mahvedecektir.

Abartmıyorum."

"Biliyorum."

"Umarım ki Ender Wiggin gerçekten odur, çünkü eğitim sistemimizin etkinliğini bu ortaya çıkana kadar, alaltacaksın."

"Eğer Ender o değilse, eğer askeri dehasının doruğu Böceklerin anayurtlarından dönen donanmamızla uyuşmazsa, eğitim metodumuzun ne olduğu ya da olmadığı, işte o zaman gerçekten fark etmeyecek."

"Umarım beni bağışlarsınız Albay Graff, ama emirlerinizi ve onların sonuçlarına ait düşüncelerimi, Strategos ve Hegemon'a raporlamayıym diye düşünüyorum."

"Neden sevgili Polemarch'a değil?"

"Herkes onu avucuna aldığını biliyor."

"Böylesine düşmanlık, Albay Anderson. Ve ben arkadaş olduğumuzu düşünüyordum."

"yleyiz. Ve Ender konusunda haklı olabileceğini düşünüyorum. Sadece, senin tek başına dünyanın kaderini belirlemem gerektiğine inanmıyorum."

"Ender Wiggin'in kaderine karar verme hakkına bile sahip olduğumu düşünmüyorum."

"Yani bunları tebliğ edersem, aldırmayacakmısın."

"Tabii ki aldıracağım, seni her Şeye burnunu sokan pislik. Bu ne yaptığını bilen insanlarca karar verilmesi gereken bir Şey, geldikleri ülkelerde iktidarda oldukları için ofisleri olan korkutulmuş politikacılar tarafından değil"

"Ama niçin yaptığımı anlıyorsun."

"nk sen dar görüşlü bir bürokratik pisin, işler ters gider diye kendini koruman gerektiğini zannediyorsun. Evet, işler ters giderse hepimiz Böceklere yem olacağız. Yani bana güven Anderson ve allahın belası İktidarı ayaklarımın altına dolaştırma. Onlar olmadanda yaptığım iş yeterince zor."

"Oh, bu haksızlık mı? Olaylar zerine mi yığıldı? Bunu Ender'e yapabilirsin, ama bunu kaldıramazsın, öyle mi? "

"Ender Wiggin benden on kat daha akıllı ve güçlü. Ona yaptığım dehasımı açığa çıkartmak. Eğer tek başıma üstesinden gelmek zorunda olsaydım, beni aşardı. Albay Anderson, oyunu mahvettiğimin farkındayım ve onu oynayan her çocuktan daha fazla sevdiğini de biliyorum. İstersen benden nefret et, ama beni durdurma."

"İktidar ve Strateji ile haberleşme hakkımı başka bir zamana saklıyorum. Şimdilik, ne istiyorsan onu yap."

"Gönülden teşekkür ederim."

“Ender Wiggin, sıralamanın lideri osuruk kafalı, seni aramızda görmek büyük şeref.” Fare bölüğünün komutanı üzerinde sadece sırasıyla, alt ranzasında yayılarak yatıyordu. “Sen etraftayken, bir bölük nasıl kaybedebilir?” Yakınlardaki birkaç çocuk güldü.

Semender ve Fare gibi birbirine zıt iki bölük olamazdı. Oda dağınık, karmakarışık, gürültülüydü.

Bonzodan sonra Ender disiplinsizliğin çok iyi geleceğini düşünmüştü. Ama asimda, sessizlik ve düzen beklediğini fark etti, buradaki düzensizlik onu rahatsız etmişti.

“Biz iyiyiz, Ender Bender. Ben Rose de Nose, olağanüstü yahudi çocuk, ve sen sivri kafalı zıpçıktıdan başka bir şey değilsin. Unutmuyorsun değil mi?”

I. F. kurulduğundan bu yana, askeri kuvvetlerin, strategoları hep yahudi olmuştu. Yahudi komutanların savaşları kaybetmediğine dair bir inanç vardı. Şu ana kadar da bu hep doğrulanmıştı. Bu, akademideki herhangi bir yahudiyi strategos olma hayali kurmaya itiyordu ve başından itibaren prestij sağlıyordu. Aynı zamanda gücenmelere de sebep oluyordu. Fare bölüğü genellikle Yahudi Kuvveti olarak çağrılırdı. Bu Mazer Rackham’ın Saldırı Kuvvetine yarı övgü, yarı alayla yapılan bir göndermeydi. Çoğu, ikinci işgal sırasında Amerikalı Yahudi bir komutanın birliği komuta ettiğini, İsraili bir Yahudinin tüm I. F. savunmasının kontrolü elinde tuttuğunu, Rusyalı bir yahudinin de filoların başında olduğunu hatırlamaktan keyif alırdı. Ancak, Satürn civarındaki saldırıda filolarıyla Böcekleri nihayet alt eden Yeni Zellandalı yarı Maori, Mazer Rackham ve onun Saldırı Birlikleriydi.

Eğer Mazhar Rackham dünyayı kurtarabilirdiye, yahudi olup olmadığınız zerre kadar önemli değildir diyordu, insanlar.

Ama önemliydi ve Rose de Nose bunu biliyordu. Yahudi karşıtlarının alaylı ifadelerine engel olmak için, kendiyle alay ediyordu - savaşlarda yendiği hemen hemen herkez en azından bir sefer Yahudi düşmanı oluyordu - aynı zamanda herkese aslında ne olduğunu gösteriyordu. Bölüğü ikici sırada, birincilik için çekişiyordu.

“Seni kabul ettim velet, çünkü insanların sadece iyi askerlere sahip olduğum için galip geldiğimi düşünmelerini istemiyorum. Senin gibi küçük asker kusmuklarıyla bile galip gelebileceğimi görmelerini istiyorum. Burada sadece üç kuralımız var. Sana ne dersem onu yap ve yatağına işeme.”

Ender başını salladı. Rose’un Üçüncü kural nedir diye sormasını istediğini biliyordu. Öyle de yaptı.

“Üç kural bunlardı. Matematikte çok iyi değiliz. “ Mesaj son derece açıktı. Kazanmak herşeyden daha önemliydi. “Yerden bitme çömezlerle yaptığın çalışmalar sona erdi, Wiggin. Bitti. Artık büyük çocukların bölüğündesin. Seni Dink Meeker’in mangasına veriyorum. Şu andan itibaren, eğer ilgileniyorsan. Tanrı Dink Meeker’dir.”

“Öyleyse sen kimsin?”

“Tanrıyı işe alan personel memuru.” Rose sırttı. “Ve aynı savaşta iki düşman askerini dondurana kadar, sıranı tekrar kullanman yasaklandı. Bu emir kendini korumanın dışında. Dahi bir programcı olduğunu duydum. Sıramın etrafında dolanmanı istemiyorum.”

Herkes gülmekten yarıldı. Sebebini anlamak Ender’in bir dakikasını aldı. Rose sırasını, büyük erkek cinsel organ resimleriyle sırayı kucağında tutarken ileri geri sallanarak, gösterecek ve oynayacak şekilde programlamıştı. İşte Bonzonun beni postalamak istediği komutan türü diye düşündü Ender.

Zamanını böyle şeylere harcayan bir çocuk, savaşları nasıl kazanıyordu?

Ender Dink Meeker'ı oyun odasında buldu, oynamıyordu, sadece oturmuş seyrediyordu. "Beni sana gönderdiler," dedi Ender. "Ben Ender Wiggin."

"Biliyorum," dedi Meeker.

"Senin mangandayım."

"Biliyorum" dedi tekrar.

"Bir hayli deneyimsizim."

Dink ona baktı." Bak Wiggin, tüm bunları biliyomm. Neden Rose'dan seni bana vermesini istedim zannediyorsun?"

Paçavra gibi bir kenara atılmamıştı, seçilmişti, talep edilmişti. Meeker onu istemişti. "Niçin?" diye sordu Ender.

"Çömezlerle yaptığın çalışmalarını seyrettim. Bence gelecek vaat ediyorsun. Bonzo aptalın teki ve ben Petra'nın sana verebileceğinden daha iyi bir eğitim almanı istiyorum. Tek yapabildiği ateş etmek." "Onları öğrenmeye ihtiyacım vardı."

"Hâlâ, sanki donunu ıslatmaktan korkuyormuş gibi hareket ediyorsun."

"Öyleyse öğret bana."

"Öyleyse öğren."

"Serbest zaman çalışmalarımı bırakmayacağım."

"Bırakmanı istemiyorum."

"Burun Rose ne istiyor?"

"Buın Rose seni durduramaz. Ayrıca, sıranı kullanmanı da engelleyemez."

"Kumandanların istedikleri her şeyi emredebildiklerini zannediyordum."

"Dinle, Ender. Kumandanlar ayın maviye dönmesini de emredebilirler, ama bu olmaz. Onlar, sahip olmalarına izin verdiği kadar, otoriteye sahiptir. Ne kadar itaat edersen, üzerinde o kadar güçleri olur. " "Beni incitmelerini engelleyecek şey ne peki?" Ender Bonzo'nun patlamasını hatırladı.

Kişisel saldırı derslerini bu nedenle alıyorsun sanıyordum.

"Beni gerçekten seyrediyordun, öyle değil mi?"

Dink cevap vermedi.

"Rose'un bana sinirlenmesini istemiyorum. Artık savaşların bir parçası olmak istiyorum, sona erece kadar kenarda oturmaktan yoruldum."

"Sıralaman aşağı düşecek."

Bu kez Ender cevap vermedi.

"Dinle Ender, mangamm parçası olduğun sürece savaşın da parçası olacaksın."

Sonunda Ender sebebini öğrendi, Dink mangasını. Fare bölüğünden bağımsız, disiplin ve kuvvetle çalıştırıyordu; Rose'a asla danışmıyor ve çok nadiren, birlikte tüm bölük manevrası yapıyordu. Sanki Rose bir bölüğe ve Dink daha küçüğüne komuta edip, rastlantı sonucu savaş odasında beraber savaşıyorlarmış gibiydi.

Dink ilk çalışmayı, Ender'e, önce-ayak saldırısını göstermesini isteyerek başlattı. Diğer çocuklar beğenmemişti. "Arkamıza yaslanarak nasıl saldırabiliriz?" diye sordular.

Dink'in onların söylediğini düzeltip, "arkanıza yaslanarak saldırmıyorsunuz, üzerlerine doğru hamle yapıyorsunuz," dememesine şaşırıldı. Ender'in ne yaptığını görmüştü, ama belirttiği oryantasyonu anlamamıştı. Kısa sürede Ender, Dink'in çok çok iyi olmasına rağmen, aşağıdaki düşman kapısını düşünmek yerine koridordaki yer çekimi oryantasyonunu dikkate almakta ısrar etmesinin, düşüncesini sınırladığını anladı.

Bir düşman yıldızına saldırıyı çalıştılar. Ender'in önce-ayak metodunu denemeden her zaman ki gibi ayakta durarak, düşman için açık hedef olmaya devam ediyorlardı.

Buna rağmen yıldızla ulaştılar ve sonra sadece tek bir yönden düşmana saldırdılar; "Yukarıdan," diye bağırdı Dink ve onlar yukarıya yöneldi. "Aşağıdan yukarı, tekrar" diyerek, alıştırmayı tekrarlaması iyiydi. Ama olmayan yerçekiminde ısrar ettiklerinden, manevra alta geldiğinde, sanki bir baş dönmesi onları yakalamış gibi çocuklar hantallaşmaya başladı.

Önce-ayak saldırısından nefret ettiler. Dink onu kullanmalarında ısrar etti. Sonuç olarak Ender'den nefret ettiler. "Bir çömezden nasıl savaşılacağını öğrenmek zorunda mıyız?" diye homurdandı biri Ender'e duyurmaya çalışarak. "Evet," diye cevapladı Dink.

Çalışmaya devam ettiler.

Ve öğrendiler. Çatışma alıştırmalarında, önce ayaklara saldıran bir düşmana ateş etmenin ne kadar zor olduğunu fark etmeye başladılar. Buna ikna olur olmaz, manevraya daha istekli çalıştılar. O gece Ender'm, bir günlük çalışmadan sonra pratiğe devam ettiği ilk geceydi. Yorulmuştu.

"Artık gerçek bir bölüktesin," dedi Alai. "Bizimle çalışmaya devam etmene gerek yok."

"Senden kimsenin bilmediği şeyler öğrenebilirim," dedi Ender.

"Dink Meeker en iyisi. Manga liderin olduğunu duydum."

"O zaman hareket edelim. Sana bugün ondan öğrendiklerimi öğreteceğim."

Tüm öğleden sonra boyunca onu hırpalayan aynı çalışmaları, Alai'ye ve iki düzine öğrenciye yaptırdı. Ama çocukların tek ayakları donmuşken, her iki ayakları donmuşken ya da, yönü değiştirmek için donmuş çocukları manevra olarak kullanıp, çocukların manevraları denemesini sağlayarak, pattemlere yeni eklentiler koydu.

Çalışmanın ortasına doğru Ender, Petra ve Dink'in birlikte kapıda dikildiklerini fark etti, seyrediyorlardı. Sonra, tekrar baktığında gitmişlerdi. Demek ki beni seyrediyorlar, o zaman yaptıklarımız biliniyor.

Dink'in dost olup olmadığını bilmiyordu, Petrayla arkadaş olduğuna inanıyordu, ama hiçbir şey güvenilir olamazdı. Sadece komutanlar ve manga liderlerinin yaptığı düşünülen, talim ve eğitim işlerine kalkıştığı için ona kızgın olabiliyorlardı. Bir askerin, çömezlerle çok yakın arkadaşlık etmesi, onları gücendirmiş olabilirdi. Büyük çocuklarca izlenmek onu tedirgin etmişti.

"Sana sıranı kullanmamamı söylediğimi sanıyorum." Burun Rose. Ender'in yatağının yanında duruyordu.

L'üer başını kaldırmadı. "Yarınki trigonometri ödevimi bitiriyorum."

Rose diziyle Ender'in sırasına vurdu. "Onu kullanmamamı söyledim."

Ender sırasını yatağın üzerine yerleştirdi ve ayağa kalktı. "Trigonometriye senden daha fazla ihtiyacım var."

Rose Ender'den en azından kırk santim daha uzundu. Ama Ender tam olarak endişelenmiyordu. İş fiziksel şiddete varmayacaktı, eğer varırsa, Ender karşılık verebileceğini düşündü. Rose uyuşuktu ve

yakın dövüşü bilmiyordu.

“Sıralamada aşağılara iniyorsun, oğlum,” dedi Rose.

“Bunu bekliyordum. Sadece Semender bölüğünün beni aptal kullanış şekli yüzünden listenin başımdaydım.”

“Aptal mı? Bonzo’nun stratejisi birkaç kilit savaş kazandı.” “Bonzonun stratejisi salata savaşı bile kazanmazdı. Silahımı her ateşlediğimde, emirleri çiğniyordum.”

Rose bunu bilmiyordu. Buna sinirlenmişti, “öyleyse Bonzonun senin hakkında söylediği her şey bir yalandı. Yanhzca kısa ve yeteneksiz değil, asisinde.”

“Ama tek başıma, bozgunu çıkmaza çevirdim.”

“Bir dahaki sefere tek başına nasıl yaptığım göreceğiz.” Rose uzaklaştı.

Ender’in mangasından biri kafasını sallıyordu, “Seni gerzek.” Ender sırasında amaçsızca oyalanan Dink’e baktı. Dink başını kaldırdı ve Ender’in onu seyrettiğini fark etti. Ender gözlerini kırpmadan bakmaya devam ediyordu. Açıklama yok. Hiçbir şey. Tamam, diye düşündü Ender, kendi başımın çaresine bakabilirim.

Savaş iki gün sonra başladı. Manganın bir parçası olarak, Ender’in ilk çarpışmasıydı; gergindi.

Dink’in mangası koridorun sağ tarafındaki duvarın önünde sıralandı, Ender yana yatmamak ve ağırlığını ters yöne kaydırmamak için çok dikkat ediyordu. Dengede kal.

“Wiggin!” diye seslendi Bunun Rose. Ender yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Onu titreten bir korku ürpertisi. Rose bunu gördü.

“Titriyor musun? Üperiyor musun? Altını ıslatma bari küçük çömez.”

Rose Ender’in silahının dipçığıne parmağını geçirdi ve savaş odasının görüntüsünü saklayan güç alanından içeriye çekti. “Şimdi ne kadar iyi yaptığını göreceğiz, Ender. Kapı açılır açılmaz içeri dal, düşmanm kapısına doğa dümdüz git.”

İntihar. Amaçsız, anlamsız bir intihar. Ama artık emirlere uyması lazımdı, bu savaştı, okul değil.

Ender sessizce öfkeden kudurdu, sonra kendini sakinleştirdi.

“Mükemmel efendim,” dedi. “Silahımı ateşleyeceğim yön, onların destek birliklerinin yönü.”

Rose güldü. “Ateş edecek kadar zamanın olmayacak, zıpçıktı.”

Duvar gözden kayboldu. Ender yukarı zıpladı. Tavan kollarından birine tutundu ve kendini, düşman kapısına doğru hızlanarak aşağı bıraktı.

Rakip Kırkayak bölüğüydü. Ender savaş odasının yarısını geçtiğinde, onlar kapılarından daha yeni çıkmaya başlamıştı. Pek çoğu, çabucak yıldızların arkasına sipere yatabilmişti, ama Ender bacaklarını altında topladı, silahını kasıklarında tutarak, bacaklarının arasından ateş ediyor ve daha çıkarlarken pek çoğunu donduruyordu.

Bacaklarına ateş ettiler, ama vucuduna isabet ettirip onu sahnenin dışına yollamalarından önce üç değerli saniyesi vardı. Birkaç kez daha dondu, sonra kollarını zıt yönlere doğru açtı. Silahı tutan elini Kırkayak bölüğünün ana grubuna doğrultmayı başardı. Düşman yığınının içine ateş etti ve sonra onu dondurdular.

Bir saniye sonra düşman kapısının güç alanından içeri daldı ve çılgın bir dönüşle geri sekti. Bir yıldızın arkasındaki, düşman grubunun içine indi. Onu geri ittirdiler ve daha da süratli döndürdüler.

Savaşın geri kalan bölümünde kontrolsüzce geri sekti, buna rağmen havayla sürtünmesi onu kademeli olarak yavaşlattı. Kendini dondunnadan önce, kaç adam dondumuş olduğunu bilmenin hiç yolu yoktu, ama Fare ordusunun her zamanki gibi yine kazandığını biliyordu.

Savaştan sonra Rose onunla konuşmadı. Üçünü dondurduğu, ikisini oyun dışı bıraktığı ve yedisine hasar verdiği için Ender sıralamada hâlâ birinciydi. Artık ne asiliğinin ne de Ender'in sırasını kullanmasının lafi edilmiyordu. Rose koğuşun kendine ait kısmında kaldı ve Ender'i rahat bıraktı.

Dink Meeker koridordan ani çıkışı çalıştı. Onlar hâlâ kapıdan dışarı çıkmaya çalışırken, Ender'in düşmana saldırısı, yıkıcı olmuştu. "Eğer bir adam bu kadar hasar verebiliyorsa, bir manganın neler yapabileceğini düşünün."

Dink, Başkan Anderson'a zemin seviyesindeki kapı yerine duvarın ortasında bir kapı açtırdı, kapı alıştırma seansları boyunca da açık duruyordu, böylece kalkış çalışmalarını savaş koşulları altında yapabiliyorlardı. Laf etrafa yayıldı. O andan itibaren kimse, durumu değerlendirmek için koridorda, beş, on ya da on beş saniye geçiremeyecekti. Oyun değişmişti Artık daha fazla savaş yapıyordu. Ender bu sefer mangasında daha düzgün bir rol aldı. Hatalar yaptı. Çatışmalar kaybedildi. Sıralamada birincilikten ikinciliğe, sonrada dördüncülüğe geriledi. Sonra daha seyrek hata yapmaya başladı, bölüğün işleyişi konusunda daha rahattı ve üçüncülüğü geri aldı, sonra ikinciliği, sonra birinciliği. Bir öğleden sonraki uygulamanın ardından, Ender savaş odasında kaldı. Dink Meeker'ın genellikle yemeğe geç geldiğini fark etmişti ve ek çalışına yaptığını düşünüyordu.

Ender çok aç değildi ve kimsenin göremeyeceği bir anda Dink'in ne çalıştığını görmek istedi.

Ama Dink çalışmadı. Kapının yanında durmuş, Ender'i seyrediyordu.

Ender odanın karşısında durmuş, Dink'i seyrediyordu.

İkisinde konuşmadı. Dink'in Ender'in ayrılmasını beklediği açıktı.

Ender'in de bunu red ettiği çok açıktı.

Dink Ender'e arkasını döndü, sistemli olarak parlayan elbisesini kaldırdı ve nazikçe yerden havalandı.

Yavaşça odanın merkezine doğru süzüldü, çok yavaş, vücudu neredeyse tamamen gevşemişti, öyleki elleri ve kolları odada varolmayan hava akımlarmca tutulacak gibiydi.

Çalışmanın getirdiği, yorgunluk, sürekli tetikte olma, hız ve gerilimden sonra, onu sadece süzülürken seyretmek dinlendiriciydi. Başka bir duvara yaklaşmadan önce bunu on dakika kadar yaptı.

Sonra daha sertçe ittirdi, parlayan elbisesine geri döndü ve giyindi.

"Gelsene," dedi Ender'e.

Koğuşa geri döndüler. Bütün çocuklar yemekte olduklarından oda boştu. Her biri kendi ranzasına gidip günlük uniformalarını giydi. Ender Dink'in ranzasına yürüdü, Dink hazır olana kadar bir dakika bekledi.

"Niçin bekledin?"

"Aç değildim."

"Şey, artık neden komutan olmadığımı biliyorsun."

Ender meraklanmıştı.

"Aslında, beni iki kere terfi ettirdiler ama ben kabul etmedim."

“Kabul etmedin mi?”

“İki kez, eski dolabımı, ranzamı ve sıramı alıp götürdüler, beni komutanların odasına yereleştirdiler ve bana bir ordu verdiler. Ama onlar vazgeçip ve beni başkasının bölüğüne yerleştirene kadar sadece odada kaldım.”

“Neden?”

“Çünkü bana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Hâlâ tüm bu saçmalıkları fark etmediğine inanmıyorum. Ender. Sanırım genç olduğun için. Diğer bölükler, onlar düşman değil. Düşman olan öğretmenler. Birbirimizden nefret etmemizi, kavga etmemizi sağlıyorlar. Oyun her şeydir. Kazanmak, kazanmak, kazanmak. Hiçbir değeri yok. Kendimizi yırtıyoruz, birbirimizi alt etmek için çıldırıyoruz ve her zaman o yaşlı piçler bizi seyrediyor, bizi çalışıyor, yeterince iyi olup olmadığımıza karar vermek için zayıf yanlarımızı keşfediyor ve yeterince iyi olup olmadığımıza karar veriyorlar. Tamam da, ne için yeterince iyi? Beni buraya getirdiklerinde altı yaşındaydım. Ne bok biliyordum? Program için doğru kişi olduğuma karar verdiler, ama kimse bana program benim için uygun mu diye sormadı.”

“Öyleyse neden eve dönmüyorsun?”

Dink hınzırca güldü, “Çünkü oyunu bırakamıyorum.” Arkasındaki ranzanın üzerinde duran üniformasını çekti. “Çünkü bunu seviyorum.”

“Öyleyse niye komutan olmuyorsun?”

Dink kafasını salladı. “Asla. Rosen’ı ne hale soktuğuna bir bak. Çocuk delirdi. Rose de Nose. Odası yerine burada bizimle yatıyor. Neden? Çünkü yalnız kalmaktan korkuyor. Karanlıktan korkuyor.”

“Rose?”

“Ama onu komutan yaptılar, o zaman, öyleymiş gibi rol yapmalı. O ne yaptığını bilmiyor.

Kazanıyor, ama bu onu her şeyden daha çok korkutuyor, çünkü neden kazandığını bilmiyor. Tabi bunun benle ilgisi olduğunu bilmesi dışında. Her an, birisi, Rose’un ne pahasına olursa olsun kazanan sihirli bir İsraili komutan olmadığını ortaya çıkartabilir. Kimse yapmıyor.”

“Bu onun deli olduğu anlamına gelmez, Dink.”

“Biliyorum, bir yıldır buradasın, bu insanların normal olduğunu düşünüyorsun. Tamam değiller.

Değiliz. Kütüphaneye bakıyorum, sırama kitapları çağırıyorum. Eskiler, çünkü yeni hiçbir şeye sahip olmamıza izin vermeyecekler, ama çocukların ne olduğuna dair kesinlikle bir fikrim var ve biz çocuk değiliz. Çocuklar bazen kaybedebilir ve kimse aldırmaz. Çocuklar bölüklerde değildir, komutan olmazlar, kırktan fazla çocuğa komuta etmezler, tüm bunlar herhangi birinin çıldırmadan kaldırabileceğinden daha fazla.

Ender, okulundaki, geride bıraktığı şehirdeki, eski çocukların neye benzediğini hatırlamaya çalıştı.

Ama tek aklına gelen Stilson’dı.

“Bir erkek kardeşim vardı. Öyle normal bir çocuk. Tek ilgilendiği kızlardı. Ve uçmak. Uçmak isterdi. Çocuklarla top oynardı. Bir sayı oyunu, topları çembere atma, memurlar topa el koyana kadar koridorda zıplatma. Çok eğlenirdik. Beni aldıklarında, top sektirmeyi öğreniyordum.”

Ender kendi erkek kardeşini anımsadı ve aklına pek iyi şeyler gelmedi.

Dink Ender’in suratındaki ifadeyi yanlış anladı.

“Hey kimsenin ev hakkında konuşmaması gerektiğini biliyorum. Ama bir yerlerden geldik. Savaş Akademisi bizi yaratmadı, biliyorsun. Savaş Akademisi hiçbir şey yaratmaz. Sadece yok eder. Ve hepimiz evden bir şeyler hatırlıyoruz. Belki iyi şeyler değil, ama hatırlıyoruz ve sonra yalan söylüyoruz ve sanki rol baksana. Ender, neden kimse hiç evden konuşmuyor? Sana bunun ne kadar önemli olduğunu anlatmıyor mu? Kimsenin kabul bile...., neyse.”

“Hayır, sorun yok,” dedi Ender.” Sadece Valentine’i düşünüyordum. Kız kardeşim.”

“Seni üzmeğe çalışmıyordum.”

“Sorun değil. Onu çok fazla düşünmüyorum, çünkü her zaman...., böyle işte.”

“Tamam, hiç ağlamayız. Bunu hiç düşünmemiştim. Hiçkimse ağlamıyor. Gerçekten yetişkinler gibi olmaya çalışıyoruz. Tıpkı babalarımız gibi. Babanın sana benzediğine bahse girerim. Sessiz olduğuna ve ağladığına bahse girerim ve sonra yakalandı....”

“Babama benzemiyorum.”

“Belki de yanılıyorumdur. Ama eski komutanın Bonzo’ya bak. Aşırı, İspanyol gururuna sahip.

Zayıflığa izin veremez. Ondan daha iyi olmak, bu bir hakaret. Daha güçlü olmak, erkekliğini elinden almak gibi. Bu yüzden senden nefret ediyor, çünkü seni cezalandırmaya kalktığında sen acı çekmedin.

İşte bu yüzden senden nefret ediyor, seni gerçekten öldürmek istiyor. O delinin teki. Hepsi deli. Ve sen değilsin?”

“Ben de deliyim, küçük dostum, ama en azından çıldırdığımda tek başıma uzayda sürüklenirim ve delilik, o fıstık benden ayrılır, duvarlara ve savaşımlara karışır, küçük çocuklar delice duvarlara çarpıp etrafta sekene kadar, o fıstık geri gelmez.”

Ender gülümsedi.

“Ve sen de delisin,” dedi Dink. “Hadi yemeğe gidelim.”

“Belki bir komutan olabilirsin ve deli olmazsın. Belki deliliği bilmenin anlamı, ona kapılmaman gerektiğidir. “Piçlerin beni güdmesine izin vermeyeceğim Ender. Sana da kancayı taktılar ve sana nazik davranmayı düşünmüyorlar. Sana şimdiden neler yaptıklarına bir bak.”

“Beni terfi ettirmekten başka bir şey yapmadılar.”

“Ve fıstık yaşamını kolaylaştırıyor, hı?”

Ender güldü ve kafasını salladı. “Belki de haklısın.”

“Seni buzun üstünde tuttıklarını sanıyorlar. Onlara izin verme.” “Ama bunun için buraya geldim,” dedi Ender. “Beni bir baltaya sap yapınlar diye. Dünyayı kurtannak için.”

“Buna hâlâ inandığına inanamıyorum.”

“Neye inanmak?”

“Böcek tehdidinde. Dünyayı kurtarmaya. Dinle Ender, eğer Böcekler bizi almak için geri gelselerdi, burada olurlardı. Tekrar saldırmıyorlar. Onları yendik ve gittiler.”

“Ama videolar....”

“Hepsi ilk ve ikinci istiladan. Mazhar Rackham onları şutladığında büyükannen daha doğmamıştı. İzledin mi? Hepsi aldatmaca. Savaş yok, sadece bizimle dönüp duruyorlar.”

“Ama neden?”

“Çünkü insanlar Böceklerden korktuğu sürece I. F. iktidarda kalır ve I. F. iktidarda kaldığı sürece bazı ülkeler egemenliğini koruyabilir. Ama videoları seyretmeye devam et Ender. İnsanlar çok yakında bu oyunun farkına varacak ve sivil bir savaş çıkacak. Tehdit işte bu. Ender, Böcekler değil. Ve çıktığı zaman, bu savaşta, sen ve ben dost olmayacağız. Çünkü sen tıpkı sayın öğretmenlerimiz gibi Amerikalısın. Oysa ben değilim.”

Yemekhaneye gittiler ve diğer şeylerden bahsederken yemeklerini yediler. Fakat Ender, Dink’in söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Savaş Akademisi çok kapalıydı ve oyım çocuklar için o kadar önemliydi ki dışarıda bir dünyanın olduğunu unutmışlardı. İspanyol onuru. Ayaklanma. Politika.

Savaş Akademisi gerçekten ufak bir yerdi, değil mi?

Ama Ender Dink’in ulaştığı sonuçlarına ulaşmadı. Böcekler gerçektir. Tehdit gerçektir. I. F. pek çok şeyi kontrol etmişti, ama videoları ve ağları kontrol etmedi. Ender’in büyüdüğü yerde yapmamıştı.

Dink’in Hollanda’daki evinde, Rus egemenliği altındaki üç nesilde, belki hepsi kontrol edilmişti. Ama Ender Amerika’da yalanların uzun süremeyeceğini biliyordu. Böylece inanıyordu.

İnanıyordu ama, kuşkunun tohumu oradaydı, orada kaldı ve her geçen süre ufak ufak filizlendi. Bu tohumun büyümesi her şeyi değiştirmişti. Bu Ender’i insanları ne konuştuklarından çok ne kastettiklerini anlamak üzere dinlemeye zorladı.

Akşam çalışmasında kalabaalık değillerdi, yarısı bile yoktu.

“Bernard nerede?” diye sordu Ender.

. Alai sırıttı. Shen gözlerini kapayıp, huzur dolu bir meditasyonun içindeymiş gibi bir ifade takındı.

“Duymadın mı?” dedi daha küçüklerin gurubundan bir çömez, “senin çalışmana gelen herhangi bir çömez, herhangi bir bölükte şansı olmayacağı söylentisi dolaşiyor. Komutanların, senin çalışmalarında bulunan hiçbir askeri istemedikleri lafi var etrafta.”

Ender başını salladı “Ama bence” dedi çömez, “olabileceğim en iyi asker olurum ve beni alan hiçbir komutan beş para etmez. Hı?”

“Ha,” dedi Ender.

Çalışmaya geri döndüler. Donmuş askerlerle geri püskürtme çalışması yapalı daha yarım saat olmuştu ki, değişik renkteki üniformalarıyla birkaç komutan çıka geldi. Gösterişle isimleri aldılar.

“Hey,” diye bağırdı Alai. “İsmimi doğru yazdığınızdan emin olun.”

Ertesi gece daha az çocuk vardı. Artık Ender hikayeleri duyuyordu; küçük çömezler banyoda dayak yiyordu, ya da yemekhanede ve oyun salonunda başlarına kaza geliyordu, ya da çömezlerin sırasını koruyan basit güvenlik sistemi büyük çocuklar tarafından çökertilerek, dosyaları siliniyordu.

“Bu gece çalışma yok” dedi Ender.

“Lanet olsun,” dedi Alai.

“Birkaç gün ver. Hiçbir küçük çocuğun incinmesini istemiyorum.”

“Eğer bir gece bile durursan, böyle şeyler yapmanın işe yaradığını anlayacaklar. Tıpkı Bernard domuzluk yaparken ona hiç arkam dönmediğin gibi.”

“Ayrıca,” dedi Shen “Biz korkmuyoruz ve aldırıyoruz, öyleyse devam etmek için bize borcun var. Bizim çalışmaya ihtiyacımız var, senin de.”

Ender Dink'in söylediklerini hatırladı. Dünyayla karşılaştırıldığında oyun önemsizdi. Neden biri hayatındaki her gecesini bu aptal oyuna vermeliydi ki?

“Nasılsa çok fazla şey başarmayacağız,” dedi Ender.

Gitmeye hazırlandı.

Alai onu durdurdu. “Seni de korkutuyorlar mı? Yukarıda, banyoda seni dövüyorlar mı? Başını klozete daldırıyorlar mı? Bin tapana silahı dayıyor mu?”

“Hayır,” dedi Ender.

“Hâlâ arkadaşım mısın?” diye sordu Alai sessizce.

“Evet”

“Öyleyse bende hâlâ senin arkadaşımım. Ender ve seninle burada çalışma yapmak için kalıyorum.”

Büyük çocuklar tekrar geldiler, ama sadece birkaç tanesi komutandı. Çoğu birkaç bölüğün elemanıydı. Ender Semender üniformalarına dikkat etti. Hatta birkaç tane Fare.

Bu kez isimleri almadılar. Bunu yerine, çömezler ham vücutlarıyla daha zor becerilerde ustalaşmayı denerken, alay ettiler, bağırdılar, eğlendiler. Bu durum çocukları etkilemeye başlamıştı.

“Onları dinleyin,” dedi Ender diğer çocuklara. “Kelimeleri aklınızda tutun. Eğer düşmanınızı deli etmek isterseniz, onlara bu şekilde bağırin. Aptalca şeyler yapmalarını, delirmelerini sağlar. Ama biz delirmeyeceğiz.”

Shen bu fikri kalpten benimsedi ve büyük çocukların her alayından sonra, kelimeleri beş ya da altı kez yüksek sesle ezberleyen, çömezlerden dört kişilik bir grup edindi. Çocuk yuvası şarkıları gibi alayları söylemeye başladıklarında büyük çocuklardan bazıları kapışmak için kendilerini duvardan havalandırdı. Işın elbiseleri, zararsız ışıkla çarpışılan savaşlar için tasarlanmıştı; ufak bir koruma sağlıyor ve iş sıfır yer çekiminde göğüs göğüse çarpışmaya geldiğinde hareketleri ciddi şekilde engelliyordu. Çocukların yarısı ışınlandı ve yine de Çarpışamadılar; elbiselerinin sertliği, onları potansiyel olarak yararlı hale sokmuştu. Ender çömezlerine derhal odanın bir köşesinde toplanmalarını emretti. Büyük çocuklar onlara daha fazla gülüyordu, duvarın kenarında bekleyen bazıları, Ender'in grubunun karşı tehdidini görerek, saldırıya katılmak için ilerledi.

Ender ve Alai, düşmanın suratına donmuş bir asker fırlatmaya karar verdiler. Donmuş çömez önce kaskıyla saldırdı ve ikisi birbirinden ayrıldı. Kaskın isabet ettiği büyük çocuk göğsünü tuttu ve acıyla inledi.

Komedi sona ermişti. Büyük çocukların geri kalanı savaşa girmek için kendilerini fırlattılar.

Ender'in, herhangi bir çocuğun sakatlanmadan bunu atlatmasına dair hiçbir ümidi yoktu. Ama düşman gelişi güzel yaklaşıyordu; Ender'in küçük çalışma bölümü bir düzine kadar olsalarda, birbirlerini tanıyor ve birlikte nasıl hareket edeceklerini biliyorken diğerleri daha önce hiç birlikte çalışmamıştı.

“Nova'yı oluşturun!”, diye bağırdı Ender. Diğer çocuklar güldüler.

Üç grup halinde toplandılar, ayaklarını birbirine geçirip, bağdaş kurdular, böylece arkadaki duvarın karşısında küçük bir yıldız oluşturdular. “Etraflarından dolaşıp kapıya gideceğiz. Şimdi!”

İşaretiyle üç yıldız ayrı yönler dağıldı, her bir çocuk değişik yöne fırlıyor ama duvardan sekebilmek ve kapıya yönelebilmek için açığı oluşturuyordu.

Bütün düşman yön değişikliklerinin çok daha zor yapıldığı odanın ortasında olduğu için manevra

çok kolay gerçekleştirilmişti.

Ender fırladığı zaman, az önce füze olarak kullandığı donmuş askerle buluşacak şekilde kendini konumlandırmıştı. Çocuk artık donuk değildi ve Ender'in onu yakalamasına, etrafında döndürüp kapıya doğru yollamasına izin verdi. Ne yazık ki Ender için hareketin kaçınılmaz sonucu, düşük bir hızla, ters yöne ilerlemek olmuştu. Askerlerinden ayrı, büyük çocukların toplandığı savaş odasının sonuna doğru, oldukça yavaş süzülüyordu. Tüm askerlerinin sağ salim, karşı duvarda bir araya geldiklerini görebilmek için kendini çevirdi. Aynı anda, düzensiz ve öfkeli düşman bölüğü onu fark etti. Ender duvara ne zaman ulaşır, tekrar fırlayabileceğini hesapladı. Yeterince hızlı değildi. Birkaç düşman çoktan ona doğru sekmeye başlamıştı. Aralarında Stilson'ın suratını görmek Ender'i şaşırtmıştı. Sonra ürperdi ve yanıldığını fark etti. Durum hâlâ aynıydı, ama bu sefer teke tek kavga anlaşması yapmak için, kımıldamadan oturmayacaklardı. Ender'in bildiği kadarıyla bir lider yoktu ve bu çocuklar ondan çok daha büyüklü.

Buna rağmen, yakın dövüş dersinde ağırlık değiştirme ve hareketli nesnelere fiziki hakkında birkaç şey öğrenmişti. Savaş o>anları neredeyse hiçbir zaman göğüs göğüse kavgaya dönmemişti; asla donmamış bir düşmana çarpamazdık. Sahip olduğu birkaç saniye içinde konuğunu karşılamak için kendini ayarlamaya çalıştı. Neyse ki yerçekimsiz ortamda savaşmayı onun kadar az biliyorlardı, ona vurmaya deneyenlerden birkaçı yumruk sallamanın vucutları ileri hareket eden yumrukla aynı hızda ilerlerken çok etkisiz olduğunu anladılar. Ender'in hemen fark ettiği gibi grubun içinde aklına kemik kırmayı koyanlar vardı. Bunun için orada olmayı planlamamış olsalardı.

Yumruk atanlardan birini kolundan yakaladı ve yapabildiği kadar sert fırlattı. Bu onu ilk saldırının dışına fırlatsa da, hâlâ kapıya yakın değildi. Gelip onu kurtarmak için biraraya geldikleri belli olan arkadaşlarına, "Orada kalın!" diye bağırdı.

"Sadece orada kalın!"

Biri Ender'i ayağından yakaladı. Sıkıca kavrama, Ender'e bir güç vermişti; çocuğun kulaklarına ve omzuna, sertçe vurabiliyordu onu ağırlattı ve gitmesine izin verdi. Çocuk, Ender onu tekmelerken gitseydi canı acımayacak. Ender de manevrasını fırlamak için kullanabilecekti.

Bunun yerine oğlan çok sıkı yapışmıştı; kulağı yaralanmıştı ve havaya kan saçıyordu. Ender çok daha yavaş süzülüyordu.

Yine yapıyorum, diye düşündü Ender. Sadece kendimi kormak için, yine insanların canını yakıyorum. Neden beni yalnız bırakmıyorlar ki, böylece bende onların canını yakmak zorunda kalmayayım?

Üç çocuk daha ona karşı borleşiyordu ve bu sefer birlikte hareket ediyorlardı. Hâlâ onu incitebilmek için yakalamaları gerekiyordu. Ender ikisi bacaklarını yakalarken üçüncüyle hesaplaşmak için ellerini serbest bırakarak, çabucak kendini ayarladı.

Yemi yuttular. Ender üçüncü oğlanın gömleğinin omuzlarından tuttu ve suratına kaskıyla sıkıca vurarak, sertçe yukarı çekti. Tekrar bir çığlık ve kan banyosu. Bacaklarını yakalayan iki çocuk, onlara asılıyor, Ender'i döndürüyorlardı. Ender burnu kanayan çocuğu onlardan birinin üzerine doğru fırlattı; birbirlerine dolaştılar ve Ender'in ayakları serbest kaldı. Bu, diğer çocuğun elini kaldıraç olarak kullanarak, kasıklarına sertçe vurmaktan ve sonra onu kapıya doğru itirmekten daha kolaydı. Güzel bir kalkış yapmadı, dolayısı ile hızı da iyi değildi, ama fark etmezdi. Kimse onu takip etmiyordu.

Kapıda arkadaşlarına kavuştu. Ona ellerini uzatıp kapıdan geçirdiler. Gülüyorlar ve şakadan ona

vuruyorlardı. “Sen kötüsün!” dediler. “Korkunçsun! Ortalığı yakıyorsun.”

“Bugünlük bu kadar,” dedi Ender.

“Yarın geri gelecekler,” dedi Shen.

“Daha beterini yaparız,” dedi Ender. “Eğer elbisesiz gelirlerse aynısını tekrar yaparız. Eğer elbiseleriyle gelirlerse, onları ışınlayabiliriz.”

“Ayrıca,” dedi Alai “Öğretmenler bunun tekrarlanmasına mücadele etmeyecek.”

Ender Dink’in söylediklerini anımsadı ve ya Alai haklıysa diye endişelendi.

Ender savaş odasını terk ettiğinde, “Hey Ender!” diye bağırdı büyük çocuklardan biri.

“Sen bir hiçsin, oğlum! Bir hiçsin!”

“Eski komutanım Bonzo,” dedi Ender. “Sanırım benden hoşlanmıyor.”

Ender o gece sırasının üzerindeki listeyi inceledi. Oğlanlardan dördü rapor almıştı.

Biri kaburgalarından yaralı, biri teslislerinden yaralı, birinin kulağında yırtık ve birinde kırılmış bir burunla, eksik bir diş. Her durum için sakatlanma sebebi aynıydı:

SIFIR YERÇEKİMİNDE KAZARA ÇARPIŞMA

Eğer öğretmenler resmi raporun geri çevrilmesine gözlerini yolumuyorsa, savaş odasındaki berbat çatışmalarda kimseyi cezalandırmaya niyetli olmadıkları belliydi.

Hiçbir şey yapmayacaklar mıydı? Bu okulda neler olduğuna aldırmayacaklar mıydı?

Koğuşa her zamankinden daha erken gittiği için, Ender sırasındaki fantezi oyununu çağırdı. Onu en son kullandığından bu yana epey zaman geçmişti. Biraktığı yerde başlamayacak kadar uzun. Bunun yerine Devin cesedinden başladı. Ancak şimdi belli bir mesafeden bakıp iyice incelemedikçe bunun bir ceset olduğunu anlamak pek mümkün değildi.

Vücut bir tepeye dönmüştü, üzerinde çimen ve sarmaşıklar bitmişti. Sadece Devin yüzünün üst kısmı hâlâ görünür durumdaydı. Solan bir dağdan dışarıya çıkmış kireç taşı gibi, kemik bembeyazdı.

Ender, her ne kadar kurt çocuklarla kavga etmeye can atmasa da, orada olmamaları onu şaşırttı.

Belki bir kere öldüler mi sonsuza dek yok oluyorlardı. Bu onu biraz hüzünlendirdi.

Yeraltına doğru yöneldi, tünellerin içinden geçerek, güzel ormana tepeden bakan uçurumun eşiğine geldi. Kendini yine aşağı bıraktı, yine bir bulut onu yakaladı ve şatonun kulesindeki odaya taşıdı.

Küçük kilim yine yılanı dönüştü, ancak bu sefer Ender tereddüt etmedi. Yılanın başma basarak, ayaklarının altında ezdi. Yılan altında kıvrılıp büküldü, Ender onu taş zemine iyice bastırdı. Sonunda hareketsizdi. Ender onu yerden aldı, kendini çözene ve halının üzerindeki desen gidene kadar salladı.

Sonra, arkasında yılanı sürükleyerek, dışarı çıkacak bir yol aramaya başladı.

Bunun yerine bir ayna buldu. Aynada kolayca hatırlayacağı bir surat gördü. Çenesinden aşağı akan kan damlalarıyla, ağzının kenarından çıkan bir yılan kuyruğuyla, o Peter’dı .

Ender çığlık attı ve sırasını kendinden uzaklaştırdı. Koğuştaki birkaç çocuk ses karşısında alarma geçmişti; onlardan özür diledi ve hiçbir şey olmadığını söyledi. Uzaklaştılar. Sırasına tekrar baktı.

Şekli hâlâ orada, aynaya bakıyordu. Aynayı kırmak için eşyalardan bazılarını kaldırmayı denedi, ama hareket ettiremedi. Ayna duvardan çıkmıyordu da. Sonunda Ender yılanı ona attı. Ayna arkasındaki duvarda bir delik bırakarak parçaladı. Delikten dışarı Ender’in şeklini, süratle tekrar tekrar ısırın, düzinelerce ince yılan çıktı. Çılgınca yılanları kendinden uzaklaştırırken, şekil yıkıldı

ve kıvrılan küçük yılan yığının içinde öldü.

Ekran karardı ve kelimeler belirdi:

TEKRAR OYNAR MISIN?

Ender sırasını kapattı ve yerine koydu.

Ertesi gün Ender'e birkaç komutan ya bizzat geldi ya da endişe etmemesini söylemek için askerlerini yolladılar, pek çoğu ek çalışma seanslarının güzel bir fikir olduğunu düşünüyordu, oyununa devam etmeliydi. Ve kimsenin onu rahatsız etmediğine emin olmak için, ek çalışmaya ihtiyacı olan birkaç eski askerlerini yollayacaklardı. "Size dün gece saldıran Serseriler kadar iriler. İki kere düşünecekler."

Bir düzine çocuk yerine, o gece kırk beş kişilerdi, bir bölükten daha fazla. Eski çocukların Ender'in tarafında olduğundan mıdır yoksa geçen gece yeterince derslerini aldıklarından mıdır, düşmanlarının hiçbiri gelmedi.

Ender fantazi oyununa geri dönmedi. Ama oyun rüyalarındaydı. Yılanı öldürmenin nasıl bir his uyandırdığını hatırlamaya devam etti, öğüterek, tıpkı o çocuğun kulağını yırttığı gibi, Stilson'ı yaraladığı gibi, Bernard'ın kolunu kırdığı gibi. Ve sonra ayağa kalkmak için düşmanının cesedine tutunması ve Peter'in suratını aynada ona bakarken bulması. Bu oyun benim hakkımda çok şey biliyor. Ben Peter değilim. Kalbimde bir katil yok.

Daha sonra katil olduğuna dair daha kötü bir korku Peter'den daha korkunç bir katil olduğu korkusunu yaşadı; öğretmenleri memnun eden buydu.

Böcek savaşlarında ihtiyaçları olan katiller, tozun içinde düşmanlarının suratını öğüten ve kanlarını uzayın her tarafına saçan insanlardı, aradıkları.

Peki, sizin adamınız benim. Beni kuluçkaya yatırdığınızda istediğiniz kanlı piç benim. Ben sizin aletinizim ve en çok ihtiyaç duyduğunuz tarafımdan nefret ediyorsam, bu neyi değiştirir ki? Küçük yılanlar oyunda beni öldürürken onlarla anlaşmam ve mutlu olmam neyi değiştirir?

Locke ve Demosthenes

"Seni buraya vakit öldürmel< için çağırmadım, Allahın cezası bilgisayar bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum."

"Ender'in kardeşinin resmini nasıl buldu ve Periler Diyarının grafiklerine koydu?"

"Albay Graff, bilgisayar programlandığında orada değildim. Tek bildiğim, daha önce bilgisayar kimseyi bu yere götürmemişti. Periler Diyarı yeterince tuhaf, ama bu artık Periler Diyarı değil. Bu Dünyanın Sonu'nun ötesinde ve...."

"Yerlerin isimlerini biliyorum, sadece ne anlama geldiklerini bilmiyorum."

"Periler Diyarı içinde programlandı. Adının geçtiği birkaç yer var. Ama Dünyanın Sonundan bahseden bir şey yok."

"Bilgisayarın bu şekilde Ender'in aklını karıştırması hoşuma gitmiyor. Kız kardeşi Valentine'i ayrı tutarsak, Peter Wiggin hayatındaki en güçlü kişilik."

"Ve zeka oyunu onları şekillendirmeye yardımcı olmak, içinde rahat edebilecekleri dünyaları bulmalarında yardımcı olmak için dizayn edildi."

"Anlamadın, değil mi Albay Imbu? Ender'in Dünyanın Sonuyla rahat etmesini istemiyorum.

Buradaki işimiz Dünyanın Sonuyla rahat etmek değil!"

"Oyundaki Dünyanın Sonu, illa da Böcek savaşlarındaki insanlığın sonu değil. Ender için özel bir anlamı var."

"Güzel. Anlamı nedir?"

"Bilmiyorum, efendim. Ender ben değilim. Ona sorun."

"Albay Imbu, sana soruyorum"

"Binlerce anlamı olabilir."

"Birini dene."

"Çocuğu yalnız bıraktınız. Belki de, buradaki dünyanın sonunu hayal ediyordur, Savaş Akademisinin sonunu. Ya da belki küçük bir çocuk olarak büyüdüğü Dünyanın Sonunu, evi, buraya gelmesi. Ya da belki, çoğu çocukla arasının iyi olmamasının üstesinden bu şekilde geliyordu. Ender hassas bir çocuk, biliyorsunuz ve insanların vücuduna bayağı kötü şeyler yaptı, o Dünyanın Sonunu diliyor olabilir."

"Ya da söylediklerinin hiçbirini."

"Zeka oyunu çocuk ve bilgisayar arasındaki bir ilişki. Birlikte hikayeler yaratırlar. Hikayeler gerçektir, çocuğun hayatındaki gerçekleri yansıtan hassaslıklardır. Tüm bildiğim bu."

"Sana şunu söyleyeceğim, Albay Imbu. Peter Wiggin'in o fotoğrafı, okuldaki dosyalarımızdan alınabilecek bir şey değil. Ender buraya geldiğinden beri, elektronik olarak ya da başka şekilde ona ait hiçbir şeyimiz yok. Ve bu resim çok yeni."

"Sadece bir buçuk yıl oldu efendim, çocuk ne kadar değişebilir ki?"

"Giyimi, saçını, artık tamamen değişik. Dişleri ortodenti ile baştan yapıldı. Dünyadan yeni bir fotoğraf aldım ve karşılaştırdım. Burada Savaş Akademisindeki bilgisayarın o resmi alabilmesinin tek yolu dünyadaki bilgisayardan resmen talep etmesiyle olur. Ve I. F. ile resmi talep yetkisini alan bir tane bile yok. Ancak Kuzey Caroline, Guilford'daki okul dosyalarına sızıp resmi alabiliriz. Bu okuldaki herhangi biri bunu yapacak yetkiye sahip mi?"

"Anlamadınız, efendim. Bizim Savaş Akademisi bilgisayarımız, sadece I. F. ağının bir parçası. Eğer bir fotoğrafı istersek,-bunu resmen talep etmek zorundayız, ama eğer zeka oyunu bu fotoğrafın gerekli olduğuna kara vermişse...."

"Öylece gidip alabilir."

"Her zaman değil tabii. Sadece çocuğun yararına olduğu zaman."

"Tamam bu onun iyiliği için. Ama neden. Kardeşi tehlikeli, kardeşi bu programdan çıkarıldı çünkü"

el uzattığımız, en acımasız, en güvenilmez insan oğullarından biri. Neden Ender için bu kadar önemli?

Bu kadar zamandan sonra niye?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum efendim. Ve zeka oyunu bunu bize söylemeyecek şekilde dizayn edildi. Belki kendisi de bilmiyor. Burası bilinmeyen bölge."

"Oyunda ilerledikçe bilgisayar bunları yaratıyor demek istiyorsun?"

"Böyle diyebilirsiniz."

"Güzel, bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Tek başıma olduğumu düşünüyordum."

Valentine, Ender'in sekizinci doğum gününü Greensboro'daki evlerinin ormanlık arka bahçesinde, tek başına kutladı. Ender'in adını ince dallarla toprağa yazdı.

Sonra, çam dallarından ve yapraklarından bir yığın yapıp küçük bir ateş yaktı. Ateşten dalların ve çamların kokusu yükseliyordu. "Uzaya doğru", dedi sessizce. "Savaş Akademisi'ne doğru."

Hiç mektup gelmemişti ve bildikleri kadarıyla kendi mektupları 'oriSrihiç ulaşmamıştı. Evden alındığı ilk günlerde Anneyle Baba masaya oturmuş ve birkaç günde bir ona uzun mektuplar tuşlamışlardı. Kısa süre sonra haftada bir, sonra hiç cevap gelmeyince ayda bir. Şimdi gideli iki yıl olmuştu, hiç mektup yoktu, doğum gününde onu hatırlayan da yoktu. Öldü diye düşündü acıyla, çünkü onu unuttuk.

Ama Valentine onu unutmamıştı. Ailesinin bilmesine izin vermemişti, tüm bunların ötesinde, Ender'i ne kadar sıklıkla düşündüğünü, ona ne kadar sıklıkla cevap vermeyeceğini bildiği halde mektuplar yazdığını, asla Peter'a belli etmemişti. Ve Anneyle Baba onlara. Kuzey Caroline'ya taşınmak için şehri tek edeceklerini açıkladıklarında, Valentine onların Ender'i tekrar gömmeyi beklemediklerini biliyordu. Onları bulabilmesi için bildiği tek yerden ayrılıyorlardı. Bu ağaçların arasında, bu değişken ağır gökyüzünün altında Ender onları nasıl bulacaktı? Tüm hayatında koridorların derinliklerinde yaşamıştı ve eğer hâlâ Savaş Akademisindeyse, orada daha az doğa vardı.

Bununla ne yapacaktı. Valentine buraya neden taşındıklarını biliyordu. Peter içindi, ağaçlar ve küçük hayvanların arasında yaşamak, doğa, anneyle babanın düşledikleri kadar doğal bir çevre, tuhaf ve korkutucu oğulları üzerinde yumuşatıcı bir etki yapabiliirdi. Ve bir şekilde yaptı. Peter bunu benimsedi. Açık havada uzun yürüyüşlere çıkıyor, ormandan geçerek açık arazilere gidiyordu. Bazen tüm gün ortalıkta görünmüyordu. Yanına sadece bir sandeviç alıyor, sırt çantasına panelini yerleştiriyor, bir de ufak çakısını alıp gezintiye çıkıyordu.

Ama Valentine biliyordu. Derisi yarı soyulmuş, küçük ellerinden çivilenmiş ve ayaklarında ince dallarla bir sincabın çamurun içine atılmış olduğunu gönmüştü. Onu avlayanın, kazığa oturtanın, dikkatlice parçalara ayırıp, iç organlarına zarar vermeden derisini soyanın, kasların kıvrılıp, dalgalanmasını seyreden Peter olduğunu anladı. Sincabın ölmesi ne kadar sürmüştü acaba? Ve tüm bu süre boyunca Peter yanına otunmuş, sincabın belki de yuvasını yaptığı ağaca yaslanmış, sincabın canı uçup giderken onunla oynamıştı. Başlarda dehşete düşmüştü, Peter'in nasıl iştahla yiyip, keyifle konuştuğunu seyrederken neredeyse kusacaktı.

Sonra bunun hakkında düşündü ve bu durumun belki de Peter için sihirin bir parçası olduğunu fark etti, tıpkı kendinin küçük kamp ateşleri gibi; ruhunu ele geçiren karanlık Tanrıları bir şekilde sakinleştirecek adaklar. Diğer çocuklardansa sincaba işkence yapması daha iyiydi. Peter her zaman acının yetiştiricisi olmuştu, onu eker, büyütür, olgunlaştığında açgözlülükle silip süpürürdü.

Okuldaki çocuklara karşı kör bir acımasızlıkla davranması yerine, belki de böyle küçük, keskin

dozlarla tatmin olması daha iyiydi.

“Örnek bir öğrenci,” diyordu öğretmenleri. “Keşke okulda onun gibi yüzlercesi olsaydı. Her zaman çalışıyor, ödevlerini zamanında getiriyor. Öğrenmeyi seviyor.”

Ama Valentine bunun bir aldatmaca olduğunu biliyordu. Tamam Peter öğrenmeyi severdi, ama öğretmenler ona hiçbir şey öğretmemişti, hiç. Öğrenimini evdeki sırası sayesinde, kütüphanelere ve veritabanlarına gömülerek, çalışarak ve düşünerek, tüm bunların ötesinde Valentine’la tartışarak yapıyordu. Okuldaysa sanki o çocukca konular onu çok heyecanlandırıyormuş gibi davranıyordu. Oh, vay canına, kurbağaların içlerinin böyle gözüktüğünü bilmiyordum diyordu, sonra evde, DNA’nın filotik düzenlemesi yoluyla hücrelerin organizmalara bağlanmasını çalışıyordu. Peter yağcılığın şahıydı ve tüm öğretmenleri bunu yemişti.

Buna rağmen, iyiydi. Peter artık kavga etmiyordu. Asla zorbalık yapmıyordu. Herkesle iyi geçiniyordu. Yeni bir Peter olmuştu. Herkes buna inanmıştı. Anneyle Babanın bunu sık sık söylemesi, Valentine’in onlara haykırmak istemesine sebep oluyordu. Bu yeni Peter değil! Sadece daha zeki eski Peter!

Ne kadar zeki? Senden daha zeki Baba. Senden daha akıllı Anne. Tanıdığınız herkesten daha zeki. Ama benden daha akıllı değil.

“Kararımı veriyorum,” dedi Peter, “seni öldürsem mi ne yapsam?”

Valentine çam ağacının gövdesine yaslandı, küçük ateşinde için için yanan birkaç köz vardı. “Ben de seni seviyorum Peter.”

“Çok kolay olurdu. Her zaman bu aptal küçük ateşleri yakıyorsun Bu sadece seni yere devirmek ve baştan aşağı yakmak meselesi. Sen bir kundakçısın.”

“Uykudayken seni hadım etmeyi düşünüyorum.”

“Hayır düşünmüyorsun. Böyle şeyleri sadece ben seninle birlikteyken düşünmüyorsun. Sana ilham veriyorum. Hayır Valentine seni öldürmemeye karar verdim. Bana yardım edeceğine karar verdim.”

“Ben mi?” Birkaç yıl önce Valentine, Peter’in tehditleri karşısında korkardı. Artık herşeye rağmen o kadar korkmuyordu. Bunun nedeni Peter’in kendisini öldürecek kapasitede olmadığını düşünmesi değildi. Aksine, Peter’in insanın aklına gelebilecek her türlü kötülüğü yapabileceğinden emindi. Ama her şeye rağmen Peter’ın deli olmadığını, kendini kontrol etmeyecek eğilimde olmadığını, biliyordu.

Hatta Peter kendisini tanıdığı herkesten daha iyi kontrol ediyordu. Belki Valentine’in haricinde. Peter eğer gerekliyse her türlü isteğini erteler, tüm duygularını bastırırdı. Valentine, onun bir öfke nöbetindeyken asla canını yakmayacağını biliyordu. Sadece, avantaj riske daha ağır basıyorsa, yapardı. Bir bakıma Valentine bu yüzden başkalarını Peter’a tercih ediyordu. Her zaman akıllıca davranır, bencil değilmiş gibi rol yapardı. Dolayısı ile kendini güvende tutmak için tek yapması gereken, onu öldürmek yerine hayatta kalmasını sağlamanın Peter’ın yararına olacağına inandırmaktı.

“Valentine ortalıkta bir şeyler dönüyor. Rusyadaki askeri birlik hareketlerini takip ediyorum.”

“Neden bahsediyoruz?”

“Dünya Val. Rusyayı biliyor musun? Büyük imparatorluk? İkinci Varşova Paktı? Hollanda’dan Pakistan’a kadar Avrasyanın hükümdarları?”

“Askeri birlik hareketlerini yayınlamıyorlar ki Peter.”

“Tabii ki yayınlamazlar. Ama yolcu ve nakliye trenlerinin tarifelerini yayınladılar. Sıramı bu tarifeleri analiz edecek şekilde ayarladım ve gizli birlik trenlerinin ne zaman aynı bölgeye hareket

edeceğini buldum. Son üç yılı inceledim. Son altı ay içinde, cephelendiler, savaşa hazırlanıyorlar.

Kara savaşı.”

“Ama Biriikten ne haber? Böcekler ne olacak?”

Valentine Peter’in neyin üzerinde olduğunu bilmiyordu, ama sık sık ortaya böyle tartışmalar atardı, dünya olayları hakkında pratik tartışmalar. Valentine’i kendi fikirlerini sınamak, geliştirmek için kullanırdı.

Bu esnada kız da kendi düşüncelerini geliştiriyordu. Valentine, dünyanın nasıl olması gerektiği konusunda Peter’la nadiren anlaştıkları halde şu anda nasıl olduğu konusunda hemfikir olduklarının farkındaydı. Cahil, saf haber yazarlarının hikayelerinden, doğru bilgiyi ayıklamada bayağı marifetli olmaya başlamışlardı. Peter’in onları çağırmasıyla haberlerin başında toplandılar.

“Polemarch bir Rus, değil mi? Ve donanmada neler olduğunu biliyor. Ya Böceklerin artık bir tehlike olmadığını fark ettiler ya da büyük bir savaşa girmek üzereyiz. Şu ya da bu, Böcek savaşı bitmek üzere. Savaş sonrasına hazırlanıyorlar.”

“Eğer birliklerini kaydırıyorlarsa, bu Strategos’un talimatları doğrultusunda yapılıyor olmalı.”

“Tamamıyla Varşova paktı içinde, dahili”

Bu rahatsız ediciydi. Neredeyse Böcek savaşlarının başlamasından bu yana barış ve dayanışmanın temeli bozulmamıştı. Peter’in bahsettiği şey, dünya düzenindeki temel bir rahatsızlıktı. Valentine Böceklerin kendilerini barışa sürüklemelerinden önce dünyanın sahip olduğu durumun, bir hatıra kadar berrak zihinsel resmine sahipti. “Öyleyse daha önceki duruma dönüyor.”

“Birkaç değişiklik. Kalkanlar sayesinde, artık kimse nükleer silahlardan endişe duymayacak. Bir seferde milyonlar yerine birbirimizi binler halinde öldürmek zorunda kalacağız.” Peter sırtıttı.

“Val, bu zaten olacaktı. Şu anda Kuzey Amerika egemenliğinde muazzam bir donanma ve ordu mevcudiyeti var, Böcek savaşı bittiğinde tüm bu güç tarihe karışacak çünkü sadece Böcek korkusuna karşı yapıldı. Ve birden etrafımıza bakacağız ve eski istilacıların ölmüş ve gitmiş olduklarını keşfedeceğiz, biri hariç, Varşova paktı. Ve bir dolar beş milyon lazere karşı olacak. Biz asteroid kuşağına sahip olacağız, ama onlar dünyaya ve dünya olmadan kuru üzüm ve kereviz ile bir oruç tutarsın. Valentine’i en fazla rahatsız eden Peter’in hiç endişeli gözükmeysi idi. “Peter, neden bunun Peter Wiggin için altın bir fırsat olduğunu düşündüğün gibi bir fikre kapılıyorum?”

“Her ikimiz için Val.”

“Peter sen on iki yaşındasın, bense on. Bize çocuk diyorlar ve findık faresi gibi davranıyorlar,”

“Ama biz öbür çocuklar gibi düşünmüyoruz, değil mi, Val? Diğer çocuklar gibi konuşmuyoruz. Ve her şeyin ötesinde diğer çocuklar gibi yazmıyoruz.”

“Konuşmaya ölüm tehdidiyle başladığımız düşünüldüğünde, konudan saptığımızı söylemek mümkün.” Valentine hâlâ heyecanlandığını fark etti. Yazmak Valentine’in Peterdan daha iyi yaptığı bir şeydi. Her ikisi de bunu biliyordu. Hatta bir keresinde Peter, kendisinin insanlara baktığında onların kendileri ile ilgili en fazla nefret ettikleri özelliklerini gördüğünü ve bunu onlara karşı kullandığını söylemişti. Oysa, Val’in tam aksine, onların en iyi yönünü görüp, kendilerini iyi hissetmelerini sağladığını da kabul etmişti.

Valentine insanları kendi bakış açısına göre ikna edebiliyordu; onları, onun onlardan istediğini istemeye ikna edebiliyordu. Diğer taraftan Peter, onları sadece, onların, onun korkmasını istediği şeylerden korkmalarını istemek için korkutuyordu. Val’e bunu ilk söylediğinde, kız gücenmişti. Zeki

olduğu için değil, haklı olduğu için, insanları ikna etmede iyi olduğuna inanmak istiyordu.

İnsanları Peter’ın yaptığı gibi kullanmak istemediğini kendi kendine kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu, kendince başka insanları kontrol edebileceğini bilmek hoşuna gidiyordu. Ve sadece ne yaptıklarını kontrol etmiyordu. Bir şekilde, ne yapmak istediklerini de kontrol edebiliyordu. Bu güçten zevk alması onu utandırıyor, ama hâlâ kendini bunu kullanırken yakalıyor. Öğretmenlerin onun istediği şeyleri yapmaları için, Anne ve Babasının olaylara onun açısından bakmaları için. Bazen Peter’ı bile ikna edebiliyordu. Bu hepsinden daha korkutucuydu; Peter’ı yeterince iyi anlayabilmesi, o şekilde yeterince içine girip, onunla kendini özdeşleştirebilmesi.

İçinde itiraf edebileceğinden daha fazla Peter vardı. Yine de bazen, ne olursa olsun bunu düşünme cesaretini gösteriyordu. Peter konuşurken düşündüğü şeydi: Gücü hayal ediyorsun Peter, ama kendi yolunda senden çok daha güçlüyüm.

“Tarih çalışıyordum,” dedi Peter. “İnsan davranış biçimleri hakkında bilgiler öğreniyordum.

Dünyanın kendini tekrar ayarladığı zamanlar var ve bunun gibi zamanlarda doğru kelimeler dünyayı değiştirebilir. Pericles’in Atinada yaptıklarını düşün ve Demosthenes.” “Evet, Atina’yı iki kez harap etmeyi başardılar.”

“Pericles evet, ama Demosthenes Philip konusunda haklıydı...” “Ya da onu tahrik etti...”

“Gördün mü? Tarihçilerin her zaman yaptığı şey, konu bu olduğunda sebep ve etki hakkında lafi çevirmek, dünyanın değişimde olduğu zamanlar var ve doğru zamandaki doğru ses dünyayı döndürebilir. Örnek olarak Thomas Paine ve Ben Franklin. Bismark. Lenin.”

“Kesinlikle kıyaslanabilir örnekler değil, Peter.” Valentine sadece alışkanlık haline getirdiği için ona karşı çıkıyordu. Aslında Peter’in ne demeye çalıştığını anlıyor ve haklı olabileceğini biliyordu.

“Anlamamı beklemiyordum. Hâlâ öğretmenlerin öğrenmeye deyecek şeyler bildiğine inanıyorsun.”

Zannettiğinden daha fazlasını anladım, Peter. “Yani kendini Bismark gibi mi görüyorsun?”

“Kendimi, fikirlerin toplumsal düşünceye nasıl yerleştirileceğini biliyor gibi görüyorum. Hiç ettiğin laflardan biri üzerine düşündün mü Val? Zekice bir laf edersen, sonra iki hafta ya da bir ay sonra aynı lafi bir yetişkinin diğerine söylediğini duyarsın. Olmadı Video’da ya da nette karşına çıkar.

Ben ettiğim lafi daha önce duyup tekrar ettiğimi düşünürdüm.

“Yanlıştın. Dünyada en az bizim kadar akıllı, belki iki ya da üç bin insan vardır, küçük kardeşim.

Pek çoğu bir yerlerde hayatlarına devam ediyor. Fakir piçleri eğitiyor ya da araştırma yapıyorlar.

Sadece değerli birkaç tanesi gerçekten, güç mevkiindeler .”

“Sanırım biz şanslı azınlığız.”

“Tek bacaklı bir tavşan kadar komik, Val.”

“Bu ormanda birkaç tane olduğuna hiç şüphe yok.”

“Tek ayakları üstünde zıplıyorlar.”

Valentine tüyler üperten hayal karşısında güldü ve bunun komik olduğunu düşündüğü için kendinden nefret etti.

“Val herhangi birinin iki hafta sonra söyleyeceği sözleri şimdi söyleyebiliriz. Bunu yapabiliriz.

Büyüyene kadar beklemek zorunda değiliz ve bir kariyerimiz olur.”

“Peter, on iki yaşındasın.”

“Ağ üzerinde on iki yaşında değilim. Ağda kendime istediğim adı verebilirim, sen de öyle.”

“Ağda açık şekilde öğrenciler olarak tanımlandık ve izleyici modu haricinde gerçek bir tartışmaya bile bağlanamayız, ki bu hiçbir şey söyleyemeyiz anlamına geliyor.”

“Bir planım var.”

“Her zaman vardır zaten.” İlgilenmiyormuş gibi davranmaya çalıştı, ama hevesle dinledi.

“Tam bir yetişkin gibi, dilediğimiz bir ağ ismiyle bağlanabiliriz, eğer baba bizi kendi vatandaş erişimine bağlarsa.”

“İyi de bunu neden yapsın? Zaten öğrenci erişimimiz var. Ona ne söyleyeceksin. Vatandaşlık erişimine ihtiyacım var, böylece dünyanın idaresini elime alabilirim?”

“Hayır, Val. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Ona benim için ne kadar endişelendiğini söyleyeceksin. Okulda iyi olmak için ne kadar çabaladığımı, ama akli başında birileri ile konuşmadığım için delirdiğimi, genç olduğum için insanların beni görmezden geldiğini, kendime uygun birileriyle diyolağa giremediğimi söyleyeceksin. Yaşadığım stresin beni nasıl zorladığını ispatlayacak delillerinde var.”

Valentine ormandaki sincabın cesedini düşündü, bu Peter’ın planının bir parçasıydı.

Ya da her şeyi anlattıktan sonra bunu planın bir parçası haline getirmişti.

“Yani, vatandaşlık erişimini paylaşmamız için bizi yetkilendirmesini sağlayacaksın. Oraya kendi kimliklerimizi yerleştirmek için, kim olduğumuzu gizlemek için, böylece insanlar bize hakettiğimiz entellektüel saygıyı gösterecek .”

Valentine ona fikirler üzerinde meydan okuyabilirdi, ama böyle şeyler üzerine asla. Saygıyı hakettiğini düşünmeme sebep olan nedir, diyemedi. Adolf Hitler hakkında okumuştur. On iki yaşındayken nasıl olduğunu merak etti. Bu kadar zeki değildi, böyle Peter gibi değildi, ama saygıyı arzuluyordu, belki bu.

“Val,” dedi Peter. “hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. İyi biri olmadığımı düşünüyorsun.”

Valentine ona bir çam iğnesi attı. “Kalbine doğru bir ok.”

“Uzun zamandan beri gelip seninle konuşmayı planlıyordum. Ama korkmaktan kendimi alamadım.”

Kız ağzına bir çam iğnesi aldı ve ona doğru üfledi. Neredeyse dosdoğru aşağı düştü. “Başarısız bir iş daha.”

Niçin güçsüzmüş gibi davranıyordu?

“Val, bana inanmayacağından korkuyordum. Yapabileceğime inanmayacağıma.”

“Peter her şeyi yapabileceğine inanıyorum ve muhtemelen yapacaksın.”

“Ama bana inanıp beni durdurmaya çalıştıktan daha fazla korkuyorum.”

“Yapma, yine beni öldürmekle mi tehdit edeceksin, Peter,” Gerçekten onu, bu tatlı alçakgönüllü çocuk tavırlarıyla kandırabileceğine inanıyor muydu?

“İğrenç bir mizah anlayışım var. Üzgünüm. Kafa yaptığımı biliyorsun. Yardımına ihtiyacım var.”

“Tam da dünyanın ihtiyacı olan kişisin Peter. Problemlerimizi çözmek için on iki yaşında bir çocuk.”

“Şu anda on ikimde olmam benim hatam değil. Ve şu anda fırsatın çıkması da benim hatam değil.

“Şu an benim olaylara yön verebileceğim bir zaman. Dünya değişim zamanlarında daima demokrasi ile idare edilmiştir ve en iyi sese sahip adam kazanır. Herkes Mitlerin ordusu yüzünden güce sahip olduğunu düşünür, çünkü öldürmeye çok heveslilerdi ve bu kısmen doğru, çünkü gerçek dünyada, güç her zaman ölüm tehdidi ve şerefsizlik üzerine kurulmuştur. Ama çoğunlukla, gücü, kelimelerle elde etti, doğru zamanda doğru kelimelerle.”

“Daha demin onu seninle kıyaslamayı düşünüyordum.”

“Ben Yahudilerden nefret etmiyorum, Val. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Ve savaş da istemiyorum. Dünyanın bir arada olmasını istiyorum. Bu çok mu kötü? Eski duruma geri dönmemizi istemiyorum. Dünya Savaşlarını okudun mu?”

“Evet.”

“Her şey yeniden öyle olabilir. Ya da daha kötüsü. Kendimizi Varşova paktına kısılmış bulabiliriz.

Kulağa hoş gelmiyor değil mi?” “Peter, biz çocuğuz bunu anlamıyor musun? Okula gidiyoruz, büyüyoruz.” Karşı koysa da onu ikna etmesini istedi. Kız oğlanın, onu en başından beri, ikna etmesini istiyordu.

Ama Peter çoktan kazanmış olduğunu bilmiyordu. “Eğer buna inanırsam, bunu kabul edersem, fırsatlar uçup giderken arkama yaslanıp seyretmek zorunda kalacağım ve sonra, yeterince büyüdüğümde çok geç olacak. Val, dinle beni. Benim için ne hissettiğini biliyorum, hep böyleydin.

Huysuz kötü kardeşim. Sana karşı acımasızdım ve onu götürmelerinden önce Ender’e karşı çok daha gaddardım. Ama sizden nefret etmedim. İkinizi de sevdim, sadece icontrolle sahip olmak zorundaydım, bunu anlıyor musun? Benim için en önemli şey bu, bu benim yeteneğim, zayıf noktaların nerede olduğunu görebilirim, onlara nasıl ulaşılacağını ve kullanılacağını görebilirim, hatta bunları denemeden bile görebilirim. Bir iş adamı olabilir ve bir şirketi yönetebilirim. En tepeye çıkana kadar kafa karıştırabilir ve manevralar yapabilirdim, iyi de elime ne geçer? Hiçbir şey.

Hükmedeceğim, Val, bir şeyin kontrolüne sahip olacağım. Ama yönetmeye degecek bir şey olmasını istiyorum. Yapmaya değer bir şeyi başarmak istiyorum.

“Tüm dünya aracılığıyla bir Pax Americana. Böylece Böcekleri yendikten sonra başka biri geldiğinde, başka biri buraya bizi def etmek için geldiğinde, çoktan binlerce dünyaya dağıldığımızı, kendimizle barış halinde olduğumuzu ve parçalanmamızın imkansız olduğunu göreceksin. Anladın mı?”

“İnsanlığı kendini tahrip etmekten, kurtarmak istiyorum.”

Onu hiç böyle içtenlikle konuşurken görmemişti. Sesinde alayın izi yoktu, sesinde yalanın izi yoktu.

Bunda iyi olmaya başlamıştı. Ya da gerçekten doğruya temas ediyordu.” Yani on iki yaşındaki bir çocuk ve onun küçük kardeşi dünyayı mı kurtaracak?”

“Alexander kaç yaşındaydı? Bunu bir gecede yapmayacağım. Şimdi sadece başlıyorum. Eğer bana yardım edersen.”

“Sincaplara yaptıklarının hadisenin bir parçası olduğuna inanmıyorum. Sanırım bunu yapmayı sevdiğin için yaptın.”

Peter birden ellerini yüzüne kapayıp ağlamaya başladı Val rol yaptığını düşündü ama sonra meraklandı. Belki de Peter onu gerçekten seviyordu ve hazır uygun fırsatı yakalamışken Val’de onu sevsin diye onun önünde zayıflığını sergilemeye gönüllü oluyordu. Beni etkilemeye çalışıyor diye düşündü kız, ama bu içten olmadığı anlamına gelmiyor. Ellerini çektiğinde yanakları ıslaktı, gözleri kızarmıştı. “Biliyorum,” dedi. “En çok korktuğum şey bu, gerçekten bir canavar olmam. Katil olmak

istemiyorum, ama buna engel olamıyorum.”

Onu asla böylesine zayıflık sergilerken görmemişti. “Çok zekisin, Peter. Zayıflığını şu anda bana karşı kullanmak için gizledin.”

Yinede onu etkilemişti. Çünkü eğer doğruysa, kısmen bile doğruysa, o zaman Peter bir canavar değildi ve kendini iğrençleştirme korkusu olmaksızın Peter güç aşkını tatmin edebilirdi. Şu anda bile Peter’in hesap yaptığını biliyordu, ama hesaplamalar neticesinde doğruyu söylediğine inandı. Çok derinlere gizlenmişti, ama Peter, güvenini kazanana kadar sondaj lamıştı.

“Val, bana yardım etmezsen, ne hale gelirim bilmiyorum. Ama orada, her şeyde benim ortağımın, beni alıkoyabilirsin; bunun gibi. Kötü şeyler gibi.”

Kız başını salladı. Sadece gücü benimle paylaşmak istiyomuş gibi yapıyorsun, diye düşündü, ama farkında olmasan bile senin üzerinde güç sahibiyim. “Yapacağım. Sana yardım edeceğim.” Baba her ikisini de vatandaşlık erişimine alır almaz ortamı kolaçan etmeye başladılar. Gerçek isim kullanımını gerektiren ağlardan uzak durdular. Zor değildi, çünkü gerçek isimlerin hep parayla alakası vardı. Onların paraya ihtiyacı yoktu. Kazanabilecekleri bir saygıya ihtiyaçları vardı. Doğm ağda, sahte isimlerle herhangi biri olabilirlerdi. Yazdıklarına dikkat etikleri sürece, yaşlı adam, orta yaşlı kadın, herhangi biri olabilirlerdi. İnsanların görebileceği tek şey kullanacakları kelimeler ve düşünceleri olacaktı.

Her vatandaş ağda eşitti. İlk denemelerinde. Peter’in ünlü ve etkili yapmayı planladığı kimlikleri değil, rastgele isimler kullandılar. Tabii ki büyük uluslar ve uluslararası politika forumlarında yer almak için davet edilmediler, davet edilene ya da görev almak için seçilene kadar sadece dinleyici olabilirlerdi. Ama büyük isimlerce yayımlanan bazı denemeleri okuyarak, sıralarının üstünde oynayan tartışmalara tanıklık ederek, bağlandılar ve seyrettiler.

Sıradan insanların büyük tartışmalar hakkında yorum yaptığı daha küçük konferanslara kendi görüşlerini göndermeye başladılar. İlk başlarda Peter kasten kıskırtıcı olmalarında ısrar etti. “Cevap almadığımız sürece, yazma stilimizin nasıl işlediğini bilemeyiz ve eğer çok hafifsek kimse bize cevap vermez.

Hafif değillerdi ve insanlar yanıt verdi. Umumi ağdan yollanan yanıtlar sirke gibiydi; Peter ve Valentine’in kişisel olarak okumaları için e-posta halinde yollanan yanıtlar iğrençti. Ama yazılarının çocuksu ve olgunlaşmamış olarak değerlendirildiğini anladılar.

Ve daha iyi oldular.

Peter, artık yetişkin izlenimi vermeyi öğrendiklerine karar verince eski kimlikleri yok etti ve esas dikkati çekecek hazırlıklara başladılar.

“Tamamıyla ayrı gözükmeliyiz. Değişik zamanlarda değişik şeyler yazacağız. Asla birbirimizden söz etmeyeceğiz. Çoğunlukla batı sahili ağlarında çalışacaksın ve ben çoğunlukla güneyde. Bölgesel yayımlarda da. Öyleyse ev ödevini yap.”

Ev ödevlerini yaptılar. Anne ve Baba bazen sıraları koltuklarının altında Peter ve Valentine’in sürekli beraber görünce endişeleniyorlardı.

Ama şikayet etmediler; dereceleri iyiydi ve Valentine’in Peter üzerinde iyi bir etkisi vardı. Peter ve Valentine beraberce güzel havalarda ormanda, yağışlı havalarda cep restoranları ve kapalı parklarda oturdular ve politik yorumlarını oluşturdular. Peter her iki karakteri de, bütünüyle kendi fikirlerine sahip olmaması için, dikkatlice tasarladı; hatta kimi zaman ortaya çıkardıkları üçüncü grubu oluşturan bazı kimlikleri de vardı.

“Her ikisinin de toplayabildiği kadar yandaş toplamasını sağlayalım,” dedi Peter.

Bir keresinde, Peter tatmin olana kadar tekrar tekrar yazmaktan yorulunca, Val umudunu keserek, “Kendi başına yaz o zaman!” dedi.

“Yazamam,” diye cevapladı. “Birbirlerine benzeyemezler. Asla. Bir gün yeterince ünlenince, binlerinin analizlere başlayacağını unutuyorsun. Her zaman farklı insanlar olarak yaklaşmalıyız.”

Kız yazmaya devam etti. Ağdaki ana kimliği Demosthenes’i, ismi Peter seçmişti. Peter kendine de Locke adını vermişti. Takma ad oldukları çok açıktı, ama bu planın bir parçasıydı. “Kim olduğumuzu tahmin etmeye çalışacaklar.”

“Eğer yeterince meşhur olursak hükümet gerçekte kim olduğumuzu bulabilir.”

“Bu o kadar da büyük bir kayıp olmaz. İnsanlar Demosthenes ve Locke’un iki çocuk olmasıyla şok geçirebilir, ama bizi dinlemeye alışmış olacaklar.”

Karakterleri için tartışmalar oluşturdular. Valentine bir açılış demeci hazırlayacak ve Peter ona cevap vermek için rastgele bir isim uyduracaktı. Cevabı zekice olacak ve tartışma bir dolu becerikli hakaret ve mükemmel politik nükteyle gerçeğine uygun olacaktı. Valentine sloganların akılda kalmasını sağlayan aliterasyonda ustalık sahibiydi. Sonra ağda tartışmaya girecekler, sanki gerçekten bir araya gelmişler gibi birbirlerinden gerektiği kadar ayrı duracaklardı. Bazen birkaç abone lafa karışacak ama Peter ve Valentine genellikle onları göz ardı edecek ya da söylenmiş olanlarla hafifçe bağdaşacak şekilde kendi ifadelerini değiştireceklerdi.

Peter dikkatle en akılda kalan sloganlarını not etti ve bu sloganların başka yerlerde ortaya çıkıp çıkmadığını anlamak için zaman zaman araştırmalar yaptı. Hepsi değildi ama çoğu orda burda tekrarlanmıştı, hatta bazıları saygın ağlardaki büyük tartışmalarda kullanılmıştı. “Okunmaya başladık,” dedi Peter. “Fikirler dışarı sızıyor.” “Sadece sloganlar.”

“Kriterimizde bu ya işte. Baksana, etkili olmaya başlıyoruz. Hâlâ bizi kimse isimle anmıyor, ama ortaya attığımız konuları tartışıyorlar. Gündemi oluşturmada yardım ediyoruz. Oraya giriyoruz.”

“Ana tartışmalara girmeyi denesek mi?”

“Hayır. Onlar bizi davet edene kadar bekleyeceğiz.”

Batı sahili ağından Demosthenes’e bir mesaj geldiğinde, bunu yapmaya başlayalı sadece yedi ay olmuştu. İyi bir haber ağında haftalık köşe yazısı teklifi.

“Haftalık sütun hazırlayamam,” dedi Valentine. “Daha aylık periyodum bile başlamadı.”

“İkisi aynı şey değil,” dedi Peter.

“Bana göre öyle. Ben hâlâ bir çocuğum.”

“Onlara evet de, ama mademki gerçek kimliğini açığa vurmamayı tercih ediyorsun, sana ağ zamanı içerisinde ödemelerini istersin. Tüzel kimlikleri üzerinden yeni bir erişim kodu.”

“Böylece hükümet beni izlediğinde....”

“CalNet üzerinden bağlanabilen biri olacaksın. Babanın vatandaşlık erişimi dahil olmayacak.

Anlayamadığım şey neden Locke’tan önce Demosthenes’i istedikleri.”

“Deha yükseliyor.”

Bir oyun olarak eğlenceliydi. Ama Valentine, Peter’in yaptığı Demosthenes’in almasını istediği rollerden bazıların sevemedi. Demosthenes, açıkça Rus karşıtı paranoyak bir yazar olarak ortaya çıkmaya başladı. Bundan rahatsız oluyordu çünkü yazılarındaki korkunun nasıl sömüreleceğini bilen

kişi Peter'dı; Valentine, nasıl yapması gerektiği konusunda Peter'in fikirlerini takip etmek zorundaydı. Bu esnada, Locke da kızın alçakgönüllü, mutlaka karşıdakinin durumunu göz önünde bulunduran stratejilerini takip ediyordu. Aslında bu anlamlıydı. Peter kıza Demosthenes'i yazdırarak aslında kendisinin de kimi zaman empati gösterebileceğini ortaya koymuştu. Aynen diğerlerinin korkularıyla oynayan Locke gibi. Ama esas yaptığı kıızı kendine sıkı sıkıya bağlamış olmasıydı. Valentine Peter'ı bırakıp, Demosthenes'i kendi amaçları için kullanamazdı. Zaten onu nasıl kullanabileceğini de bilmiyordu.

Yine de bu durum çift taraflıydı. Peter de o olmadan Locke'u yazamazdı. Yoksa yazabilir miydi?

"Fikrin dünyayı birleştireceğini sanıyordum. Eğer bunu senin dediğin gibi yazmam gerekiyorsa, Peter, neredeyse Varşova paktını parçalamak için savaş ıırtkanlığı yapıyorum."

"Savaş değil, sadece ağları açmak ve yasaklamanın yolunu kesmek. Bilginin serbestçe akışı. Birlik kurallarıyla uyum, Tanrı aşkına." Valentine yapmak istemese de, Demosthenes'in hiç de onaylamadığı fikirlerini dile getiriyordu. "Birliğin başlangıcından beri, ikinci Varşova paktının, bu kuralların önemsendiği bağımsız varlık olarak ele alındığını herkes bilir. Uluslararası serbest akış hâlâ açık.

Ama Varşova Paktı ulusları arasında bunlar iç meseleler. Bu yüzden Birlik içerisinde Amerikan egemenliğine izin verilmesini istediler."

"Locke'un tarafında tartışyorsun, Val. Bana güven. Varşova Paktı'nın resmi statüsünü kaybetmesi için çağrı yapmalısın. Bir sürü insanı gerçekten sınırlendirmelisin. Ondan sonra, uzlaşma ihtiyacını hatırlamaya başlayınca..."

"Sonra beni dinlemeyi kessinler ve bırakıp savaş çıkarsınlar."

"Val bana güven. Ne yaptığımı biliyorum."

"Nereden biliyorsun, benden daha zeki değilsin ve bunu daha önce hiç yapmadın."

"Ben on üç yaşındayım sen, on."

"Neredeyse on bir."

"Ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Tamam istediğin gibi yapacağım. Ama bağımsızlık ya da ölüm gibi şeylere girmem."

"Onu da yapacaksın."

"Ve bir gün bizi yakaladıklarında ve kız kardeşinin niye böyle bir savaş kışkırtıcısı olduğunu merak ettiklerinde, bunu yapmasını isteyen sen olduğunu anlatacağına bahse girerim."

"Aylık periyodunun başlamadığına emin misin, Küçük hanım?"

"Senden nefret ediyorum Peter Wiggin."

Sütunu diğer birkaç bölgesel habereğinde çıktığında Valentine'in canını en fazla sıkan şey, babanın masada onu okumaya ve alıntı yapmaya başlaması oldu." Sonunda fikri olan bir adam," dedi. Sonra Valentine'in kendi yaptığı işte en fazla nefret ettiği kısımlardan bazılarını anmaya başladı." Orada Böceklere karşı hegomonist Ruslarla çalışmak iyi, ama kazandıktan sonra, uygar dünyanın yarısının bireysel köleler olarak Rus imparatorluğundan ayrılmasını anlayamıyorum, sen canım?"

"Sanırım bunları çok ciddiye alıyorsun," dedi Anne.

"Bu Demosthenes'i seviyorum. Düşünme şekli hoşuma gidiyor. Daha büyük ağlarda olmamasına şaşırıdım; uluslararası ilişkiler tartışmalarında ona bakındım ama biliyor musun, hiçbirinde yer almıyor."

Valentine'in iştahı kaçı ve masadan kalktı. Makul bir aradan sonra Peter onu takip etti.

“Yani Babaya yalan söylemek hoşuna gitmiyor mu?” dedi. “Ne olmuş yani? Ona yalan söylemiyorsun ki. Sen gerçek Demosthenes olduğunu aklına getirmes ve Demosthenes, senin gerçekten inandığın şeyleri söylemiyor. Birbirlerini dengeliyorlar, değerleri hiçbir şey değil.”

“Locke'u böylesine salak yapan mantık tarzı bu işte.” Ama gerçekten canını sıkan şey Babasına yalan söylemesi değildi, sorun Baha'nın gerçekten Demosthenes'e katılmasıydı. Sadece aptalların ona katılabileceğini düşünüyordu.

Birkaç gün sonra Locke bir New England haberağında sütun teklifi aldı, özellikle popüler Demosthenes sütunlarına karşıt görüşlerini belirtmek için.” Aralarında sekiz karış olan iki çocuk için hiçte fena değil,” dedi Peter.

“Bir haberağında sütun yazarlığıyla, dünyayı yönetmek arasında çok fark var,” diye anımsattı Valentine. “Öylesine büyük fark ki kimse başaramadı.”

“Yine de alacaklar. Ya da moral eşitini. İlk sütunumda Demosthenes hakkmda küçük düşürücü şeyler söyleyeceğim.”

“Tamam, Demosthenes Locke'un var olduğunu bile fark etmeyecek. Asla.”

“Şimdilik.”

Yazdıkları sütunlardan elde ettikleri gelir tarafından desteklenen kimlikleriyle. Babanın erişimini, artık sadece rastgele kimlikler için kullanıyorlardı. Anne ağda çok fazla zaman geçirdiklerinden şikayetçiydi. “Oyun oynamadan sürekli çalışmak insanı deli yapar,” diye hatırlattı Peter'a.

Peter elini titreterek “eğer bırakmam gerektiğini düşünüyorsan, sanırım bu sefer işleri kontrol altında tutabilirim, gerçekten yaparım,” dedi.

“Hayır, hayır” dedi Anne. “Bırakmanı istemiyorum. Sadece dikkatli ol, hepsi bu.”

“Dikkatliyim Anne.” Bir yılda hiçbir şey farklı değildi, hiçbir şey değişmemişti. Ender bundan emindi ve hâlâ her şey kötüye gidiyor gibiydi. Hâlâ sıralamada öncü askerdi ve artık hiçkimsenin onun bunu hak ettiğine dair bir şüphesi yoktu.

Dokuz yaşında, Petra Arkanianın komutasında, Phonix bölüğünde manga lideriydi. Hâlâ gece çalışmalarına devam ediyordu, çalışmalara komutanlar tarafından tayin edilen bir grup seçkin asker de katılıyordu, yine de isteyen çömezın çalışmaya katılması serbestti. Alai de başka bir bölüğün lideriydi ve hala iyi arkadaşlardı. Shen komutan değildi, ama bu bir engel değildi. Dink Meeker sonunda komutanlığı kabul etmişti ve Rose de Nose yerine Fare bölüğünün komutasını almıştı.

Her şey iyi gidiyor, çok iyi, daha iyisini isteyemezdim Öyleyse niçin hayatımdan nefret ediyorum?

Çalışmalara ve Oyunlara devam etti. Mangasındaki çocuklara öğretmeyi seviyordu ve sadakatle onu izliyorlardı. Herkesin saygısını kazanmıştı, gece çalışmalarında saygı görüyordu. Komutanlar onun yaptıklarını çalışmaya geliyordu. Diğer askerler masasına çekinerek geliyor ve otumak için izin istiyordu. Öğretmenler bile saygılıydı. Allahın belası saygıyı o kadar çok görüyordu ki, bağırarak istiyordu.

Petra'nın bölüğündeki genç çocukları seyretti. Roket gurubundan yeni çıkmışlardı; nasıl oynadıklarını, kimsenin bakmadığını düşündükleri sırada liderleriyle nasıl dalga geçtiklerini seyretti.

Savaş Akademisinde yıllardır birbirini tanıyan, eski savaşlar ve çoktan mezun olmuş askerlerle komutanlar hakkında konuşup gülen, eski arkadaşların samimiyetini seyretti.

Ama onun için kahkahalar yoktu, anılar yoktu. Sadece çalışmak. Oyunun zekası ve heyecanı dışında

hiçbir şey yoktu.

O gece haklı olduğunu bir daha anladı. Ender ve Alai açık alan manevraları üzerine tartışırken, Shen gelip onları bir süre dinledi. Sonra aniden, Alai'nin omuzlarına atlayıp "Noval, Noval. Noval!" diye bağırmaya başladı. Alai kahkahalar atıyordu. Ender, onların açık hava manevralarının gerçek olduğu savaşı, büyük çocuklarla girdikleri çatışmayı hatırlayıp gülmelerini izledi. Birdenbire Ender'in orada olduğunu hatırladılar. "Üzgünüm Ender" dedi Shen.

Üzgün olmak mı? Ne için? Arkadaş olduğumuz için mi? "Biliyorsun, ben de oradaydım," dedi Ender.

Ve tekrar ondan özür dilediler. İşlerine, hürmetlerine geri döndüler. Ve Ender fark etti ki; gülüşmelerine, arkadaşlıklarına onun dahil olabileceği akıllarına gelmemişti.

Bunun bir parçası olduğumu nasıl düşünebildiler? Güldüm mü? Katıldım mı? Sadece orada durup, izledim, tıpkı bir öğretmen gibi.

Benim için düşündükleri de bu. Öğretmen. Efsanevi asker. Onlardan biri değil, utanıp, kulağına Salaam diye fısıldadığın biri değil. Bu sadece Ender bir kurban gibi görünene kadar sürdü. Zayıf görünene kadar. Ve şimdi usta askerdi ve su katılmadık derecede yalnızdı.

Kendin için üzülmelisin Ender. Ranzasında yatarken bu kelimeleri konsoluna yazdı.

ZAVALLI ENDER

Sonra kendine güldü ve kelimeleri sildi. Bu okulda benimle yer değiştirmekten memnun olmayacak hiçbir kız ya da erkek yok.

Fantezi oyununu açtı. Sık sık yaptığı gibi. Cücelerin Devin cesedinden yapılmış tepe üzerine kurdukları köyden geçti. Sağa doğru kavis veren kaburga kemiklerinden sağlam duvarlar inşa etmek kolaydı, pencere yerleştirmek için de aralarında yeterli boşluk kalıyordu. Cesedin bütün parçaları kesilip bel kemiği doğrultusunda açılarak lüks dairelere dönüştürülüyordu. Köy meydanı leğen kemiklerinin çanağına yerleştirilmişti ve midilli sürüleri burada. Devin bacakları arasında otlatılıyordu. Ender cücelerin işlerine daldıkları sırada yolunu köye doğru yöneltti; kimse ona dokunmadı, karşılığında o da kimseye zarar vermedi.

Halk meydanının temelinde bulunan leğen kemiğinin üstünden atladı ve otağa doğru ilerledi.

Midilliler ondan korktu. Onları kovalamadı. Ender oyunun artık nasıl işlediğini anlayamıyordu. Eski günlerde, Dünya'nın Sonu'na gelmeden önce, her yerde savaşlar ve çözülmesi gereken bilmece vardı. Düşmanı seni öldürmeden önce yenmen gerekirdi ya da engelleri nasıl aşacağını çözen gerekirdi. Şimdiyse kimse saldırmadığı için savaş da yoktu, ayrıca herhangi bir engelle de karşılaşmıyordu.

Dünya'nın Sonunda bulunan kale odası hariç tabii. Geriye kalan tek tehlikeli bölge orasıydı. Ve Ender her seferinde oraya gitmeyeceğine yemin etse de her seferinde oraya gidip, her seferinde yılanı öldürüp, her seferinde kardeşinin aynadaki yüzüne bakıyordu, sonrasında ne yaptığı önemli değildi; ölüyordu.

Bu seferki de farklı değildi. Duvarı oluşturan taşlardan birini çıkarabilmek için masanın üzerinde duran bıçağı alıp, sıvayı kazımaya başladı. Sıvanın kalkması ile oluşan çatlaktan su fişkırlıyordu.

Ender, panelden ekrandaki görüntüsünü izledi. Artık tamamen kontrolünü kaybetmiş, hayatta kalabilmek için çılgınca mücadele ediyor, akıntıya kapılmamak için uğraşıyordu. Odasının pencereleri gitmişti, su yükseldi ve figürü boğuldu. Bütün bunlar olurken Peter Wiggin'in aynadaki

yüzü ona bakmayı sürdürdü.

Burada kapana kısıldım, diye düşündü Ender, Dünya'nın Sonunda kapana kısıldım. Ve en sonunda Savaş Okulu'ndaki bütün başarılarına rağmen, o acı tadı duydu; bu umutsuzluktu.

*** Valentine geldiğinde, okul girişlerinde üniformalı adamlar vardı. Nöbetçi gibi durmuyorlardı, daha ziyade tembel tembel dolaşarak sanki içerdeki birinin işini bitirmesini bekliyorlardı. Deniz Kuvvetleri'nin I. F. üniformalarını giyiyorlardı, herkesin kanlı savaş videolarında gördüğü üniformalarla aynıydı. Bu durum okulun havasını değiştirmiş, diğer çocukları bir hayli heyecanlandırmıştı.

Valentine heyecanlanmamıştı. Bu durum sadece Ender'i düşünmesine yol açmıştı. Son günlerde biri Demosthenes'in yazıları üzerine gayet saldırgan yorumlarda bulunmuştu. Bu yorum ve dolayısı ile Demosthenes'in yaptığı iş uluslararası ilişkiler ağında Demosthenes'in en önemli yandaşları ve karşıtlarının bazıları tarafından tartışılmıştı. Onu en çok endişelendiren ise bir İngiliz'in yaptığı şu açıklamaydı: "Demosthenes sevse de sevmese de, takma adıyla sonsuza kadar kalamaz. O kadar çok akli başında adamı kızdırıp, o kadar çok aptalı memnun etti ki, artık o takma adın arkasına gizlenemez. Ya kendi kendine maskesini çıkarıp arkasına kattığı aptal güçlere liderlik edecek ya da düşmanları onun maskesini düşürüp bir beyni böylesine sapkınlaştıran hastalığı ortaya çıkaracaklar."

Peter memnun oldu, bu istedikleri tepkiydi. Valentine Demosthenes'in tehlikeli kişiliğinin gücü kullanan insanları kızdırmasından korkuyordu. Amerikan Hükümeti anayasal olarak yapamazdı ama I.

F. bunu yapabiliyordu. Ve I. F. askerleri burada, Western Guilford Orta Okulunun her tarafında bir araya gelmişti. I. F. Deniz Kuvvetlerinin normalde toplandıkları yer tabii ki burası değildi.

Bu yüzden konsolunu açar açmaz karşısında bir mesaj bulmasına şaşırmadı.

LÜTFEN KONSOLUNUZU KAPATIN VE DERHAL DR. LINEBERRY'NİN OFİSİNE GİDİN.

Valentine, Dr. Lineberry kapıyı açıp, içeri girmesi için el işareti yapana kadar müdürün ofisinin dışında sınırlı bir şekilde bekledi. Son kuşkusunu da odadaki rahat sandalyelerden birine oturan yumuşak göbekli, I. F. albay üniforması giyen adamı gördüğünde yok oldu.

"Sen Valentine Wiggin'sin" dedi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Ben Albay Graff. Daha önce tanışmıştık."

"Daha önce? I. F. 'le ne zaman işi olmuştu ki?"

"Seninle kardeşin hakkında özel olarak konuşmaya geldim."

O zaman konu ben değilim, diye düşündü. Peter mi acaba? Ya da bu yeni bir şey mi? Çılgın bir şey mi yaptı? Onun çılgın şeyler yapmayı bıraktığını sanıyordum.

"Valentine, ürkmüş görünüyorsun. Buna hiç gerek yok.. Lütfen, otur. Sana garanti veririm ki kardeşin gayet iyi. Çoktan bütün beklentilerimizi yerine getirdi."

Ve şimdi derinden gelen büyük bir ferahlamayla, Ender için geldiklerinin farkına vardı. Bu da onu götüren görevli olmalıydı. Ender. Bu bir cezayla ilgili değildi, bu çok uzun zaman önce ortadan kaybolmuş olan, artık Peter'm entrikalarının bir parçası olmayan küçük Ender'dı. Sen şanslı olmandır Ender. Peter'in komplo tuzakları seni ele geçirmeden evvel gittin, "Kardeşin ile ilgili neler hissediyorsun Valentine?"

"Ender?"

“Tabii ki”

“Onun hakkında neler hissedebilirim ki? Onu sekiz yaşımdan beri görmüyorum, haber de alamıyorum.”

“Dr. Lineberry bize izin verir misiniz?”

Lineberry sinirlenmişti.

“Dr. Lindeberry, bir daha düşündüm de Valentine ve ben eğer yürürsek çok daha verimli bir konuşma yapabiliriz. Açık havada. Müdür Yardımcısı'nın bu odaya yerleştirdiği kayıt cihazlarından uzakta.

Valentine Dr. Lindeberry'nin ilk defa sessiz kaldığını görmüştü. Albay Graff duvardaki bir resmi kaldırarak, sese duyarlı ince zarı yayın ünitesi ile birlikte duvardan söktü. “Ucuz,” dedi Graff, “ama etkili. Bildiğini sanıyordum.”

Lineberry aleti alıp sandelyesine çöktü. Graff, Valentine'i dışarı çıkardı.

Futbol sahasına doğru yürüdüler. Askerler belirli bir mesafeden onları takip ediyorlardı, ayrılıp geniş bir daire oluşturdular böylece mümkün olan en geniş açıyla onları koruyabiliyorlardı.

“Valentine, Ender için yardımına ihtiyacımız var.”

“Ne gibi bir yardım?”

“Bundan henüz emin değiliz. Bize nasıl yardımcı olabileceğini bulmana ihtiyacımız var.”

“Pekala, sorun nedir?”

“Bu, sorunun bir parçası. Bilmiyoruz.”

Valentine kendini tutamayıp gülmeye başladı. “Onu üç yıldır görmedim! Bu zaman süresince onunla birlikte olan sizdiniz!”

“Valentine, Dünya'dan Savaş Akedemisine tekrar yolculuk etmem babanın bir ömür boyunca kazanacağı paradan çok daha fazla tutuyor. Her gün yaptığım bir yolculuk değil bu.”

“Kralın bir düşü vardı,” dedi Valentine, “ama bunun ne olduğunu unuttu, bu yüzden en akıllı adamlarına bu düşü yorumlamalarını yoksa öleceklerini söyledi. Sadece Daniel bunu yorumlayabildi, çünkü o bir kahindi.”

“İncil'i okur musun?”

“Bu yıl gelişmiş İngilizce dersinde klasikleri okuyoruz. Ben bir kahin değilim.”

Ender'in durumu hakkındaki her şeyi sana açıklayabilmeyi dilerdim. Ama bu saatler, belki günler alır sonra da seni katı gizlilik kurallarından dolayı koruma programına almam gerekir. Bu nedenle elimizdeki kısıtlı bilgiyle neler yapabiliriz bir görelim. Öğrencilerimizin bilgisayarda oynadığı bir oyun var.” Ve Dünya'nın Sonu adlı bölümü, kapalı odayı ve Peter'in aynadaki resmini anlattı.

“Resmi oraya koyan Ender değil, bilgisayar. Neden bilgisayara sormuyorsunuz?”

“Bilgisayar bilmiyor”

“Benim mi bilmem gerekiyor?”

“Ender, bizimle birlikte olduğundan beri ikinci defadır oyunu ölümlü bir sonuca getirdi. Bu çözümü olmayan bir oyundur.”

“İlk seferini çözdü mü?”

“Evet”

“O zaman ona zaman tanıyın, bu seferkini de çözecektir.”

“Emin değilim. Valentine, kardeşin çok küçük bir çocuk.” “Niçin?”

“Bilmiyorum.”

“Çok fazla bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Valentine, adamın sinirlenmeye başladığını düşündü.

“Hayır, çok fazla değil. Valentine, sence neden Ender, Peter’ı aynada görmeyi sürdürüyor olabilir?”

“Görmemeliydi. Bu çok aptalca.”

“Neden aptalca?”

“Çünkü eğer Ender’in karşıtı birisi varsa, o da Peter’dır.”

“Nasıl?”

Valentine, tehlikeli olmayan bir cevap bulamayacağını düşündü. Peter hakkında çok fazla soru sorulması, gerçek sorunlara yol açabilirdi. Valentine, Peter’in planlarının dünyanın egemenliğine karşı ciddi bir sorun teşkil etmeyeceğini bilecek kadar dünyayı tanıyordu. Ama elbette onun deli olduğuna karar verip, megalomanisi için tedaviye ihtiyaç duyduğuna karar verebilirlerdi.

“Bana yalan söylemeye hazırlanıyorsun,” dedi Graff “Sizinle daha fazla konuşmamaya hazırlanıyorum,” diye cevap verdi Valentine.

“Ve korkuyorsun. Neden korkuyorsun?”

“Ailem hakkındaki soruları sevmiyorum. Sadece ailemi bunun dışında tutun.”

“Valentine, aileni bunun dışında tutmaya çalışıyorum. Sana geldim, çünkü Peter üzerinde bir dizi test yapmak ve aileni sorguya çekmek istemiyorum. Bu sorunu şimdi çözmek istiyorum, Ender’in en çok sevdiği ve en çok güvendiği insan ile birlikte çözmek istiyorum, belki de sevdiği ve güvendiği tek insan ile. Eğer bunu bu şekilde çözemezsek, aileni alıkoyacağız ve ondan sonrasında da istediğimiz gibi devam edeceğiz. Bu önemsiz bir mesele değil, arkamı dönüp gidecek değilim.”

Ender’in en çok sevdiği ve en çok güvendiği insan. Şu anda hayatının merkezindeki kişinin Peter olduğu, gerçekten yakın olduğu kişinin Peter olduğunu bilmenin utancı ve pişmanlığı Valentine’i derin bir acıya gömdü. Senin için Ender, doğum günü pastandaki mumları yaktım. Peter’ınsa bütün düşlerini yerine getirmesine yardımcı oluyorum. “Hiçbir zaman iyi bir adam olduğunuzu düşünmedim. Ne Ender’i almaya geldiğinizde ne de şimdi.”

“Sakın bilgisiz küçük bir kız gibi davranmaya çalışma. Küçükken yapmış olduğun testleri inceledim ve şu anda seninle başa çıkabilecek çok fazla üniversite profesörü yok.”

“Ender ve Peter birbirlerinden nefret eder.”

“Bunu biliyordum. Onların karşıt olduklarını söyledin, neden?” “Peter, bazen nefret dolu olabiliyor.”

“Ne türde bir nefret?”

“Acımasız. Sadece acımasız, hepsi bu.”

“Valentine Ender’in hatırı için acımasız olduğunda neler yapıyor söyle bana.”

“Sürekli insanları öldürmekle tehdit ediyor. Ciddi değil tabi. Ama biz küçükken Ender ve ben, ikimiz de ondan korkardık. Bizi öldüreceğini söylemişti. Aslında, bize Ender’i öldüreceğini

söylemişti.” “Bunların bazılarını monitörde gözledik.”

“Zaten her şey monitör yüzünden oluyordu.”

“Hepsi bu mu? Bana biraz daha Peter’den bahset.”

Ona Peter’in gittiği okullardaki çocuklardan bahsetti. “Onlara hiç vurmadı, ama onlara işkence etti.

Onların en çok utandıkları şeyleri buldu ve bunları saygısına en çok ihtiyaç duydukları kişilere anlattı.

En çok korktukları şeyleri buldu ve onları sık sık bu korkularıyla yüzleştirdi,”

“Bunu Ender’e da yaptı mı?”

Valentine kafasını sağa sola salladı.

“Emin misin? Ender’in zayıf olduğu bir tarafı yok muydu? Çok korktuğu bir şey, ya da çok utandığı bir şey?”

“Ender utanacak hiçbir şey yapmadı,” Ve birden, onu unutmuş olmanın ve ona ihanet etmiş olmanın derin utancıyla ağlamaya başladı, “Niçin ağlıyorsun?”

Kafasını salladı. Küçük kardeşini düşünmenin nasıl bir şey olduğunu açıklayamıyordu. O çok iyiydi ve Valentine onu uzun bir süre korumuştı, sonra artık Peter’in müttefiki; Peter’in yardımcısı; Peter’in tamamen kontrolden çıkmış entrikalarının kölesi olduğunu hatırladı. Ender hiçbir zaman Peter’a teslim olmadı, ama ben saptım, onun bir parçası oldum, Ender’in hiçbir zaman olmadığı gibi. “Ender asla pes etmedi,” dedi.

“Neye?”

“Peter’a. Peter gibi olmaya”

Gol çizgisine kadar sessiz bir şekilde yürüdüler.

“Ender nasıl Peter gibi olabilir ki?”

Valentine titredi. “Size çoktan söyledim”

“Ama Ender asla böyle şeyler yapmadı. O sadece küçük bir çocuktı.”

“Her ikimizde bunu yapmayı istedik, her şeye rağmen. Her ikimiz de onu öldürmeyi istedik”

“Hmm,”

“Hayır, bu doğru değil. Bunu asla söylemedik. Ender asla bunu yapmak istediğini söylemedi.

Sadece ben bunu..... , düşündüm. O bendim, Ender değil. Bana asla Peter’ı öldürmek istediğini söylemedi.”

“O ne yapmak istedi!”

“O sadece şey olmak istemedi ”

“Ne olmak istemedi?”

“Peter, sincaplara işkence yapar. Onları kazığa oturtturur, canlı canlı derilerini yüzer ve karşılıklarına oturup, onlar ölene kadar izler. Ender gittikten sonra bunu bir süre yaptı; artık yapmıyor. Ama yaptı.

Eğer Ender bunu bilseydi, eğer Ender onu görseydi, sanırım o....”

“Ne yapardı? Sincapları kurtarır mıydı? Onları iyileştirir miydi?” “Hayır, o günlerde Peter’ın yaptığı bir şeyi değiştiremezsiniz. Onu geçemezsiniz. Ama Ender sincaplara iyi davranırdı. Anlıyor

musunuz? Onları beslerdi.”

“Ama eğer onları besleseydi, evcil hale gelirlerdi ve böylesi Peter’in yakalamasına daha çok yardımcı olurdu”

Valentine tekrar ağlamaya başladı. “Ne yaptığının hiçbir önemi yoktur, her şey Peter’ın işine gelir. Her şey, öylece çekip gidemezsiniz, ne olduğu önemli değil.”

“Peter’a yardım ediyor musun?” dedi Graff.

Kız cevap vermedi.

“Peter o kadar kötü bir insan mı, Valentine?”

Başını salladı.

“Peter dünyadaki en kötü insan mı?”

“Nasıl olabilir ki? Bilmiyorum. Benim tanıdığım en kötü insan o.”

“Bununla birlikte sen ve Ender, onun kız ve erkek kardeşlerisiniz. İkinizde de aynı genler var, nasıl bu kadar kötü olabilir ki, eğer—” Valentine ona döndü ve çılgınlık atmaya başladı, sanki onu öldürüyormuş gibi çılgınlık atıyordu. “Ender, Peter gibi değil! Hiçbir şekilde Peter gibi değil! Sadece zeki olması dışında, hepsi bu; herkes Peter gibi olabilirdi. O hiçbir, hiçbir şekilde Peter gibi değil! Hiçbir!” “Anlıyorum,” dedi Graff.

“Senin ne düşündüğünü biliyorum pislik herif. Benim yanıldığımı ve Ender’in Peter gibi olduğunu düşünüyorsun. Pekala, belki ben Peter gibiyim, ama Ender değil, hiçbir şekilde değil, ona ağladığı zamanlarda da bunu anlattım, bunu ona pek çok kez söyledim, sen Peter gibi değilsin, sen insanları incitmeyi sevmiyorsun, sen nazik ve iyisin ve Peter gibi değilsin!”

“Ve bu doğru.”

Onun sessiz kalması Valentine’ı yatıştırdı. “Kahretsin bu doğru. Bu doğru”

“Valentine, Ender’e yardım edebilir misin?”

“Onun için şu anda hiçbir şey yapamam.”

“Bu gerçekten ona daha önce yaptığının aynısı. Sadece onu rahatlatıp, onun insanları incitmeyi sevmeyi; onun nazik ve iyi olduğunu ve asla Peter gibi olmadığını söyle. Bu en önemli şey! Onun asla Peter gibi olmadığı.”

“Onu görebilir miyim?”

“Hayır. Ona bir mektup yazmanı istiyorum”

“Bunun ne yararı olur ki? Ender gönderdiğim tek bir satıra bile yanıt vermedi.”

Graff iç çekti. “Ona gelen bütün mektuplara yanıt verdi.” Valentine’in neler olduğunu anlaması sadece birkaç saniyesini aldı. “Sen gerçekten çok pis kokuyorsun”

“Yalıtım, yaratıcılık için en iyi ortamdır. Bizim istediğimiz onun fikirleriydi, onun , boşver sana karşı kendimi savunmak zorunda değilim.”

O zaman niye bunu yapıyorsun, diye sormadı.

“O gevşemeye başladı. Yokuş aşağı inmeye başladı. Onu ileri doğru itmeye çalışıyoruz, ama o gitmiyor.”

“Belki de sana işine bakmanı söylesem Ender için iyilik etmiş olurum.”

“Bana çoktan yardım ettin. Bana daha fazla yardım edebilirsin. Ona yaz.”

“O zaman bana hiçbir şeyi çıkarmayacağınıza söz verin.”

“Sana hiçbir şey için söz veremem.”

“O zaman unut.”

“Hiç önemli değil. Senin mektubunu kendim yazarım. Daha önce yazmış olduğun mektupları kullanarak, yazı tiplerini de uydurabiliriz. Basit mesele.”

“Onu görmek istiyorum.”

“İlk ayrılışım on sekiz yaşında yapacak”

“Ona bunu ancak on iki yaşındayken yapabileceğini söylemişsiniz.”

“Kuralları değiştirdik.”

“Neden size yardım edecek mişim?”

“Bana yardım etme. Ender’e yardım et. Bunun bize de yardımı olursa ne fark eder ki?”

“Orada ona ne kadar korkunç şeyler yapıyorsunuz?”

Graff kıkırdadı. “Valentine, sevgili küçüğüm, korkunç şeyler yeni başlamak üzere.”

Ender, mektubun Savaş Okulundaki öğrencilerden birinden gelmediğini dört satır okuduktan sonra anladı. Konsoluna girdiğinde her zamanki, MEKTUBUNUZ VAR, mesajlarından birisini almıştı. İlk dört satırını okudu ve sonra sonuna atladı ve imzayı okudu. Sonra tekrar başa döndü ve kelimesi kelimesi okumak için yatağına kıvrıldı, ENDER, PİSLİKLER ŞİMDİYE KADAR YAZDIĞIM HİÇBİR MEKTUBU SANA ULAŞTIRMAMIŞ OLMALI. YÜZLERCE MEKTUP YAZMIŞ OLMALIYIM, AMA SEN HİÇ YAZMADIĞIMI DÜŞÜNÜŞ OLMALISIN. AMA YAZDIM. SENİ UNUTMADIM. DOĞUMGÜNÜNÜ HATIRLIYORUM. HER ŞEYİ HATIRLIYORUM. BAZI İNSANLAR SENİN ASKER OLMANDAN DOLAYI VİDEOLARDAKİ DENİZCİLER GİBİ BİR CANI OLDUĞUNU VE İNSANLARA ZARAR VERMEYİ SEVEN KALPSİZ BİR İNSAN OLDUĞUNU DÜŞÜNEBİLİRLER, AMA BEN BUNUN DOĞRU OLMADIĞINI BİLİYORUM, SEN İSMİ LAZIM DEĞİL, O KİŞİ GİBİ DEĞİLSİN. O İYİ GİBİ GÖRÜNMEYE ÇALIŞIYOR, AMA ÖZÜNDE HÂLÂ KANCIK. BELKİ SEN KÖTÜ BİRİ GİBİ GÖRÜ- NEBİLİRSİN, AMA BU BENİ KANDIRAMAZ. ESKİ KANIYI SÜRMEYE DEVAM EDENDEN, KÖFTE DUDAKLIMA EN İG^EN SEVGİLERİMLE VAL.

SAKIN BANA GERİ YAZMA, BÜYÜK BİR İHTİMALLE MEKTUBUNU YOK EDECEKLERDİR.

Apaçık ortadaydı ki mektup, öğretmenlerin yüksek onayıyla yazılmıştı, Ama bunu Val’in yazdığına hiç şüphesiz yoktu. Ruh çözümlemesinin imla hatası, Peter için kancık takma adı, kanoyu kanı gibi kullanma şakalarını Val’den başka hiçbir kimse bilemezdi.

Ama yine de cümleler fazlasıyla içli görünüyordu, sanki birileri Ender’in mektubun samimi olduğuna inanmasını istiyordu. Ama eğer bu gerçekse neden bu kadar hevesliyildiler?

Zaten bu gerçek değildi. Kendi kanıyla bile yazmış olsa, bu gerçek değildi, çünkü onu yazmaya zorlamışlardı. Daha önce yazmıştı ve hiçbir mektubunu geçirmemişlerdi. Bu cümleler doğru olabilirdi, ama yine de ondan yazmasını istemişlerdi. Bu onların manipülasyonunun bir parçası olabilirdi.

İçi yine umutsuzlukla doldu. Ama şimdi neden olduğunu biliyordu. Şimdi en çok neden nefret ettiğini biliyordu. Kendi hayatının üzerinde hiç kontrolü yoktu. Onlar her şeyi hallediyorlardı. Bütün seçimleri onlar yapıyordu. Sadece oyun ona verilmişti, hepsi buydu, geriye kalan her şey onlardı,

onların kuralları ve planları ve dersleri ve programlarıydı. Ve onun yapabildiği tek şey, savaşta bu yöne ya da diğer yöne gidebilmektir. Gerçek olan tek şey, gerçek olan tek değerli şey, Valentine'le ilgilianlarıydı. Valentine, tek bir oyun bile oynamadan evvel, bu boktan savaş olsa da, olmasa da onu seven kişiydi. Ve onu götürüp, kendi taraflarına koymuşlardı. O artık onlardan biriydi.

Onlardan ve bütün oyunlarından nefret etti. Onlardan o kadar nefret etti ki, Val'in koşullu olarak yazılmış boş satırlarını tekrar okuyarak ağladı. Phoenix Ordusu'ndaki diğer askerler durumu fark edip bakışlarını çevirdiler. Ender Wiggin ağlıyor muydu? Bu rahatsızlık vericiydi. Korkunç bir şeyler oluyordu. Tüm orduların en iyi askeri ranzasına uzanmış ağhyordu. Odadaki sessizlik çok derindi.

Ender, mektubu bilgisayarın hafızasından sildi ve fantezi oyununu açtı. Oyunu oynamaya, Dünya'nın Sonu'na ulaşmaya neden bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu, ama oraya ulaşmak için çok fazla zaman harcamadı. Sadece bulutları aşarken ve pastoral dünyanın güz renklerinde dolaşırken, sadece o zaman Val'in mektubu hakkında en sevmediği şeyi fark etti. Mektubun ona ifade ettiği tek şey Peter'di. Sadece Peter gibi olmadığıydı. Peter onu tartakladıktan sonra, Val'in onu kavrayıp, korku ve öfke içinde titrediği zamanlarda rahatlatıp sıkça söylediği sözlerdi. Mektubun bütün söylediği buydu.

İşte istedikleri şey de buydu. Pislik herifler bunu biliyorlardı ve kalenin aynasındaki Peter'i biliyorlardı, her şeyi biliyorlardı ve onlara göre Val, onu kontrol altına almak ve onunla oynamak için geriye kalan tek hile, tek araçtı. Dink haklıydı, onlar düşmandı, onlar hiçbir şeyi sevmiyordu, hiçbir şeyi önemsemiyordu ve onların istediği şeyi yapmayacaktı. Pekala onların istediği hiçbir lanet olası şeyi yapmayacaktı. Güvende olan tek bir hatırası vardı ve o pislikler geride kalan bütün gübreyle birlikte buna da girişmişlerdi. Ve işte tamamen tükenmişti, oynamayacaktı.

Her zaman ki gibi yerde duran kilim yılanı dönüştü. Ama bu defa Ender onu ayaklan altında ezmedi. Bu sefer önce yere diz çöküp, onu ellerinin içerisine aldı ve nazikçe, çok nazikçe yılanın aralık dudaklarını dudaklarına götürdü.

Ve onu öptü.

Bunu yapmak istememişti. Yılanın onu dudağından sokmasını istemişti. Ya da çenesinden kanlar süzülürken ve yılanın kuyruğu dudaklarında debelenirken tıpkı aynadaki Peter'm yaptığı gibi, belki de yılanı canlı canlı yemek istemişti. Ama bunun yerine onu öptü.

Ve avucunun içindeki yılan kalınlaşıp başka bir şekle büründü. Bir insan şekline. Bu Valentine'di ve Ender'i tekrar öptü.

Yılan Valentine olamazdı. Yılanı kardeşine dönüşmesi için gereğinden fazla öldürmüştü. Peter daha başından beri yılanı defalarca obur gibi yiyerek, Ender'in onun Valentine olduğunu sanmasını istemişti.

Mektubu ona okuturken planladıkları şey bu muydu? Umurunda değildi.

Kız, kule odasındaki zeminden doğrularak aynaya doğru ilerledi. Ender'de konsoldaki figürünü onun peşi sıra doğrultup birlikte ilerletti, Aynanın önünde durdular, Peter'in acımasız suretinin yerini bir dragon ve tek boynuzlu bir at almıştı. Ender ellerini uzatıp, aynaya dokundu, Valentine'nin de aynı şeyi yapmasıyla duvar düşüp, açıldı ve aşağıya doğru inen büyük bir geçit oluşturdu. Birlikte, Valentine ve o kolkola neşe ve cesaretle merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladılar. Gözleri yaşlarla doldu, Dünya'nın Sonundaki odadan nihayet çıkabilmenin yarattığı rahatlık gözlerini yaşartmıştı. Gözlerindeki yaşlardan dolayı, etraftaki her şeyin Peter'in silüetine büründüğünü fark etmedi. Bildiği tek şey, dünyanın neresinde olursa olsun, Valentine'nin onunla birlikte olduğuydu.

Valentine Dr. Lindeberry'nin kendisine verdiği mektubu açtı. "Sevgili Valentine," diyordu mektup, "Sana teşekkür ediyor ve savaş girişimlerindeki yararlarından dolayı sana saygılarımızı sunuyoruz. Ve bu nedenle seni bir sivil verilebilecek en yüksek askeri ödöl olan Birinci Sınıf insanlık Birliği Onur Yıldızı'yla ödüllendiriyoruz. Ancak ne yazık ki I. F. güvenliği yürütölmekte olan operasyonların başarıya ulaşmasından evvel bu ödölü kamuya açıklamamızı yasaklıyor. Ancak bilmeni isteriz ki çabaların yüksek başarı ile sonuçlanmıştı. Sevgiler, General Simon Levy, Strategos."

Valentine, mektubu iki kez okuduktan sonra Dr. Lindeberry mektubu elinden aldı. "Sana bunu okutup yok etmem emredildi," Valentine çekmecedden bir çakmak aldı ve sayfaları tutuşturdu. Kül tablasının içinde parlayarak yandı. "Bu iyi haber miydi, yoksa kötü haber mi?" dedi Valentine.

"Kardeşimi sattım," dedi Valentine. "ve bana bunun karşılığını ödediler."

"Bu birazcık melodramatik Valentine, sence de öyle değil mi?" Valentine cevap vermeden sınıfa döndü. O gece Demosthenes, nüfusun kanun sınırları konusunda sert bir suçlama yayınladı. İnsanların diledikleri kadar çocuk yapmalarına izin verilmeliydi ve insanoğlunu hiçbir zarara uğramadan, yok olma ve istila edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadan nüfus fazlası diğer dünyalara gönderilmeliydi. "Herhangi bir çocuğun sahip olabileceği en asil ünvan," diye yazmıştı Demosthenes, "Üçüncü."

"Bu senin için Ender," dedi Valentine yazmayı sürdürürken.

Peter okuduğunda zevkle güldü, "Bu onları oturup, düşünmeye teşvik edecektir. Üçüncü! Asil bir ünvan! Ne günahkar bir nitelik."

Ejder

"Şimdi mi?"

"Ben öyle düşünüyorum"

"Bir düzen olmak zorunda Albay Graff. Bölükler bir komutan 'ben öyle düşünüyorum' dediği için hareket etmezler."

"Ben bir komutan değilim. Küçük çocukların öğretmeniyim."

"Albay, efendim, ensenizde olduğumu itiraf ediyorum, bir baş ağrısı olduğumu itiraf ediyorum, ama işe yaradı, her şey tıpkı olmasını istediğiniz gibi oldu. Son üç haftadır Ender hiç, hiç..."

"Mutlu değildi."

"Hoşnut değildi. Üstesinden iyi geliyor. Zekası keskin, oyunu mükemmel. Kumandanlığa hazırlamak için daha önce hiç onun kadar genç bir çocuğumuz olmamıştı. Genellikle on bir yaşında buraya getirilirler, ama dokuz buçuk yaşında zirvede."

"Tamam. Orada birkaç dakikalığına, kırılmış bir çocuğun bazı acılarını, onu tekrar savaşın içine

fırlatabilecek şekilde nasıl dinidrebileceğimi düşünmeden edemedim. Küçük bir kişisel ahlak ikilemi.

Lütfen bunu görmezlikten gel. Yorgundum."

"Dünyayı kurtarıyoruz, unuttun mu?"

"Onu içeriye çağır."

"Yapılması gerekeni yapıyoruz Albay Graff."

"Hadi Anderson, üzerinde çalışmanı emrettiğim hileli oyunlarla nasıl başa çıkacağını görmek için can atıyorsun."

"Bu bir hayli adi bir...."

"Yani ben adi bir adamım. Hadi binbaşı. Her ikimizde dünyanın yüz karasıyız. Onların üstesinden nasıl geleceğini görmek için ben de can atıyorum. Ne de olsa hayatımız onun bu işi beğenmesine bağlı, ha?"

"Çocukların argosunu kullanmaya başlamıyorsun değil mi?"

"Onu içeri çağır binbaşı. Nöbet çizelgelerini onun dosyalarına yükleyip, ona kendi güvenlik sistemini vereceğim. Ona yaptığımız her şey kötü değil, biliyorsun. Mahremiyetine tekrar kavuşacak."

"İzolasyon demek istiyorsun."

"Gücün yalnızlığı. Git onu içeri çağır."

"evet efendim. On beş dakika içinde onunla beraber geri döneceğim."

"Güle güle. Umarım eğlenmişsindir, umarım mutlu olarak hoş vakit geçirmişsindir Ender. Bu hayatındaki son sefer olabilir. Hoş geldin küçük çocuk. Sevgili amcan Graff'ın senin için planları var."

Ender onu içeri aldıkları anda neler olduğunu anladı. Herkes onun erkenden komutanlığa getirilmesini bekliyordu. Muhtemelen bu kadar erken değil, ama neredeyse üç yıldır hiç ara vermeden sıralamanın en tepesindeydi, kimse birazcık bile ona yaklaşmamıştı ve akşam çalışmaları okulun en prestijli grubu haline gelmişti. Bazıları, öğretmenlerin neden bu kadar uzun süre beklediğini merak ediyordu. Ona hangi bölüğü vereceklerini merak edenler vardı. Petra da dahil olmak üzere, yakında mezun olacak üç komutan vardı, fakat onlar için Ender'e Phoneix bölüğünü venneleri, umutların ötesinde bir şeydi; daha önce kimse, terfi ettiğinde içinde bulunduğu bölüğe komuta etme başarısını gösterememişti. Anderson onu ilk önce yeni karargahına götürdü. Sadece komutanların özel odası vardı.

Sonra ona yeni bir parlayan elbise ve ünifonna verdi. Bölüğünün ismini bulmak için formların üzerinde göz gezdirdi.

Formda Ejder diyordu. Ama Ejder bölüğü hiç olmamıştı.

"Ejder bölüğünü hiç duymadım," dedi Ender.

"Çünkü dört yıldan beri Ejder Bölüğü yoktu. Bu ismi kullanmaya devam etmedik, çünkü, Savaş Akademisinin tarihinde hiçbir Ejder Bölüğü üçüncü oyununu kazanamadı. Şaka gibi."

"Tamam, peki neden tekrar canlandırılıyorsunuz?"

"Kullanılacak bir sürü fazla üniformamız var."

Graff masasına oturdu, Ender'in onu son gördüğünden bu yana daha şişman ve daha bezgin

görünüyordu. Ender'e kancasını, komutanların çalışmalar sırasında Savaş Odasında istedikleri yere gitmelerine olanak tanıyan küçük kutuyu, uzattı. Akşam çalışmaları seansı boyunca pek çok defa, gitmek istediği yere duvarlardan sekmek zorunda kalarak ulaşmak yerine, bir kancası olsun istemişti.

Artık kanca olmaksızın dönüşlerde bir hayli ustalaşmıştı. "sadece resmi çalışma seanslarında çalışır," diye uyardı Anderson.

Ender çoktan ekstra çalışma seansları planladığından, kanca sadece bazı zamanlarda işe yarayacak demekti. Bu aynı zamanda, neden bir çok komutanın hiç ekstra çalışma düzenlemediğini de açıklıyordu. Kancaya bağımlıydılar, eksta çalışmalar boyunca kanca bir işe yaramıyordu. Eğer kancanın onların iradesinde olduğunu, diğer çocuklar üzerindeki güç olduğunu hissetmişlerse, muhtemelen onsuz çalışamazlar. Bazı düşmanlarıma karşı sahip olacağım avantaj bu diye düşündü Ender.

Graff'ın resmi hoş geldin konuşması sıkıcı ve daha önceden prova edilmişti. Sadece konuşmanın sonunda kendi cümleleriyle merak uyandırmaya başladı. "Ejder bölümüyle alışılmadık bir şey yapıyoruz. Umarım aldırılmazsın. Roket grubu ayarında bir ordu geliştirip, erken ilerleme kaydeden bazı askerlerin mezuniyetini erteledik. Askerlerinin kalitesi karşısında memnun kalacağını düşünüyorum. Umarım memnun kalırsın çünkü onlardan herhangi birini transfer etmeni yasaklıyoruz."

"Transfer yok mu?" diye sordu Ender. Bu komutanların zayıf yönlerini kapatmak için hep yaptıkları bir şeydi.

"Hiç. Gördün mü, ekstra çalışma seanslarını üç yıldır sürdürüyorsun. Yandaşların var. Pek çok iyi asker komutanlarına, senin bölüğüne transfer olmak için haksız bir baskı yapacak. Sana tüm bunların üstesinden gelebilecek, zaman içinde rekabet edecek, bir bölük verdik. Haksız bir hüküm sürmene izin vermek gibi bir niyetimiz yok."

"Ya uğraşamayacağım bir askerim olursa?"

"Onunla uğraşırın." Graff gözlerini yumdu, Anderson ayağa kalktı, konuşma sona ermişti.

Ejdere, gri-turuncu-gri renkleri tahsis edilmişti; Ender parlayan elbisesini değiştirdi ve sonra bölüğüne verilen koşullara varana kadar ışık şeridini takip etti. Çoktan oradaydılar, girişin yakınlarında volta atıyorlardı.

Ender ilk anda komutayı ele aldı. "Ranza sırası kідeme göre yapılacak. Eskiler odanın arkasına, yeni askerler öne."

Alışmış uygulamanın tersiydi ve Ender bunun farkındaydı. Daima odanın arkasında olduklarından4cüçük çocukları hiç görmeyen pek çok komutan gibi olmaya niyeti yoktu. Savaş Akademisine varış tarihlerine göre kendilerini ayırırlarken Ender koridor boyunca yürüdü. Askerlerinin aşağı yukarı otuzu yeniydi. Roket gruplarından dosdoğru buraya gelmişlerdi, savaşta tamamıyla deneyimsizlerdi. Hatta bazıları hepten ufaktı; kapıya yakın olanlar komiklik derecesinde küçüktü. Ender ilk geldiğinde Bonzo Madrider böyle görünmüş olması gerektiğini düşündü. Yine de Bonzo'nun uğraşması gereken sadece bir tane ufak askeri vardı.

Eskilerin biri bile Ender'in çalışma grubuna ait değildi. Hiç biri manga lideri olmamıştı. Aslında hiçbiri Ender'den büyük değildi, bu da Eskilerin hiçbirinin on sekiz aydan fazla deneyimi olmadığı anlamına geliyordu. Bazılarını hatırlamadı bile, çok silik bir izlenim bırakmışlardı.

Okulun en takdir edilen askeri olduğundan, Ender'i tabii ki tanımışlardı. En azından bana bir iyilik yapmışlar, askerlerimden hiçbiri benden büyük değil, diye düşündü. Her askerin bir ranzası olur olmaz. Ender onlara parlayan elbiselerini giymeyi ve çalışmaya gelmelerini emretti. "Sabah

programdayız, kahvaltıdan hemen sonra başlıyoruz. Resmi olarak kahvaltı ve çalışma arasında bir saat serbest zamanınız var. Ne kadar iyi olduğunuzu anladıktan sonra neler olacağını göreceğiz.” Üç dakika sonra, pek çoğu hâlâ giyinmemiş olmasına rağmen, odadan çıkmalarını emretti.

“Ama ben çıplağım!” dedi çocuklardan biri.

“Bir dahaki sefere daha hızlı giyin. İlk emirden itibaren, odanın dışına çıkana kadar üç dakika var, bu haftanın kuralı bu. Önümüzdeki hafta kural iki dakika. Marş!”

Oğlanlardan beşi tamamıyla çıplaktı, koridor boyunca koşarken parlayan elbiselerini taşıyorlardı; bir kaç giyinikti. Açık sınıf kapılarının önünden geçerken bir hayli dikkat çektiler. Kimsenin bir daha geç kalmayacağı açıktı. Savaş Odasına açılan koridorda. Ender onları ileri ve geri hızlıca koşturdu, böylece onlar biraz terierken, çıplak olanlar giyindi. Onları, gerçek oyunlardaki kapılar gibi Savaş Odasının ortasına açılan yukarıdaki kapıya götürdü. Sonra onları içeri atlatıp, tavandaki tutamaçları kullanarak odanın içine fırlamalarını sağladı. “Uzak duvarda bir araya gelin,” dedi. “Sanki düşmanın kapısına gidiyormuşsunuz gibi.”

Atladıkları gibi kendilerini gösterdiler. Neredeyse hiçbiri hedefe nasıl direkt bir hat kurulacağını bilmiyordu ve uzak duvara ulaştıklarında, yenilerden bir kaçının nasıl tutunulacağına ya da geri tepmeyi nasıl kontrol edeceklerine dair bir fikirleri yoktu.

Dışarıdaki son çocuk, küçük bir oğlandı. Yaş altı olduğu açıktı. Tavandaki tutamaçları tutmasının imkanı olmadığı anlaşıldı.

“İstersen yanlardaki tutamaçları kullanabilirsin,” dedi Ender.

“Boş versene,” dedi oğlan. Uçarak sıçradı, parmaklarının uçlarıyla tavandaki tutamaçlara dokundu ve kontrolsüzce kapıya doğru hızla hareket etti, üç yöne doğru kontrolsüzce dönüyordu. Ender, kendine tanınan kolaylığı reddettiği için küçük çocuktan hoşlansa mı, yoksa onun bu asi tavrına sinirlense mi karar vermeye çalışıyordu.

En nihayet duvar boyunca bir araya geldiler. Ender, istisnasız, adamlarının başları hâlâ koridor yönünde olacak, sıralandıklarını fark etti. Ender, onların koridor zannettiği yere geçip, başı yukarıya gelecek şekilde durdu.

“Neden baş aşağı duruyorsun asker?” diye sordu.

Bazıları diğer tarafa doğru dönmeye başladı.

“Dikkat!” hareketsiz kaldılar, “Neden baş aşağı duruyorsunuz diye sordum!”

Kimse cevap vermedi. Ne cevap beklediğini bilmiyorlardı.

“Neden her birinizin ayağı havada ve başı yere doğru diyorum!”

Sonunda içlerinden biri konuştu. “Kapıdan geldiğimiz yön bu efendim.”

“Tamam, bunun ne gibi bir fark yapması gerekiyor! Koridorda yer çekimi olmasının ne önemi var! Koridorda mı savaşaacağız? Burada yer çekimi var mı?”

Hayır efendim. Hayır efendim.

“Şu andan itibaren, bu kapıdan içeri geçmeden önce yer çekimini unutacaksınız. Eski yer çekimi gitti, silindi. Beni anladınız mı?”

Bacaklarınız düşman kapısına doğru. Yukarısı sizin kendi kapınız. Kuzey şu taraf, güney bu taraf, doğu orası, batı ne taraf?”

İşaret ettiler.

“Beklediğim buydu. Ustalaştığınız tek işlem atma işlemi. Ve bunda ustalaşmanızın tek sebebi, bunu tuvalette yapabilmeniz. Orada gördüğüm maskaralıkta neydi öyle! Buna bir araya gelmek mi diyor sunuz! Buna uçmak mı diyorsunuz. Şimdi herkes kalksın ve tavanda birleşsin. Hemen şimdi!

Marş!”

Ender’in tahmin ettiği gibi, aralarından kayda değer çoğunluğu, içgüdüsel olarak, üzerinde kapısı olan duvara doğru değil ama Ender’in kuzey dediği, onlar koridordayken tavan olan duvara doğru havalandı, Tabii ki çabucak hatalarını anladılar, ama gidişatı değiştirmek için çok geçti, kuzey duvarından sekene kadar beklemek zorundaydılar.

Aynı anda. Ender aklından, onları yavaş öğrenenler ve hızlı öğrenenler olarak gurupluyordu.

Kapıdan en son çıkan küçük çocuk, doğru duvara ulaşan ilk kişiydi ve kendini ustaca durdurdu. İyi başarmıştı. Aynı zamanda ukala ve asiydi ve muhtemelen Ender’in koridorlarda çıplak koşmaya yolladığı çocuklardan biri olmasına içerliyordu.

“Sen!” dedi Ender ufak olanı işaret ederek. “Aşağısı neresi?” “Düşman kapısının olduğu taraf.”

Cevap çabuktu, aynı zamanda ‘tamam tamam, artık esas meseleye gel’ dercesine tersti.

“İsmi söyle çocuk?”

“Bu askerin ismi Bean Efendim.”

“Bu ismi cüssen için mi yoksa beynin için mi aldın?” Diğer çocuklar biraz güldü. “Tamam Bean.

Olayları kavrayış tarzın doğru; şimdi beni dinle, çünkü bu önemli, kimse vurulmadan o kapının içinden geçemez. Eski günlerde, harekete geçmeye başlamadan önce on bilemedin yirmi saniyeniz vardı. Artık, düşman geldiğinde çoktan kapıdan dışarı akıyorsanız, donarsınız. Şimdi, donduğunuzda ne olur?” “Hareket edemeyiz,” dedi oğlanlardan biri.

“Donmanın kelime anlamı bu,” dedi Ender. “Ama size ne olur?” Hiç korkmadan zekice cevap veren Bean’di. “Başladığın yönde gitmeye devam edersin. Parlarken gittiğin hızla.”

“Bu doğru. Siz arkadaki beşli, marş!”

Şaşırın çocuklar birbirlerine baktılar. Ender hepsini vurdu. “Sıradaki beşli marş.”

Hareket ettiler. Ender onları da vurdu. Ama onlar başlan duvara doğru hareket etmeyi sürdürdüler.

Her şeye rağmen ilk beşli ana grubun yanında bir işe yaramadan sürükleniyordu.”

“Asker dedikleri adamlara bakın,” dedi Ender. “Komutanları hareket etmelerini emretti ve şimdi onlara bakın. Sadece donmakla kalmayıp, bir de yolumuzun üzerinde durup bize engel oluyorlar.

Halbuki diğerleri emredildiğinde hareket edip, aşağıda donarak düşmanın geçidini tıkıyor ve görüşünü engelliyorlar. İçinizden beşinin hadiseyi anladığını düşünüyorum. Ve Bean’in onlardan biri olduğuna şüphe yok, doğru mu Bean?”

İlk anda cevap vermedi, Ender ona “Doğru efendim” diyene kadar baktı.

“Öyleyse konu nedir?”

“Hareket etmek için emir aldığında, hızlı hareket et, böylece eğer dondurulursan, kendi bölüğünün operasyonlarının ortasına çıkacağına, ortalıkta zıplayıp durursun.”

“Mükemmel. En azından olayları kavrayan bir askerim var.” Ender ağırlık merkezlerini değiştiren ve birbirlerine göz atan askerler arasında büyüyen kırgınlığı görebiliyordu. Bunu neden yapıyorum?

Bir çocuğu diğerlerinin hedefi haline getirmenin iyi bir komutan olmakla ne alakası var? Sırf bana

da yaptıkları için mi? Peki neden ben de ona yapmalıyım? Ender çocuğu iğnelememiş olmayı istedi, diğerlerine ufak olanın, herkesten çok onların yardımına ve arkadaşlığına ihtiyacı olduğunu anlatmak istedi. Ama tabii ki bunu yapamadı. İlk günden olmazdı. İlk günde hataları bile parlak bir planın parçası gibi görünmeliydi.

Ender kendini yakındaki bir duvara kancaladı ve çocuklardan birini diğerlerinden ileriye itti.

“Vücudunu düzgün tut,” dedi Ender. Çocuğu havada, bacakları diğerlerine doğru bakacak şekilde döndürdü. Çocuk vücudunu oynatmayı sürdürdüğünde Ender onu dondurdu. Diğerleri güldüler. “Bu çocuğun ne kadarını vurabilirdiniz?” diye sordu Ender, donmuş askerin bacaklarının tam altında duran bir çocuğa. Tek vurabileceğim bacakları olurdu. Ender yanındaki çocuğa döndü. “Peki ya sen?”

“Vücudunu görebiliyorum.”

“Peki ya sen?”

Duvarın biraz uzağındaki bir çocuk cevap verdi. “Tamamını.” “Bacaklar çok büyük değildir. Fazla koruma sağlamazlar.” Ender donmuş askeri yolun dışına itti. Sonra bacaklarını, sanki havada çömelirmiş gibi, altında topladı ve kendi bacaklarını dondurdu. Elbisenin bacakları onu sabit bir pozisyonda tutarak sertleşti. Ender, diğerlerinin üstüne gelecek şekilde kendini havada döndürdü.

“Ne görüyorsunuz?” diye sordu.

Daha az şey, dediler.

Ender silahını bacaklarının arasından ateşledi.” Ben gayet iyi görüyorum,” dedi ve altındaki çocukları dondurmaya koyuldu.

“Beni durdurun!” diye bağırdı. “Beni dondurmamı deneyin!”

Sonunda yaptılar, ama onların üçte birinden fazlasını ışınlayana kadar değil. Kancasına göz attı, kendini ve diğer bütün donmuş çocukları çözdü. “Artık,” dedi, “düşman kapısı hangi tarafta?”

“Aşağıda!”

“Ve saldırı pozisyonumuz nedir?”

Bazıları konuşarak cevap vermeye başladı, ama Bean, kendini duvardan ileriye doğru fırlattı, dosdoğru karşı duvara giderken katladığı bacaklarının arasından ateş ediyordu. Cevabını bu şekilde vermeyi tercih etmişti.

Bir anlığına Ender, cezalandırmak için ona bağırarak istedi, sonra kendini tuttu, ani parlamayı bir kenara bıraktı. Bu küçük çocuğa karşı neden bu kadar sinirli olmak zorundayım? “Nasıl yapılacağını bilen sadece Bean’ mi?” diye bağırdı.

Derhal tüm bölük, havada çömelerek, bacakları arasından ateş ederek ve ciğerleri patlayana kadar bağırarak kendini karşı duvara doğru fırlattı. Bu stratejiye ihtiyaç duyacağım zamanlar olabilir, diye düşündü Ender, dengesiz bir saldırıyla birlikte haykıran kırk çocuk.

Tamamı karşı tarafa geçtiğinde. Ender hepsinin bir anda kendisine saldırması için seslendi. Evet, diye düşündü Ender. Fena değil. Bana tamamı eğitimsiz bir bölük verdiler, ama en azından aptallar topluluğu değiller. Bununla başa çıkabilirim. Gülerek ve keyifli bir şekilde tekrar bir araya geldiklerinde, Ender gerçek işe başladı. Çömelme pozisyonunda bacaklarını dondurdu. “Peki, bacaklarınız çatışmada ne işe yarar?”

Hiçbir şeye, dedi bazı çocuklar.

“Bean öyle düşünmüyor ama,” dedi Ender.

“Duvarlardan zıplamanın en iyi yolu bu.”

“Doğm,” dedi Ender Diğer çocuklar duvardan zıplamanın bir hareket olduğu, çatışma olmadığından şikayet ettiler.

“Hareket olmadan çatışma olmaz,” dedi Ender. Sessizliğe gömüldüler ve Bean’den biraz daha nefret ettiler. “Şimdi, bacaklarınız bu şekilde donmuşken, duvarlardan zıplayabilir misiniz?”

Yanlış yapacakları endişesiyle kimse cevap vermeye cesaret edemedi.

“Bean?” diye sordu Ender.

“Daha önce hiç denemedim, ama belki de eğer, duvara doğru dönerseniz ve çömelirseniz..”

“Doğru ama tam değil. Beni seyredin. Sırtım duvara doğru, bacaklar donmuş. Çömeldiğim sürece, bacaklarım duvara karşı olur. Genellikle zıpladığınızda aşağı doğru basmak zorundasınız, böylece bir yay gibi vücudunuzu fırlatırsınız.

Gülüştüler.

“Ama donmuş ayaklarımla, hemen hemen benzer bir kuvveti, kalçalarımın aşağı ittirerek yaratabilirim, ancak şimdi, omuzlarımı ve bacaklarımı geriye doğru ittirir, kalçalarımı fırlatırsam vücudumun gerginliği kaybolmaya başlayınca, arkamdan hiçbir şey beni ittirmez. Şunu seyredin.”

Ender, onu duvardan uzağa fırlatacak şekilde kalçalarıyla öne doğru yüklendi. Bir anda pozisyonunu tekrar ayarladı ve çömeldi. Bacaklar aşağıya, karşı duvara doğru seğirtiyordu. Dizleri üzerine indi, arkasını döndü ve diğer yöne doğm duvardan kutruldu. “Vurun beni!” diye bağırdı. Ve sonra sanki, uzak duvar boyunca sıralanmış çocuklara, aşağı yukarı paralel yönde gidiyormuşcasına kendini havada döndürmeye başladı. Döndüğünden onu vuramadılar.

Elbisesini çözdü ve kendini kancaladı.

“Bugünkü ilk yarım saat boyunca üzerinde çalıştığımız şey işte bu. Var olduğunu bilmediğiniz kaslarınızı güçlendirmek. Bacaklarınızı bir kalkan gibi kullanmayı ve bu dönüşü karşılayacak şekilde hareketlerinizi kontrol etmeyi öğrenmek. Yakındayken dönmek çok işinize yaramaz ama uzaktayken, eğer dönüyorsanız sizi yaralayamazlar, o mesafede ışın, birkaç saniyeliğine aynı noktaya çarpmak zomndadır ve eğer dönüyorsanız bu gerçekleşmez. Şimdi kendinizi dondurun ve başlayın.”

“Geçitleri belirlemeyecek misin?” diye sordu bir çocuk.

“Hayır geçitleri belirlemeyeceğim. Formasyonları çalışmadığımız zamanlar dışmda birbirinize çarpmanızı ve bununla nasıl başa çıkılacağını öğrenmenizi istiyorum ve çoğu zaman sizi kasten birbirinize çarpıştıracağım. Şimdi Marş!

Marş dediğinde hareket ettiler. Ender, en yavaş olanlara, teknik üzerinde gelişmelerinde yardım etmek için kaldığından, çalışmadan en son ayrılan kişiydi. Roket gruplarından henüz çıkan deneyimsiz askerler, iş aynı anda iki üç şey yapmaya geldiğinde tamamıyla çaresiz kalıyorlardı.

Donmuş bacaklarla Jackknifmg yapmak iyiydi, havada dönmeye sorun yaşamıyorlardı, ama tek bir yöne doğru kalkmakta, başkasına ateş etmekte, iki kez dönmekte, jackknife, yaparak duvardan sekmede, doğru yönde ateş etmekte.. Önlerinde daha çok yol vardı. Eğitmek, öğretmek, talim ettirmek, bir süreliğine Ender’in tek yapabileceği buydu. Stratejiler ve formasyonlar iyiydi, ama askerler savaşta kendilerini nasıl kontrol edeceklerini bilmezlerse bunlar bir işe yaramazdı. Artık bu bölüğü hazır hale getirmek zorundaydı. Komutan olmak için çok gençti ve öğretmenler, ona transfer imkanı tanımayarak, ona usta asker vermeyerek kuralları değiştiriyorlardı. Savaşa girmeden önce, ona bölüğünü bir araya toplayabilmesi için gerekli geleneksel üç aylık süreyi vereceklerinin bir garantisi

yoktu. En azından yeni adamlarını eğitmek için geceleri Alai ve Shen vardı. Kendini küçük Bean'le yüz yüze bulduğunda, hâlâ savaş odasına açılan koridordaydı. Bean kızgın görünüyordu. Ender şu anda problem istemiyordu.

“Selam Bean.”

“Selam Ender.”

Sessizlik.

“Efendim,” dedi Ender sakince.

“Ne yaptığını biliyorum, Ender, efendim ve sizi uyarıyorum.”

“Beni uyarıyor musun?”

“Elinizdeki en iyi adam olabilirim, ama benimle oyun oynamayın.”

“Yoksa ne?”

“Yoksa elinizdeki en kötü adam olacağım. İkisinden biri.”

“Ne istiyorsun, şefkat ve iyi geceler öpücüğü mü?” Ender sinirlenmeye başlıyordu.

Bean telaşsız görünüyordu. “Bir manga istiyorum.”

Ender ona doğru yürüdü ve gözlerine doğru bakmaya devam etti. “Neden bir mangan olacakmış?”

“Çünkü onunla ne yapılacağını biliyorum.”

“Bir mangayla ne yapılacağını bilmek kolaydır,” dedi Ender. “Onları birarada tutmak, zor olan budur. Neden herhangi bir asker senin gibi bir zıpçıktıyı takip etmek istesin?”

“Seni’de bir zamanlar böyle çağırdıklarını duymuştum. Bonzo Madrid’in hâlâ böyle söylediğini duyuyorum.”

“Sana bir soru sordum asker.”

“Onların saygısını, kazanacağım efendim, eğer beni durdurmazsanız.”

Ender sırıttı. “Sana yardım ediyomm.”

“Lanet olsun,” dedi Bean.

“Ben olmasaydım senin farkına bile vamiyacaktı, sadece acıyacaktı. Ama seni temin ederim, bugün hepsi senin farkına vardılar. Attığın her adımı izleyecekler. Saygılarını kazanmak için yapmak zorunda olduğun tek şey mükemmel olmak.”

“Yani, yargılanmadan öğrenme şansım bile yok, öylemi?”

“Zavallı çocuk. Kimse ona adil davranmıyor.” Ender nazikçe Bean’i duvara doğru itirdi. “Sana nasıl manga sahibi olunur anlatayım. Bir asker olarak ne yaptığını bildiğini bana kanıtla. Bana öteki askerleri nasıl kullanman gerektiğini bildiğini kanıtla. Sonra da seni savaşta takip etmeye gönüllü birilerinin olduğunu ispat et. Sonra bir mangan olacak. Ama daha önce değil.”

Bean gülümsedi. “İşte bu adil. Gerçekten bu şekilde davranırsan bir aya kalmaz manga komutanı olurum.”

Ender aşağı doğru uzandı ve üniformasından yakalayıp onu duvara doğru çayıp. “Bir yönde hareket edeceğimi söylersem, o yönde hareket ederim Bean.”

Bean sadece gülümsedi. Ender gitmesine izin verdi ve uzaklaştı. Odasına vardığında, yatağına uzandı ve titremeye başladı. Ben ne yapıyorum? İlk çalışma seansım ve şimdiden insanlara tıpkı

Bonzo'nun yaptığı gibi zorbalık ediyorum. Ve Peter gibi. İnsanları etrafa ittiriyorum. Diğerleri ondan nefret etsin diye küçük, zavallı bir çocuğun üzerine gidiyorum. Bir komutanda nefret ettiğim ne varsa aynımsı yapıyorum. İlk komutanınız her kimse kaçınılmaz şekilde ona dönüşmeniz acaba insan doğasının bir parçası mı? Eğer öyleyse şu anda bırakıp gidebilirim.

Yeni ordusuyla ilk çalışmasında yaptığı her şeyi tekrar tekrar düşünüp, söylediği şeyleri kendi kendine yineledi. Neden her zaman gece çalışma grubuyla yaptığı gibi konuşamıyordu? Orada sadece mükemmeldi ama otorite değildi. Emirler vermiyor, sadece önerilerde bulunuyordu. Ama bu yöntem yeni ordusunda işe yaramazdı. Resmi olmayan çalışma grubu işleri bir arada yapmayı öğrenmek zorunda değildi. Bir takım ruhu geliştirmek zorunda değildi; asla nasıl bir arada dumiaları ve savaşta birbirlerine güvenmeyi öğrenmek zorunda değildi. Anında emirlere karşılık vermek zorunda değillerdi. Ve diğer aşırı ucada kaçabilirdi. İstese Rose the Nose kadar ilgisiz ve beceriksiz olabilirdi.

Ne yaptığının önemi olmadığı aptal hatalar yapabiliyordu. Disiplini sağlamak zorundaydı. Bu da çabuk ve kararlı bir sadakat talep etmek ve bu itaatkarlığı görmek anlamına geliyordu. İyi eğitilmiş bir bölüğe sahip olmak zorundaydı ve bunun anlamı askerleri, bir teknikte ustalaştıklarını düşündükten sonra, hareket onlara bir daha düşünmek zorunda olmadıkları çok doğal bir şey gibi gelene kadar, tekrar tekrar çalıştırmaktı. Ama Bean ile ilgili sorunu neydi? Yola neden en küçük, en zayıf ve muhtemelen bir okadar da parlak çocukla çıkıyordu. Neden komutanların kendisini küçümseyerek yaptıkları o hareketleri, Bean'e yapmıştı? Sonra tüm bunların komutanlarıyla birlikte başlamadığını hatırladı. Rose ve Bonzo'nun onu aşağılayarak hor görmesinden önce de. Roket gurubundayken de izole edilmişti. Ve tüm bunları başlatan Bernard değildi. Grafftı. Bunu yapanlar öğretmenlerdi. Ve bu bir kaza değildi. Ender şimdi fark ediyordu. Bir stratejiydi. Graff kasten onu diğer çocuklardan ayrı olacak, onlara yaklaşması imkansız olacak şekilde tutmuştu. Ve artık bunun arkasındaki sebeplerden şüphelenmeye başlıyordu. Amaç grubun geri kalanını birleştirmek değildi, aslında bölmektir. Graff Ender'i mücadele etmesi için izole etmişti. Kendisine, sadece yetenekli olmayıp, herhangi birinden çok daha iyi olduğunu kanıtlamasını sağlamıştı. Saygı ve dostluk kazanmasının tek yolu buydu. Bu onu çok daha iyi bir asker yapmıştı.

Bu onu aynı zamanda yalnız, korkulan, sinirli ve güvenilmez yapmıştı. Ve belki de bu özellikler onu daha iyi bir asker yapmıştı.

İşte sana yaptığım bu Bean. Her yönden seni daha iyi bir asker yapmak için, canını yakıyorum.

Zekanı keskinleştirmek için. Çabaları yoğunlaştırmak için. Seni dengesiz bırakmak, sırada ne olacağından emin olmadan, doğaçlamaya hazır, her ne olursa olsun kazanmaya hedeflenmiş olman için. Aynı zamanda seni mutsuz yapıyorum. İşte bu yüzden seni bana getirdiler Bean. Yani tıpkı benim gibi olabileceğin için. Tıpkı bu yaşlı adam gibi büyüyebileceğin için.

Ve ben, acaba Graff gibi yetişmem mi isteniyor? Şişman, huysuz ve duygusuz, fabrikayı mükemmel şekilde çekip çevirmeleri için küçük çocukların hayatlarıyla oynayan generaller, donanmayı anayurdun savunmasına yöneltmeye hazırlar mı? Kuklacının tüm zevkini alacaksın. Ta ki, herkesten çok daha fazlasını yapabilen bir asker bulana kadar. Böyle bir şey olmaz. Bu simetriyi bozar. Onu hizaya getirmelisin, çökertip yalnız bırakmalısın, herkes gibi hizaya gelene kadar üzerine üzerine gitmelisin.

Peki artık olan oldu Bean. Ama seni izliyor olacağım, düşündüğünden daha fazla şefkatle, doğru zaman geldiğinde senin dostun olduğumu anlayacaksın, senin de artık olmak istediğin asker olduğunu göreceksin. O öğleden sonrası Ender sınıflara gitmedi. Ranzasma uzandı ve bölüğündeki herbir çocuk

hakkındaki izlenimlerini, haklarında doğru bulduğu şeyleri, daha fazla çalışma gerektiren şeyleri yazdı. Bu geceki çalışmada, Alai ile konuşacak ve bilmeleri gereken şeyleri küçük gruplara öğretmenin yollarını arayacaklardı. En azından bu işte tek başına değildi.

Ama o gece, diğerleri hâlâ yemeklerini yerken, Savaş Odasına gittiğinde. Albay Anderson'ı onu beklerken buldu. "Bir kural değişikliği var Ender. Şu andan itibaren, serbest zaman boyunca Savaş Odasında sadece aynı bölüğün üyeleri birlikte çalışabilir.

Dolayısıyla savaş odaları programa uygun olarak kullanılabilir. Bu geceden sonra bir dahaki sıran dört gün sonra."

"Kimse eksta çalışma yapmıyor ki."

"Artık yapıyorlar Ender. Artık sen başka bir bölüğe komuta ediyorsun. Adamlarının seninle çalışmasını istemiyorlar. Eminim bunu anlayabilirsin. Yani kendi çalışmalarını yürütecekler."

"Ama her zaman onlardan farklı bir bölükteydim. Eğitmem için askerlerini bana yolluyorlardı."

"O zamanlar komutan değildin."

"Bana tamamıyla yeşil bölük verdiniz Albay Anderson, efendim."

"Birkaç tane usta asker var ama."

"Hiç iyi değiller."

"Kimse zeki olmadan burada barınmaz Ender. Onları mükemmel yap."

"Alai ve Shen'e ihtiyacım.."

"Büyümenin ve kendi başına bir şeyler yapmanın vakti geldi Ender. Diğer çocukların elinden tutmasına ihtiyacın yok. Artık bir komutansın. Ve lütfen öyle davran."

Ender, Anderson'un önünden geçerek Savaş Odasına doğru yürüdü. Sonra durdu, döndü ve bir soru sordu. Madem ki gece çalışmaları muntazaman programlandı, bu artık kanca kullanabileceğim anlamına mı geliyor?"

Yoksa Anderson gülümsedi mi? Hayır. Böyle bir şey mümkün olamazdı.

"Göreceğiz," dedi.

Ender arkasını döndü ve Savaş Odasına girdi. Bölüğü kısa zamanda geldi, başka kimse yoktu. Ya Anderson Ender'in çalışmasına gelecek birilerini geri çevirmek için oradaydı ya da Ender'in resmi olmayan akşam çalışmalarının bittiği tüm okulda yayılmıştı.

İyi bir çalışmaydı, çok fazla şeyi başarmışlardı, ama çalışmanın sonunda Ender yorgun ve yalnızdı.

Yatma vaktinden önce yarım saat vardı. Bölüğünün yatak hanesine gidemedi, en iyi komutanların, bir sebep olmadıkça yatakhanelerden uzak durduklarını öğreneli çok olmuştu.

Çocukların başlarında onları onaylayan ya da karşı çıkan biri olmadan, istedikleri gibi, huzur içinde, rahatça konuşmaya, düşünmeye ve hareket etmeye hakları olmalıydı.

Böylece, birkaç çocuğun yat borusu çalmadan önceki son yarım saatlerinde kullandıkları ya da önceki rekorlarını kırdıkları oyun odasına doğru yöneldi. Oyunların hiçbiri ilgi çekici durmuyordu, ama yine de birini oynadı, çömezler için dizayn edilmiş kolay bir animasyon oyunu. Sıkıcıydı, oyunun amaçlarını bir yana bıraktı ve etrafında canlandırılmış senaryoyu keşfetmek için, bir ayı olan küçük oyuncu figürünü kullandı.

"Bu şekilde asla yenemezsin."

Ender gülümsedi. “Çalışmada gözlerim seni aradı Alai.” “Oradaydım. Ama bölümünü ayrı bir yere almışlar. Anlaşılan artık popülersin, küçük çocuklarla daha fazla oynayamıyorsun.”

“Benden tam bir kubit daha büyüksün.”

“Kubit! Tanrı sana bir sal yada bunun gibi bir şey yapmanı mı söylüyordu? Yoksa nostalji modundamısın?”

“Nostalji değil. Gizli, fark edilmesi güç, dolaylı. Seni çoktan özledim, seni sünnetli it.”

“Artık düşman olduğumuzdan haberin yok mu? Bir dahaki sefere seninle savaşta karşılaştığımda kılıcını tekmeleyeceğim.”

Her zaman olduğu gibi şakaydı ama arkasında her zamankinden daha çok gerçek payı vardı. Ender Alai'nin tüm bunları bir şakaymış gibi söylediğini duyduğunda, arkadaşını kaybetmenin acısını hissetti, dahası acaba Alai gerçekten gösterdiği kadar az mı acı çekiyor düşüncesinin yarattığı daha da berbat bir acı duyumsadı.

“Deneyebilirsin,” dedi Ender. “Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim. Ama sana bildiğim her şeyi öğretmedim.”

“Her zaman arkada bir şeyler sakladığından emindim, Ender.” Sessizlik. Ender'in ekrandaki ayısının başı dertteydi. Bir ağaca tırmandı. Arkamda hiçbir şey saklamıyordum Alai.”

“Biliyorum,” dedi Alai. “Bende öyle.”

“Salaam, Alai.”

“Eyvah, böyle olmamalı.”

“Ne olmamalı?”

“Barış. Salaam'm anlamı bu. Barış üzerine olsun.”

Kelimeler Ender'in anılarından bir yankıyı geri getirdi. O daha çok gençken, annesinin ona kitap okuyan yumuşak sesi. Dünyaya barış getirmek için gelmediğimi düşün. Barış değil kılıç getirmek için geldiğimi düşün. Ender annesinin korkunç Peter'ı ufak bir kılıçla deldiğini hayal etti ve kelimeler zihninde görüntüyle birlikte asılı kaldı.

Sessizlikte ayı öldü. Komik bir müzik eşliğinde, şirin bir ölümdü. Ender arkasına döndü. Alai çoktan gitmişti. Ender, bir parçasının kendişinden ayrıldığını hissetti, cesaretini ve kendine duyduğu güveni bir arada tutan bir parça. Alai ve Sten ile yaşaması mümkün olmayan bir ‘biz’ bilinci edinmişti, öyle ki ‘biz’ kelimesi ‘ben’ kelimesinden daha kolay dökülüyordu dudaklarından.

Ama Alai ardında bir şeyler bırakmıştı. Ender gecenin içinde kestirirken yatağında uzandı ve barış kelimesini mırıldanırken Alai'nin dudaklarını yanaklarında hissetti. Öpücük, kelime, barış hâlâ onunla birlikteydi. Ben sadece ne hatırlıyorsam oyum ve Alai anılarımda öyle güçlü bir arkadaşını onu içimden çıkaramazlar. Hepsinden çok daha güçlü bir anı olan Valentine gibi.

Ertesi gün koridorda Alai'ye rastladı ve birbirlerini selamladılar, el sıkıştılar, konuştular. Ama her ikisi de artık aralarında bir duvar olduğunun farkındaydı. Gelecekte bir zaman o duvarda bir oyuk açılabilirdi, ama şu anda aralarındaki tek gerçek konuşma, çoktan derinlere, duvarın altına saldıkları, kırılmayacak köklerdi.

Yinede en kötü şey, duvarın asla oyulamayacağı, Alai'nin ayrılmaktan hoşnut olduğu ve Ender'in düşmanı olmaya hazır olduğu korkusuydu.

Şu andan itibaren bir arada olamazlardı, sonsuza kadar ayrı olmaları lazımdı, kesin ve sarsılmaz

olan Şeyler artık kırılĝan ve kuvvetsizdi; Şu andan itibaren beraber deĝiliz, Alai bir yabancı, benden parça taŐımayan bir yaşam da var ve bunun anlamı onu grdĝmde birbirimizi tanımayacaĝız.

Bu onu kedere boĝdu, ama Ender aĝlamadı. Bunu artık yapmıyordu. Valetine'i bir yabancıya çevirip, kendisi üzerinde kullanacakları bir alete dnŐtrdklerinden bu yana, hiĝbir Şey onu aĝlatacak kadar derinden incitmiyordu. Ender bundan emindi.

Ve bu hırsla, onları yenecek kadar güçlü olmaya karar verdi; düşmanları olan, ĝretmenleri.

Veni Vedi Vici

"Savaşların fikstürü hakkında ciddi olamazsın."

"Evet, olabilirim."

"Bölük sahibi olalı daha bir buçuk hafta oldu."

"Sana söyledim. Muhtemel sonuçlar hakkında bilgisayar simülasyonları yaptık. Ve İşte bu bilgisayarın Ender'in ne yapacağıyla ilgili tahmini."

"Onu sinir krizine sokmak değil eğitmek istiyoruz. ."

"Bilgisayar onu bizden daha iyi tanıyor."

"Bilgisayar merhametli olmakla ünlü değil."

"Merhametli olmak istiyorsan manastıra gitmelisin."

"Burası manastır değil demek mi istiyorsun."

"Ender için en iyisi bu. Onu tam potansiyaline çıkaracağız."

"Genelde onlara üç aydan sonra, iki haftada bir savaş veririz."

"Boşa geçirecek iki haftamız var mı?"

"Biliyorum. Ender'in bundan bir sene önceki resmi henüz elime geçti. Tamamıyla işe yaramaz.

Yıpranmış, çünkü onun ve yaşayan herhangi birinin gidebileceğinden çok daha ileriye itildi."

"Bilgisayara, deneğin eğitim programından sonra yarayışlı olarak kalmasının en büyük önceliğimiz olduğunu söyledik."

"Yararlı olduğu sürece.."

"Bakın Albay Graff, tüm itirazlanma rağmen beni buna hazırlayan sizsiniz, hatırlayacak olursanız."

"Biliyorum haklısın, vicdanımla sana bu kadar sıkıntı vermemeliydim. Ama insan oğlunu kurtarmak için küçük bir çocuğu kurban etme isteğim zayıflıyor. Polemarch Hegemon'u görüyor olmalı. Anlaşılan Rus istihbaratı ağdaki aktif vatandaşların Böcekler ortadan kaldırıldıktan sonra, ABD'nin Varşova Paktını dağıtmak için I.F.'yi kullanması gerektiği yönündeki düşüncelerinden endişe duyuyor."

"Erken kaygılanıyor gibiler."

"Bence akıl dışı hareket ediyorlar. Konuşma özgürlüğü başka bir şey, uluslararası rekabete girerek Birliği tehlikeye atmak başka bir şey. Üstelik bu dar görüşlü, intihar eğilimli insanlar yüzünden Ender'i insan sabrının sınırlarına itiyoruz."

"Bence Ender'i hafife alıyorsun."

"Ama korkarım, aynı zamanda insanoğlunun geri kalan kısmının aptallıklarını da hafife alıyorum.

Bu savaşı kazanmamız gerektiğinden emin miyiz?"

"Efendim bu sözler kulağa vatana ihanet gibi geliyor,"

"Kara mizahtı."

"Komik değildi. Söz konusu Böcekler olduğunda, hiçbir şey.."

"Hiçbir şey komik değildir biliyorum."

Ender Wiggin yatağına uzanmış tavana bakıyordu. Komutan olduğundan beri hiç beş saatten fazla uyumamıştı. Ama ışıklar saat 22.00'de kararacak ve 06.00'ya kadar gelmeyecekti. Yine de kimi zaman gözlerini loş ışığa alıştırmaya çalışarak sırasının üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Ama çoğu zaman görünmez tavana dalıp gidiyor ve düşünüyordu.

Nihayet tüm hocaları ona karşı nazik davranmaya başlamış, kendisi de düşündüğünden daha iyi bir komutan olmayı başarmıştı. Daha önceki bölüklerinde su katılmadık onursuzlar olan kılıksız emektarlar, yetenekli liderlere dönüşüyordu.

Geleneksel dört manga yerine, her birinde bir manga lideri ve yardımcısı olan beş manga yaratmıştı; her emektarın bir pozisyonu vardı. Bölüğü sekiz adamlı manga manevraları ve dört adamlı yarı mangalar halinde, tek bir komutla ondan fazla değişik manevrayı tek bir hamlede gerçekleştirebilecek şekilde eğitmişti. Daha önce hiçbir bölük kendini böyle parçalara ayırmamıştı ama Ender daha önce yapılmış hiçbir şeyi yapmayı planlamıyordu. Pek çok bölük daha önceden oluşturulmuş stratejileri çalışıyordu Ender'in böyle stratejileri yoktu. Manga komutanlarına küçük birimleri, belirlenmiş hedefleri gerçekleştirmede daha etkin olacak şekilde kullanmayı öğretmişti.

Desteklenmeden, yalnız, kendi inisiyatiflerinde. İlk haftadan hemen sonra deneme savaşlarına başladı, çalışma odasında herkesi bitap düşüren katı oyunlar. Ama bir aydan daha kısa bir çalışmayla bölüğünün gelmiş geçmiş en iyi savaş grubu olacak potansiyele sahip olduğunu biliyordu.

Öğretmenler bunun ne kadarını planlamıştı? Ona silik ama mükemmel çocuklar verdiklerini biliyorlar mıydı? Pek çoğu yaşça ufak otuz çömezi ona, küçük çocuklar çabuk öğrendikleri, çabuk düşündükleri için mi vermişlerdi? Yoksa bu, ordusunun ne yapması istediğini bilen ve bunun nasıl yapılacağını onlara öğretmeyi beceren her kumandanın başarabileceği bir şey miydi?

Bu soru onu rahatsız ediyordu çünkü onların beklentilerini mi gerçekleştiriyordu yoksa boşa mı çıkarıyordu, bundan emin değildi. Emin olduğu tek şey savaşmak için çok hevesli olduğuydu. Pek çok bölüğün üç aya ihtiyacı vardır çünkü düzinelerce ayrıntılı formasyonu ezberlemeleri gerekirdi. Artık biz hazırız. Bizi savaşa alın.

Kapı karanlıkta açıldı. Ender dinledi. Ayak sürüyerek bir adım. Kapı kapandı. Ranzasında yuvarlandı ve karanlıkta kapıya doğm iki metre süründü. Orada bir kâğıt vardı. Okuyamadı tabii, ama ne olduğunu anladı. Savaş. Ne kadar da nazikler. Diledim ve onlar ayarladı.

Işıklar yandığında Ender çoktan Ejder bölüğünün parıldayan üniformasını giyinmişti. Koridoru koşarak bir solukta geçti, 06;01 sularında bölük yatak hanesinin kapısında.

"Tavşan bölüğüyle saat 07.00'de bir savaşımız var. Yer çekiminde ısınmamızı ve gitmeye hazır olmamızı istiyorum. Soyunun ve jimnastik salonuna gidin. Parıldayan elbiselerinizi getirin, oradan savaş odasına gideceğiz."

Kahvaltı ne olacaktı?

"Savaş odasında kimsenin kusmasını istemiyorum."

En azından yellenebilir miyiz?

"Bir dekalitreden fazla olmasın."

Güldüler. Çıplak yatmayanlar soyundu, herkes parıldayan elbiselerini yanma aldı ve jimnastik salonuna giden koridor boyunca Ender'i koşarak takip etti. Onları engelli parkurdan iki kez geçirdi, sonra grubu gezi yolu, oturma yerleri ve buzlu camın olduğu yönlere doğru ayırdı.

“Kendinizi tüketmeyin, sadece canlanın.” Yorgunluğa karşı endişelenmesi gerekmiyordu.

Formdaydılar, hafif ve çevik ve tüm bunların ötesinde savaşın başlaması için can atıyorlardı. Bir kaççı içlerinden gelerek, güreşmeye başladı; ısınma sıkıcı olmak yerine yaklaşan savaş yüzünden birden bire eğlenceli olmaya başlamıştı. Güvenleri daha önce hiç yarışmaya katılmamış kişilerin duyduğu o üstün güvendi. Ve hazır olduklarını düşünüyorlardı. Neden böyle düşünmesinler ki, hazırlar. Ben de öyle.

06.40'ta üzerlerini değiştirtti. Giyinirlerken manga liderleri ve yardımcılarıyla konuştu. “Tavşan bölüğü çoğunlukla tecrübeli askerlerden oluşuyor ama Can Carby sadece beş ay önce komutalarını aldı ve ben onun emrinde hiç savaşmadım. Bayağı iyi bir asker ve Tavşanlar yıllardan beri sıralamada bayağı iyi şeyler yaptılar. Ama beklediğim kadarı ile bilinen taktikleri uygulayacaklar, o yüzden de endişelenmiyorum.”

06.50'de hepsini hasırın üzerine yatırdı ve gevşemelerini sağladı, sonra 06.56'da kalkmalarını ve savaş odasına giden koridor boyunca koşmalarını emretti. Ender arada sırada tavana değmek için zıpladı. Çocukların hepsi tavandaki aynı noktaya değmek için zıpladı. Renk şeritleri sola açıldı; Tavşan bölüğü çoktan sağ köşeye geçmişti. Ve 06.58'de savaş odasındaki kapılarına ulaştılar.

Mangalar beş kolon halinde sıralandılar. A ve E yanlardaki kolları yakalamak ve kendilerini yanlara doğru döndünnek için hazırды. B ve D birbirine paralel iki tavan kolu yakalamak ve sıfır yerçekiminden aşağıya dönmek için sıralanmıştı. C mangası kapının eşiğine sıkıca vurmak ve aşağıya doğru parende atmak için hazırды.

Yukarı, aşağı, sağ, sol; Ender kolonların arasında en önde durdu, böylece ayak altında olmayacak ve onları doğru yönle yerleştirebilecekti.

“Düşmanın kapısı hangi tarafta?”

Aşağıda dediler hep bir ağızdan gülererek. Ve o andan itibaren yukarısı kuzey, aşağısı güney, sol ve sağ ise doğuyla batı oldu. Önlerindeki gri duvar kayboldu, savaş odası görünebiliyordu. Oyun karanlıkta oynanmayacaktı ama etraf aydınlık da sayılmazdı; ışıklar yarı yarıya karartılmıştı, alacakaranlık gibi. Loş ışıkta, o mesafede düşman kapısını görebildi. Işıklı parıldayan elbiseleri çoktan harekete geçmişti. Ender o anın keyfini bilirdi. Herkes, Bozo'nun Ender Wiggin'ı yanlış kullanmasından çıkarılacak gerekli dersi almıştı. Hepsi aniden içeri daldılar. Demek ki kullanacakları taktiği adlandırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Kumandanların düşünecek vakti olmaz. Ender vaktini değerlendirip, kapıdan kendisinden sonra giren askerlerinin henüz ateş edilmemiş parlayan bacaklarıyla savaşma kabiliyetlerine güvenecekti.

Ender savaş odasının ebatlarını ölçtü. Tıpkı parktaki maymun salıncağı gibi, arasına serpiştirilmiş yedi ya da sekiz yıldızla, çoğu önceki oyunun tanıdık açık ızgarası. “Yıldızların yakınına yayılın,” dedi Ender. “C duvara kaymaya çalış. Eğer işe yararsa, A ve E takip edecek. Eğer yaramazsa, oradan karar vereceğim. D ile beraber olacağım. Marş.”

Tüm askerler ne olduğunun farkındaydı, ama taktik kararlar tamamıyla manga liderlerine bağlıydı.

Ender'in talimatlarına rağmen, kapıdan içeri geçmek için sadece on saniye gecikmişlerdi. Tavşan bölüğü çoktan aşağıda odanın sonunda gösterişli danslara başlamıştı. Ender'in savaştağı tüm diğer bölükler içiilde şu anda endişe duyulması gereken şey, mangasının kendi formasyonları içinde doğru

yerde olup olmadıkları olurdu. Oysa, o ve tüm adamları formasyonun etrafından sıvışarak geçmenin, yıldızları ve odanın köşelerini kontrol etmenin ve sonra düşman formasyonunu ne yaptıklarını bilmedikleri anlamsız parçalara bölmenin yollarını düşünüyorlardı. Dört haftadan daha az süredir birliktelerdi. Yine de, savaşma metodları, geriye kalanlar arasında en zekice ve kazanmaya en yakın olanı gibi görünüyordu. Ender, Tavşan Ordusunun sanki kullanım süreleri dolmuş gibi davrandıklarının farkına varamamalarına çok şaşırıdı.

C mangasının lideri Çılgın Tom, anlaşıldığı kadarıyla adamlarına çoktan kendi bacaklarını ışınlama emri vermişti. Işınlanmış parıldayan elbiseler neresinden donarsa dunsun karardığından, bu bayağı iyi bir fikirdi. Bu onları daha zor görülür kılıyordu. Ender ona bunu tavsiye etmişti.

Tavşan bölüğü C mangasının saldırısını geri püskürtebilirdi, ama Çılgın Tom ve adamları onları kesene, bir yıldızın güvenliğini tekrar tehdit etmeden evvel bir düzine Tavşanı dondurmadan değil.

Ama bu Tavşan formasyonunun arkasındaki çok kolay bir av olacak gibi görünen bir yıldızdı.

Han Tzu, takma ismiyle Sıcak Çorba, D mangasının lideriydi. Çabucak Ender'in çöktüğü yıldızın kenarı boyunca süzüldü. "Kuzey duvarını vurmaya ve suratlarının üzerine oturmaya ne dersin?"

"Yapın," dedi Ender. "Etraflarını sarmak için B'yi güneye çekeceğim." Sonra bağırdı. "A ve E duvarda yavaşlayın!" Yıldızdan ileriye ayaklarıyla süzüldü, bacaklarını kenarına çengelledi.

Kendini duvarın tepesine doğru döndürdü ve E mangasının yıldızına doğru sıçradı. Bir dakika içinde, kuzey duvarına karşı onları yönetiyordu. Mükemmele yakın bir uyumla sıçradılar ve Can Carby'nin askerlerinin savunduğu iki yıldızın arkasına geldiler. Tıpkı tereyağını sıcak bir bıçakla kesmek gibiydi. Tavşan bölüğü bitmişti, geriye sadece yapılacak ufak bir temizlik kalmıştı. Ender, sağlam kalan ya da hasar görmüş herhangi bir düşman askeri bırakmaları için mangalarını her bir köşeyi karış karış aramakla görevli yarı mangalara böldü. Üç dakika içinde manga liderleri odanın temiz olduğunu raporladılar. Ender'in adamlarından sadece biri tamamıyla donmuştu, o da saldırının ana yükünü çeken C mangasından biriydi ve sadece beşi hizmet dışıydı. Çoğu yara almıştı. Ama bunlar ayaktan alınan isabetlerdi ve çoğu kendi vuruşlarıydı. Her şeyi hesaba katarak, Ender'in beklediğinden bile iyi geçmişti.

Ender manga liderlerinin kapıda şeref seramonisi yapmalarını emretti; köşelerde dört kask ve Çılgın Tom'un kapıdan geçişi. Çoğu komutan kapıdan geçirmek için kim sağ kaldıysa onu seçerdi; Ender'inse seçecek çok adamı vardı.

Işıklar tamamıyla yandı. Albay Anderson savaş odasının kuzey ucundaki öğretmenler kapısından içeri girdi. Ender'e, oyunun galibine adet olduğu üzere verilen öğretmen selamını verirken çok resmi görünüyordu. Ender bunu ekibini kaynaştırmak için bir fırsata dönüştürdü, tüm mangalarını bir araya getirip selamı aldı. Carby ve Tavşan Bölüğü bizi lanetleyebilir ya da hakkımızda ileri geri konuşabilirler ama onları yok ettiğimizi hatırlayacaklar ve ne söylerlerse söylesinler, diğer askerler ve diğer komutanlar bunu gözlerinden okuyacaklar; o Tavşan gözlerinden, daha ilk savaşımızda neredeyse hasarsız bir zafer elde ettiğimizi anlayacaklar. Ejder bölüğü uzun bir süre daha silik bir isim olarak kalmayacak.

Carb Carby normale döner dönmez Ender'in yanına geldi. On iki yaşında, görünüşe göre okuldaki son senesinde komutan olmuş bir çocuktü.

Dolayısı ile on bir yaşında kumandan olanlar gibi ukala değildi. Mağlup olduğumda bunu hatırlayacağım diye düşündü, Ender. Ciddiyeti korumak ve gerekli yerde onur vermek için, aslında mağlubiyet küçültücü bir şey değil. Ve umarım bunu sık sık yapmam gerekmez.

Ender'in çocuklarının girdiği kapıdan Tavşan Ordusu dağınık şekilde çıkıyordu. Anderson'un Ejderha Ordusunun da çıkması emrinin' ardından Ender ordusunu düşman kapısına doğru yöneltti.

Kapının altındaki ışık, yerçekimli ortama geri döndüklerinde aşağının neresi olduğunu hatırlatıyordu.

Hepsi bacaklarının üzerine hafifçe indi. Koridorda bir araya geldiler. "Saat 07.15," dedi Ender. "Yani bu sizi savaş odasında sabah çalışması için tekrar görmeden evvel kahvaltı etmeniz için on beş dakikanız olduğu anlamına geliyor." Sessizce, hadi kazandık bırak da kutlayalım dediklerini duyabiliyordu. "Tamam" diye cevapladı Ender, "kutlayabilirsiniz. Kahvaltı da yemek savaşı yapmak için kumandanınızdan izin aldınız."

Güldüler eğlendiler, sonra onları serbest bırakıp koğuşa doğru koşuya yolladı. Manga liderlerini yolun dışında yakaladı, onlara 07.45'e kadar kimsenin çalışmaya gelmesini beklemediğini, çalışmanın erken biteceğini böylece çocukların duş alabileceğini söyledi. Kahvaltı için yarım saat ve savaş sonrası banyosu yok ~ hâlâ cimriceydi ama on beş dakikayla karşılaştırıldığında daha müşfik görünüyordu. Bırakın çocuklar müşfikliğin manga liderlerinden, acımasızlığın ise komutanlarından geldiğini bilsinler; bu durum onları kumaşın daha küçük ve daha sıkı düğümlerine bağlayacak.

Ender kahvaltı etmedi. Aç değildi. Bunu yerine banyoya gitti ve duş aldı, parlayan elbisesini temizleyiciye koydu böylece kurulduğunda hazır olacaktı. Kendini iki kez yıkadı ve suyun üzerinden uzun uzun akmasına izin verdi. Tamamı geri dönüşümlüydü. Bırakalımda terimin birazını içsinler.

Ona eğitimsiz bir bölük vermişlerdi ve o kazanmıştı. Üstelik sadece altı donmuş ve bir sakat askeri vardı.

Bakalım, esnek bir stratejinin neler yapabileceğini gördükten sonra diğer komutanlar daha ne kadar kalıplaşmış formasyonlarını kullanmaya devam edecekler.

Askerleri gelmeye başladığında savaş odasının ortasında süzülüyordu. Tabii ki kimse onunla konuşmadı. Onun ancak hazır olduğunda konuşacağını biliyorlardı, daha önce değil. Hepsi geldikten sonra, Ender kendini onlara yakın bir yere kancalayıp herkese teker teker baktı. "İlk savaşımız iyidi," dedi.

Bu cümle sevinç çığlıkları ve Ejder marşının başlaması için yetti de arttı bile; ama Ender onları hemen susturdu.

"Ejder bölüğü Tavşanlara karşı her şeyi doğm yaptı. Ama düşman her zaman bu kadar kötü olmayacak. Eğer karşımızdaki iyi bir bölük olsaydı, C Mangası, sizin hareketleriniz çok yavaş kalacaktı ve kanatlarımızdan avlanacaktık. Ayrılmalı ve iki yöne dağılmahydınız, böylece sizi avlayamazlardı. A ve E isabet oranınız bir felaketti. İstatistikler isabet ortalamamızın yüzde elli olduğunu gösteriyor. Bu isabetlerin çoğunun saldıran askerlerin yaklaşmasıyla kaydedildiği anlamına geliyor. Böyle devam edemez, yetenekli bir düşman bu mesafedeki askerleri, çok daha iyi bir korumaya sahip olmadıkları sürece yarabilir. Her bir manganın hareketli ve hareketsiz hedeflere markaj çalışması yapmasını istiyorum. Manganın yarısı değişimli olarak hedef olacak. Her beş dakikada donmuş olanları çözeceğim. Şimdi marş."

"Çalışacağımız yıldızlar olacak mı?" diye sordu Sıcak Çorba.

"Hedefimizi sabitlemek için?"

"Kollarınızı sabitleyecek herhangi bir şeye alışmanızı istemiyorum. Eğer kolun sabit değilse, bileklerini dondur! Şimdi marş!"

Manga liderleri çabucak işleri yoluna koydu ve Ender önerilerde bulunmak ve belirli sorunları

olan askerlere yardım etmek için gruptan gruba dolaştı. Askerler Ender'in gruplara karşı, konuştuğu kadar sert de davranabileceğini biliyorlardı ama birebir çalıştığında, ihtiyaç duyulduğu kadar sıklıkla açıklıyor, sakince öneriler veriyor, sorulan ve problemleri dinliyor, her zaman sabırlı oluyordu. Ama onunla şakalaştıklarında asla gülmüyordu, onlar da bir süre sonra bundan vazgeçtiler. Her dakika beraber oldukları bu kişi komutandı. Bunu onlara hiçbir zaman hatırlatmak zorunda kalmadı; sadece öyleydi.

Tüm gün damaklarında zaferin tadıyla çalıştılar ve yemeğe yarım saat erken yollandıklarında alkışladılar. Ender manga liderlerini, kullandıkları taktikler hakkında konuşmak ve askerleriyle olan çalışmalarını değerlendirmek için normal yemek saatine kadar tuttu.

Ondan sonra odasına gitti ve yemek için üniformasını giyindi. Komutanlar salonuna on dakika geç girecekti. Tam istediği zamanda. Bu onun ilk savaşı olduğundan, komutanlar salonunun içini hiç görmemişti ve yeni bir komutanın ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama bugün en son görmek istediğini biliyordu, sabah ki savaşların sonuçları dağıtıldığında Ejder bölüğü artık silik bir isim olmayacaktı.

İçeri girdiğinde büyük bir hareket yoktu. Ama bazıları ne kadar küçük olduğunu fark ettiğinde ve ünifomanın kollarında Ejder'i gördüklerinde, açıkça ona baktılar. Yemeğini alıp bir masaya oturduğu sırada oda sessizdi. Ender ilginin odağı olduğunun farkına varmamış gibi yaparak, yavaşça yemeye başladı. Zamanla konuşma ve gürültü tekrar başladı ve Ender etrafa bakabilecek kadar rahatladı.

Odanın tüm duvarları bir skorbord'tu. Askerler bir bölüğün geçmiş iki yılına dair kayıtlarından haberdar ediliyordu; ama kayıtlar komutana göre tutuluyordu. Yeni bir komutan selefının başarılı sıralamalarını miras alamıyordu, sadece kendi yaptıklarına göre derecelendiriliyordu.

Ender en iyi dereceye sahipti. Mükemmel bir skor kaydı vardı ama diğer kategorilerde açık ara öndeydi. Hizmet dışı kalan askerler ortalaması, hizmet dışı kalan düşman ortalaması, zafere kadar geçen süre ortalaması; her kategoride ilk sıradaydı.

Yemeğini bitirmek üzereyken, arkasına biri geldi ve omuzuna dokundu.

"Oturmamın sakıncası var mı?" Gelenin Dink Meeker olduğunu anlamak için Ender'in dönmesi gerekmiyordu.

"Hey Dink," dedi Ender, "otursana."

"Seni şanslı hergele," dedi Dink gülümseyerek. "Skorlarının bir hatamı yoksa bir mucize mi olduğuna karar vermeye çalışıyorduk."

"Alışkanlık," dedi Ender.

"Zafer alışkanlık değildir," dedi Dink. "Ukalalık yapma. Yeni olduğunda seni zayıf komutanlara karşı verirler."

"Cam Carby sıralamanın dibinde değil."

Bu doğrudu. Carby neredeyse ortaldaydı.

"O iyidir," dedi Dink, "onun daha yeni başladığını unutmayalım. Umut vaad ediyor. Ama sen umut vaat etmiyorsun, tehdit oluşturuyorsun."

"Neye tehdit? Kazanırsam sizi daha mı az besleyecekler? Bana bunun tamamen aptal bir oyun olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini söylediğini zannediyordum."

Sözlerinin suratına vurulması Dink'in hoşuna gitmemişti, hele bu şartlar altında hiç. "Onları

yenmemi sağlayan şendin Ender. Ama seninle oyun oynamıyorum. Beni yenemeyeceksin.”

“Muhtemelen öyle,” dedi Ender “Sana ben öğrettim,” dedi Dink “Bildiğin her şeyi,” dedi Ender. “şimdi sadece kulaklarımla oynuyorum.”

“Tebrikler,” dedi Dink.

“Burada bir arkadaşım olduğunu bilmek güzel.” Ama Ender Dink’in artık onun arkadaşı olduğundan emin değildi. Dink’te öyle. Birkaç boş sözden sonra Dink masasına geri döndü.

Yemeğini bitirdiğinde Ender etrafına baktı. Konuşmaya devam eden birkaç kişi vardı. Ender en eski komutanlardan biri olan Bonzo’yu gördü. Rose de Nose mezun olmuştu. Uzak köşede Petra bir grupla beraberdi ve bir kez bile Ender’e bakmadı.

Diğerleri, ki aralarında Petra’nın konuştuğu grup da vardı, kimi zaman Ender’e kaçamak bakışlar atıyorlardı. Ama Ender, Petra’nın bakışlarını bilerek kaçırdığından emindi. İşe kazanarak başlamanın bedeli işte bu, diye düşündü Ender. Arkadaşlarını kaybedersin.

Alışmaları için onlara birkaç hafta vermeliyim. Ben sıradaki savaşıma başladığımda burada işler sakinleşmiş olacak.

Carn Carby, öğle yemeği bitmeden önce gelip Ender’i selamladı. Yine de ince bir jestti ve Dink’in aksine Carby ihtiyatlı gözüküyordu. “şu an rezil oluyorum,” dedi samimice. “Onlara, daha önce kimsenin görmediği şeyler yaptığını anlatınca bana inanmayacaklar. Umarım savaşacağın diğer bölüğü sümükleri çıkana kadar benzetirsin. Bana bir iyilik olarak.”

“Sana bir iyilik olarak,” dedi Ender. “Ve benimle konuştuğun için teşekkürler.”

“Sanırım sana epey kötü davranıyorlar. Genellikle yeni komutanlar odaya ilk girdiklerinde alkışlanırlar. Ama yeni bir komutanlar genellikle ilk başarılarından önce koltuğunun altına birkaç bozgun sıkıştırmıştır. Ben buraya geleli daha bir ay oldu. Eğer alkışı hak eden bir varsa, o sensin. Ama hayat böyle. Onlara toz yuttur.”

“Deneyeceğim.” Carh Carby ayrıldıktan sonra Ender onu zihninde insan olarak nitelediği kişiler listesine ekledi.

O gece Ender, uzun zamandan beri iyi uyudu.

Öyle iyi uyudu ki, ışıklar yanana kadar uyanmadı. Kendini zinde hissederek uyandı. Duşunu almak için koştu ve gelip üniformasını giyinmeye başlayana kadar yerdeki kağıdı fark etmedi. Kağıdı ancak, üniformasını giyinmek için çıkardığında, kağıdın rüzgarla hareket etmesiyle gördü. Kağıdı aldı ve okudu. PETRA ARKANIAN, PHOENIX BÖLÜĞÜ 07.00. Bu eski bölüğüydü. Dört haftadan kısa bir süre önce terk ettiği orduydü, formasyonlarının yapısını biliyordu.

Phoenix Ordusu, diğer ordular arasında, kısmen de Ender’in etkisiyle esnek davranabilen tek orduydü, yeni durumlara kısmen daha çabuk tepki verebiliyorlardı. Phoenix bölüğü Ender’in akıcılığı, örneklemsiz saldırılarıyla başa çıkabilecek en iyi ordulardan biriydi. Öğretmenler onun için hayatı ilginç hale getirmeye karar vermişlerdi.

07.00 diyordu kâğıt ve saat çoktan saat 06.30 olmuştu. Adamlarından çoğu kahvaltının yolunu tutmuş olmalıydı. Ender üniformasını bir kenara attı, parlayan elbisesini kaptı, bir dakika içerisinde bölük koğuşunun kapısının önündeydi.

“Beyler umarım dün bir şeyler öğrenmişsinizdir, çünkü bugün onu tekrarlamamız gerekiyor.”

Çalışmadan değil savaştan bahsettiğini anlamaları bir dakikalarını aldı. Bir yanlışlık olmalı dediler.

Kimse bu güne kadar üst üste iki gün savaşmamıştı.

Kağıdı A mangasının lideri Fly Molo'ya uzattı; Molo, "Parlayan elbiseler," diye bağırdı ve üstünü değiştirmeye başladı.

"Neden bize daha erken haber vermedin?" diye sordu Sıcak Çorba.

Çorba'nın, Ender'e kimsenin sormaya cesaret edemediği tarzda soru sorma şekli vardı.

"Duşa ihtiyacınız olduğunu düşündüm," dedi Ender. "Geçen gün Tavşan Bölüğü, sadece pis kokumuz onları yere serdiği için kaybettiklerini iddia ediyordu."

Onu duyan askerler güldüler.

"Duştan çıkana kadar kağıdı bulmadın değil mi?"

Ender sesin kaynağına baktı. Bu çoktan üzerini değiştirmiş olan, gayet küstahça bir tavır içersindeki Bean'di.

"Eski utançların acısını çıkarmak, hepsi bu mu Bean? Tabii ki," dedi Ender, aşağılayarak. "Yere senin kadar yakın değilim."

Daha fazla gülüşmeler. Bean öfkeden kıpkırmızı oldu.

"İşleri eski yöntemlerle halledemeyeceğiniz gayet açık," dedi Ender. "Öyleyse her zaman savaş planlan yapsan iyi olur. Sık sık. Etrafımızda dolaşıp, işimizi bozmaları hoşuma gidiyor diyemem ama bir şey hoşuma gidiyor, bunun üstesinden gelecek bir bölüğüm var."

Bunun ardından, uzay giysileri olmadan onu aya kadar takip etmelerini isteseydi, yaparlardı.

Petra, Cam Carby değildi. Çok daha esnek yöntemleri vardı ve Ender'in ani hareketlerine, doğaçlamalarına, beklenmeyen saldırılarına çok daha çabuk karşılık verdi. Sonuç olarak, savaşın sonunda Ender'in parlayan üç ve hizmet dışı dokuz adamı vardı. Petra savaşın sonunda durumundan hiç de hoşnut değildi. Gözlerindeki öfke, ben senin arkadaşındım ve sen beni böyle rezil mi ediyorsun, der gibiydi.

Ender ölcesini anlamamazlıktan geldi. Birkaç savaş sonra, kızın ona karşı herhangi birinin yapabileceğinden çok daha fazla isabet kaydettiğini fark edeceğini düşündü. Kızdan hâlâ öğrendiği bir şeyler vardı. Bugünkü çalışmada manga liderlerine Petra'nın onlara kurduğu tuzaklarla nasıl baş edileceğini öğretecekti. Yakında tekrar arkadaş olacaklardı.

Öyle umdu. Hafta bittiğinde Ejder bölüğü yedi günde yedi savaş yapmıştı. Kaydedilen skor 7 galibiyet ve 0 mağlubiyetti.

Ender hiçbirinde Phoneix bölüğüyle yaptığı savaştan daha fazla kayıp vermemişti ve iki savaşta donan ya da hizmet dışı kalan bir askeri bile yoktu. Artık kimse sıralamada onu birinciliğe yerleştirenin şans olduğuna inanmıyordu. En iyi bölükleri duyulmamış farklarla yenmişti. Diğer komutanların onu daha fazla göz ardı etmeleri mümkün değildi. Birkaçı her yemekte onunla birlikte otuTnaya başladılar; dikkatlice en son rakiplerini nasıl alt ettiğini öğrenmeye çalışıyorlardı. Açıkça onlara anlattı, birkaçının, onun yaptıklarını uygulayarak askerlerini ve manga liderlerini nasıl çalıştıracaklarını öğrendiklerinden emindi. Ender birkaç komutanla konuşurken, daha geniş bir grup, Ender'in nasıl yenilebileceğini bulmaya çalışmak için, Ender'in yendiği rakiplerin etrafında toplanıyordu.

Ondan nefret eden çok kişi vardı. Genç olduğu için, mükemmel olduğu için, kendi zaferleri artık önemsiz ve sıradan görüldüğü için.

Ender bu gerçeği ilk kez koridorda komutanlardan bazıları yanından geçerken fark etti; ve sonra

komutanlar salonunda masalarına oturduğu bazı çocukların grup halinde kalkıp başka bir masaya geçtiklerini fark etmeye başladı; ve oyun odasında onu kazara dürten dirsekler, jimnastik salonuna girerken ve çıkarken ona çelme takan ayaklar, koridor boyunca koşarken arkasından atılan tükürük ve ıslak kâğıt tomarları.... Onu savaş odasında yenemiyorlardı ve bunu biliyorlardı; bunun yerine ona tek olduğu yerlerde saldırıyorlardı. Ender onları gizlice küçümsüyordu, bu hissi o denli gizliyordu ki, aslında onlardan korktuğunun kendisi de farkına varamıyordu. Bunlar Peter'in her zaman kullandığı ufak işkencelerdi. Ender evden o kadar da uzakta olmadığını hissetmeye başladı. Yine de bu sorunlar önemsizdi. Ender kendini bunların övgünün başka bir şekli olarak kabul etmeye inandırdı. Diğer bölükler çoktan Ender'i taklit etmeye başlamıştı. Artık pek çok asker altlarında kıvrılmış dizleriyle saldırıyordu. Formasyonlar artık ayrılıyor ve daha fazla komutan mangaları duvar boyunca kaymaya yolluyordu. Hâlâ hiçbiri Ender'in beş mangalı organizasyonunu kapmamıştı. Bu ender'e küçük de olsa bir avantaj sağlıyordu. Hepsini dört mangedan oluşan birimlerin hareketlerine alışkın olduklarından beşinci mangayı göz önünde bulunduramıyorlardı.

"Ender onlara sıfır yerçekimi taktikleriyle ilgili her şeyi öğretiyordu. İyi de Ender yeni bir şeyler öğrenmek için nereye gidebilirdi?"

Video odasını kullanmaya başladı. Burası birinci ve ikinci Böcek istilası sırasında orduların başında bulunan Mazer Rackham ve diğer büyük komutanlarla ilgili propoganda amaçlı çekilmiş kasetlerle doluydu. Ender genel çalışmayı bir saat erken bitirdi ve manga liderlerinin yokluğunda kendi çalışmalarını yaptırılmalarına izin verdi. Genellikle manga mangaya çatışma sergilediler. Ender işlerin iyi gittiğinden emin olduktan sonra, eski savaşları izlemek üzere odadan ayrıldı. Çoğu video zaman kaybıydı. Heroik müzik, komutanlara ve madalya kazanan askerlere yakın çekimler, Denizaltıların, Böceklerin yerleşim merkezlerini işgal ederken çekilmiş kafa karıştıran bazı görüntüler. Yine de bazı yerlerde işine yarayacak şeyler buldu. Uzayın karanlığında manevra yapan ve birer ışık huzmesini andıran gemiler ya da güverteye odaklandığı için savaşın tamamını görmemizi sağlayan ışıklar gibi. Videodan üç boyutlu görmek oldukça zordu, sahnelerde kısaydı ve ne olup bittiğini anlatan herhangi bir açıklama yapılmıyordu. Ama Ender, Böceklerin karmaşa yaratmak için rastgele uçuşlar düzenlediklerini, I.F. gemilerini tuzağa düşürmek için geri çekiliyormuş gibi davrandıklarını daha iyi görebiliyordu. Bazı savaşların görüntüleri, parçalara ayrılıp farklı videolara kaydedilmişti. Ancak Ender, onları sırayla izleyerek tüm parçaları bir araya getirebiliyordu. Resmi yorumcuların hiç bahsetmediği şeyleri gömmeye başladı. Onlar genellikle insanların başardıkları işlere övgü yağdırıp, Böceklere duyulan nefreti canlı tutmaya çalışıyorlardı. Ancak Ender tüm bunların sonunda insanların nasıl kazanabildiklerini bile anlayamamıştı. İnsanların kullandığı gemiler oldukça hantaldı, donanmalar yeni koşullara uyum sağlamakta epey güçlük çekiyorlardı. Oysa Böcek donanmaları birlikte hareket ediyor, gelen her saldırıyı anında yanıtlıyorlardı. Tabii ki, ilk istilada insanların kullandıkları gemiler hızlı savaşmaya uygun değildi ama Böceklerin ki de öyleydi. Ancak ikinci istilada gemiler ve silahlar ölümcül ve hızlı kullanılabilecek türdendi.

Dolayısıyla Ender stratejiyi insanlardan değil Böceklerden öğrendi. Böcekler gördüğü en korkunç düşmanlardı, nefret ve öfke doluydular. Bu nedenle Ender onlardan bir şeyler öğrendiği için kendinden hem utanıyor hem de korkuyordu. Ama aynı zamanda yaptıklarında çok iyidiler. Bir noktaya kadar. Sadece temel bir stratejiyi uyguluyor gibiydiler, kargaşanın anahtar noktasında mümkün olduğunca fazla sayıda gemiyi biraraya toplamak. Hiç şaşırtıcı bir şey yapmadılar, ne zeka ne de ikinci subayın yapacağı salaklığı gösteren herhangi bir şey. Disiplin açıkça çok sıkıydı.

Ama bir acayıplık vardı. Mazhar Rackham hakkında bir dolu konuşma varken, yaptığı savaşlara ait sadece bir video vardı. Savaşın başlarındaki bazı sahnelerde, Rackham'ın zayıf ordusu, ana Böcek

donanmasının ezici gücüne karşı beş para etmez görünüyordu.

Böcekler çoktan insan donanmasının ana grubunu komet kuşağının dışlarında yenmişti, eski yıldız gemilerini püskürtmüş ve en üst seviyedeki stratejileriyle insan girişimleriyle alay ediyorlardı, bu film tekrar ve tekrar Böcek zaferindeki terör ve ıstırapı canlı tutmak için sıklıkla gösteriliyordu. Sonra donanma Mazhar Rackham'ın Satum yakınlarındaki ufak ordusuna geliyordu, ümitsiz ve Ve sonra Mazhar Rackham'ın küçük kruvazöründen bir atış, bir düşman gemisinin patlaması.

Gösterilenin hepsi buydu. Askerleri Böcek gemilerini ele geçirirken gösteren pek çok film vardı.

İçeride bir dolu Böcek cesedi vardı. Ama, ilk istiladan montajlanmadığı sürece, birebir şavaştta öldürülen Böceklerin filmi yoktu. Mazhar Rackham'ın zaferinin açık seçik sansürlenmesi Ender'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Savaş akademisindeki öğrencilerin Mazhar Rackhamdan öğrenecekleri çok şey vardı ve zaferleri hakkındaki her şey görüntülerden çıkartılmıştı. Gizlilik tutkusu Mazhar Rackham'ın yapmış olduğunu, tekrar başarmak için öğrenmek zorunda olan çocuklara yardımcı olmuyordu.

Tabii ki Ender Wiggin'in savaş videolarını tekrar tekrar seyrettiği lafı ortalarda dolaşır dolaşmaz, video odası dolmaya başladı. Neredeyse tamamı komutanlardı, niçin seyrettiğini ve ondan ne kaptığını anlıyorlarmış gibi yaparak, Ender'in seyrettiği videoları seyrediyorlardı. Ender hiçbir şey açıklamadı.

Aynı savaşın değişik videolardan yedi sahnesini gösterdiğinde bile, sadece çocuklardan bin soru sordu, "Bunlar aynı savaştan mı?"

Sanki önemi yokmuş gibi Ender omzunu silkti.

Yedinci günün çalışmasının son saati esnasında, Ender'in bölüğü yedinci savaşını kazanalı sadece birkaç saat geçmişti ki. Albay Anderson video odasına girdi. Orada oturan komutanlardan birine bir tomar kâğıt verdi ve sonra Ender'la konuştu. "Albay Graff derhal seni odasında görmek istiyor."

Ender ayağa kalktı ve koridor boyunca Anderson'u takip etti. Anderson, öğrencileri subayların karargahından ayıran kilitleri açtı, Sonunda Graff m, çelik zemine sabitlenmiş sallanan sandalyede kök saldıgı yere geldiler. Artık beli, dik otursa bile sandalyenin koltuklarından dışarı sarkıyordu. Ender hatırlamaya çalıştı. Ender, sadece dört yıl önce, onunla ilk tanıştığında kadar şişman görünmüyordu. Zaman ve gerilim Savaş Akademisi'nin yöneticisine yaramamıştı.

"İlk savaşından bu yana yedi gün geçti Ender," dedi Graff Ender yanıt venedi.

"Ve yedi savaşı da kazandın, her gün bir tane."

Ender başını salladı.

"Skorların alışılmadık şekilde yüksek."

Ender gözlerini kırptı.

"Kayda değer başarınızı neye bağlıyorsunuz komutan?"

"Bana hayal edebileceğim her şeyi yapan bir bölük verdiniz." "Bunu nasıl becerdin?"

"Düşman kapısının aşağısına doğru yöneldik ve bacaklarımızın altını kalkan olarak kullandık.

Formasyonlardan kaçındık hareketliliğimizi koruduk. On kişilik dört manga yerine sekiz kişilik beş manga yardımcı oldu. Aynı zamanda düşmanlarımızın yeni tekniklerimize karşı etkili karşılık verecek zamanları olmadı, böylece onları aynı numaralarla yenmeye devam ettik. Ama bu çok uzun sürmeyecek."

“Yani galip gelmeyi sürdürmeyi beklemiyorsun.”

“Aynı oyunlarla değil.”

Graff başını salladı. “Otur Ender.”

Ender ve Anderson oturdular. Graff Anderson’a baktı ve Anderson konuştu.

“Bölüğünün durumu nedir, çok sık mı savaşıyorsunuz?”

“Hepsi artık tecrübeli.”

“Ama nasıl yapıyorlar? Yorgunlar mı?”

“Yorgun olsalar bile bunu söylemezler.”

“Hâlâ alarmdalar mı?”

“Bilgisayar oyunları yoluyla insanların aklıyla oynayan sîzlersiniz. Siz bana söyleyin.”

“Ne bildiğimizi biliyoruz. Senin ne bildiğini öğrenmek istiyoruz.” “Bunlar çok iyi askerler. Albay Anderson. Eminim sınırları vardır ama oralara henüz ulaşmadık. Yeni olan bazıları sorun yaşıyor çünkü bazı temel tekniklerde ustalaşmadılar, ama sıkı çalışıyorlar ve geliştiriyorlar. Ne söylememi istiyorsunuz, dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu mu? Tabii ki dinlenmeye ihtiyaçları var. Birkaç hafta izine ihtiyaçları var. Çalışmaları çok zorlu, hiç birimiz derslerimizde iyi değiliz. Ama bunu biliyorsunuz ve aldırmadığınız ortada, yani ne söylemeliyim ki?”

Graff ve Anderson bakışlarını değiştirdiler. “Ender niçin Böcek savaşlarının videolarına çalışıyorsun?”

“Strateji öğrenmek için tabii ki.”

“Bu videolar proboganda amaçlı hazırlandı. Tüm stratejilerimiz kurgu dışı.”

“Biliyorum.”

Graff ve Anderson tekrar bakışlarını değiştirdiler. Graff parmaklarıyla masasına vuruyordu.

“Fantezi oyununu artık oynamıyorsun,” dedi.

Ender cevap vermedi.

“Neden oynamadığını anlat bana.”

“Çünkü kazandım.”

“O oyunda asla kazanamazsın. Her zaman daha fazlası vardır.” “Kazandım.”

“Ender, mümkün olduğunca mudu olmana yardım etmek istiyoruz, ama eğer sen...”

“Beni mümkün olan en iyi asker yapmak istiyorsunuz. Geri dönün ve sıralamalara bakın. Tüm zamanların sıralamalarına bakın. Benimle mükemmel ötesi bir iş başarıyorsunuz. Tebrikler. Şimdi, beni ne zaman iyi bir bölüğe karşı koyacaksınız?”

Graff m sabit dudakları, gülümsemeye döndü ve sessiz bir kahkahayla birazcık titredi.

Anderson Ender’in eline bir kâğıt tutuşturdu. “Şimdi,” dedi.

BONZO MADRID, SEMENDER ORDUSU. 12:00.

“Bu on dakika sonra,” dedi Ender. “Bölüğüm çalışmadan çıktı ve düşlerinin ortasındalar”

Graff gülümsedi, “Acele etsen iyi olacak evlat.”

Bölük koğuşuna beş dakika sonra geldi. Çoğu düşlerini almış giyiniyordu; bazıları çoktan oyun salonuna ya da video odasına gitmiş yemeği bekliyordu. Üç genç çocuğu herkezi çağınması için

yolladı ve diğerlerini giyinebildikleri kadar hızlı savaşa hazırladı.

“Bu seferki çok ciddi ve vakit yok,” dedi Ender. “Bonzo’ya yaklaşık yirmi dakika evvel haber verdiler ve kapıya ulaştığımız sırada en azından çok kıymetli beş dakika boyunca içeride olacaklar.”

Askerler öfkelenmişti, argoyla karışık şikayet ettiler. Bize ne halt ediyorlar? Çizmiş mi bunlar? Ha?

“Neden olduğunu unutun, bunun için bu akşam endişeleniriz. Yorgun musunuz?”

Fly Molo cevapladı. “Bugünkü çalışmada kığımızı yırttık. Gelincik bölüğünün bu sabah canına okuduğumuzu söylemeye de gerek yok herhalde.”

“Aynı günde kimse iki kez savaşmaz!” dedi Çılgın Tom .

Ender aynı tonda cevapladı. “Daha öncede kimse Ejder bölüğünü yenemedi. Kaybetmek için mazeret mi arıyorsunuz?”

Ender’in iğneleyici sorusu, şikayetlerin sonunu getirdi. “Önce kazanın sonra soru sorun.”

Hepsi odada toplanmıştı, bazıları giyinikti. Ender’in “Marş!” diye bağırmasıyla arkasından koşullar, bazıları Savaş odasının dışındaki koridora ulaştıklarında hâlâ giyiniyorlardı. Çoğu nefes nefese kalmıştı, kötü işaret; bu savaş için çok yorgundular. Kapı çoktan açılmıştı. Hiç yıldız yoktu. Göz kamaştıran parlak oda içinde boş uzay, sadece boşluk. Karanlıkta bile saklanacak hiçbir yer yok.

“Vay canına,” dedi Çılgın Tom, “onlar da daha gelmemişler.” Ender sessiz olmalarını söylemek için elini ağzının ortasına koydu. Tabii ki açık kapı sayesinde düşman söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordu. Ender onlara, görünmeyecekleri ama kapıdan giren herkesi kolaylıkla ışınlayabilecekleri duvarın çevresine konuşlandıkları su götürmez olan Semender Bölüğünü anlatmak için kapının etrafını gösterdi. Ender onlara kapıdan geri dunnalarını işaret etti. Sonra Çılgın Tom’unda aralarında olduğu birkaç iri çocuğu ileri doğru itti ve topuklarının üzerine oturmayacak şekilde ama tamamıyla dik, vücutlarıyla bir L oluşturarak, diz çöktürdü. Onları ışınladı. Sessizlik içinde bölük onu izliyordu. En ufakları olan Bean’i seçerek, eline Tom’un silahını verdi ve Bean’i Tom’un donmuş bacaklarında çömeltilti. Ve Bean’in her ikisinde de silah olan ellerini Tom’un koltuk altlarından geçirdi.

Çocuklar anlamışlardı. Tom bir kalkan, zırhlı bir uzay gemisiydi ve Bean içeride saklanıyordu.

Kesinlikle tam korumada değildi ama zamanı olacaktı. Ender Tom ve Bean’i kapıdan fırlatacak iki adam seçti, ama beklemelerini işaret etti. Bölüğün içinden çabucak dört kişilik gruplar oluşturdu, bir kalkan, bir nişancı ve iki fırlatıcı. Sonra hepsi silahlanıp fırlatılmaya hazır olduğunda, fırlatıcılara yüklerini kapıdan fırlatmalarını ve ardından içeriye dalmalarını işaret etti. “Marş!” diye bağırdı Ender.

Hareket ettiler. Bir seferde iki kalkan çifti, kalkan nişancı ile düşman arasında kalacak şekilde arkası dönük, kapıdan içeri daldı. Düşman anında ateş açtı, ama çoğunlukla öndeki donmuş çocuğu vurdular. İki silahla duvar boyunca yayılarak sıralanmış hedefleriyle Ejderlerin işi çok kolaydı. Ve fırlatıcılar da kapıdan içeri daldıkları anda düşmanla aynı duvar üzerindeki tutamaçlara tutundular, öyle bir ateşe başladılar ki Semenderler kalkan çiftlerini topluca katletmek için mi ateş etsinler yoksa kendileriyle aynı seviyede olan fırlatıcılara mı ateş etsinler, bilemediler. Sonunda Ender de kapıdan içeriye daldı, savaş sona ermişti. İlk Ejder kapıdan içeriye girdiği andan ateş bitene kadar geçen süre bir dakika bile olmamıştı. Ejder yirmi hizmet dışı kayıp vermiş ve sadece on iki adamı hasar almamıştı. Bu onların en kötü skoruydu, ama kazanmışlardı.

Albay Anderson gelip Ender’e elini uzattığında. Ender sinirlerine hakim olamadı. “Bizi adil bir

savaşta güçlü bir orduya karşı vereceğinizi zannediyordum.”

“Zaferiniz karşısında Tebrikler Komutan,”

“Bean!” diye bağırdı Ender. “Eğer Semender bölüğüne sen komuta ediyorsaydın, ne yapardın?”

Hizmet dışı kalmış ama tamamen donmamış Bean, düşman kapısının yakınlarında sürüklendiği yerden seslendi. “Kapının önünde yer alacak hareketli bir formasyon kullanırdım. Düşman nerede olduğunuzu tam olarak bildiğinde asla karşı koyamazsınız.”

“Hile yapmadığınız sürece,” dedi Ender, Anderson’a.

“Neden diğer bölüğü daha zekice hileler yapmak için yetiştirmiyorsunuz?”

“Bölüğünüzü yeniden hareket ettirmenizi öneririm.” dedi Anderson.

Ender her iki bölüğü de serbest bırakan düğmeye bastı.

“Ejder Bölüğü çıkarıldı!” diye bağırdı. Kazanmış olmalarına rağmen bu adil bir savaş değildi.

Öğretmenler kaybetmelerini istemişlerdi ve onları kurtaran sadece Bonzonun beceriksizliğiydi. Bunda bir zafer yoktu.

Ender savaş odasını terk ederken Bonzo’nun anlayamayacağı bir şekilde öğretmenlere karşı kızgındı, İspanyol gruru. Bonzonun tek hatırlayacağı, şans ondan yanayken bozguna uğratıldığı olacaktı; öyle ki bölüğündeki en genç çocuğa alay edercesine Bonzo’nun kazanmak için ne yapması gerektiğini açıklamıştı; ve Bonzo’nun onurlu şekilde teslim olmasını kabul etmek için bile kalmamıştı. Eğer Bonzo hâlâ Ender’den nefret etmiyorsa artık başlayacaktı ve bu nefret hiddetli bir öfkeye dönüşecekti. Bonzo bana saldıracak en son insan diye düşündü Ender. Bonzo’nun ne büyük çocukların savaş odasında Ender’in çalışmasını bastığı zamanki kanlı olayı, ne de diğerlerini unutmadığından eminim. O zamandan beri kana susamışlardı; Bonzo artık bunun için kuduruyordu.

Ender, ileri düzeyde kişisel koruma derslerine geri dönebileceğini düşündü. Ancak bundan sonra, muhtemelen günde iki savaşa gimmesi gerekecekti, dolayısıyla bu derse girecek vakti olmadığını biliyordu. Elime geçen fırsatları iyi değerlendirmeliyim diye düşündü. Beni bu duRima sokan öğretmenler herhalde güvenliğimi sağlarlar.

Bitkin görünen Bean ranzasından aşağı atladı. Koğuştaki çocukların yansı çoktan uyumuştular ve ışıkların kapanmasına hâlâ on beş dakika vardı. Bitkince dolabından sırasını çıkardı ve bağlandı. Yarın geometri sınavı vardı ve Bean ne yazık ki hazır değildi. Yeteri kadar vakti olursa bunu halledebilirdi, beş yaşındayken Euklit’i okumuştular, ama sınavda zaman sınırlaması vardı, yani düşünmeye vakti olmayacaktı. Bilmek zorundaydı. Ve bilmiyordu. Ve muhtemelen sınavı iyi geçmeyecekti. Ama bugün iki kez kazanmışlardı ve böylece iyi hissetti. Buna rağmen bağlanırsa bağlanmaz, kafasındaki tüm geometri düşünceleri uçtu gitti. Sırasının etrafında bir mesaj dönüp duruyordu.

BENİ HEMEN GÖR - ENDER Saat 21.50’ydi ve ışıkların kapanmasına on dakika vardı. Ender bunu ne kadar önce yollamıştı?

Yine de gözardı etmese iyi olacaktı. Sabahleyin başka bir savaş olabilirdi - düşünce onu yordu - ve Ender her ne konu hakkında konuşmak istediye önemli olmalıydı.

Böylece Bean ranzasından yuvadandı ve Ender’in odasına giden koridor boyunca boş boş yürüdü.

Kapıyı çaldı.

“Girin,” dedi Ender.

“Mesajımı daha yeni gördüm.”

“İyi,” dedi Ender.

“Neredeyse ışıklar sönecek.”

“Karanlıkta yolunu bulmana yardım ederim.”

“Sadece saatin kaç olduğunu bildiğinden emin...”

“Her zaman saatin kaç olduğunu bilirim.”

Bean iç çekti. Hiç aksi olmamıştı. Ne zaman Ender’le bir konuşma yapsa, tartışmaya dönüyordu.

Bean bundan nefret etti. Ender’in dehasını hatırladı ve bu yüzden ona saygı duydu. Ender neden onda hiç güzel bir şeyler göremiyordu?

“Dört hafta önceyi hatırladın mı Bean? Bana, seni manga lideri yapmamı söylediğin zamanı?”

“Hı hı.”

“O zamandan beri beş manga lideri ve beş yardımcı atadım. Ve hiçbiri sen değildin. Ender kaşlarını çattı.” Haklı mıyım?”

“Evet efendim.”

“Bana bu sekiz savaşı nasıl atlattığımdan bahset.”

“Beni ilk kez bugün hizmet dışı bıraktılar, ama bilgisayar hizmet dışı kalmadan önce yedi isabet kaydettiğimi listeledi. Beşten az isabet kaydettiğim savaşım yok. Aynı zamanda bana verilen her görevi tamamladım.”

“Neden seni bu kadar küçükken asker yaptılar, Bean?”

“Senin olduğundan daha küçük değildim.”

“Ama niçin?”

“Bilmiyorum.”

“Evet biliyorsun, ben de biliyorum.”

“Tahmin etmeye çalışıyorum ama hepsi sadece tahmin. Sen çok iyisin. Bunu gördüler ve seni öne sürdüler...”

“Bana nedenini söyle Bean.”

“Çünkü sana ihtiyaçları var, nedeni bu.” Bean yere oturdu ve Ender’in bacaklarına gözlerini dikti.

“Çünkü Böcekleri yenmek için birine ihtiyaçları var. Aldırdıkları tek şey bu.”

“Bunun farkında olman önemli, Bean. Çünkü bu okuldaki çoğu çocuk, sadece oyunun önemli olduğunu zannediyor ama öyle değil. Önemli çünkü, gerçek savaşta gerçek komutanlar olarak yetişebilecek çocukları bulmalarmaya yardım ediyor ama o kadar. Oyuna gelince, hepsi yalan dolan.

Yaptıkları işte bu. Oyuna yalan dolan sokmak.” “Komik. Bunu sadece bize yaptıklarını zannediyordum.”

“Olması gerekenden dokuz hafta önce oynanan bir oyun. Hergün olan bir oyun. Ve artık aynı günde iki oyun. Bean, öğretmenler ne yapıyor anlamıyorum, ama bölüğüm yorulmaya başlıyor ve ben de yorulmaya başlıyorum; onlarsa oyunların kurallarına hiç aldırıyorlar. Bilgisayardan eski grafikleri indirdim. Kimse, şimdiye kadar bu kadar çok sayıda düşmanı ortadan kaldırıp, askerlerini bu kadar ayakta tutabilmeyi başaramamış.”

“Sen en iyisin Ender.”

Ender kafasını salladı.” Belki. Ama elimdeki askerlere sahip olmam rastlantı değil. Çömezler, diğer bölüklerden atılanlar, ama hepsini bir araya getirdiğinde en kötü askerim herhangi bir bölükte manga lideri olabilirdi. Yoluma bir sürü şey koydular, ama artık her şeyi bana yüklüyorlar. Bean bizi parçalamak istiyorlar.”

“Seni parçalayamazlar.”

“Şaşırırdın.” Ender birden, sanki bıçak yarası almış ya da rüzgarda ani bir nefes alması gerekiyormuş gibi, sertçe nefes aldı; Bean ona baktı ve imkansızın gerçekleştiğini anladı. Onu tuzağa düşümek yerine. Ender Wiggin gerçekten ona açılıyordu Çok fazla değil. Ama birazcık. Ender bir insandı ve Bean’in bunu görmesine izin vermişti. “Belki de sen şaşıracaksın,” dedi Bean.

“Her gün kaç zekice planla ortaya çıkabilirim ki! Birileri, beni şaşkma çevirmek için daha önce aklıma gelmeyen bir şeyle ortaya çıkacak ve ben hazır olmayacağım.”

“Olabilecek en kötü şey nedir? Bir oyunu kaybetmen.”

“Evet. Bu olabilecek en kötü şey. Hiçbir oyunu kaybedemem. Çünkü birini kaybedersem...”

Kendini ifade edemedi, Bean de sormadı.

“Akıllı olmana ihtiyacım var Bean. Henüz karşılaşmadığımız problemlere çözümler düşünmene ihtiyacım var. Kesinlikle saçmalık olduğu için kimsenin asla denemediği şeyleri denemeni istiyorum.” “Neden ben?”

“Çünkü Ejder bölümünde senden daha iyi birkaç asker olsa da senden daha çabuk ve da’ha iyi düşünebilecek kimse yok.” Bean hiçbir şey söylemedi. Her ikisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Ender ona sırasını gösterdi. Üzerinde on iki isim vardı. Her bir mangadan iki ya da üç kişi.

“Bunlardan beşini seç,” dedi Ender, “Her bir mangadan bir kişi, bunlar özel bir tim ve onları sen eğiteceksin. Sadece ekstra çalışma oturumları boyunca. Onları ne üzerine eğiteceğin hakkında benimle konuş. Herhangi bir şey üzerinde çok fazla vakit harcama. Çoğu zaman sen ve senin timin tüm bölümün, ait olduğunuz mangaların bir parçası olacak. Ama sana ihtiyacım olduğunda. Sadece senin yapabileceğin bir şey yapılması gerektiğinde.”

“Bunların hepsi yeni,” dedi Bean. “Hiç tecrübeli yok.”

“Son haftadan sonra Bean, bütün askerlerimiz tecrübeli. Kırk askerimizin hepsinin zirvedeki ellinin içinde olduğu bireysel asker sıralamasını hatırlamıyor musun? Listede Ejder olmayan bir askere rastlamak için on yedi basamak aşağı inmen gerektiğini?”

“Ya hiçbir şey düşünemezsem?”

“O zaman senin hakkında yanılmış olurum.”

Bean sırıttı. “Yanılmayacaksın,”

Işıklar karardı, “Dönüş yolunu bulabilecek misin Bean?”

“Muhtemelen hayır ”

“Öyleyse burada kal. Eğer çok dikkatlice dinlersen güzel perinin gecenin içinden geldiğini duyabilirsin.

“Yarın bize başka bir savaş vermeyecekler, değil mi?”

Ender cevap vermedi. Bean onun yatağın içine girdiğini duydu. Yerden kalktı ve aynısını yaptı.

Uykuya dalmadan önce yarım düzine fikir düşündü. Ender memnun kalacaktı, hepsi de saçmasapandı.

Bonzo

"General Pace lütfen oturun. Aciliyet gerektiren bir konu için bana gelmek zorunda olduğunuzu anlıyorum."

"Genellikle Albay Graff, Savaş Akademisi'nin iç işlerine müdahale etmek cüretini göstermem. Özerkliğiniz garanti altında. Rütbelerimizdeki farklılığa rağmen size harekete geçmeyi emredek yetkim olmadığının, sadece tavsiyede bulunabileceğim farkındayım."

"Harekete geçmek?"

"Bana karşı iki yüzlü olmayın, Albay Graff. Amerikalılar gerektiğinde aptalı oynamakta yeterince iyidirler, ama aldanmayacağım. Neden burada olduğumu biliyorsunuz."

"Ah. Sanırım bu, Dap bir rapor bildirdi anlamına geliyor."

"Buradaki çocuklara karşı kendini Baba gibi hissediyor. Potansiyel bir tehlikeli durumu dikkatsizliğin ötesinde ihmal ettiğinizi hissediyor; öyleki buradaki bir öğrencinin ölümüne ya da sakatlanmasına sebebiyet vermediğiniz gibi, komplo teorisinin sınırında bir rapor var."

"Bu çocuklar için bir okul. General Pace. I.F. inzibat şefini buraya getirecek bir hadise yok."

"Albay Graff, Ender Wiggin'in ismi yüksek komutadan sızdı. Benim bile kulaklarıma geldi.

Tevazulu bir ifadeyle onun, yaklaşan istiladaki zaferimizin tek umudu olarak tanımlandığını duydum.

Onun sağlığı ya da hayatı tehlikede olduğunda, askeri polisin çocuğu korumaya yönelik ilgisinin yersiz olmadığını düşünüyorum. Siz?"

"Dap'a lanet olsun ve size de lanet olsun efendim, ne yaptığımı biliyorum."

"Biliyor musunuz?"

"Herhangi birinden daha çok."

"Oh, kimsenin ne yaptığınızla ilgili en küçük bir fikri olmadığı sürece bu çok açık. Eğer yapabilirlerse, sekiz günden beri bu çocuklardan en gaddar olanlarının bazıları arasında Ender Wiggin'i alt etmek için bir tezgah düzenlediğini biliyor olmanız gerekir. Bu komplo düzenleyenlerden bazıları, özellikle de Bonzo olarak bilinen Bonito De Madrid, eğer fırsatını yakalarsa kendisine kesinlikle engel olmayacak, dolayısıyla önemini göz ardı edemeyeceğimiz uluslararası hâzinemiz Ender Wigg'in beyni sizin yörüngede dönüp duran bu küçük okulunuzun duvarına yapışacak. Ve siz bu tehlikeye karşı tamamıyla uyarıldınız, önerim bir şeyler yapma...."

"Hiçbir şey."

"Bunun nasıl bir gerginiğe yol açtığını tahmin edersin."

"Ender Wiggin daha önce de bu durumda kaldı. Monitörünü kaybettiği güne, dünyaya geri dönün, kendisinden büyük çocuklardan oluşan büyük bir grup..."

"Geçmiş göz ardı etmek için buraya gelmedim. Ender Wiggin Bonzo Madrid'i insan tahammülünün ötesinde provake etti ve kaşıklığı bastırmak için bekleyen bir askeri polisiniz yok. Bu vicdansızlık."

"Ender Wiggin donanmamızın komutasını aldığı zaman, bize zaferi ya da yok olmayı getirecek kararlar almak zorunda kaldığında, olaylar kontrol dışına çıkarsa onu kurtarmaya gelecek askeri polis olacak mı?"

"Bağlantıyı kuramadım."

"Çok açık. Ama bağlantı orada. Ender Wiggin her ne olursa olsun, bir yetişkinin hiçbir şekilde, ona asla, asla yardım etmek için adım atmayacağına inanmalı. Ruhunun derinliklerine kadar, onun ve diğer çocukların, kendi başlarına çözüm yolu bularak başarabileceğine inanmalı. Eğer buna inanmazsa, o zaman yeteneklerinin doruğuna asla çıkamayacak."

"İyi de ölürse ya da sakat kalırsa zaten yeteneklerinin doruğuna çıkamayacak."

"Ölmeyecek."

"Neden basitçe Bonzo'yu mezun etmiyorsun? Yeterince büyüdü."

"Çünkü Ender, Bonzonun onu öldürmeyi planladığını biliyor. Eğer Bonzo'yu zamanından önce transfer edersek, onu kurtardığımızı anlayacak. Tanrı biliyor ki Bonzo madalyayla terfi ettirilecek kadar iyi bir asker değil."

"Diğer çocuklardan ne haber? Ona yardım etmek için onlarla ilgilenecek misin?"

"Neler olacağını göreceğiz? Bu son ve tek kararım."

"Eğer yanılıyorsan Tanrı yardımcın olsun."

"Eğer yanılıyorsam Tanrı yardımcımız olsun."

"Eğer yanılıyorsan icabına Divan-ı Harpten önce bakacağım. İsmi tüm dünyada küçük düşüreğim."

"Yeterince adil. Ama şunu da hatırla, eğer haklı çıkarsam birkaç düzine madalya alacağım."

"Ne için!"

"Burnunu sokmaktan seni alıkoyduğum için."

Ender, kolunu tutamaçtan geçirmiş. Savaş Odası'nın bir köşesinde otururken, Bean'in timiyle yaptığı çalışmayı seyrediyordu, üçen gün, ayaklarıyla düşmanı etkisiz hale getirecek silahsız saldırı üzerinde çalışmışlardı. Ender onlara yerçekimli birebir savaş tekniklerinden bazılarını öğreterek, yardımcı olmuştu - pek çok şey değişmeliydi, ama uçuştaki atalet dünyadaki yerçekiminde olduğu kadar sıfır yerçekiminde de düşmana karşı kullanılabilir bir aletti.

Yine de bugün, Bean'in yeni bir oyuncağı vardı. Uzayda inşaa sırasında iki nesneyi bir arada tutmak için kullanılan, neredeyse görünmez ince bir ip. İpler bazen kilometrelerce uzunlukta olurdu. Bu Savaş Odası'nın duvarından sadece biraz uzundu ve hâlâ Bean'in belinde neredeyse görünmez şekilde, rahatça bağlıydı. Sanki bir elbise parçasıymış gibi onu çıkardı ve bir ucunu askerlerinden birinin eline tutuşturdu. "Bunu rntamaçlardan birine bağla ve birkaç kez dola." Bean diğer ucunu odanın diğer köşesine götürdü.

Bir tuzak olarak çok kullanışlı değil, diye karar verdi Bean. Yeterince görünmez bir sicimin altından ve üstünden rahatça geçebilecek bir düşmanı durdurmada çok fazla şansı yoktu. Sonra aklına onu havadaki hareketinin yönünü değiştirmek için kullanma fikri geldi. İpi belinin etrafında doladı, diğer ucu hâlâ tutamaca bağlıydı, birkaç metre öteye süzüldü ve kendini dosdoğru ileriye fırlattı.

Sicim onu yakaladı, aniden yönünü değiştirdi ve onu acımasızca duvara çarpan bir tepkiyle salladı.

Çılgılık atıp duniyordu. Acıdan bağımiadığını anlaması Ender'in bir dakikasını almıştı. "Ne kadar hızlı gittiğimi gördün mü? Yönümü nasıl değiştirdiğimi gördün mü?"

Biraz sonra Ejder Bölüğünün tamamı, Bean'in sicimle yaptığı çalışmayı seyretmek için, çalışmayı kesti. Yöndeki değişiklikler çok etkileyiciydi, özellikle sicimin nerede olduğunu bilmediğinizde.

Ender gece çalışmasını bitirdiğinde 21.40'tı. Bitkindi ama yeni bir şey görmüş olmaktan memnundu, bölüğü koğuşa geri dönmek için koridor boyunca yürüdü. Ender aralarında yürüdü, konuşmuyor, ama konuşmalarını dinliyordu. Yorgundular evet, dört haftadan uzun zamandır her gün bir savaş vardı ve genellikle bu durumlarda yeteneklerinin son noktalarını test ediyorlardı. Ama gururlu, neşeli ve mutluydular. Hiç kaybetmemişler ve birbirlerine güvenmeyi öğrenmişlerdi. İyi ve sıkı savaşmak için birbirlerine güveniyorlardı.

Çabalarını boşa harcamak yerine, onlardan faydalandıkları için liderlerine güvendiler; tüm bunların ötesinde, olabilecek her şeye karşı onları hazırladığı için Ender'e güvendiler.

Koridorda yürürken. Ender bazı eski çocukların koridor bölmelerinde ve merdivenlerde hararetle konuşmakta olduklarını fark etti, bazıları kendi koridorlarında yavaşça başka yöne doğru yürüyordu.

Her nasılsa, pek çoğu Semender üniforması giymişti, giyinmeyenler ise çoğunlukla, komutanları Ender Wiggin'den en çok nefret eden bölüklere mensup eski çocuklardı, bu tesadüf olamazdı. Birkaçı ona baktı ve bakışlarını çabucak çevirdi; diğerleri rahat olmaya çalışsalarda çok gergin ve sinirliydi. Bölüğüme burada koridorda saldırırlarsa ne yapacağım? Adamlarımın hepsi çok genç, çok ufak ve yer çekiminde savaşa tamamen hazırlıksızlar. Ne zaman öğreneceklerdi ki?

"Hey Ender!" diye çağırdı biri. Ender durdu ve arkasına baktı. Petra'ydı. "Ender seninle konuşabilir miyim?"

Ender o anda eğer durur ve konuşursa bölüğünün çabucak onu geçeceğini ve Petrayla hol boyunca yalnız kalacağını anladı. "Benimle yürü," dedi Ender.

"Bir dakikalığına."

Ender arkasını dödü ve bölüğüyle beraber yürüdü. Petranın onu yakalamak için koştuğunu duydu.

"Tamam seninle beraber yürüyeceğim." Yanma yaklaştığında Ender gerildi. Kız onlardan biri miydi, onu incitecek kadar ondan nefret edenlerden miydi?

"Dostlarından biri seni uyardı mı istedi. Seni öldürmek isteyen bazı çocuklar var."

"Sürpriz," dedi Ender. Askerlerinden bazıları bununla eğlenmiş görünüyordu. Komutanlarının etrafındaki entrika enterasan bir haberdire anlaşılan.

"Ender, yapabilirler. Komutan olduğundan beri bunu planladıklarım söyledi."

"Semender'i yendiğimden beri demek istiyorsun."

"Phoneix bölüğünü yendikten sonra ben de senden nefret ettim, Ender."

"Kimseyi suçladığımı söylemedim."

"Doğru. Bana seni kenara çekmemi ve Savaş Odası'ndan dönüş yolunda, yann dikkatli olman için,

seni uyarmamı istedi, çünkü...”

“Petra, beni şu anda gerçekten kenara çekmiş olsaydım, beni koridora çekebilmek için takip eden düzenilerce çocuğun ekmeğine yağ sürmüş olurdu. Bana onları fark etmediğini söyleyebilir misin?”

Aniden yüzü kızardı. “Hayır fark etmedim. Fark ettiğimi nasıl düşünebilirsin. Kimlerin arkadaşın olduğunu bilmiyor musun? Kız Ejderlerin arasından geçerek uzaklaştı ve üst güverteye tırmandı.

“Bu doğru mu” diye sordu Çılgın Tom.

“Ne doğru mu?” Ender odaya bakıp gürültü yapan iki çocuğa yataklarına gitmeleri için bağırdı.

“Bazı eski çocukların seni öldürmek istediği?”

“Hepsi söylenti,” dedi Ender. Ama öyle olmadığını biliyordu. Petra’nın anlattıkları ve bu gece yolda gördükleri hayal değildi.

“Hepsi söylenti olabilir, ama bu gece odana dönerken sana eskortluk yapacak beş manga liderin var dediğimde umarım anlarsın.”

“Tamamıyla gereksiz.”

“Eğlendir bizi. Bize bir iyilik borçlusun.”

“Size hiçbir şey borçlu değilim.” Onları geri çevirmek için salak olması lazımdı.

“İstedığınız gibi yapın.” Arkasını döndü ve ayrıldı. Manga liderleri arkasından gittiler. Biri önden koştu ve kapısını açtı. Odayı kontrol ettiler ve kapıyı kilitlemesi için Ender’e söz verdirtiler ve ışıklar kapanmadan hemen önce ayrıldılar.

Sırasında bir mesaj vardı.

YALNIZ KALMA. ASLA. --DİNK

Ender sıırıttı. Demek ki Dink hâlâ arkadaşıydı. Endişelenme. Bana hiçbir şey yapmayacaklar.

Bölüğüm var.

Ama karanlıkta bölüğü yoktu. O gece rüyasında Stilson vardı. Görebildiği tek şey Stilson’un ne kadar küçük olduğuydu. Sadece altı yaşındaydı ve o sert adam tavırları ne kadar da aptalca gözüküyordu. Yine de, rüyasında Stilson arkadaşlarıyla beraber Ender’i bağlıyor, bu yüzden de Ender onlara karşı koyamıyordu. Ardın da, o gün Ender’in Stilson’a yaptıkları her şeyi onlar Ender’e yapıyorlardı. Ve sonra Ender bir aptal gibi zırvaladığını gördü, bölüğüne emirler vermek için çok çabalıyordu ama tüm kelimeler saçma çıkıyordu.

Karanlıkta uyandı, korkmuştu. Sonra öğretmenlerin apaçık ona değer verdiğini, üzerine çok fazla yüklenmeyeceklerini, nasılsa kötü hiçbir şeyin olmasına izin venmeyeceklerini hatırlayarak kendini sakinleştirdi. Muhtemelen, seneler önce büyük çocuklar Savaş Odası’nda ona saldırdığında, muhtemelen öğretmenler ne olacağını görmek için odanın dışında bekliyorlardı; eğer işler kontrolden çıkarsa içeriye girecekler ve durduracaklardı. Muhtemelen orada hiçbir şey yapmadan oturabilirdim ve onlar hepsinin üstesinden geldiğimi düşünebilirlerdi. Oyunda beni istedikleri kadar kadar zorluyacaklar ama oyunun dışında güvenliğimi sağlayacaklar.

Bu güvenle tekrar uyudu, ta ki kapı yavaşça açılıp sabah yapılacak savaşla ilgili not bırakılana kadar. Tabii ki yendiler ama oldukça yorucu bir mücadeleyleydi. Yıldız labirentleriyle dolu odada düşmanı avlamak tam kırk beş dakikalarını aldı. Karşılarındaki Pol Slattery’in Porsuk Bölüğüydü ve savaşı bırakmamak için direniyorlardı. Oyunda yeni bir hile de vardı; bir düşmanı yaraladıklarında ya da hizmet dışı bıraktıklarında, asker aynen çalışmalarda olduğu gibi beş dakika içinde tekrar

harekete geçebiliyordu. Düşman sadece tamamen donduğunda tüm süre boyunca hareket dışı kalıyordu. Ama kademeli harekete geçme durumu Ejder Bölüğü için geçerli değildi. Daha önce yaraladıkları için fonksiyonlarını kaybettiklerini düşündükleri askerler Ejderleri sırtlarından vurmaya başlayınca Çılgın Tom olup biteni anladı. Savaşın sonunda Slattery Ender'in elini sıkıp, "Kazandığına memnunum, eğer seni yenersem, bunu dürüstçe yapmak istiyorum," dedi.

"Sana ne verdilerse kullan," dedi Ender. "Düşman üzerinde bir avantajın varsa kullan."

"Oh, kullandım," dedi Slattery. "Sadece savaşlardan önce ve sonra dUrüstümdür."

Savaş o kadar uzun sürmüştü ki kahvaltı sona ermişti. Ender koridorda bekleyen bunalmış, terlemiş, yorgun askerlerine baktı ve "bu gün her şeyi öğrendiniz. Çalışma yok. Dinlenin biraz. Eğlenin. Bir sınav geçin," dedi. Alkışlamamaları, kahkaha atmamaları ya da gülümsememeleri ne kadar yorgun olduklarını gösteriyordu. Sadece koğuşa gidip kıyafetlerini çıkarttılar. Eğer onlardan isteseydi çalışma yapacaklardı, ama güçlerinin sonuna gelmişlerdi ve kahvaltı etmeden devam etmek biraz fazla haksızlıktı. Ender hemen duşa gitmeye niyetlendi ama o da yorgundu. Bir dakikalığına parlayan elbiseleriyle yatağına uzandı ve öğlen yemeği başlarken uyandı. Bu sabah Böcekler hakkında yaptığı çalışma ona çok gelmişti. Temizlenme, yemek yeme ve sınıfa gitme zamanı.

Teriyle leş gibi kokan parlayan elbisesini çıkardı. Vücudu üşüdü, eklemleri şaşılacak şekilde güçsüzdü. Günün ortasına kadar uyumamalıydım. Gevşemeye başlıyorum. Bezmeye başlıyorum. Bu durumda beni etkilemesine izin veremem.

Böylece jimnastik salonuna doğru yavaşça koştu ve duş almak için banyoya gitmeden önce halata üç kez tınnanmak için kendini zorladı. Komutanlar salonundaki yokluğunun farkına varılacağı düşünmüyordu, kendi bölüğü günün ilk yemeğine aç kurtlar gibi saldırırken, o, bir başına, yapayalnız duşta olacaktı. Hatta banyoya geldiklerini duyduğunda bile ilgi göstermedi. Başının ve vücudünün üzerinden suyu akıtıyordu; adımların boğuk sesi hemen hemen hiç dikkat çekmiyordu. Belki de yemek sona ermiştir diye düşündü. Belki de birileri çalışmayı geç bitirmiştir.

Ve belki de değildir. Arkasını döndü. Yedi kişiydiler, metal lavaboya dayanıyor ya da duşların yakınında dikilerek onu seyrediyorlardı. Önlerinde Bonzo duruyordu. Çoğu sırtıyordu, köşeye kısıtılan kurbanın küçümseyen şehvet dolu bakışı. Ama Bonzo sırtıtmıyordu.

"Hey," dedi Ender.

Kimse karşılık vermedi.

Ender, hâlâ sabunlu olmasına rağmen suyu kapattı ve havlusuna uzandı. Havlu yoktu. Çocuklardan biri havluyu tutuyordu. Bemard'dı. Peter ve Stilson da orada olsa tablonun tamamlanması için gerekli her şey olacaktı. Sadece Peter'in gülümsemesine ve Stilson'un apaçık aptallığına ihtiyaçları vardı.

Havlu ona karşı kullanacakları kozdu; hiçbir şey onu çıplak halde havlunun peşine düşmekten daha zayıf gösteremezdi. Gururunu kırmak, onu utandırmak için istedikleri buydu. Oynamayacaktı. Kendini yetersiz hissetmekten vazgeçti çünkü, ıslaktı, üşüyordu ve giyinik değildi. Onlara karşı yüz yüze, mertçe ayakta durdu. Bakışlarını Bonzo'ya kilitledi.

"Senin hamlen."

"Bu oyun değil," dedi Bemard. "Senden bıktık. Ender. Bugün mezun oldun. Buz üzerinde."

Ender, Bemard'a bakmadı. Sessiz kalmasına rağmen ölümünü şiddetle isteyen Bonzoydu. Diğerleri sataşmak için gelmişlerdi, kendileri ne kadar ileri gidebilirler bunu görmek istiyorlardı. Bonzo ne kadar ileriye gidebileceğinin farkındaydı.

“Bonzo,” dedi Ender sakince. “Baban seninle gurur duyuyordur.” Bonzo ciddileşti.

“Şimdi senin, senden küçük, duştaki çıplak bir çocukla kavga etmek için geldiğini ve yanında altı arkadaşını getirdiğini görse, bu çok hoşuna giderdi. Oh, bu ne şeref derdi.”

“Kimse seninle kavga etmek için gelmedi. “Sadece, oyunlarda adil olmayı konuşmak için buraya geldik. Şimdi ya da sonra, belki birkaç tane kaybedebilirsin.”

Diğerleri güldüler, ama ne Bonzo ne de Ender gülmedi.

“Gururlu ol, Bonito, akıllı çocuk. Eve gidip babana, ‘Evet Ender Wiggin’i dövdüm, ancak o on yaşında ve ben on üçüneyim. Üstelik yanımda bana yardım etmeleri için sadece altı arkadaşım vardı, çıplak, ıslak ve yalnız olmasına rağmen, onu alt etmeyi başardık,’ diyebilirsin.”

“Ender Wiggin öyle tehlikeli ve korkunç ki, iki yüz adam getirmek yerine tüm yapabildiğimiz buydu.”

“Çenenini kapa Wiggin,” dedi çocuklardan biri.

“Bu boktan konuşmayı dinlemek için gelmedik,” dedi bir başkası. “Sesinizi kesin,” dedi Bonzo.

“Çenenizi kapayın ve karışmayın.” Üniformasını çıkarmaya başladı. “Çıplak, ıslak ve yalnız. Ender, böylece eşitiz. Ama senden büyük olduğum için elimden bir şey gelmez. Öyle zekisin ki, benimle nasıl başa çıkabileceğini çözersin.” Diğerlerine döndü, “Kapıya bakın, başka kimseyi içeriye almayın.”

Banyo geniş değildi ve su tesisatı her yanda çıkıntılar oluşturuyordu. Düşük yörünge uydusu olarak, tek parça halinde fırlatılmıştı. Su temizleme ekipmanıyla tıka basa doluydu; hiçbir boşluk israf edilmeyecek şekilde dizayn edilmişti. Taktiklerinin ne olacağı açıktı. Dur durmaya yetecek kadar hasar alana kadar diğer çocuğu çıkıntılara fırlatmak.

Ender, Bonzonun duruşunu görünce kalbi sıkıştı. Üstelik Bonzo ders de almıştı. Ve muhtemelen Ender’den daha yakın zamanda. Kavrayışı daha iyiydi, daha güçlüydü ve hınçla doluydu. Nazik olmayacaktı. Kafama saldıracak diye düşündü Ender. Beynimi dağıtmak için ellinden geleni yapacak.

Eğer bu kavga uzun sürerse kazanacağı kesin. Gücü beni kontrol edebilir. Eğer buradan çıkmak istiyorsam hemen ve sonsuza kadar kazanmalıyım. Hâlâ Stilson’un kemiklerinin verdiği tiksintiye hissedebiliyordu. Ama bu sefer, önce ben onunkileri kıramazsam, kırılan benim kemiklerim olacak.

Ender geri adım attı, düşün başlığını, dışarıya doğru ve tamamıyla sıcak su akıtacak şekilde çevirdi.

Anında buhar yükselmeye başladı. Sonra da ötekini açtı.

“Sıcak sudan korkmam,” dedi Bonzo. Sesi yumuşaktı.

Ama Ender’in istediği sıcak su değildi. Sıcaklıktı. Vücudunda hâlâ sabun vardı ve teri sabunu nemlendiriyordu, bu tenini Bonzo’nun beklediğinden çok daha kaygan yapacaktı.

Aniden kapıdan bir ses geldi. “Kesin şunu!” bir anlığına Ender onun, kavgayı durdurmak için gelen bir öğretmen olduğunu düşündü, ama Dink Meeker’dan başkası değildi. Bonzonun arkadaşları onu kapıda yakalamış, tutuyorlardı. “Kes şunu Bonzo!” diye haykırdı Dink. “Onu incitme!”

“Nedemiş?” diye sordu Bonzo ve ilk kez gülümsedi. Ah, diye düşündü Ender, binlerinin, kontrolün ve gücün onda olduğunu fark etmesi hoşuna gidiyor.

“Çünkü o en iyi, işte neden bu! Başka kim Böceklerle savaşabilir! Sebep bu salak. Böcekler!”

Bonzo sırtıtmayı kesti. Ender’den en çok bu yüzden nefret ediyordu. Ender, diğer insanlar için

önemliydi ama kendisi öyle değildi. Beni bu sözlerle öldürdün, Dink. Bonzo dünyayı kurtarabileceğimi duymak istemiyor.

Öğretmenlerde nerede kaldı? diye düşündü Ender. Bu kavgada aramızdaki ilk temasın her şeyin sonu olabileceğinin farkında değiller mi? Bu, kimsenin korkunç bir hasara yol açacak kuvvete sahip olmadığı Savaş Odasının'daki kavgalar gibi değil. Burada yer çekimi var, zemin ve duvarlar sert ve çelikle kaplı. Bunu ya şimdi durdunun ya da hiç.

“Eğer ona dokunursan. Böcek dostusun demektir!” diye haykırdı Dink. “Sen bir vatan hainisin, eğer ona dokunursan ölmeyi hak ediyorsun!”

Dink'in suratını, arkadan kapının üstüne bastırdılar ve sustu.

Duşlardan gelen buğu, odayı loşlaştırdı, Ender'in vücudundaki ter buharlaşmaya başladı. Şimdi, sabun üzerimden gitmeden önce, hâlâ çok kayganken.

Ender, hissettiği korkunun yüzüne yansımasına izin verdi. “Bonzo, canımı yakma,” dedi. “Lütfen.”

Bonzonun beklediği buydu, gücün kendinde olduğunun itirafı. Diğer çocuklar için, Ender'in boyun eğmesi yeterli olabileceken; Bonzo için, sadece, zaferinin kesin olduğuna dair bir işaret. Tekme atacmış gibi bacağını savurdu, ama son anda hareketi sıçramaya döndürdü. Ender bunu fark edip eğildi. Böylece Bozo onu yakalamaya çalışırken dengesi yerinde olmayacaktı.

Bonzo'nun sıkı, sert kaburgaları, Ender'in suratına çarptı. Ender'i tutmaya çalıştı ama elleri sadece sırtına çarptı. Ender kıvrılınca Bonzo'nun elleri kaydı. Ama Ender hızla kıvrıldı. Ender bir anda tamamen dönmüştü, yine de hâlâ Bonzo'nun elindeydi. Bu anda yapılacak klasik hareket, topuklarını Bonzonun kasıklarına dayamak olacaktı. Ama bu hareketin etkili olması için çok fazla dikkat gerekiyordu ve Bonzo bunu bekliyordu. Çoktan topuklarında yükselmiş, Ender'in kasıklarına ulaşmasını engellemek için kalçalarını geri çekmişti. Ender, bu hareketin onu kendine yakınlaştıracığını anladı; böylece tekme atmak yerine, duvardan destek alarak yukarı doğru hamle yaptı ve kafasıyla Bonzo'nun suratına vurdu. Ender görmek için vaktinde döndü, Bonzo geriye doğru sendeledi, burnu kanıyor ve acıdan zorlukla soluyordu. O anda Ender, odadan dışarıya çıkabileceğini ve bu savaşı sona erdirebileceğini biliyordu Ama savaş devam edecekti. Bonzo'nun savaşma isteği kaybolana kadar tekrar ve tekrar. Olayları tamamen bitirmenin tek yolu, korkusu, nefretinden daha büyük olmaya yetecek kadar Bonzo'nun canını yakmaktı.

Böylece Ender, arkasındaki duvara dayandı, sonra yukarı doğru zıpladı ve kollarıyla ittirdi. Ayakları Bonzo'nun göbeği ve göğsüne indi. Ender havada döndü ve ayak parmaklarıyla elleri üzerinde yere indi. Havada parade attı, Bonzonun altına girdi ve bu sefer Bonzo'yu kasıklarından tekmelerken, sert ve kesindi.

Bonzo acıdan inlemedi. Vücudunun havada bir parça yükselmesinden başka hiç tepki vermedi.

Sanki Ender bir eşyaya vuruyormuş gibiydi. Bonzo çöktü, bir köşeye yığıldı ve duştan gelen kaynar suyun altında yayılarak oturdu. Öldürücü sıcaktan kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

“Aman Tanrım!” dedi biri. Bonzonun arkadaşları suyu kapatmak için fırladı. Ender yavaşça ayakları üzerinde yükseldi. Biri ona havlusunu fırlattı. Dink'ti. “Hadi, buradan çıkalım,” dedi Dink. Ender'i uzaklaştırdı. Arkalarında yetişkinlerin, merdivenlerden aşağı doğru gelen şiddetli tangırtılarını duydular. Artık öğretmenler gelecekti. Sağlık ekibi. Ender'in düşmanının yaralarını sarmak için.

Kavgadan önce neredeydiler? Kimsenin incinmesine gerek kalmayabilirdi.

Ender'in aklında artık hiç kuşku kalmamıştı. Onun için hiç merhamet yoktu. Ne ile karşılaşırsa

karşılaşırsın, şimdi ve sonsuza dek, kimse onu kurtarmayacaktı. Peter toplumun yüz karası olabilirdi ama haklı çıkmıştı, her zaman haklıydı; acıya sebep olan güç, önemli olan tek güçtür.

Öldürmek ve yok etmek için güç, çünkü eğer öldüremezsen, bunu yapabilenlerin hedefi olursun, hiçbir şey ve hiç kimse seni kurtaramaz.

Dink onu odasına götürdü ve yatağına yatırdı. “Herhangi bir yerinden yaralandın mı?” diye sordu.

Ender kafasını salladı.

“Onu parçalara böldün. Seni yakalamasıyla, postu deldirdiğini düşündüm. Ama onu dağıttın. Eğer daha fazla ayakta kalsaydı, onu öldürecektin.”

“Beni öldürecekti.”

“Biliyorum. Önu tanırım. Kimse Bonzo gibi nefret edemez. Ama bitti. Onu bu yüzden buradan atıp eve göndermezlerse bile, sana artık böyle yaklaşamayacak. Sana ya da herhangi birine. Senden yirmi santim uzundu ve sen onu, orada durup samanım çiğneyen topal bir ineğe benzettin.

Ender’in tek görebildiği, kasıklarından yukarı tekmelerken, Bonzonun bakışlarıydı. Gözlerindeki boş, ölü bakışlar. Çoktan pes etmişti. Çoktan bilincini kaybetmişti. Gözleri açıktı ama artık düşünmüyor ya da hareket etmiyordu; onunla işim bittiğinde Stilson’ın baktığı gibi, suratındaki o ölü aptal ifade, o korkunç bakış, diye düşündü.

“Zaten atılacak,” dedi Dink. “Herkes onun başlattığını biliyor. Kalkıp komutanlar odasından ayrılışlarını gördüm. Birkaç saniye sonra senin orada olmadığını fark ettim, sonra da nereye gittiğini bulmaya çalıştım. Yalnız kalmamanı söylemişim.”

“Üzgünüm.”

“Onu atmak zorundalar. Başbelası. O ve onun kokuşmuş gururu.”

Ender ağlamaya başladı, Dink şaşkındı. Arkasına yaslanmış hâlâ ter ve suyla sırılsıklam, soluk soluğa hıçkırıyor, gözyaşları yumuk göz kapaklarından dışarı sızıyor ve yüzündeki suda kayboluyordu.

“İyi misin?”

“Onu incitmek istemedim!” diye haykırdı Ender. “Neden beni rahat bırakmadı ki!”

Kapısının yavaşça açılıp sonra kapandığını duydu. Bir kerede savaş talimatları olduğunu anlamıştı.

06:00’den önce sabah karanlığını bulmayı umarak gözlerini açtı. Ama ışıklar açıktı. Çıplaktı ve yatağı sırılsıklamdı. Gözleri şişmişti ve ağlamaktan acıyordu. Sırasındaki saate baktı. 18:20 diyordu. Aynı gündü. Bugün zaten bir savaş yaptım, bugün iki savaşım vardı; piçler başıma neler geldiğini biliyorlar ve bana bunu özellikle yapıyorlar.

WILLIAM BEE KARTAL BÖLÜĞÜ, TALO MOMOE KAPLAN BÖLÜĞÜ, 19: Yatağın kenarına oturdu. Not elinde titredi. “Bunu yapamam,” dedi sessizce. Ve sonra bağırarak.

“Bunu yapamam.”

Gözleri sulanmış olarak kalkıp parlayan elbisesini aradı. Sonra hatırladı, duş alırken temizleyiciye koymuştu. Hâlâ oradaydı.

Kağıdı tutarak odasından dışarı çıktı.

Akşam yemeği neredeyse sona erecekti. Ve koridorda birkaç kişi vardı, ama kimse onunla konuşmadı, muhtemelen öğlen banyoda olanların korkuyla karışık merakı, belki de yüzündeki tehditkar korkunç bakış yüzünden, sadece onu seyrettiler. Adamlarının çoğu koğuştaydı.

“Selam Ender, akşam çalışma var mı?”

Ender kağıdı Sıcak Çorba’ya uzattı, “Orospu çocukları,” dedi. “Aynı anda iki savaş mı?”

“İki bölük!” diye bağırdı Çılgın Tom .

“Sadece birbirlerine çelme takacaklar,” dedi Bean.

“Temizlenmem lazım,” dedi Ender. “Onları hazırlayın, herkesi toplayın. Sizinle orada, kapıda buluşacağım.”

Koğuştan dışarı çıktı. Arkalarından bir uğultu yükseldi. Çılgın Tom’un çığlığını duydu. “İki işe yaramaz bölük. Kıçlarını tekmeleyeceğiz.” Banyo boştu. Tamamen temizlenmişti. Bonzonun burnundan düş suyunu akan kandan eser yoktu. Hepsi gitmişti. Burada hiç kötü bir şey olmamıştı.

Ender suyun altına girdi ve kendini duruladı, kavganın terini akıtıp delikten aşağı gönderdi. Hepsi gitmişti, tabii suyun geri dönüşümlü olduğu düşünülürken, sabah hepsi Bonzo’nun kanlı suyunu içiyor olacaktı. Tüm yaşam o delikten akıp gitti. Ama kan hâlâ aynı, onun kanı ve benim terim, onların ahmaklığı ya da acımasızlığı ya da bunu onlara yaptıran her neyse, yıkandı gitti.

Kendini kuruladı, parlayan elbisesini giyindi ve Savaş Odası’na doğru yürüdü. Bölüğü koridorda bekliyordu, kapı hâlâ açık değildi. Boş, gri güç alanının yanında durmak için öne doğru giderken, sessizlik içinde onu seyrettiler. Tabii ki bugün banyodaki kavgasını biliyorlardı; o ve bu sabahki savaşlarının yorgunluğu onları sessizleştirirken, iki bölükle birden karşılaşacaklarını bilmek onları korkuyla kaplıyordu.

Yapmak istedikleri tek şey beni yenmek, diye düşündü Ender. Düşünebildikleri tek şey sadece beni yenmek, tüm kurallar değişse bile aldırmayacaklar. Tamam oyundan bıktım.

Hiçbir oyun banyonun zeminindeki suyun Bonzonun kanıyla boyanmasına değmez. Atın beni, eve yollayın, artık daha fazla oynamak istemiyorum.

Kapı gözden kayboldu. Orada üç metre uzaklıkta, kapıdan görüşü tamamıyla engelleyen, dört yıldız vardı.

İki bölük yetmemişti, bir de Ender’in güçlerini kör karanlıkta bırakmışlardı.

“Bean,” dedi Ender. “Adamlarını al ve bana yıldızın öbür yanında ne olduğunu söyle.”

Bean sicim yumağını belinden çıkarttı, bir ucunu etrafına doladı, diğer ucunu timindeki bir çocuğa verdi ve kapıdan dışarı yavaşça atladı. Timi onu takip etti. Bunu birkaç kez çalışmışlardı, yıldızla bağlanıp sicimin diğer ucunu tutmaları sadece bir dakikalarını aldı. Bean kapıya neredeyse paralel bir çizgide, büyük bir süratle ittirdi; odanın köşesine ulaştığında, tekrar ittirdi ve düşmana doğru dümdüz roketledi. Duvardaki ışık benekleri, düşmanın ona ateş ettiğini gösteriyordu. Halat sıradaki her bir yıldızın köşesinde durduğu gibi, kavisleri güçlendi, yönü değişti ve isabet alması imkansız bir hedef haline geldi. Diğer taraftaki yıldızın etrafından dolandığı anda timi onu temiz bir şekilde yakaladı.

Düşmanın onu herhangi bir yerinden ışmlayamadığını, içeride bekleyenlerin anlaması için bacalarını ve kollarını salladı.

Ender kapıdan içeri daldı.

“Gerçekten karanlık,” dedi Bean, “Ama, uniformalarındaki ışıklardan insanları kolayca takip edemeyecek kadar da aydınlık. Görebileceğinin en kötüsü. Bu yıldızdan, odanın düşman tarafına kadar boşluk var. Kapılarının etrafında kare oluşturan sekiz yıldızları var. Kutuların etrafında gözcülerden başka kimseyi görmedim. Sadece orada oturmuş bizi bekliyorlar.”

Bean'in ifadesini doğrularmışçasına, düşman onları çağdırmaya başladı. "Hey kamımız acıktı, gelin ve bizi doyurun! Ejder kıçlılar! Ejder kıçlılar."

Ender'in beyni durdu. Bu aptalcaydı. Şansı yoktu, ikiye bir eşleştirilmişlerdi ve korunan bir düşmana saldırmaya zorlanıyordu. "Gerçek bir savaşta, akli olan her komutan geri çekilir ve bölüğünü kurtarır."

"Bu da ne demek," dedi Bean. "Bu sadece bir oyun."

"Kuralları bir yana attıklarından beri oyun olmaktan çıktı."

"Yani sen de onları bir yana atacaksın."

Ender sıırttı. "Tamam. Neden olmasın. Bakalım bir formasyona nasıl tepki verecekler."

Bean şoka uğramıştı. "Bir formasyon! Bu güne kadar hiç formasyon kullanmadık!"

"Eğitim periyodumuzun sona ermesine bir ay var. Daima formasyonları bilmek zorundayız."

Parmaklarıyla bir A yaptı, boş kapıya doğru gösterdi ve el etti. Manga çabucak belirdi ve Ender onları bir yıldızın arkasında dizmeye başladı. Üç metre çalışmak için yeterli bir alan değildi çocuklar korkmuş ve akılları karışmıştı, ne yaptıklarını anlamaları yaklaşık beş dakika aldı.

Kaplan ve Kartal askerleri, komutanları, hâlâ yıldızın arkasındayken Ejder bölüğüne saldırmak için ezici güçlerini kullanmayı deneyip denememeyi tartışırken, yuhalama tezahüratlarını azalttılar.

Momoe saldırmaktan yanaydı, "Bire karşı ikiye," diyordu.

Bee aynı fikirde değildi, "Yerimizde kalıp sağlam durursak kaybetmeyiz, ama hareket edersek bizi yenmenin bir yolunu bulurlar." Sonunda, gölgeli ışıktaki büyük bir kitlenin Ender'in yıldızının arkasından süzüldüğünü görene kadar sımsıkı oturdular. Kitle kenarlara doğru hareket etmeyi durdurup, seksen iki askerin hazır beklediği sekiz yıldızın merkezine konduğunda hâlâ şeklini koruyordu.

"Doobie doo," dedi bir Kartal. "Formasyon yapıyorlar."

"Son beş dakikadır bunu oluşturmaya çalışıyor olmalılar," dedi Momoe.

"Eğer bunu yapıyorlarken saldırsaydık, onları yok edebilirdik." "Kes şunu, Momoe," diye fısıldadı Bee. "Ufak çocuğun nasıl uçtuğunu gördün. Yıldızın çevresi boyunca gitti ve bir duvara bile dokunmadan geri döndü. Belki hepsinin kancaları vardır, bunu hiç düşündün mü? Yeni bir şeyleri var."

Formasyon değişti. Önden sıkıca bir araya gelmiş vücutların kare formasyonu, bir duvar yapıyordu. Arkasında, bir silindir, çember yapmış altı çocuk ve dipte iki çocuk, kolları uzanmış ve donmuştu dolayısıyla birbirlerine tutunmaları mümkün değildi. Yine de sanki bağlanmışlar gibi sıkıca birbirlerine sarılıyorlardı; aslında bağlanmışlardı.

Formasyonun içinden. Ejder bölüğü. Kartalları ve Kaplanları yıldızlarında tutmaya zorlayarak, ölümcül bir yoğunlukla ateş ediyordu.

"Bu enayinin arkası açık," dedi Bee. "Yıldızların arasına gelir gelmez, arkadan dolanabiliriz..."

"Konuşmayı keşte yap!" dedi Momoe. Ve sonra kendi öğüdünü tutup adamlarına duvara karşı fırlamalarını ve Ejder formasyonunun arkasına sıçramalarını emretti.

Kalkıştaki kaosta, Kartal bölüğü yıldızlarına sıkıca tutunurken. Ejder formasyonu beklenmedik şekilde değişti. İçerdeki çocuklar itihnce hem duvar hem de siUndir ikiye ayrıldı, aynı anda tüm oluşum yer değiştirerek Ejderlerin çıkış kapısına doğru döndüler.

Kartalların çoğu, geriye doğru hareket eden formasyona ateş etti; ve Kaplanlar geriden, Ejder bölüğünün hayatta kalanlarını dondurdu.

Ama yanlış bir şeyler vardı. William Bee bir dakika düşündü ve ne olduğunu anladı. Biri ters yönde ittinmediği sürece bu formasyonlar havada ters yöne hareket edemez ve yirmi adamlık formasyonu geri hareket ettirmek için gerekli gücü bir yerden bulmuş olmalılar.

İşte oradaydılar, altı küçük Ejder askeri Williann Bee'nin kendi kapısının aşağısındaydı.

Parlayan elbiselerinde görünen ışıkların sayısından, Bee üçünün hizmet dışı ve ikisinin yaralı olduğunu görebiliyordu; sadece bir tanesi sağlamdı. Korkacak hiçbir şey yoktu. Bee onlara doğru gelişigüzel yöneldi, düğmeye bastı ve - Hiçbir şey olmadı.

Işıklar yandı.

Oyun bitmişti.

Doğruca onlara bakarken bile, neler olduğunu anlaması Bee'nin bir dakikasını aldı. Ejder askerlerinden dördü kasklarını kapının köşelerine bastırmıştı. İçlerinden biri az önce içeriye geçmişti.

Zafer ritüeline başlamışlardı bile.

Neredeyse yok olacaklardı, hiçbir askere zarar verememişlerdi ve burunlarının dibine kadar gelip zafer dansı yapma küstahlığını gösteriyorlardı.

Ancak ondan sonra William Bee anladı ki. Ejder bölüğü oyunu bitirmekle kalmayıp, kurallara göre oyunu da kazanmıştı. Ne olduğunun önemi yoktu, kapının köşelerine dokunacak yeteri kadar donmamış adamınız olmadığı ve düşman koridorundan biri geçmediği sürece, galibiyetiniz onaylanmıyordu. Dolayısıyla bir yönden bitirme ritüeli zafer olarak kabul edilebilirdi. Savaş Odası bunu kesinlikle oyunun sonu olarak algıladı.

Öğretmenler kapısı açıldı ve Albay Anderson içeri girdi. "Ender," diye seslendi, etrafına bakarak.

Ejder askerlerinden biri, parlayan elbisesiyle mengelenmiş çenesinden cevap vermeye çalıştı.

Anderson onu yakaladı ve çözdü.

Ender gülümsüyordu, "Sizi yine yendim, efendim," dedi.

"Anlamsız, Ender," dedi yavaşça. "Savaşm Kartallar ve Kaplanlarlaydı."

"Ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsunuz?" dedi Ender.

Anderson yüksek sesle, "Bu küçük manevradan sonra oyunun kuralları, kapının ele geçirilebilmesinden önce, tüm düşman askerlerinin hizmet dışı ya da donmuş olmasını gerektirecek şekilde gözden geçirilecek."

"Zaten bir kez işe yarayabilirdi," dedi Ender.

Anderson ona kancayı uzattı. Ender bir seferde herkesi çözdü. Protokolün canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

"Hey!" diye bağırdı, Anderson uzaklaşırken. "Bir daha ki sefere ne olacak? Bölüğüm silahsız, bir kafesin içinde. Savaş Akademisi'nin geri kalanı onlara karşı mı olacak? Bir parça eşitliğe ne dersin?"

Diğer çocuklardan yüksek sesle onayladıklarını belirten mırıltılar yükseldi, üstelik hepsi Ejder Bölüğü'nden değildi. Anderson, Ender'in meydan okumasına yanıt vermek için dönmedi. Sonunda cevaplayan William Bee oldu. "Ender, eğer savaşın bir tarafında sen varsan bu zaten koşulların eşit

olmadığı anlamına gelir.”

“Doğru!” dedi çocuklar. Çoğu kahkaha attı. Taloe Momoe alkışlamaya başladı. “Ender Wiggin!” diye bağırdı. Diğer çocuklar da alkışladı ve Ender’in adım bağırdı.

Ender düşman kapısının içinden geçti. Askerleri onu takip ettiler. İsmi söyleyenlerin sesi koridor boyunca onu takip etti.

“Gece çalışma var mı?” diye sordu Çılgın Tom.

Ender kafasını hayır anlamında salladı.

“Öyleyse yarın sabah?”

“Hayır.”

“Öyleyse ne zaman?”

“Bir daha asla.”

Arkasındaki mırıltıları duyabiliyordu.

“Hey bu adil değil,” dedi çocuklardan biri. “Öğretmenlerin oyunu bozması bizim suçumuz değil. Bize öğretmeyi kesemezsin...”

Ender açığındaki elini duvara karşı hızla vurdu ve çocuğa bağırdı. “Artık oyunla ilgilenmiyorum!”

Sesi koridorda yankılandı. Başka bölüklerden çocuklar kapılarına geldi. Sesizlik içinde bekleyen çocuklara dönüp sakince konuştu. “Bunu anlıyor musunuz?” Ve fısıldadı, “oyun bitti.”

Odasına tek başına yürüdü. Uzanmak istedi ama yapamadı çünkü yatak ıslaktı. Bu ona, bugün olanları hatırlattı ve hiddetle, karyoladan döşek ve battaniyeyi söküp koridora fırlattı. Sonra, bir üniformayı yastık görevi görmesi için tomar haline getirdi ve karyolanın telleri üzerine gerilmiş kumaşın üstüne uzandı.

Rahatsızdı, ama aldımınıyordu.

Biri kapıyı çaldığında, sadece birkaç dakikadır oradaydı.

“Git buradan,” dedi yavaşça. Her kim kapıyı çalıyorsa anlaşılın ya duymamışdı ya da aldırımıyordu.

Sonunda Ender ginnesini söyledi.

Gelen Bean’di.

“Git buradan, Bean.”

Bean başını salladı ama ayrılmadı. Bunun yerine ayakkabılarına bakıyordu. Ender neredeyse ona bağırarak, lanet edecek, gitmesi için bağırıyordu. Bunun yerine Bean’in ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti, tüm vücudu bitkinlikten iki büklüm olmuştu, uykusuzluktan gözleri mosmordu; ve buna rağmen cildi hâlâ yumuşak ve yan saydamdı, bir çocuğun cildi, yumuşak eğimli çenesi, küçük bir oğlanın narin kolları. Daha yedi yaşında değildi. Zeki olmasının, kendini adamış olmasının ve iyi olmasının önemi yoktu. O bir çocuktü. Körpeydi.

Hayır değil, diye düşündü Ender. Ufak, evet. Ama Bean, ona bağlı bütün bir bölükle ve yönettiği askerlerle, savaşa girmişti, görkemli bir performans göstermiş ve kazanmışlardı. Bunda köpellik yoktu. Çocukluk yoktu.

Ender’in sessizliğini ve yumuşayan yüz ifadesini kalması için bir işaret olarak kabul eden Bean, odaya doğru bir adım attı. Ancak ondan sonra Ender elindeki küçük kağıdı gördü, “Transfer mi

oldun?” diye sordu Ender. Kuşkuluydu, ama sesi ilgilenmiyormuş gibi tınladı.

“Tavşan bölüğüne.”

Ender başını salladı. Tabi. Besbelliydi. Eğer bölüğümle beraber ait edilemiyorsam, bölüğümü elimden alacaklar.

“Carn Carby iyi bir adamdır,” dedi Ender. “Umarım değerini fark eder.”

“Cam Carby bugün mezun oldu. Bildirisini biz savaşımızı yaparken aldı.”

“Tamam, o zaman Tavşan’a kim komuta edecek?”

Bean çaresizce ellerini kaldırdı. “Ben.”

Ender tavana baktı ve başını salladı. “Tabi. Her şey bir yana, nizami yaşa göre sadece dört yıl ufaksın.”

“Hiç komik değil. Burada neler döndüğünü anlamıyorum. Oyundaki değişiklikler. Ve şimdi bu.

Transfer olan tek ben değilim, biliyorsun. Komutanların yarısını mezun ettiler ve bizim çocukların çoğunu onların bölüklerine kumanda etmek için transfer ettiler.”

“Hangi çocuklar?”

“Göründüğü kadarıyla, her manga lideri ve her yardımcı.”

“Tabii. Eğer ordumu mahvermeye karar vermişlerse dibe vurmam için gerekli her şeyi yaparlar.

Her ne yapıyorlarsa çok titizler.”

“Hâlâ kazanacaksın. Ender. Hepimiz bunu biliyoruz. Çılgın Tom ‘Bu Ejder bölüğünü nasıl yeneceğimi bulmam gerekiyor anlamına mı geliyor?’ dedi. Herkes en iyi olduğunu biliyor. Seni çökertemezler, ne yaparlarsa yap,...”

“Çoktan yaptılar.”

“Hayır Ender, yapamazlar....”

“Onların oyunları artık umurumda değil, Bean. Artık oynamayacağım. Daha fazla çalışma yok.

Daha fazla savaş yok. O küçük kâğıt parçalarını istedikleri yere koyabilirler ama gitmeyeceğim. Buna bugün kapıdan geçmeden önce karar verdim. Bu yüzden seni kapıya yolladım. İşe yarayacağını zannetmiyordum ama umrumda değildi. Sadece tarzın dışına çıkmak istedim,”

“William Bee’nin suratını görmeliydin. Senin ayaklarını oynatabilen sadece yedi adamın onunsa oynatamayan sadece üç adamı varken nasıl kaybettiğini anlamak için öylece orada duruyordu.”

“Neden William Bee’nin suratını görmek istemeliyim? Neden birini yenmek istemeliyim?” Ender avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Bugün Bonzo’yu gerçekten kötü benzettim, Bean. Onu gerçekten çok incitdim.”

“Hak etmişti.”

“Onu yere serdim. Orada dururken, tıpkı ölmüş gibiydi. Ve onun canını yakmaya devam ettim.”

Bean hiçbir şey söylemedi.

“Sadece, bir daha asla canımı yakmamasını sağlamak istiyordum.”

“Yakmayacak,” dedi Bean. “Onu eve yolladılar.”

“Şimdiden mi?”

“Öğretmenler daha fazlasını söylemedi, hiç söylemezler. Resmi bildiri mezun olduğunu söylüyor,

ama nereye atadılar; bilirsin, taktik okul, destek, önkomuta, haberleşme, bunun gibi şeyler, sadece Cartagena, İspanya yazıyordu. Orası onun evi.”

“Onu mezun ettiklerine memnunum.”

“Kahretsin Ender, biz sadece gitmiş olduğuna memnunuz. Sana ne yaptığını bilseydik onu orada öldürürdük. Sana zorbalık yapan bir grup çocukla beraber olduğu doğru mu?”

“Hayır. Sadece o ve ben. Onuruyla dövüştü.” Eğer onurlu olmasaydı, o ve diğerleri beraber döveceklerdi. İsteseler beni öldürebilirlerdi. Onur anlayışı hayatımı kurtardı. “Ben onurlu savaştım,” diye ekledi Ender. “Kazanmak için savaştım.”

Bean kahkaha attı, “Ve kazandın. Onu yörüngeye dışına şutladın.”

Kapı çaldı. Ender cevap veremedi önce kapı açıldı. Ender diğer askerlerinin gelmesini bekliyordu.

Bunun yerine gelen Albay Anderson’du. Ve arkasından Albay Graff geldi.

“Ender Wiggin,” dedi Graff.

Ender ayağa kalktı. “Evet, efendim.”

“Bugün savaş odasında sergilediğin tavır, bir itaatsizlikti ve bir daha tekrarlanmayacak.”

“Evet, efendim,” dedi Ender.

Bean hâlâ asi hissediyordu ve Ender’in azarlanmayı hak ettiğini düşünmüyordu.

Anderson, Ender’in eline bir sayfa kâğıt tutuşturdu. Büyük bir kâğıt. Savaş Akademisindeki iç emirlere hizmet eden ufak kâğıt parçalarından biri değildi; tam doldurulmuş emirler setiydi. Bean ne anlama geldiğini anlamıştı. Ender okul dışına transfer oluyordu.

“Mezuniyet?” diye sordu Bean. Ender başını salladı. “Onları bu kadar geciktiren neydi? Sadece iki ya da üç yıl öncesin. Daha yeni yürümesini, konuşmasını ve üstünü giyinmesini öğrendin. Sana öğretecek neleri kaldı ki?”

Ender kafasını salladı. “Bildiğim tek şey, oyun bitti.”

Kağıdı katladı. “Bölüğüme söyleyebilir miyim?”

“Vakit yok,” dedi Graff. “Mekiğin yirmi dakika içinde kalkıyor. Ayrıca emirlerini aldıktan sonra onlarla konuşmasan daha iyi olur. Bu işleri kolaylaştırır.”

“Sizin için mi, yoksa onlar için mi?” diye sordu Ender. Cevap için beklemedi. Çabucak Bean’e döndü. Bir dakikalığına elini tuttu ve sonra kapıya yöneldi.

“Bekle,” dedi Bean. “Nereye gidiyorsun? Taktik? Destek birimi? Haberleşme?”

“Kurmay Okulu,” diye cevapladı Ender.

“Ön - Kurmay?”

“Kurmay,” dedi Ender ve sonra kapıdan dışarı çıktı.

Anderson onu yakından takip etti. Bean Albay Graffın koluna yapıştı. “Kimse on altısına gelmeden Kurmay okuluna gitmez!”

Graff Bean’in elini silkeledi ve arkasından kapıyı kapatarak ayrıldı.

Bean, odada yalnız kalmıştı, bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Kimse üç yıl ön kurmay okumadan, ne Kurmay Okuluna ne taktik ne de destek birimine gitmişti. Ama zaten kimse Savaş Akademisinden en az altı yılı doldurmadan ayrılmamıştı ve bu Ender’in sadece dört senesini

almıştı.

Sistem çöküyordu. Buna kuşku yoktu. Ya tepede biri çıldırmıştı ya da savaşla ilgili bir şey ters gidiyordu.

Gerçek savaş. Böcek savaşı. Başka ne için eğitim sistemini böyle parçalayacaklardı, oyunu mahvedeceklerdi? Başka ne için, benim gibi küçük bir çocuğu bir bölüğün komutasına koyacaklardı.

Bean koridordan aşağı kendi yatağına doğru yürürken bunun hakkında düşündü. Ranzasına ulaştığı sırada ışıklar söndü. Karanlıkta soyundu, göremediği dolabına elbiselerini koymak için el yordamıyla yürüyordu. Berbat hissetti. İlk başlarda bir bölüğe komuta etmekten korktuğu için kötü hissettiğini sandı, ama bu doğru değildi. İyi bir komutan olacağını biliyordu. Ağlamak istediğini hissetti. Buraya geldikten sonraki ilk birkaç gün yaşadığı ev özleminden beri ağlamamıştı.

Boğazına bir yumru koyan ve onu sessizce hıçkırtan duyguya bir isim vermeye çalıştı, buna rağmen kendini koyuvermemeye çalıştı. Bu duyguyu dizginlemek, acıyla yer değiştirmek için elleri üzerinde bir parça eğildi. Yardımını olmuyordu. Ender'i bir daha göremeyecekti.

Bu duyguyu birkez tanımlayınca, kontrol edebildi. Arkasına yaslandı ve artık daha fazla ağlamayacağını hissedene kadar rahatlama hareketlerine başladı. Sonra uykuya daldı. Eli ağzının yanındaydı. Bean tırnaklarını mı yesin yoksa parmak uçlarını mı emsin karar veremiyormuş gibi, yastığının üstündeydi. Alını kırışmış ve çizgi çizgiydi. Nefesi çabuk ve hafifti, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmeyecekti.

Mekiğin içine geçerken, Binbaşı Anderson'un üniformasındaki rütbelerin değiştiğini ilk kez fark etti. "Evet artık o bir albay" dedi Graff. "Aslında bu öğleden sonra itibariyle binbaşı Anderson, Savaş Akademisinin komutasına getirildi. Ben başka görevlere atandım."

Ender ne olduklarını sormadı.

Graff kendini koridorun karşısındaki bir koltuğa bağladı. Sadece bir tane başka yolcu vardı, General Pace olarak takdim edilen sivil kıyafetli sessiz bir adam.

Pace bir çanta taşıyordu ama Graff Ender'inkinden daha fazla bir bagaj taşımıyordu. Her nasılsa Graff'ında yanına bir şey almaması, Ender'i rahatlatıyordu.

Eve yolculukta Ender sadece bir kez konuştu. "Meden eve gidiyoruz?" diye sordu. "Kurmaya Okulunun Asteroidlerin orada bir yerde olduğunu zannediyordum,"

"Öyle," dedi Graff "Ama Savaş Akademisinin uzun menzilli gemileri yaşatacak olanakları yok."

Ender bunun, ailesini görebileceği anlamına mı geldiğini sormak istedi. Ama birden, bunun mümkün olabileceği düşüncesi üzerine, korkup sormaktan vazgeçti. Sadece gözlerini yumdu ve uyumaya çalıştı. Arkasında, General Pace onu izliyordu; hangi amaç için. Ender tahmin edemedi.

İndiklerinde Florida da sıcak bir yaz öğleden sonrası vardı. Ender güneş ışığından o kadar çok uzak kalmıştı ki, ışık neredeyse onu kör etti. Gözlerini kıstı, aksırdı ve içeriye girmek istedi. Her şey çok uzakta ve düzdü; Savaş Akademisinin yükselen kavisine sahip olmayan yer eğimli gibiydi, öyle ki yer seviyesinde Ender kendini sivri uçlu bir kulenin tepesindeymiş gibi hissetti. Gerçek yerçekimi değişikti ve yürürken ayaklarını sürttü. Bundan nefret etti. Eve dönmek.

Savaş Akademisine geri dönmek istedi, kainatta ait olduğu tek yere.

"Tutuklandı mı?"

"Bu doğal bir düşünce. General Pace, askeri polis başı. Okulda bir ölüm vakası oldu."

"Bana Albay Graffın terfi mi ettirildiği yoksa Divan-1 Harbe mi sevk edildiğini söylemediler."

Polemarch'a verilen emirlere göre sadece transfer oldu."

"Bu iyi mi yoksa kötü bir işaret mi?"

"Kim bilir? Öteki taraftan Ender Wiggin, kurtulmakla kalmadı, mezun da oldu."

"Çok iyi bir durumda mezun oldu, bu yüzden yaşlı Graff'a inanmalısın. Diğer yandan, mekikte dördüncü bir yolcu daha vardı. Torbada seyahat eden."

"Okulun tarihindeki ikinci ölüm. En azından bu seferki intihar değil."

"Cinayet daha mı iyi? Binbaşı Imbu?"

"Bir cinayet değildi Albay. Olayın iki açıdan da çekilmiş görüntüleri var. Kimse Ender'i suçlayamaz."

"Ama Graff'ı suçlayabilir. Tüm bunlar sona erince siviller dosyalarımızı didikleyebilir ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verebilir. Haklı olduğumuzu düşündükleri yerde bize madalya takarlar, yanlış yaptığımızı düşündükleri yerlerde emekli maaşımızı keserler ve bizi hapse yollarlar."

En azından çocuğun öldüğünü Ender'e söylememekle anlayışlı davranmışlar."

"Bu da iki kez oldu."

"Stilson hakkında da ona bir şey söylemediler."

"Çocuk çok korkutucu."

"Ender Wiggin katil değil. Sadece kazanıyor, titizlikle. Eğer birileri korkacaksa, bırakta bunlar Böcekler olsun."

"Ender'in onları avlayacağını bilmen neredeyse onlar için endişelenmene neden olacak."

"Endişelendiğim tek kişi Ender. Ama ona daha yumuşak davranmalarını önerecek kadar endişeli değilim. Graff'ın tüm bu zaman boyunca elinde tuttuğu bilgiye henüz ulaştım. Donanma hareketleri üzerine, bunun gibi şeyler. Eskiden geceleri rahat uyurdum."

"Zaman daralıyor mu?"

"Bundan bahsetmemeliydim. Sana gizli bilgileri veremem."

"Farkındayım."

"Bunu öylece bırakalım; Nasılsa Kurmay Okuluna bir günde girmede. Birkaç yıl beklemek de fazla olabilirdi."

Valentine

"Çocuklar?"

"Kardeşler. Ağda beş farklı kimlikle yer almışlar, üyeliklerini karşılayacak şirketler için yazarak, bunun gibi şeyler. Onların izini sürmek çok zor."

"Neden gizleniyorlar?"

"Herhangi bir sebepten olabilir. Yine de akla ilk gelen sebep yaşlan. Oğlan on dört, kız on ikisinde."

"Hangisi Demosthenes?"

"Kız. On iki yaşında olan."

"Afedersin. Gerçekten bunu komik bulmuyorum, ama gülmekten kendimi alamıyorum. Tüm bu zaman endişelendik, Demosthenes'i çok ciddiye almamaları için Rusları ikna etmeye çalıştık, Amerikalıların hepsinin çılgın savaş çığırtkanları olmadığını ispatı olarak Locke'un ipliğini pazara çıkarttık. Kardeşlermiş."

"Ve soyadları Wiggin."

"Ah. Rastlantı mı?"

"Bizim Wiggin üç numara. Onlar bir ve iki."

"Oh, harika. Ruslar asla inanmayacak..."

"Demosthenes ve Locke, Wiggin kadar kontrolümüzde değil."

"Bir komplo mu var? Birileri onları kontrol mu ediyor?"

"Bu iki çocuk ve onları yönlendirebilecek bir yetişkin arasında hiçbir temas belirleyemedik."

"Bu, binlerinin senin ortaya çıkaramayacağı bir metod bulmadıkları anlamına gelmez. İnanmak çok zor, bu iki çocuğun..."

"Savaş Akademisinden döndükten sonra Albay Graff'la mülakat yaptım. Onun fikrine göre, bu İki çocuğun yaptığı hiçbir şey yeteneklerinin dışında değil. Kabiliyetleri neredeyse Wiggin ile aynı.

Sadece huyları farklı. Yine de onu şaşırtan iki kişiliğin farklılığı. Demosthenes kesinlikle kız olanı, ama Graff'ın dediğine göre Savaş Okuluna alınma sebebi çok barışçı, gönül alıcı ve bunların ötesinde çok duygusal oluşmuş."

"Bu kesinlikle Demosthenes olamaz."

"Ve oğlanda bir çakalın ruhu var."

"Son zamanlarda 'Amerikadaki tek hür düşünce' olarak methedilen Locke değil miydi?"

"Gerçekte ne olduğunu anlamak çok güç. Ama Graff onlara müdahale etmemizi önerdi ve ben katılıyorum. Onları açığa çıkartma. Locke ve Demosthenes'in net de halka açıklananlar dışında herhangi bölgesel ya da uluslararası bir grupla bağlantıları olmadığına karar verdiğimizizi belirten bir rapor yaz, bunun dışında rapor etmen gereken bir şey yok."

"Başka bir deyişle onlara temiz raporu vereyim."

"Demosthenes'in tehlikeli durduğunun farkındayım, çünkü kızın çok geniş bir taraftar kitlesi var.

Ama ikisinden en hırslı olanın, görüşleri aşına kaçmayan, ılımlı kişiliği seçmesi, anlamlı bence.

Ayrıca sadece konuşuyorlar. Etkileri var ama güçleri yok."

"Deneyimlerime göre, etki güçtür."

"Eğer ileri giderlerse kimliklerini kolayca deşifre edebiliriz."

"Sadece önümüzdeki birkaç yıl içerisinde. Ne kadar uzun beklersek, o kadar büyürler ve kimliklerinin açıklanması daha az şaşırtıcı olur."

"Rus birliklerinin hareketlendiğini biliyorsun. Demosthenes'in haklı olma ihtimali var."

"Gözümüzü Demosthenes'den ayırmasakiyi olacak. Tamam. Şimdilik onları temiz göstereceğiz.

Ama onları izle, tabii Rusları sakinleştirmenin de bir yolunu bulmalıyız."

Tüm kuşkularına rağmen, Valentine Demosthenes olmaktan eğleniyordu. Artık sütunu pratik olarak ülkedeki her ağ bültenine taşınmaya başlamıştı ve avukatının hesabında paranın birikmesini seyretmek eğlenceliydi. Arada sırada o ve Peter, Demosthenes'in adına, dikkatlice hesaplanmış bir miktarı, adaylardan birine ya da bağış amaçlı bir etkinliğe veriyorlardı. Paranın miktarının bağışı düzenleyenlerin fark edebilecekleri kadar yeterli olmasına ama adayın onun oyunu satın almaya çalıştıklarını düşünmesine neden olmayacak kadar da fazla olmamasına dikkat ediyorlardı. O kadar çok mektup alıyordu ki, haberağı ona, çeşitli sınıflardaki, alışagelmış yazışmalara onun yerine cevap vermesi için bir sekreter tutmuştu. Ulusal ve uluslararası liderlerden, bazen tehditkar, bazen dostça, ama her zaman diplomatik bir şekilde Demosthenes'i kendi taraflarına çekmeyi deneyen komik mektuplardı; önemli insanların bir çocuğa yazdıklarının farkında olmadıkları, Peter'le birlikte okuyup bu durumdan çok eğlendikleri mektuplar.

Yine de bazen utanıyordu. Baba Demosthenes'i aksatmadan okuyordu; Locke'u hiç okumazdı, ya da okuyorsa bile bunun hakkında konuşmuyordu. Yine de yemekte, Demosthenes'in o günün yazısında değindiği görüşlerin bazılarını onlara aktararak sık sık onları eğlendiriyordu. Baba bunu yaptığında Peter bayılıyordu. "Gördünüz mü, bu halk adamının dikkat çektiğini gösteriyor." Ama bu Valentine'm gözünde babasını küçük düşürüyordu.

Eğer bunca zamandır bize anlatıp durduğu o yazıları benim yazdığımı bilseydi ve yazdığım şeylerin yarısına bile inanmadığımı duysaydı, çok öfkelenir ve utanırdı.

Bir keresinde Valentine'in yüzünden neredeyse başları belaya giriyordu. Öğretmenleri onlardan, Demosthenes ve Locke'un daha önce yayınlanmış iki makalesi üzerine bir ödev hazırlamalarını istemişti. Valentine dikkatsiz davranıp makalelerde değinilen düşünceler üzerine harika bir analiz yaptı. Ödev Demosthenes'in sütunuyla aynı ağda yayınlandı ve Valentine onu yayından kaldırması için müdürle epeyce uğraşmak zorunda kaldı. Peter'in bu yüzden tepesi atmıştı. "Çok fazla Demosthenes gibi yazdın, bunu yayınlatabazsın, artık Demosthenes'i öldürmeliyim, kontrolden çıkmaya başlıyorsun."

Peter'in öfkeleniği zamanki sesizliği Valentine'i daha çok ürküttü. Bu, Demosthenes'in, Başkanın katılacağı Gelecekteki Eğitim Konseyi'ne davet edildiğinde olmuştu, aslında hiçbir şey yapmayı amaçlamayan, elit kesimin gösterişli panellerinden biriydi. Valentine, Peter'in bunu bir zafer olarak değerlendireceğini düşünmüştü, ama öyle yapmadı. "Geri çevir," dedi.

"Neden reddetmeliyim?" diye sordu. "Demosthenes'in çok iyi bilinen gizlilik isteği yüzünden tüm toplantıları ağda tutacaklarını söylediler. Bu Demosthenes'i saygın bir kişilik yapacak ve...."

"Hoşuna gitti çünkü benden evvel elde ettin."

"Peter mesele sen ve ben değil, Demosthenes ve Locke. Onları biz yarattık. Gerçek değil. Ayrıca bu randevu Demosthenes i, Locke'tan daha fazla sevdikleri anlamına gelmez, sadece Demosthenes'in Locke'tan daha güçlü bir taraftar kitlesi var anlamına gelir. Öyle olacağını biliyordun. Ona çok sayıda Rus karşıtı şöven değerler yüklüyor."

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Locke'un saygı duyulan kişi olması gerekiyordu."

“Saygı görüyor! Gerçek saygı, resmi saygıdan daha uzun sürer. Peter lütfen bana kızma çünkü yapmamı istediğin şeyleri iyi yaptım.”

Ama Peter sinirliydi, hem de günlerce. O günden sonra Valentine’i yalnız bırakıp makalelerini kendi başına yazmasını söyledi. Bu tavrıyla Demosthenes’in makalelerinin içeriğini bozabileceğini zannediyordu. Eğer böyle olduysa bile, bunu fark eden olmadı. Belki de, ağlayarak ona yardım etmesi için hiç gelmemesi onu daha da sinirlendirmişti. Artık Demosthenes’in olaylar hakkında ne düşüneceğini, ona binlerinin anlatmasına ihtiyaç duymayacak kadar uzun zamandır Demosthenes’ti.

Ve politik olarak aktif diğer vatandaşlarla yazışmaları arttıkça, gerçekten kamuoyunda bulunmayan bilgileri, olayları öğrenmeye başladı. Onunla yazışan bazı askeri görevliler istemeden ipuçları bıraktılar, Valentine ve Peter, Varşova Paktı aktivitelerinin etkileyici ve korkutucu resmini oluşturmak için bunları bir araya getirdi. Gerçekten savaşa hazırlanıyorlardı, tehlikeli, kanlı ve dünya çapında bir savaş. Demosthenes, İkinci Varşova Paktının birlik içinde ebediyen kalmayacağından şüphelenmekte haksız değildi.

Ve Demosthenes karakteri kademeli olarak kendince bir hayat üstlendi. Yazma seansının sonunda kimi zaman, kendini, hesaplanmış tavırlar olması gereken fikirlerle sadık kalarak, Demosthenes gibi düşünürken buluyordu. Ve bazen, Peter’in Locke denemelerini okuyor ve kendini, gerçekte neler olduğunu göremeyen Locke’un körlüğüne kızarken buluyordu.

Belki de, sanki taklit ettiğiniz kişiye dönüşmeden bir kimlik kullanmak imkansızdı. Bunu düşündü, birkaç gün endişelendi. Ve sonra, Rusların barışı devam ettirmek adına, her şeyde kendilerine boyun eğecekleri tezini savunan politikacıları hedef alan bir yazı yazdı. İktidardaki partiye, hoş bir ısırdı ve bunun hakkında pek çok güzel mail aldı.

Aynı zamanda, Demosthenes’e dönüşme fikrinden ürkmeye son verdi. Demosthenes Peter’den daha akıllı ve ben ona hiç güvenmedim, diye düşündü.

Okuldan sonra Graff onu bekliyordu. Arabasında arkasına yaslanmış duruyordu. Sivil kıyafetteydi ve kilo almıştı, böylece onu ilk başta hatırlamadı. Ama Graff ona işaret etti ve kendini tanıttıktan önce kız onu hatırladı.

“Başka mektup yazmayacağım,” dedi. “Öbürünü de asla yazmamalıydım.”

“Öyleyse madalyaları sevmiyorsun.”

“Çok fazla değil.”

“Benimle bir gezintiye gel Valentine.”

“Yabancılarla dolaşmam.”

Rıza bir kâğıt uzattı. Bir izin belgesi idi ve ailesi imzalamıştı. “Sanırım sen yabancı değilsin.

Nereye gidiyoruz?” “Greensboro’dan ayrılacak genç bir askeri görmeye.”

Arabaya bindi. “Ender sadece on yaşında,” dedi, “bize on ikisine geldiğinde ayrılmaya hak kazanacağını söylediğini sanıyordum.” “Birkaç mtbe atladı.”

“Yani iyi mi?”

“Ona kendin sor.”

“Neden ben? Neden bütün aile değil?”

Graff iç geçirdi. “Ender dünyayı kendince görüyor. Seni görmesi için ikna etmek zorunda kaldık.

Ailenle ve Peter’la ilgilenmedi. Savaş Akademisinde hayat dolu doludur...”

“Ne demek istiyorsun, delirdi mi?”

“Aksine, tanıdığım en akli başında kişi. Ailesinin, dört yıl önce tamamen kapadığı sevgi kitabını tekrar açmaya özellikle hevesli olmadıklarını bilecek kadar akli başında. Peter’a gelince, bir karşılaşma bile önermedik, böylece cehenneme gitmemizi söyleme şansı olmadı.” Lake Brand Yolundan çıktılar ve dönüp gölü geçtiler, tepenin zirvesi boyunca yayılmış ahşap konağa gelinceye virajlı yolu takip ettiler. Yukarıdan, Brand gölü bir tarafta, beş dönümlük özel bir göl diğer tarafta gözükmüyordu. “Burası Mediy’s Mist-E-Rub’ın inşa ettiği ev,” dedi Graff “I. F. yirmi yıl önce burayı bir vergi satışından kaptı. Ender seninle yapacağı konuşmanın dinlenmemesi gerektiğinde ısrar etti.

Ona dinlenmeyeceğine söz verdim ve gizliliğe yardımcı olmak için ikiniz kendi yaptığı salla gezintiye çıkacaksınız. Yine de seni uyarmalıyım. Bittiği zaman sana sorular sormak niyetindeyim.

Cevap vermek zorunda değilsin ama umarım verirsin.”

“Mayomu getirmedi.”

“Bir tane bulabiliriz.”

“Dinlenme cihazı yerleştiremeyeceğiniz bir tane mi?”

“Bazı noktalarda dürüstlük olmalı. Söz gelimi, Demosthenes’in gerçekten kim olduğunu biliyorum.”

İçini saran bir korku hissetti ama bir şey söylemedi.

“Savaş Akademisinden geldiğimden beri biliyorum. Dünyada onun kimliğini bilen toplaşan altı kişi var. Rusları saymazsak, ne bildiklerini ancak Tanrı bilir. Ama Demosthenes’in bizden korkmasına gerek yok. Demosthenes sağduyumuza güvenebilir. Tıpkı benim Demosthenes’e bu gün burada olanları Locke’a anlatmayacağına güvendiğim gibi. Karşılıklı güven, Birbirimize olayları anlatabiliriz.”

Valentine, onayladıklarının Demosthenes’ mi yoksa Valentine Wiggin’ mi olduğuna karar veremedi.

Eğer ilkiyse onlara güvenmeyecekti, eğer diğeriye belki güvenebilirdi. Bunu PeterTa tartışmasını istemediklerini belirtmelerindeki gerçek, belki aralarındaki farkı bilmeleri idi. Kendisi farkı biliyor muydu, işte bu konuda biraz endişeliydi. “Bir sal yaptı, dedin. Ne kadar zamandır burada?”

“İki ay. İzninin sadece birkaç gün olmasına karar vermiştik. Ama gördüğün gibi, eğitimine devam etmeye niyetli gözükmüyor.”

“Oh yani tekrar terapiyim.”

“Bu kez mektubunu sansürleyemeyiz. Sadece şansımızı deniyoruz. Kardeşine fena halde ihtiyacımız var. İnsanlık pamuk ipliğinde.” Artık Val, dünyanın ne denli tehlike içinde olduğunu anlayacak kadar büyümüştü.

Ve görevlerini yapmakta tereddüt etmeyecek kadar uzun zamandır da Demosthenes olmuştu.

“Nerede o?”

“Aşağıda kayıkhanede”

“Mayo nerede?”

Ona doğru tepeden aşağı yürürken Ender kıza el sallamadı, iskeleye adım attığında gülümsemedi Ama onu gördüğüne memnun olduğunu biliyordu, gözlerini yüzünden hiç ayırmamasından anlamıştı.

“Hatırladığımdan çok daha büyüksün,” dedi aptalca.

“Sen de,” dedi Ender. “Aynı zamanda çok güzel olduğunu hatırlıyorum.”

“Anılar bize oyun oynar.”

“Hayır. Yüzün hâlâ aynı, ama artık güzelin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hadi. Göle açılalım.”

Kuşkuyla küçük sala baktı.

“Sadece ayakta durma, hepsi bu,” dedi. Örümcek gibi, ayak ve parmakları üzerinde emekleyerek sala bindi. “Birlikte bloklar yaptığımız günden bu yana, ellerimle yaptığım ilk şey. Peter geçirmez bloklar.”

Kız kahkaha attı. Pek çok destek kaldırıldığında bile ayakta duran yapılar yapmaktan zevk alırlardı.

Peter ise ordan burdan birer desteği gelişi güzel çıkarıp, binayı birisi dokunduğu anda çökecek duruma getirmekten hoşlanırdı.

Peter bir baş belasıydı, ama çocuklukları üzerine odaklanmalarını sağlamıştı.”

“Peter değişti,” dedi Valentine.

“Ondan konuşmayalım,” dedi Ender.

“Tamam.”

Sala emekledi. Ender kadar becerikli değildi. Ender, gölün merkezine doğru yavaşça ilerlemek için pedal kullanıyordu. Valentine onun uzun zamandır güneşte yandığını ve güçlendiğini görebiliyordu; bunu dile getirdi “Güç Savaş Akademisinden geliyor. Güneş yanığı bu gölden. Suda bayağı uzun vakit geçirdim.

Yüzerken, tıpkı ağırlıksız gibi oluyor.” “Ağırlıksız olmayı özledim. Aynı zamanda burada göldeyken, yer eğimi her yöne doğru yükseliyor.”

“Tıpkı bir çanakta yaşıyormuş gibi.”

“Bir çanakta dört yıl yaşadım,”

“Yani artık yabancı mıyız?”

“Öyle değil miyiz Valentine?”

“Hayır,” dedi kız. Uzandı ve Ender’in bacağına dokundu. Sonra aniden, tam olarak en fazla gıdıklandığı yerden, dizkapağından çimdiklemeye başladı.

Neredeyse aynı anda, kızın kolunu eliyle yakaladı. Elleri kızın ellerinden daha küçük ve kolları dal gibi incecik olmasına rağmen, tutuşu çok güçlüydü. Bir anlığına tehlike gözüktü, sonra rahatladı.

“Oh evet,” dedi, “eskiden beni gıdıklardın.”

“Artık değil,” dedi kız, elini geri çekerken.

“Yüzmek ister misin?”

Cevap olarak, kız kendini salın kenarından attı, su berrak ve temizdi ve içinde hiç klor yoktu. Bir süre yüzdü, sonra sala geri döndü ve puslu güneş ışığı içinde, salın üzerine uzandı. Bir yaban arısı etrafında dönüyordu, başının hemen arkasında sala kondu. Orada olduğunu biliyordu ve her zaman olduğu gibi ondan korkacaktı. Ama bugün değil. Bırak da salın üzerinde yürüsün, benim yaptığım gibi güneşte yansın.

Sonra sal sallandı ve Ender’in sakince, bir parmağıyla yaban arısının canını nasıl da aldığını izlemek için döndü.

“Bunlar kötü cins,” dedi Ender. Rahatsız edilmeyi beklemeden seni sokarlar.” Güldü. “Etkisiz

bırakma stratejileri öğreniyorum. Çok iyiyim. Kimse beni yenemedi. Ellerindeki en iyi asker benim.”

“Daha azını kim bekleyebilirdi ki?” dedi kız. “Sen bir Wigginsin.”

“Bu ne anlama geliyorsa,” dedi Ender.

“Anlamı, dünyada bir farklılık yapacaksın.” Ve sonra ona Peter’la yaptıklarını anlattı.

“Peter kaç yaşında, on dört? Şimdiden dünyanın hakimiyetini ele geçirmeyi mi planlıyor?”

“Büyük İskender olduğunu zannediyor. Neden olamasın? Sen niye olmayasın?”

“Her ikimiz birden İskender olamayız.”

“Bir madalyonun iki ayrı yüzü. Ben de aradaki metalim.” Valentine bu söylediğinin gerçekten doğru olup olmadığından emin değildi. Peter’la son birkaç yıl içinde o kadar çok şey paylaşmıştı ki, ondan öğrendiğini düşünse de, aslında onu anlayabiliyordu. Ender ise şu ana kadar sadece bir hatıraydı.

Onun korumasına muhtaç, çok ufak, kırılğan çocuk. Parmaklarıyla arıyı öldüren, soğuk bakışlı, esmer, erkek kılıklı değil. Belki de O, Peter ve ben hepimiz aynıyız ve en başından beri öyleydik. Belki sadece kıskançlıkla, birbirimizden farklı olduğumuzu düşündük.

“Bozuk paraların sorunu bir tarafları üste geldiğinde diğer taraflarının altta kalmasıdır.”

Ve şimdi sen aşağıda kaldığını düşünüyorsun. “Eğitimine devam etmen için seni cesaretlendirmemi istediler.”

“Onlar eğitim değil, oyun. Hepsi oyun, başından sonuna kadar, sadece kuralları ne zaman isterlerse değiştirirler.” Sakat elini kaldırdı. “İzleri gördün mü?”

“Ama sen de onları kullanabilirsin.”

“Sadece kullanılmak istediklerinde. Sadece seni kullandıklarını düşünürlerse. Hayır, çok zor, daha fazla oynamak istemiyorum. Sadece ne zaman mutlu olmaya başlasam, ne zaman işlerin üstesinden gelebileceğimi düşünsem, başka bir bıçak sokuyorlar. Kabuslar gördüğüm için hurdayım.

Rüyalarımda yine savaş odasındayım, tek farklılık oyunların yer çekiminde oynanması. Yönünü değiştirmeyi sürdürüyorlar. Yani hiç kalktığım duvarda bitirmedim. Hiç gitmek istediğim yere ulaşmadım. Beni kapıya götünneleri için onlara yalvardım durdum ve beni dışarıya çıkartmayacaklar, beni içeriye tıkmaya devam ediyorlar.”

Valentine, Ender’in sesindeki öfkeyi duyabiliyordu ve bu öfkenin kendisine yöneldiğini anladı.

“Sanırım bunun için buradayım. Seni tekrar içeri tıkmak için.”

“Seni görmek istemedim.”

“Bana anlattılar.”

“Seni hâlâ seveceğimden korktum.”

“Umarım seviyorsundur.”

“Benim korkum, senin isteğin; ikisi de kabul oldu.”

“Ender, bu gerçekten doğru. Genç olabiliriz ama güçsüz değiliz. Onların kurallarıyla yeterince uzun oynadık ve sıra bizim oyunumuzda.” Kıkırdadı. “Ben başkanlık komisyonundayım. Peter çok sinirli.”

“Ağı kullanmama izin vermiyorlar. Işıkları ve güvenlik sisstemini çalıştıran makineleri kontrol eden bilgisayarlardan başka bir şey yok. Hepsi de yüzyıl önce kurulmuş antika şeyler. Hiçbir

işlevleri yok.

Elimden bölüğümü aldılar, sıramı aldılar ve ne biliyor musun? Umrunda değil.”

“Kendinle barışık olmalısın.”

“Ben değil. Anılarım.”

“Belki sen busun, hatırladıkların.”

“Hayır. Yabancılarla anılarım. Böceklerle anılarım.”

Valentine sanki aniden soğuk bir esinti geçmiş gibi ürperdi. Daha fazla Böcek videoları seyretmeyi reddediyorum. Hep aynılar.”

“Saatlerce onlara çalışırdım. Uzayda gemilerinin hareket etmesine. Ve burada gölde otururken komik bir şey meydana geldi. Böceklerle insanların göğüs göğüse çarpıştığı bütün savaşların, hepsinin ilk istiladan olduğunu fark ettim. Askerlerimizin I.F. Ünifoması giydikleri ikinci istilaya ait görüntülerde Böceklerin hepsi zaten ölmüş haldeler, Orada öylece yatıyorlar, kontrollerini kaybetmişler. Ne bir mücadele belirtisi, ne de başka bir şey. Ve Mazer Rackham’ın savaşı; bize o savaştan bir kırıntı bile göstermediler.”

“Belki gizli bir silahtır.”

“Hayır, hayır. Onları nasıl öldürdüğümüzle ilgilenmiyorum. Böceklerin kendileri. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve “Hâlâ bir gün onlarla savaşmam bekleniyor. Hayatımda pek çok savaştan geçtim, bunların bazıları oyundu, bazıları da değil. Her zaman kazandım, çünkü düşmanımın düşünce şeklini anlayabildim. Ne yaptıklarından, ne yaptığımı düşündüklerini, savaşı ne kadar şekillendirmek istediklerini söyleyebildim. Ve bununla oynadım. Bunda çok iyiyim. Diğer insanların nasıl düşündüğünü anlamada.”

“Wiggin çocuklarının laneti.” Şaka yaptı ama, Ender onu tamamen düşmanlarına yaptığı gibi anlayabilir diye, korktu. Peter hep onu anlardı ya da en azından anladığını zannederdi, öylesine lağım çukuruydu ki, en kötü düşüncelerini tahmin etse bile, hiç utanmak zorunda değildi. Ama Ender, onun anlamasını istemiyordu. Bu Valentine’ı onun önünde güç duruma sokardı, kendinden utanırdı.

“Böcekleri tanımadığın sürece alt edebileceğine inanmıyorsun.” “Bundan daha fazlası var. Hiçbir şey yapmadan, burada yalnız olmak, kendi hakkımda da düşündüm. Neden kendimden bu kadar nefret ettiğimi anlamaya çalıştım.”

“Hayır, Ender.”

“Bana ‘hayır Ender’ deme. Bunu anlamam uzun zamanımı aldı, inan bana nefret ettim. Ediyorum.

Ve şunu anladım; gerçekten düşmanımı anladığım anda, onu alt edecek kadar iyi anladığımda, işte o anda onları seviyorum. Bence binlerini gerçekten anlamak mümkün değil, neye inandıklarını, ne istediklerini bilmek ve onları kendilerini sevdikleri gibi sevebilmek. Ve sonra, onları sevdiğim o en son dakikada....”

“Onları yeniyorsun.” Bir anlığına onun anlayışından korkmadı.

“Hayır anlamadın. Onları yok ediyorum. Beni bir daha incitmelerini imkansız hale getiriyorum. Var olmayana kadar onları ezip duruyorum.”

“Tabii ki öyle yapmıyorsun,” ve şimdi korku tekrar geldi, öncekinden daha kötü. Peter olgunlaştı, ama sen, seni bir katile çevirdiler. Aynı paranın iki yüzü, ama hangi yan hangisi?

“Bazı insanların gerçekten canını yaktım Val. Bunu uydurmuyorum.”

“Biliyonım, Ender. Beni nasıl inciteceksin?”

“Ne hale geldiğimi görüyor musun, Val?” dedi yavaşça. “Sen bile benden korkuyorsun.” Ve yanaklarına o kadar yumuşakça dokundu ki, Valentine ağlamak istedi. Hâlâ bir çocukken, yumuşak bebek ellerinin dokunuşu gibiydi. Yanağında onun yumuşak, masum ellerinin dokunuşunu hatırladı.

“Korkmuyorum,” dedi ve o an için bu doğrudu.

“Korkmalısın.”

Hayır korkmamalıyım. “Suyun içinde kalırsan üşüyeceksin. Aynı zamanda köpekbalıkları seni yiyebilir.”

Gülümsedi. “Köpekbalıkları uzun zaman önce beni yalnız bırakmayı öğrendiler.” Ama kendini sala çekti. Valentine’in arkası üşümüştü.

“Ender, Peter yapacak. Sabredecek kadar zeki ve bu kendi yolu, güç kazanacak, şimdi değilse bile sonra. Hâlâ bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim. Peter acımasız olabilir, ama gücü tutmayı ve sahip olmayı biliyor. Ve bir kez Böcek savaşı bitti mi, belki de bitmesinden önce, dünyanın kaosa sürükleneceğine dair işaretler var. İlk istiladan önce Rus imparatorluğu Hegemonya yolundaydı. Eğer sonradan denerlerse ....”

“Yani Peter bile iyi bir alternatif olabilir.”

“Kendi içindeki, yok edici tarafı araştırıyordun. Ender. İyi, ben de öyle. Peter eskisi gibi değil.

Kibar değil, ama artık gördüğü her güzel şeyi yok etmiyor. Gücün ona tapan insanlar tarafından tüketildiğini anladığında, Peter’dan daha kötülerinin de olabileceğini düşünebiliyorsun.

“Öylesine güçlü bir tavsiye ki ben bile ona oy verebilirim.”

“Bazen kesinlikle aptalca gözüküyor.

“On dört yaşında bir oğlan ve onun kız kardeşi dünyayı ele geçirmek için entrikalar çeviriyor.”

Gülmeye çalıştı. Ama komik değildi. “Sıradan çocuklar değiliz, değil mi. Hiçbirimiz.”

“Bazen sıradan olmayı istemiyor musun?”

Kendini okuldaki diğer kızlar gibi hayal etmeye çalıştı. Dünyanın geleceğine karşı kendini sorumlu hissetmediği bir hayatı hayal etmeye çalıştı. “Çok sıkıcı olurdu.”

“Bence değil.” Ve sanki suyun üzerinde sonsuza kadar yatabilirmiş gibi, salın üzerine yayıldı.

Doğrudu. Ender’e Savaş Akademisinde her ne yaptılarsa, tutkusunu tüketmişlerdi. Bu koyun güneş ışığıyla ısınan sularını gerçekten bırakmak istemiyordu.

Hayır, diye düşündü. Hayır, buradan ayrılmak istemediğine inanıyor, ama içinde hâlâ Peter’dan fazlası var. Ya da benden. Hiçbirimiz, hiçbir şey yapmadan uzun süre mutlu olamazdık. Ya da belki de sadece, hiçbirimiz, bir şeyler yaparken bu kadar yalnız bırakıldığımız sürece mutlu olamayız.

Böylece tekrar özendinmeye başladı. “Dünyada herkesin tanıdığı adamın ismi neydi?”

“Mazer Rackham.”

“Mazer’in yaptığı gibi, önümüzdeki savaşı kazanırsan ne olur?” “Mazer Reckham büyük bir şanslı.

Bir hâzineydi. Kimse ona inanmadı. Sadece doğru zamanda doğru yerde olmayı bildi.”

“Senin de yapabileceğini farz et, senin adın da Mazer Rackham’ın ki gibi herkes tarafından bilinecek,”

“Bırakalım da başka biri ünlü olsun. Peter ünlü olmak istiyor. Bırakalım da dünyayı kurtarsın, “

“Şöhretten bahsetmiyorum Ender. Güçten de bahsetmiyorum. Rastlantılardan bahsediyomm, tıpkı, birileri Böcekleri durdurmak zorunda olduğunda, Mazer Rackham’ın orada olması gibi rastlantılardan,”

“Ya ben buradaysam,” dedi Ender, “O zaman orada olmayacağım. Başka biri olacak. Bırakalım da rastlantı onların başına gelsin.” Sesindeki bezgin kayıtsızlık, kızı çileden çıkarttı, “kendi hayatımdan bahsediyorum, seni bencil küçük hergele.”

Kızın sözlerini önemseseyse de, bunu belli etmedi. Gözleri kapalı, sadece orada uzandı, “Sen ufakken Peter sana işkence yaptığında, iyi ki arkama yaslanıp Anneyle Babanın seni kurtarmasını beklememişim, Peter’ın ne kadar tehlileli olduğunu hiç anlamadılar. Monitörün olduğunu biliyordum, ama yine de onları beklemedim. Seni incitmesini engellediğim için Peter bana neler yapardı biliyor musun?”

“Kapa çeneni,” diye fısıldadı Ender, Çünkü göğsünün titrediğini görmüştü, çünkü gerçekten onun canını yakmış olduğunu anlamıştı, çünkü aynı Peter gibi en zayıf yanını bulduğunu anlamış ve onu deşiyordu, sustu.

“Onları yenemem,” dedi Ender yavaşça. “Bir gün tıpkı Mazer Rackham gibi orada olacağım, her şey bana bağlı olacak ve ben başaramayacağım,”

“Eğer sen yapamazsan kimse yapamaz Ender, Eğer onları yenemezsen, o zaman, kazanmayı hak ederler çünkü bizden daha güçlü ve daha iyiler. Bu senin hatan olmayacak,”

“Bunu ölüme anlat.”

“Eğer sen değilsen, o zaman kim?”

“Herhangi biri.”

“Kimse Ender. Sana bir şey anlatacağım. Eğer denersen ve kaybedersen bu senin hatan olmaz. Eğer denemezsen ve kaybedersen. Hepsi senin suçun olur, hepimizi öldürürsün.”

“Katil olmamın önemi yok.”

“Başka nasıl olacaksın ki? İnsanoğlu göllerin etrafında uzanmak için evrilmedi. Öldürme öğrendiğimiz ilk şey. Ve yaptığımız iyi bir şeydi, yoksa yok olurduk ve kaplanlar dünyaya sahip olurdu,”

“Asla Peter’ı yenemedim. Ne söylediğimin ya da ne yaptığının önemi yok. Asla yenemedim.”

Laf yine Peter’a gelmişti. “Senden yaşça daha büyük ve daha güçlüydü.”

“Böcekler de öyle.”

Mantığını çözebiliyordu, ya da mantıksızlığını. İsteddiği her şeyi kazanabilirdi, ama kalbinde her zaman onu yenebilecek binlerinin var olduğunu biliyordu. Her zaman gerçekten kazanmadığını düşünüyordu, çünkü yenilmez şampiyon, Peter vardı.

“Peter’ı yenmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı.

“Böcekleri yen. Sonra eve dön ve bak bakalım kim artık Peter Wiggin’i takıyor. Tüm dünya seni seviyor ve sayıyorken gözlerinin içine bak. Ancak böyle yenersin.”

“Anıyı biliyorsun,” dedi.

“Hayır anlıyorum.”

“Hayır anlamıyorsun, Peter’ı yenmek istemiyorum.”

“Öyleyse ne istiyorsun?”

“Beni sevmesini istiyorum.”

Valentine’in verilecek cevabı yoktu. Bildiği kadarıyla Peter kimseyi sevmemişti.

Ender daha fazla konuşmadı. Öylece uzandı. Ve yattı. Sonunda Valentine, üzerinden ter damlayarak, suya son bir dalış yaptı ve salı kıyıya doğru itirmeye başladı. Ender kızın ne yaptığını anladığına dair bir işaret göstermedi, ama düzensiz soluk alıp vermesi duyarsız olmadığını anlatıyordu.

Kıyıya ulaştıklarında, limana çıktı ve “Seni seviyorum Ender. Her zamankinden daha çok. Neye karar verirsen ver,” dedi.

Ender cevap vermedi. Kız, Ender’in ona inandığına şüphe etti. Onu Ender’e bu şartlarda getirdikleri için öfkeden kudurmuş olarak, tepeden yukarı doğru yürüdü. Sonuçta onların istediklerini yapmıştı.

Çalışmalara devam etmesi hakkında Ender’le konuşmuştu ve bu yüzden Ender onu çok çabuk affetmeyecekti.

Ender kapıda belirdi, göldeki son dalışından hâlâ ıslaktı. Dışarıyı karanlıktı ve Graff m odada onu beklediği yer karanlıktı.

“Artık gidiyor muyuz?” dedi Ender.

“Eğer istersen,” dedi Graff.

“Ne zaman”

“Hazır olduğun zaman,”

Ender duş aldı ve üzerini giyindi. Sonunda sivil kıyafetlerin birarada duruşuna alışmıştı, ama hâlâ üniforma ya da Parlayan elbise dışında rahat hissetmiyordu. Bir daha asla parlayan elbise giyinmeyeceğim, diye düşündü. O Savaş Akademisi’ne aitti ve bunu geçtim. Cırcır böceklerinin ormanda deliler gibi öttüğünü duydu; yakın mesafede çakılda yavaşça ilerleyen arabanın çatırtılı sesini duydu.

Yanında başka ne götürebilirdi? Kütüphanedeki birkaç kitabı okumuştur, ama onlar buraya aitti ve alamazdı. Sahip olduğu tek şey elleriyle yaptığı saldı. Oda burada kalacaktı. O anda Graff ın beklediği odanın ışıkları yanıyordu. O da üniformasına geri dönmüştü. Havaalanının arka tarafına ulaşan köy yolu boyunca giderken, arka koltukta beraberce oturdular.

“Nüfus artarken buraya döndüm,” dedi Graff, “Bu bölgede ormanları ve çiftlikleri muhafaza ettiler.

İki nehri ayıran topraklar. Buradaki yağışlar bir çok nehri taşıyor, pek çok yer altı suyu etrafa hareket ediyor. Dünya çok derin ve merkezine kadar canlı, Ender. Biz insanlar en tepede yaşıyoruz, tıpkı sahilin yanındaki durgun suyun kir tabakası üzerinde yaşayan mikroplar gibi.”

Ender bir şey söylemedi.

“Komutanlarımızı kendi metodlarımızla eğitiyoruz, çünkü başarıya ulaşmak için bu gerekli; belirli şekillerde düşünmek zorundalar. Etraflarında onları izole edecek çok fazla şey olmamalı, bu nedenle onları izole ediyoruz. Sen. Seni ayrı tuttuk. Ve işe yaradı. Ama hiç insanları görmediğinde, dünyadan haber almadığında, uzayın soğüğundan seni koruyan metal duvarla yaşadığında dünyanın neden kurtarılmaya değer bir yer olduğunu unutmak çok kolaydır. Neden dünya insanların, senin

ödeyeceğin bedele değebileceklerini.”

Yani bu yüzden beni buraya getirdin, diye düşündü Ender. Bütün acelenle, bu yüzden üç ay beni burada tuttu, dünyayı sevmem için. Tamam, işe yaradı. Tüm numaraların işe yaradı.

Valentine’de öyle; numaralarından bir başkasıydı, okula kendim için gitmediğimi hatırlatmak için onu getirdin.

“Valentine’i kullanmış olabilirim,” dedi Graff. “Ve bu yüzden benden nefret edebilirsin, Ender, ama bir şeyi akımda tut; bunun işe yaramasmm tek nedeni ikinizin arasında bir şey olması ve bunun gerçek olması, önemli olan da bu. İnsanoğlunun arasındaki milyarlarca bağlantı. Hayatta bırakmak için savaşağın şey bu.”

Ender yüzünü pencereye döndü ve helikopterlerle balonların iniş kalkışını seyretti.

Stumpy Point’teki I.F. uzay limanına gidecek olan uçaklardan birine bindiler. Bu yer resmi adını artık var olmayan bir eyaletten almıştı, ancak boş odaların çelik ve betonla döşenmesine karar verilince zavallı küçük kasabadaki tüm ağaçlar kesildi, ortalık kütüklerle dolunca da herkes buraya Stumpy Point demeye başladı.

Graff onu güvenlik koridorlarına soktu. Otorite Graff in taşıdığı küçük bir plastik toptu. Onu küçük çıkıntılara soktu ve kapılar açıldı, insanlar ayağa kalktı, selamladı, çıkıntılar topu dışarı ittirdi ve Graff devam etti. Ender, ilk başlarda herkesin Graff ı seyrettiğini fark etti ama uzay limanından içerilere doğru indikçe, insanlar Ender’i seyretmeye başladılarİlk önce tabii ki rütbeli olan Graff a bakmışlardı ama herkesin rütbeli olduğu iç kesimlere doğru ilerledikçe dikkati çeken Graff in yanında taşıdığı kargosu olmuştu.

Graff kendini mekik koltuğuna bağlayınca, Ender onun da kendisiyle geldiğini anladı.

“Nereye kadar?” diye sordu Ender. “Nereye kadar benimle geliyorsun?”

Graff hafifçe gülümsedi. “Sonuna kadar Ender.”

“Seni Kurmay Okulunun komutanı mı yapıyorlar?”

“Hayır.”

Yani Graff 1, Ender’in bir sonraki görevine eşlik etmesi için. Savaş Akademisindeki görevinden ayırmışlardı.

Ne kadar önemliyim, diye merak etti. Ve zihninde tıpkı Peter’in sesi gibi bir fısıltıyla, bir soru işitti, “Bunu nasıl kullanabilirim?”

Ürperdi ve başka şeyler düşünmeye çalıştı. Peter’in dünyayı yönetmek gibi fantezileri olabilirdi, ama Ender’in yoktu. Buna rağmen. Savaş Akademisindeki hayatını düşündüğünde, asla güç peşinde koşmamış olsa da, her zaman ona sahip olduğu aklına geldi. Ama bunun manipulasyona için değil, mükemmelliğe yönelmiş bir güç olduğuna karar verdi. Bundan utanması için hiçbir nedeni yolctu.

Belki sadece Bean’in durumunu hariç tutabilirdi, incinsin diye ona karşı gücünü kullanmıştı. Ama sonuçta Bean’le de işler düzelmişti. Bean bir arkadaş olmuştu ve sonunda, kayıp Alai’nin ve sırasıyla Valentine’ın yerini almıştı. Peter’a entrikalarında yardım eden Valentine. Ne olursa olsun Ender’i hâlâ seven Valentine.

Ve onu dünyaya geri döndüren düşünce trenini takip ederek, tepesi ağaçlarla kaplı koyula çevrelenmiş, berrak suyun merkezindeki, sessiz saatlere geri döndü. Bu Dünya, diye düşündü. Binlerce kilometre çapında bir küre değil, parlayan gölle bir orman, tepenin doruğunda saklanmış bir ev, yüksek ağaçlar, sıçrayan balıklar ve suyla hava sınırında yaşayan böcekleri avlamak için dalışa

geçen kuşlar. Dünya, cırcır böceklerinin, rüzgarın ve kuşların değişmez sesiydi. Ve uzaktaki çocukluğunun dışında onunla konuşan tek bir kızın sesi. Bir keresinde onu terörden korumuş olan aynı ses. Okula geri dönse bile, dört ya da kırk ya da dört bin yılhğma dünyayı arkasında bıraksa bile, onu hayatta tutmak için her şeyi yapacağı aynı ses. Peter'ı daha fazla sevse bile.

Gözleri kapanmıştı ve nefes almaktan başka ses çıkarmıyordu; buna rağmen Graff uzanıp, koridorun karşısından eline dokundu.

Ender şaşkınlıkla kasıldı ve Graff kısa süre içerisinde geri çekildi, ama bir anlığına Ender, Graff m ona şefkat duyabileceği düşüncesiyle irkildi. Ama hayır, bu bir başka hesaplanmış jestti. Graff küçük bir çocuktan bir komutan yaratıyordu. Çalışmalardaki 17. Dersin öğretmenden gelen şefkat jestlerini içerdiğine şüphe yoktu.

Mekik GAK uydusuna sadece birkaç saat içerisinde ulaştı. Gezegenler-Arası-Fırlatma, beslendikleri bitkilerden aynı zamanda oksijen soludukları, vücutlarından çoktan on bin kez geçmiş suyu içtikleri, solar sistemdeki tüm taşıma işlerini yapan römorklara, kargoları ve yolcularını dünyaya ya da aya taşıyan mekiklere hizmet etmek için yaşayan üç bin nüfuslu bir şehirdi. Aynı Savaş Akademisinde olduğu gibi yerin eğimi yukarı doğru olduğundan, özetle Ender'in kendisini evde hissettiği bir dünyaydı.

Römorkları oldukça yeniydi; I.F. sürekli eski araçlarını elden çıkartıp yeni modelleri satın alıyordu.

Asteroid kuşağındaki küçük gezegenlerden çelik getiren fabrika gemilerinden biri daha henüz yüklü miktarda çelik boşaltmıştı.

Çelik aya gidecekti ve römork on dört mavnaya bağlanmıştı, Graff topunu tekrar tarayıcıya soktu vevamo nalar römorktan ayrıldı. Bu seferki, römork GAK'tan bağlantısını kesene kadar gizli tutulan, Graff m belirleyeceği yöne doğru hızlı bir kalkış olacaktı.

“Büyük bir sır değil,” dedi römorkun kaptanı. “Ne zaman rota bilinmese, GAİ içindir. GAK'la olan benzerliğiyle Ender bunun, GAİ olduğunu karar verdi.

“Bu sefer değil,” dedi Graff “Öyleyse nereye?”

“I.F. komutanlığına.”

“Onun nerede olduğunu bilecek kadar bile güvenlik yetkim yok efendim.”

“Gemin biliyor,” dedi Graff “Sadece bırakta bilgisayar şuna bir baksm; bilgisayarın belirlediği rotayı takip et.” Plastik topu kaptana uzattı.

“Ve tüm yol boyunca benim gözlerimi kapamam bekleniyor, yani nerede olduğumuzu bilmeyecek miyim?”

“Oh, hayır, tabii ki değil. I.F. komutanlığı, mümkün olan en yüksek hızla buradan üç ay uzaklıktaki, küçük gezegen Erosta. Hangi hızı kullanacaksan elbette.”

“Eros? Ama Böceklerin onu radyoaktiviteyle yaktığını zannediyordum “ ah. Bunu bilecek güvenlik seviyesini ne zaman aldım?” “Almadm. Dolayısıyla Eros'a ulaştığımızda seni orada yeni bir göreve atayacağız.”

Kaptan hemen anladı ve bu hoşuna gitmedi.

“Ben bir pilotum seni Orospu çocuğu ve beni bir kayaya kilitleyecek yetkin yok!”

“Yüksek rütbeli bir subaya karşı alaycı sözlerini görmezlikten geleceğim. Üzgünüm, ama emirlerim mevcut en hızlı askeri römorku almaktı. Geldiğimde seni buldum. Özellikle seni seçmedik.

Gülümse.

On beş yıl içinde savaş belki de biter ve ondan sonra I.F. komutanlığının yeri daha fazla gizli olmak zorunda kalmaz. Unutmadan, yanaşmak için illa ki karşısında ne olduğunu görmesi gerekenlerdensen söyleyeyim, Eros karartılmıştır. Albedosu bir kara deliğinkinden biraz fazla parlaktır. Görmezsin.”

“Teşekkürler,” dedi kaptan.

Yola çıkalı yaklaşık bir ay olmuştu. Geminin bilgisayarı sınırlı bir kütüphaneye sahipti. Eğitimden ziyade eğlence amaçlı donatılmıştı. Böylece yolculuk boyunca, kahvaltı ve sabah çalışmasından sonra.

Ender ve Graff genellikle konuşurlardı. Kurmay Okulu hakkında. Dünya hakkında. Astronomi fizik, Ender’in bilmek isteyeceği her şey hakkında.

Ve tüm bunların ötesinde, Ender’in esas öğrenmek istediği Böceklerdi.

“Çok fazla bilmiyoruz,” dedi Graff. “Hiç canlı birini gözetim altına alamadık. Hatta canlı ve silahsız yakaladıklarımız, ele geçirildiklerini anlayınca ölüyorlar, en muhtemel şey. Böcek askerlerinin çoğunun dişi olduğudur, ama bunu atrofiye ya da vestigal cinsel organlarıyla anlamak mümkün değil. Sana en faydalı olacak onların psikolojileri ama tam olarak onları inceleyecek bir şansımız olmadı.”

“Bana bildiklerini anlat, belki ihtiyacım olan bir şeyler öğrenirim.”

Graff ona bildiklerini anlattı. Olaylar milyarlarca yıl evvel başka yönde cereyan etmiş olsaydı.

Böcekler, dünyada evrimleşebilirlerdi. Moleküler seviyede şaşılacak bir şey yoktu. Genetik materyal bile aynıydı. İnsan oğluna böcek gibi gözükmeleri bir kaza eseri değildi. Yine de iç organları diğer böceklerden daha karmaşık ve özeldi. İç iskelete sahiplerdi ve dış iskeletin çoğunu atmışlardı. Fiziksel yapıları dünyadaki karıncalara benzeyen atalarını andırıyordu.

“Ama aldanma,” dedi Graff “Bu söylediğim ancak bizim atalarımızın da sincaplara benzediğini söylemek kadar anlamlı.”

“Devam etmek için elimizde bulunan her şey buysa, bu da bir şeydir,” dedi Ender.

“Sincaplar asla yıldız gemileri yapmadı,” dedi Graff “Fındık ve tohum toplamakla, asteroidler üzerinde ekin ekip, Satürn’ün uyduları üzerinde araştırma istasyonları inşa etmek arasında epeyce fark var.”

Böcekler muhtemelen insan oğluyla aynı spektrumdaki ışığı görebiliyordu ve gemileriyle yer istasyonlarında suni ışık vardı. Her nasılsa antenleri, neredeyse vestigal duruyordu. Vücutlarında koku almanın, tat almanın ya da duymanın onlar için önemli olduğuna dair bir kanıt yoktu. “Elbette emin olamayız. Ama iletişim için ses kullanmaları dışında bir yol görmüyoruz. Hepsinden tuhafı, gemilerinde hiç iletişim cihazı yok.

“Radyo yok, her hangi bir sinyali alacak ya da yollayacak herhangi bir şey.”

“Gemiden gemiye iletişim kuruyorlar. Videoları seyrettim, kendi aralarında konuşuyorlar,”

“Doğru. Ama düşünceyle. Onlardan öğrendiğimiz en önemli şey bu. İletişimleri, her nasıl yapıyorlarsa, bir anda oluyor. Işık hızı bir engel değil. Mazer Rackham istila donanmalarını bozguna uğrattığında, hepsi dükkkanı kapadı, aynı anda. Sinyal verebilecek vakitleri yoktu ama her şey durdu.”

Ender karakollarında yaralanmadan yatan ölü Böceklerin videolarını hatırladı.

“Sonradan mümkün olduğunu anladık. Işıktan daha hızlı iletişim kurmanın. Yetmiş yıl önce bunun yapılabileceğini anladık ve aynısını yaptık. Ben değil dikkatini çekerim, o zaman daha doğmamıştım.”

“Nasıl mümkün oluyor?”

“Sana filotik fiziği açıklayamam. Yarısını bile kimse anlamıyor nasılsa. Önemli olan Ansible’yi inşa edebilmemiz. Resmi adı Filotik Paralaks Ani Kominikatörü. Ama birisi eski kitabın bir yerlerinden Ansible ismini buldu ve yapıştı kaldı. İnsanların çoğunun makinanın var olduğundan bile haberi yok.”

“Bu gemilerin güneş sisteminin dışına çıktıklarında bile iletişim kurabilecekleri anlamına mı geliyor,” dedi Ender.

“Bu, gemilerin galaksinin dışına çıktıklarında bile iletişim kurabildikleri anlamına geliyor ve Böcekler bunu makinalar olmadan yapabiliyorlar,”

“Yani bozguna uğrayacaklarını, olacağı anda bildiler,” dedi Ender, “Benim her zaman inandığım, herkesin söylediğine göre, savaşı kaybettiklerini yirmi beş yıl önce anladılar,”

“Bu insanların paniklemesini önlüyor,” dedi Graff “Sana bilemeyeceğin şeyleri anlatıyorum, bu arada, eğer I,F. komutanlığını terk edersen. Savaş bitmeden önce.”

Ender sinirlenmişti. “Eğer beni tanıyorsan, sır saklayabileceğimi bilirsin.”

“Bu bir yönetmelik. Yirmi beş yaşın altındaki insanların güvenlik riski teşkil ettiği kabul edilir.

Sorumluluk sahibi pek çok iyi çocuğa karşı haksızlık ama bir şeyleri sızdırabilecek insanların sayısını azaltmakta yardımcı oluyor.”

“Yine de bu gizlilik ne için?”

“Çünkü bazı korkunç riskler aldık, Ender ve bu kararların, dünyadaki her ağda atılıp tutulmasını istemiyoruz. Gördün mü, çalışan bir ansible’imiz olur olmaz, onu en iyi yıldız gemilerimizin içine taktık ve Böceklerin gezegen sistemlerine saldırmak için fırlattık.”

“Nerede olduklarını biliyor muyuz?”

“Evet.”

“Yani Üçüncü istilayı beklemiyoruz.”

“Üçüncü istila biziz.”

“Onlara biz saldırıyoruz. Kimse bundan bahsetmiyor. Herkes Kornet Kuşağında bekleyen kocaman savaş gemilerinden oluşan bir donanmamız olduğunu düşünüyor.”

“Bir tane bile yok. Orada bir hayli savunmasızız.”

“Bize saldırmak için bir donanma yollarlarsa ne olacak?”

“O zaman ölürüz. Ama gemilerimiz böyle bir işaret görmedi.” “Belki vazgeçtiler ve bizi kendi halimize bırakmayı planlıyorlar.” “Belki. Videoları seyrettin. İnsan ırkını, onların vazgeçmesi ve bizi kendi halimize bırakması şansı üzerine bahse sokar mıydın?” Ender geçmişte kalan zaman dilimini hesaplamaya çalıştı.

“Ve gemiler yetmiş yıldır yolculuk mu ediyor...”

“Bazıları. Bazıları otuz yıldır, bazıları yirmi. Artık daha iyi gemiler yapıyoruz. Uzayla nasıl daha iyi oynayacağımızı öğreniyoruz. Ama inşası biten her gemi Böceklerin Dünyasına doğru yola çıkmış durumda. Göbeğine bağlanmış kruvazörü ve savaşçısı olan her yıldız gemisi, oralarda bir yerde

Böceklerle yaklaşıyor. Bunları açıklıyorum çünkü neredeyse oradalar. En uzak hedeflere ilk gemileri yolladık, son gemileri yakın olanlara. Zamanlamamız bir hayli iyi. Birbirlerinden birkaç ay farkla hepsi birden savaş menziline varacak. Neyazık ki, en ilkel, en modası geçmiş aletlerimiz onların dünyasına ilk saldıranlar olacak. Buna rağmen yeterince iyi silahlandılar; Böceklerin daha önce hiç görmediği silahlara sahibiz.

“Ne zaman varacaklar?”

“Önümüzdeki beş yıl içerisinde, Ender. I.F. Komutanlığında her şey hazır. Ana Ansible orada, tüm istila donanmamızla temas halinde; gemilerin hepsi çalışıyor, savaşmaya hazırlar. Tek eksiğimiz Ender, savaş komutanı. Oraya ulaştıklarında, bu gemilerle ne halt edileceğini bilen biri.”

“Peki, ya kimse onlarla ne yapılacağı bilmiyorsa?”

“Sahip olabileceğimiz en iyi komutanla, elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Ben, diye düşündü Ender. Beş yıl içinde hazır olmamı bekliyorlar. “Albay Graff, zamanında donanmaya komuta etmek için hazır olmama imkan yok.”

Graff omuzlarını silkti. “Öyleyse. Elinden gelenin en iyisini yap. Eğer hazır değilsen, elimizde olanla idare edeceğiz.”

Bu Ender’in içini rahatlatmıştı. Ama sadece bir anlığına.

“Tabii ki Ender, şu anda elimizde hiç kimse yok.”

Ender bunun Graff’in oyunlarından bir başkası olduğunu anladı. Her şeyin bana bağlı olduğuna beni öyle inandır ki, gevşeyemeyeyim, mümkün olduğunca fazla gayret edeyim.

Oyun ya da değil, yine de doğru olabilirdi, MÜMKÜN OLDUĞUNCA SIKI ÇALIŞACAKTI, Val’in ondan istemiş olduğu buydu. Beş yıl. Donanma varana kadar sadece beş yıl ve hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. “Beş yıl sonra sadece on beş yaşında olacağım,” dedi Ender.

“On altından gün alacaksın,” dedi Graff “Hepsi ne bildiğine bağlı.”

“Albay Graff,” dedi. “Sadece geri dönmek ve gölde yüzmek istiyorum.”

“Savaşı kazandıktan sonra,” dedi Graff “Ya da kaybettikten. İşimizi bitirmek için buraya gelmelerinden önce birkaç on yılımız var. Ev orada olacak ve sana söz veriyorum içinden geldiği gibi yüzebilirsin.”

“Ama güvenlik seviyesi için hâlâ çok genç olacağım.”

“Seni her zaman silahlı bir muhafızın gözetiminde tutacağız, Ordu böyle şeyleri nasıl halledeceğini bilir.”

Her ikisi de güldüler; Graff m sadece bir arkadaş gibi rol yaptığını Ender’in kendine hatırlatması gerekiyordu, öyle ki, yaptığı her şey Ender’i etkin bir savaş makinesine dönüştürmek için hesaplanmış bir yalan ya da hileydi. Kesinlikle olmamı istediğin alet olacağım, dedi Ender sessizce, ama en azından aptal yerine konmayacağım. Yapacağım çünkü ben seçtiğim için, sen beni kandırdığın için değil, seni kurnaz piç.

Römork onlar göremeden Erosa ulaştı. Kaptan onlara görsel ekranı gösterdi ve aynı görüntünün üzerine ısı ekranını ekledi. Pratik olarak en tepesindeydiler - sadece dört bin kilometre yukarıda - ama Eros sadece yirmi dört kilometre uzunluğundaydı, yansıyan güneş ışığıyla parlamasa-görünmezdi.

Kaptan gemiyi, Eros’u çevreleyen üç iniş platformuna yanaştırdı. Doğrudan inemedi çünkü Erosun

çok abartılı bir yer çekimi vardı ve kargoları çekmek için dizayn edilen römork, yer çekiminden uygun şekilde kaçamazdı. Onlara alingan bir hoşçakal dedi ama Ender ve Graff'ın neşesi yerideydi.

Kaptan römorkundan vazgeçmek zorunda olduğu için sıkıntılıydı. Ender ve Graff ise şartlı tahliye olan mahkumlar gibi hissettiler. Onları Eros'un yüzeyine götürecek mekiğe yanaştıklarında, kaptanın sürekli olarak izlediği ve deliler gibi kahkahalar attığı saçmasapan videoların sözlerini tekrarladılar.

Kaptanın keyfi kaçtı ve yorgunluğunu bahane ederek yatmaya çekildi. Sonra Ender, neredeyse aklına son anda gelen son soruyu Graff'a sordu.

“Neden Böceklerle savaşıyoruz?”

“Her türden sebep duydum,” dedi Graff “Çünkü tıka basa dolu bir sistemleri var ve kolonize olmak zorundalar. Çünkü kainatta başka bir üst düzey yaşam düşüncesine katlanamıyorlar. Çünkü bizim üst düzey yaşam biçimi olduğumuzu düşünmüyorlar.

Çünkü tuhaf bir dinleri var. Çünkü eski video yayınlarımızı seyrettiler ve bizim iflah olmaz vahşiler olduğumuza karar verdiler. Her türden sebep.”

“Sen neye inanıyorsun?”

“Neye inandığının önemi yok.”

“Yine de bilmek istiyorum.”

“Birbirleriyle doğrudan konuşuyorlar, Ender, zihin zihne. Biri ne düşünürse öteki de aynı şeyi düşünüyor; biri ne hatırlarsa, aynı şekilde diğeri de hatırlıyor. Neden bir dil geliştirme ihtiyacı duysunlar ki? Neden okumayı ya da yazmayı öğrensinler? Eğer karşılaştırsanız okuma ve yazmanın ne olduğunu nasıl anlayacaklardı? Ya da işaretlerin? Ya da sayıların? Ya da iletişim kurmak için kullandığımız herhangi bir şeyin? Bu sadece bir dilden diğere çevirme durumu değil. Hiç dilleri olmadı. Onlarla iletişim kurmak için aklımıza gelen her yolu denedik, ama sinyal yolladığımızı anlayacak makinaları bile yok. Ve belki bizle zihin yoluyla iletişim kurmaya çalıştılar ama neden karşılık venediğimizi anlayamadılar.”

“Yani tüm savaş birbirimizle konuşamadığımız için.”

“Eğer diğeri adam sana hikayesini anlatamazsa, seni öldürmeye çalışmadığından asla emin olamazsın.”

“Onları sadece kendi hallerinde bıraksak ne olur?”

“Ender, önce biz onlara gitmedik, onlar bize geldi. Eğer bizi rahat bırakacak olsalardı, bunu ilk istiladan önce, yüz yıl önce yapabilirlerdi.”

“Belki bizim zeki yaşam olduğumuzu anlamadılar. Belki...” “Ender inan bana bu son konu üzerine bir yüzyıllık tartışma var. Kimse cevabı bilmiyor. Sıra ona geldiğinde, buna rağmen, gerçek karar kaçınılmaz; eğer birimizin yok edilmesi gerekiyorsa, sonunda bizim hayatta kalacağımızdan son derece emin olalım. Genlerimiz başka bir yola karar vermemize izin vermeyecek. Doğa hayatta kalma isteğine sahip olmayan bir türü evrimleştiremez. Bireyler kendilerini kurban etmek isteyebilirler.

Ama bir bütün olarak ırıc asla var olmaktan vazgeçmez. Yani eğer yapabilirsek, Böceklerin hepsini öldüreceğiz ve eğer yapabilirlerse, onlar hepimizi öldürecek.”

“Fikrimi sorarsan,” dedi Ender, “ben hayatta kalmayı destekliyorum.”

“Biliyorum,” dedi Graff. “Bu yüzden buradasın.”

Ender'in Hocası

"Zamanını aldı, öyle değil mi Graff? Yolculuk kısa değildi, ama üç aylık tatil haddinden fazla gibi."

"Hasarlı bir mal teslim etmemeyi tercih ettim."

"Bazı adamlar hakikaten acele duygusuna sahip olmuyor. Ah, tabii, sadece dünyanın kaderi Bana aldırma. Endişelerimizi anlamalısın. Burada Ansible ile beraberiz, sürekli yıldız gemilerimizin ilerleyişiyle ilgili raporlar alıyoruz. Hergün yaklaşan savaşla yüzleşmek zorundayız. Eğer zamanı günler olarak adlandırabilirsen. Öylesine küçük bir çocuk ki."

"Onda muhteşem bir şeyler var. Büyük bir heves."

"Umarım ayrıca bir katilin iç güdüsü."

"Evet."

"Onun için doğaçlama bir çalışma programı planladık. Tabii sen de onaylarsan."

"İnceleyeceğim, Bana bağlı olduğunu bilmiyormuş gibi yapmayacağım Amiral Chamrajnagar."

Buradayım çünkü Ender'i tanıyorum. Sunumunuzun sırası hakkında ahkam kesmeye çalışacağımdan korkmayın. Sadece hız."

"Ona ne kadarını anlatabiliriz?"

"Yıldızlar arası yolculuk fiziğiyle onun vaktini harcamayın."

"Ansible ne olacak?"

"Ona çoktan bundan bahsettim ve donanmalardan. Ona beş yıl içinde hedeflerine varacaklarını söyledim."

"Bize anlatacak çok az şey kalmış gibi gözüküyor."

"Ona silah sistemlerini anlatabilirsiniz. Yerinde kararlar verebilecek kadar bilmek zorunda."

"Ah sonunda yararlı olabileceğiz, ne kadar hoş. Beş simulatörden birini onun özel kullanımına tahsis ettik."

"Diğerleri ne olacak?"

"Diğer simulatörler?"

"Diğer çocuklar."

"Ender Wiggin'e göz kulak olmak için buraya getirildin."

"Sadece merak. Hatırlayın, sonuçta hepsi benim öğrencimdi."

"Ve artık hepsi benim. Bir asker olarak size hiç gösterilmeyen Donama sırlarının içine giriyorlar, Albay Graff."

"Sanki Kiliseye katılmışlar gibi konuşuyorsunuz."

"Ve tann. Ve din. Hatta Ansible tarafından komuta edilen, yıldızlar arası uçuşun görkemini bilen bizler. Benim mistizim anlayışından hoşlanmadığını görebiliyorum. Hoşnutsuzluğunun sadece cehaletini ortaya çıkardığına seni temin ederim. Ender Wiggin en kısa zamanda bildiklerimi bilecek; yıldızlar arasında muhteşem hayalet dansını yapacak, onunla orada olan büyüklük her neyse kilidi açılacak, açığa çıkacak. Bir taşın ruhuna sahiptiniz Albay Graff, ama başka bir şarkıcıya söyleyebileceğim kadar kolay bir kayaya da şarkı söyleyebilirim. Karargaha gidip yerleşebilirsiniz."

"Giydiklerimden başka yerleştirecek bir şeyim yok."

"Hiçbir şeyin yok mu?"

"Maaşımı dünyada bir hesapta tutuyorlar. Ona hiç ihtiyacım olmadı. Tatilde aldığım sivil kıyafetler almamın dışında."

"Anti materyalist. Ve hâlâ şişmansın. Kendini her türü dünyevi zevkten soyutlamış bir obur? Nasıl bir çelişki."

"Gergin olduğumda yiyorum. Oysa sen gergin olduğunda saf katı atıklar çıkartıyorsun."

"Seni sevdim Albay Graff. Sanırım iyi anlaşacağız."

"Çok umurumda değil. Amiral Chamrajnagar. Buraya Ender için geldim. Zaten herhangi birinin sizin için buraya gelebileceğini sanmıyorum."

Ender mekikten indiği andan itibaren Erostan, nefret etti. Zeminin düz olduğu dünyada yeterince rahatsız olmuştu; Eros umutsuzdu. En dar noktada sadece altı buçuk kilometre kalınlığında aşağı yukarı iğne şekilli bir kayaydı. Platenoidin tüm yüzeyi güneş ışığını emmek ve enerjiye dönüştürmek için tahsis edildiğinden, yaşayan herkes asteroidin içinde örülmüş tünellere bağlı yumuşak duvarlı odalarda yaşıyordu. Kapalı uzay Ender için sorun değildi, onu ilgilendiren, dikkate değer şekilde aşağı doğru eğimli tüm o tünel zeminleriydi. Başından beri, tünellerin içinden yürürken. Ender baş dönmesiyle eziyet çekiyordu. Yerçekiminin dünya normalinin sadece yansı kadar olması, yardımcı olmuyordu, düşme sınırında olma ilüzyonu neredeyse tamamlanmıştı.

Aynı zamanda odaların boyutları ile ilgili bazı rahatsızlıklar vardı; enine göre odaların tavanı çok alçaktı, tüneller çok dardı. Rahat bir yer değildi.

Yine de hepsinden kötüsü, insanların sayısıydı. Ender'in dünyadaki şehirler hakkında kayda değer bir hatırası yoktu. Ona göre ideal insan sayısı Savaş Akademisindeki gibiydi. Orada yaşayan herkes onu görünce tanırdı. Buna rağmen burada, bir kaya içerisinde on bin kişi yaşıyordu. Yaşam desteği ve diğer mekanizasyona ayrılmış alanın miktarına rağmen, çok fazla kalabalık yoktu. Ender'in canını sıkkan şey etrafının yabancılarla kuşatılmış olmasıydı. Kimseyle tanışmasına izin vermediler.

Sık sık diğer Kurmay Okulu öğrencilerini görüyordu, ama derslere düzenli olarak katılmadığından onlar da sadece birer sima olarak kaldılar. Burada ya da orada derslere katılacaktı, ama genellikle bir hocadan sonra diğerinden ders aldı, ya da arada sırada bir kez gördüğü ama bir daha asla görmediği başka öğrencilerden yardım alıyordu. Yemeğini tek başına ya da Albay Graffla beraber yiyordu.

Eğlencesi jimnastik salonundaydı, ama nadiren aynı kişiyi orada iki kez görüyordu.

Bu sefer ondan nefret edecek öğrencileri ayarlayarak değil, ama daha ziyade, arkadaş olmaları için onlara fırsat tanımayarak, onu tekrar izole ettiklerini anladı. Yine de çoğuna güç bela yaklaşabilirdi; Ender haricinde diğer öğrencilerin hepsi ergenliğe adım atmıştı.

Böylece Ender çalışmalarına geri döndü, hızlı ve iyi öğrendi. Astrogasyon ve askeri tarihi su gibi

emdi; soyut matematik daha zordu, ama ne zaman uzay ve zaman örneklemeleri içeren bir problem verilse, sezgilerinin hesaplamasından daha güvenilir olduğunu keşfetti; rakkamlarla uğraşıldığında ancak saatler sonra ulaşılabilecek bir çözümlü, sezgileriyle hemen görebiliyordu.

Ve keyif olarak, o ana kadar oynadığı en mükemmel video oyunu, simülator vardı. Öğretmenler ve öğrenciler kullanımı konusunda onu adım adım eğittiler. İlk başlarda oyunun korkunç gücünün farkına varmadan, sürekli manevralarla düşmanı bulmak ve yok etmek için tek bir savaşçıyı kontrol ederek, sadece taktik seviyede oynadı. Bilgisayar kontrollü düşman üçkâğıtçı ve güçlüydü ve ne zaman Ender bir taktik denese, bilgisayarın birkaç dakika içinde aynısını ona karşı kullandığını fark etti.

Oyunun holografik bir ekranı vardı ve savaşçısı sadece minicik bir ışık olarak temsil ediliyordu.

Düşman farklı bir renkteki diğer ışıktı ve eni on metre olan uzay küpü içinde manevra yapıyor, dans ediyor ve dönüyorlardı. Kontroller çok güçlüydü. Görüntüyü, herhangi bir açıdan görecektir şekilde, her hangi bir yere döndürebiliyordu ve merkezi, savaş ona yakın ya da uzak kalacak şekilde hareket ettirebiliyordu.

Savaşçının hızı, yönün kaydırılması, oryantasyon ve silahların kontrol edilmesinde, kademeli olarak daha fazla adapte olmaya başladığında, oyun çok daha karmaşık hale geldi. Bir seferde iki düşman gemisi olabiliyordu; tuzaklar olabiliyordu, uzay enkazları; yakıt ve sınırlı cephanede hakkında endişelenmeye başlamak zorundaydı; bilgisayar ona imha edilecek ya da başarılacak özel görevler vermeye başladı, böylece dikkatini dağıtmaktan kaçınarak kazanmaya yönelik görevleri başarmak zorundaydı.

Bir savaş oyununda ustalaştığında, dört savaşçıyı time geçmesine izin verdiler. Dört savaşçının simüle pilotuna emirler verdi; yalnızca bilgisayarın talimatlarını gerçekleştirmek yerine taktikleri kendi başına belirlemeye, birkaç hedeften hangisinin en değerli olduğuna karar verme ve timini buna göre yönlendirmesine izin verilmişti. Herhangi bir zamanda savaşçılardan birisinin komutasını kısa bir süreliğine kendi üzerine alabiliyordu ve başlarda bunu çok sık yaptı; bunu yaptığında, her nasılsa, timindeki diğer üç pilot kısa sürede imha edildi ve oyun giderek zorlaştıkça, çok daha fazla zamanını timini kontrol etmek için harcamak zorunda kaldı. Bunu yaptığında, çok daha sıklıkla kazandı.

Kurmay okulunda kalmış olduğu bir yılda, bireysel bir savaşçıyı kontrol etmekten, bir donanmaya kumanda etmeye kadar, on beş aşamanın her hangi birinde simülatorü çalıştırmaya alışmıştı.

Daha sonra, savaş odası Savaş Akademisi için ne ifade ediyorsa, Simülatorün de Kurmay Okulu için aynı şeyi ifade ettiğini anladı. Dersler çok değerliydi, ama gerçek eğitim oyundu. Zaman zaman insanlar oynarken onu seyretmek için uğruyorlardı. Hiç konuşmadılar, ona öğretecek özel birşeyler olmadığı sürece hemen hemen hiç konuşmadılar. Seyirciler, o zor bir simülasyonu oynarken sessizce seyredip bitirdiği gibi ayrıldılar. Ne yapıyorsunuz diye sormak istedi. Beni mi değerlendiriyorsunuz?

Donanmayı bana emanet etmek isteyip istemediğinize mi karar veriyorsunuz? Şunu aklınızda tutun, bunu ben istemedim.

Savaş Akademisinde öğrendiklerini rahatlıkla simülatorü aktarabildiğini fark etti. Her beş dakikada bir simülatorü tekrar oryante ediyordu, yukarı aşağı oryantasyonda kapana kısılmamak için döndürüyor, sıklıkla düşmanın görüş açısından pozisyonunu gözden geçiriyordu. Savaş üzerinde, her noktayı görebilecek, böyle bir kontrole sahip olmak nihayetinde keyifliydi.

Tabii oyunun üzerinde çok az kontrole sahip olmak can sıkıcıydı. Bilgisayarın kontrol ettiği savaşçılar ancak bilgisayarın izin verdiği kadar iyi olabiliyorlardı. İnsiyatifleri ve zekaları yoktu.

Manga liderleri üzerinde yoğunlaşmaya başladı, böylece en azından kendisi tüm ipleri elinde tutmadan onların kendi başlarına bir şeyler yapmasını sağlayacaktı.

İlk senesinin sonunda, simulatördeki her savaşı kazanıyordu ve sanki makine vücudunun doğal bir parçasıymış gibi oyunu oynuyordu. Bir gün Graffa yemek yerken sordu. “Simulatörün tek yaptığı bu mu?”

“Tek yaptığı ne?”

“Şu anti oynama şekli. Kolay ve bir süredir hiç zorlaşmadı.”

“Oh.”

Graff kayıtsız gözükte. Ama Graff zaten hep kayıtsız gözükürdü. Ertesi gün her şey değişti. Graff ayrıldı ve onun yerine Ender’e bir yoldaş verdiler. Ender sabah uyandığında odadaydı. Yerde çömelerek duran bir adam vardı. Ender adamın konuşmasını bekleyerek umutla ona baktı. Adam hiçbir şey söylemedi. Ender kalkıp duşa girdi ve giyindi, adamın sessizliğini bozmadı.

Alışılmadık bir şey olduğunda, onun değil, başka binlerinin planının bir parçası olduğunda, soru sormak yerine bekleyerek daha fazla bilgi edineceğini öğreneli çok olmuştu. Yetişkinler neredeyse her zaman, Ender’den önce sabırlarını kaybederlerdi.

Ender hazırlanıp odayı terk etmek için kapıya gittiğinde, adam hâlâ konuşmamıştı. Kapı açılmadı.

Ender yerde oturan adama döndü. Altmış yaşlarında gözüküyordu, Ender’in Erosta gördüğü en yaşlı adamdan daha yaşlı. Yüzünde bir günlük hafif beyaz bir sakal vardı, kafası traşlıydı. Suratı biraz çökmüş ve gözleri, kırışıklıklar ve çizgilerle çevrelenmişti. Sadece ilgisizlik sunan bir ifadeyle Ender’e baktı.

Ender kapıya geri döndü ve açmak için tekrar denedi.

“Tamam,” dedi, pes ederek. “Kapı niçin kapalı?”

Yaşlı adam boş gözlerle ona bakmayı sürdürdü.

Demek ki bu da bir oyun, diye düşündü Ender. Tamam, eğer derse gitmemi istiyorlarsa, kapıyı açacaklar. Eğer istemiyorlarsa açmazlar. Umurumda değil.

Ender kuralların belirli olmadığı ve amaçların sadece onlar tarafından bilindiği oyunlardan nefret ederdi. Yani oynamayacaktı. Sinirlenmeye de niyetli değildi. Kapıya yaslanarak gevşeme hareketlerine başladı, kısa sürede tekrar sakinleşmişti. Yaşlı adam kayıtsızca onu seyretmeye devam etti.

Ender’in konuşmayı reddetmesi, yaşlı adamın mantıksız sessiz duruşu saatlerce devam etmiş gibiydi. Bazen Ender, adamın akıl hastası olduğundan. Erosta bir yerlerdeki tıbbi koğuştan kaçıp burada Ender’in odasında çılgın bir fantezi yaşadığından şüphe etti. Ama kimse kapıya gelmiyor, onu aramıyordu. Bu iş uzadıkça Ender her şeyin kasten yapıldığından iyice emin oluyordu. Ender yaşlı adama zaferi vermek istemedi. Zaman geçirmek için egzersizlere başladı. Bazıları jimnastik aletleri olmadan imkansızdı, ama bazılarını, özellikle kendini savunma derslerindekiyi yardım almadan yapabiliirdi.

Egzersiz onu odanın çevresinde döndürdü. Hamle ve tekme çalışıyordu. Bir hareket onu yaşlı adamın yanına götürdü, adamın yanına önce o geldi ama, yaşlı pençe hamle yaptı ve Ender’in sol bacağına tekmenin ortasında yakaladı. Ender’in bacağına çekti ve sertçe yere yapıştırdı.

Ender öfkeden tepesi atmış, derhal bacaklarının üzerinde sıçradı. Yaşlı Adam sakince çömelerek oturmaya devam ediyordu. Soluk soluğa bile değildi, sanki hiç hareket etmemişti. Ender savaş

pozisyonunda durdu, ama diğersinin hareketsizliği Ender'in atak yapmasını imkansız hale getirdi. Ne, yaşlı adamın kafasına mı vurayım? Sonra bunu Graffa izah et; oh, yaşlı adam bana vurdu, benimde ödeşmem lazımdı.

Egzersizlerine geri döndü; yaşlı adam seyretmeyi sürdürüyordu.

Ender boşa geçirdiği bu günün sonunda yorgun ve öfkeliydi, kendi odasında hapis olmuştu, yatağına gidip sırasını almak için uzandı. Tam bu sırada birisinin sertçe baldırlarını dürtüp saçlarından kavradığını hissetti. Bir anda baş aşağı çevrilmişti. Yüzü ve omuzları yaşlı adamın dizleriyle yere bastırılırken, sırtı şiddetli şekilde eğilmiş ve bacakları yaşlı adamın kollarıyla hareketsizleştirilmişti.

Ender kollarını kullanmaktan acizdi. Ayaklarını kullanabilecek şekilde gevşeklik kazanmak için sırtını eğemedi. İki saniyeden kısa sürede, yaşlı adam Ender Wiggin'i tamamen etkisiz hale getinmişti.

“Tamam,” diye zar zor soludu Ender. “Sen kazandın.”

Adamın bacağı acı vererek aşağı doğru bastırdı. “Ne zamandan beri,” diye sordu adam, sesi yumuşak ve sinir bozucuydu, “düşmana kazandığını söylemek zorundasın?”

Ender sessiz kaldı.

“Seni bir sefer şaşırttım. Ender Wiggin. Neden hemen arkasından beni mahvetmedin? Sakin görüldüğüm için mi? Bana arkayı döndün. Aptal. Hiçbir şey öğrenmemişsin. Hiç öğretmenin olmamış.”

Ender artık sinirlenmişti ve kontrol etmeye ya da gizlemeye çalışmadı. “Pek çok öğretmenim oldu.

Nereden bilecektim, senin bir...”

“Bir düşman Ender Wiggin,” diye fısıldadı yaşlı adam. “Ben senin düşmanımım. Şu ana kadar karşılaştığın senden zeki ilk kişi. Düşmandan başka öğretmen yoktur. Düşmandan başka kimse düşmanın ne yapacağını sana anlatmaz. Düşmandan başka kimse sana asla nasıl yok edileceğini ve fethetmeyi öğretmez. Sadece düşman zayıf olduğun yeri gösterir. Sadece düşman sana neresinin güçlü olduğunu anlatır. Oyunun kuralları ona ne yapabileceğin ve sana yapacaklarına mani olmak için ne yapacağından ibaret. Şu andan itibaren senin düşmanımım. Şu andan itibaren senin öğretmenimim.”

Yaşlı adam Ender'in bacaklarını bıraktı. Ender'in kafasını hâlâ yere bastırđığı için çocuğun kollarını kullanarak karşı koyma şansı yoktu. Bacakları hızla yere çarptı, duyduğu acı midesini bulandırmıştı. Yaşlı adam ayağa kalkarak Ender'in doğrulmasına izin verdi.

Acıdan hafifçe inleyerek Ender bacaklarını yavaşça altına çekti. Kendine gelerek bir dakikalığına ellerinin üzerinde diz çöktü. Sonra sol kolu düşmanına ulaşarak, şimşek gibi çaktı. Yaşlı adam çabucak arkaya doğru esnedi ve öğretmenin ayağı Ender'in çenesine vurmak için ileri doğru fırladığı anda Ender'in eli havada kapandı, Ender'in çenesi orada değildi. Sırt üstü yerde yatarak, zeminde yuvarlanıyordu ve öğretmenin tekme atmak için havaya kalkan ayağı dengesini zayıflattığında Ender'in ayağı yaşlı adamın diğers bacağına patladı. Paldır küldür yere düştü ama saldırıya geçecek ve Ender'in suratına vuracak kadar yakındı.

Ender hiçbir kol ya da bacağı yakalayamayınca yumuklar sırtına ve kollarına inmeye başladı.

Ender daha ufaktı, yaşlı adamın sağa sola sallanan kollarının arkasına geçemedi. Sonunda aradan sıyrılmayı başardı ve sürünerek süratle kapının yanına geriledi.

Yaşlı adam yine çömelmiş, oturuyordu, artık duyarsızlığı kaybolmuştu. Gülümsüyordu. “Artık daha iyi, evlat. Ama yavaş. Bir donanmayla, vücudunla olduğundan daha iyi olmak zorundasın yoksa kimse

senin komutanda güvende olmaz. Ders anlaşıldı mı?"

Ender yavaşça kafasını salladı. Her tarafı ağrıyordu.

"Güzel," dedi yaşlı adam. "O zaman bir daha böyle bir kavga yapmak zorunda kalmayacağız.

Geriye kalan her şey Simulatörde. Artık savaşlarını, bilgisayar değil, ben programlayacağım; düşmanın stratejisini belirleyeceğim, hızlı olmayı ve düşmanın sana karşı ne numaraları olduğunu keşfetmeyi öğreneceksin. "Sakın unma, evlat. Şu andan itibaren düşman senden daha akıllı. Şu andan itibaren düşman senden daha güçlü. Şu andan itibaren, daima kaybetmek üzeresin." Yaşlı adamın yüzü tekrar ciddileşti. "Kaybetmek üzere olacaksın, Ender, ama kazanacaksın. Düşmanı bozguna uğratmayı öğreneceksin. O sana nasıl olacağını öğretecek."

Öğretmen ayağa kalktı. "Bu okulda eğitimler daima büyük öğrencinin yeni öğrenciyi seçmesiyle olur, ikisi ortak olurlar ve büyük olan ufağa bildiği her şeyi öğretir. Her zaman kavga ederler, her zaman beraberdirlere. Ben seni seçtim."

Yaşlı adam kapıya yürürken Ender konuştu. "Öğrenci olmak için çok yaşlısın."

"İnsan düşmanın öğrencisi olmak için asla yaşlı değildir. Ben Böceklerden öğrendim. Sen benden öğreneceksin."

Yaşlı adam kapıyı açtığı gibi, Ender havada sıçrayarak her iki ayağıyla, beline tekme attı. Dizleri üzerinde sekecek kadar hızlı vurmıştu, yaşlı adam yerde kıvranıp, inledi. Yaşlı adam kapının kolunu tutarak yavaşça ayağa kalktı, yüzü acıdan buruşmuştu. Devre dışı kalmış gibi gözüküyordu ama Ender ona güvenmedi. Yine de güvensizliğine rağmen, Yaşlı Adamın hızı karşısında hazırlıksız yakalandı.

Bir anda kendini karşı duvarın dibinde buldu, suratını yatağa çarpmıştı, burnu ve dudağı kanıyordu.

Ürkerek ve sırtını tutarak, yaşlı adamın kapıda dikildiğini görece kadar dönebildi. Yaşlı adam sırtıttı.

Ender sırtarak karşılık verdi. "Hoca," dedi. "Bir ismin var mı?" "Mazer Rackham," dedi yaşlı adam. Sonra gitti.

O andan sonra, Ender ya Mazer Rackham'la ya da tek başınaydı. Yaşlı adam nadiren konuşuyordu, ama oradaydı; yemeklerde, derslerde, simulatörde, geceleri odasında.

Bazen Mazer ayrılıyordu, ama onun olmadığı zamanlarda kapı hep kilitli duruyor, o dönene kadar da kimse içeri girmiyordu. Ender bir hafta boyunca onu gardiyan Rackman olarak çağırmıştı. Mazer Ender'in taktığı bu ismi hiç alınmadan benimsemiş, canını sıktığına dair bir belirti göstermemişti.

Ender kısa sürede vazgeçti.

Bazı bedeller vardı. Mazer Ender'i ilk istiladaki eski savaşların video görüntülerine ve ikinci istilada I.F.'nin feci gaUbiyetlerine soktu, Bunlar sansürlenmiş halka açık videolardan derlenmemişti, bütün ve kesintisizdi. Videoların çoğu ana savaşları gösterdiğinden, pek çok açıdan Böcek taktiklerine ve stratejilerine çalıştılar. Hayatında ilk kez, bir öğretmen Ender'in kendi kendine bulamadığı şeyleri gösteriyordu, İlk kez Ender, takdir edebileceği yaşayan bir zeka bulmuştu, "Sen neden ölü değilsin?" diye sordu Ender ona, "Savaşını yetmiş yıl önce yaptın. Altmış yaşında bile olduğunu düşünmüyorum,"

"Göreceliliğin mucizesi," dedi Mazer, "Beni burada savaştan sonra yirmi yıl tuttular, hatta. Böcek ana gezegenlerine ve Böcek kolonilerine gönderilen gemilerden birinin komutanlığına atanmaları için onlara yalvannama rağmen.

Sonra savaş stresindeki askerlerin davranış biçimi hakkında bazı şeyleri anlamaya başladılar,"

“Ne gibi şeyler?”

“Anlamana yetecek kadar psikoloji hiç öğretilmedi. Donanmaya kumanda edemeyeceğimi, hatta donanma daha hedefe ulaşmadan öleceğimi söylediler. Yine de Böceklerle ilgili bazı şeyleri anlayabilen tek kişi bendim. Donanmaya kumanda edecek kişiye öğretmem için bana burada ihtiyaçları vardı.”

“Yani seni bir yıldız gemisine koydular, rölativistik hıza çıkardılar.”

“Sonra etrafta dolaştım ve eve geri döndüm. Çok monoton bir yolculuk, Ender. Üzayda elli yıl.

Benim için resmen sekiz yıl geçti, ama beş yüzyıl gibiydi. Tüm bunlar bildiklerimi sıradaki komutana öğretmem içindi.”

“O zaman komutan mı oluyorum?”

“Hali hazırda elimizde olan en iyi seçeneğisin diyelim.” “Hazırlanan başkaları da mı var?”

“Hayır.”

“O zaman bu beni tek seçenek yapıyor, öyle değil mi?”

Mazer omuzlarını silkti.

“Senden başka. Hâlâ hayattasın öyle değil mi? Neden sen değil,” Mazer başını hayır anlamında salladı.

“Neden olmasın. Daha önce kazandın.”

“Komutan olmamı engelleyen iyi nedenler var.”

“Böcekleri nasıl yendiğini göster bana Mazer.”

Mazer’in suratı esrarengiz bir hal aldı.

“Bana her savaşı en azından yedi kez seyrettirdin. Sanırım yenmek için Böceklerin daha önce kullandığı yolları gördüm, ama bana hiç, senin onları gerçekten nasıl yendiğini göstermedin.”

“Video sıkı şekilde gizli tutuluyor Ender.”

“Biliyorum, onu kısmen bir araya derledim. Zayıf yedek kuvvetlerinle sen ve onların donanması, savaşçılarını ya da filolarını fırlatan, o müthiş büyük, ağır silahlarla donanmış yıldız gemileri. Bir gemiye hızla ilerliyorsun, ateş ediyorsun, bir patlama. İşte hep orada videoyu bitiriyorlar. Bundan sonra sadece askerlerin Böcek gemilerine girişi ve orada onları ölü bulmaları.”

Mazer sırttı. “Sıkı saklanan sırlar için çok fazla şey. Hadi videoyu seyredelim.”

Video odasında yalnızdılar. Ender kapıyı kapattı. “Tamam, hadi seyredelim.

Video tam olarak Ender’in derlediklerini gösterdi.

Mazer’in düşman formasyonunun ortasma intihar dalışı, tek patlama ve sonra - Hiçbir şey. Mazer’in gemisi devam etti, şok dalgasını atlattı ve diğer Böcek gemilerinin ortasında yolunu yara yara ilerledi. Ona ateş etmediler. Rotalarını değiştinmediler. Her iki pilotun da atlabileceği bir çarpışma ve patlama yaşandı. İkisi de çarpışmayı engellemek için en ufak bir hareket bile yapmamışlardı.

Mazer hareketi hızlandırdı. İleriye sardı. “Üç saat bekledik,” dedi. “Kimse inanmadı.” Sonra I.F. gemileri, Böcek yıldız gemilerine yaklaşmaya başladı. Deniz piyadeleri bordolama operasyonuna başladı. Video Böceklerin görev yerlerinde çoktan öldüğünü gösterdi.

“Gördüğün gibi,” dedi Mazer, “görülecek her şeyi zaten biliyorsun.”

“Neden oldu?”

“Kimse bilmiyor. Kişisel fikirlerim var. Ama fikir sahibi olacak vasıflarda olmadığımı söyleyen birkaç bilim adamı var.”

“Sen savaşı kazanan kişisin.”

“Ben de bunun bana yorum yapma hakkı verdiğini sanıyordum ama bilirsin işte. Xenobiolojistler ve xenopsikologlar, bir yıldız pilotunun onları düpe düz sallama yorumlarla atlatması fikrini kabul edemiyorlar. Sanırım hepsi benden nefret ediyor çünkü o videoları seyrettikten sonra, doğal hayatlarının geri kalan kısmını Erosta geçirmek zorunda kaldılar. Güvenlik bilirsin. Mutlu değillerdi.”

“Anlat bana.”

“Böcekler konuşmuyor. Birbirlerini hissediyorlar, anında, tıpkı filotik etki gibi. Ansible gibi. Ama çoğu insan bunun kontrollü iletişim olduğunu düşünüyor, dil gibi, senin için bir şeyler düşünüyorum ve sonra sen bana cevap veriyorsun. Buna asla inanmadım. Beraberce olaylara tepki vermeleri çok çabuk. Videoları seyrettin. Hareketin muhtemel rotaları arasında konuşup karar vermiyorlar. Her gemi tek bir organizma gibi hareket ediyor. Kavga anında vücudunun değişik parçalarının, yapması gereken her şeyi otomatikman, düşünmeden, yapması gibi tepki veriyorlar.”

“Tüm düşünceleri şimdiki zaman, hep beraber, bir kerede.”

“Tek bir beyin ve her bir Böcek tıpkı bir el ya da ayak gibi mi?”

“Evet. Bunu öneren ilk kişi değildim, ama buna inanan ilk kişiydim. Ve başka bir şey. Savaştan sonra söylediğimde Xenobiolojistlerin bana sessizce güldüğü, aptalca, çocukça bir şey. Bunlar Böcek. Anlar ve kanncalar gibiler. Kraliçe, işçiler. Bu belki de yüzlerce milyon yıl önceydi, ama bu tarz bir evrimleşme yaşadılar. Gördüğümüz hiçbir Böceğin küçük Böcekler yapacak durumu olmadığı kesin. Hep beraber düşünme yeteneğini evrimleştirdiklerinde, hâlâ Kraliçeyi yok muydu? Kraliçe hâlâ grubun merkezi olmayacak mıydı? Bu neden değişti ki?”

“Öyleyse tüm grubu kontrol eden Kraliçe.”

“Kanıtlarımda oldu. İlk istilada orada değildi, çünkü o keşifti. Ama ikinci istila kolonyedi. Yeni bir arı kovanı yapmak için ya da her neyse.”

“Yani Kraliçeyi getirdiler.”

“İkinci istilanın videoları, Komet Kuşağında donanmamızı yok ederlerken.” Video’yu açıp Böceklerin izlediği yolu göstermeye başladı. “Kraliçenin gemisini göster.”

Güçlkle fark ediliyordu. Uzun süre Ender onu göremedi. Böcek gemileri hâlâ hareket halindeydiler, hepsi. Belirgin bir amiral gemisi yoktu. Fakat kademeli olarak, Mazer videoları tekrar ve tekrar oynattığı gibi Ender hareketlerin odaklandığı, merkez noktadan yayıldığı yolu görmeye başladı. Merkez nokta değişti, ama yeterince uzun baktıktan sonra donanmanın gözü, donanmanın merkezi, tüm kararların verildiği perspektif çok açıktı, tek bir belirli gemiydi. Onu gösterdi.” “Onu gördün. Ben de gördüm. Bu, ikimizi videoyu seyreden diğerlerinden ayırıyor. Ama gerçek, değil mi.”

“Bu gemiyi diğer gemiler gibi hareket ettiriyorlar.”

“Bunun zayıf yanları olduğunu biliyorlar.”

“Ama haklısın. O Kraliçe. İyi de onun peşinden gidersen tüm güçlerini sana odaklayacaklarını düşünmüş olmalısın. Seni havaya uçurabilirlerdi.”

“Biliyorum. Bu kısmı anlamıyorum. Beni durdurmaya çalışmadıklarına değil, bana ateş

ediyorlardı.

Ama sanki çok geç olana dek gerçekten Kraliçeyi öldüreceğime inanmadılar. Belki onların dünyalarında Kraliçeler asla öldürülemez, sadece kaçırılır, şah mat olur. Bir düşmanın yapacağını düşünmedikleri bir şey yaptım.”

“Ve Kraliçe öldüğünde, diğer hepsi öldü.”

“Hayır, sadece aptallaştılar. Bordoladığımız ilk gemilerde Böcekler hâlâ hayattaydı. Organik olarak. Ama hareket etmediler, hiçbir şeye tepki vermediler, hatta bilim adamlarımız onlardan bir kaçını acaba Böcekler hakkında birkaç şey öğrenebilir miyiz diye otopsiye aldığına bile. Bir süre sonra hepsi öldü. İsteyerek değil. Kraliçe gittiğinde o küçük vücutların içinde hiçbir şey yoktu.”

“Sana neden inanmadılar?”

“Çünkü bir Kraliçe bulmadık.”

“Parçalara ayrıldı.”

“Savaşın cilveleri. Biyoloji hayatta kalmak için ikinci sırayı alır. Ama bazıları benim düşünce şeklime yaklaşıyor. Suratına dik dik bakan kanıtlar olmadan bu yerde yaşayamazsın.”

“Erosta ne gibi kanıtlar var?”

“Ender etrafına bak. Bu yeri insanoğlu oymadı. Sadece bir örnek, biz yüksek tavanları severiz.

Burası ilk istilada Böceklerin ileri karakoluydu. Bu yeri oyduklarında burada olduklarından bile haberdar değildik. Bir Böcek kovanında yaşıyoruz. Ama çoktan kiramızı ödedik. Bu arı kovanından onları oda oda temizlemek binlerce hayata mal oldu. Böcekler her metresi için savaştılar.”

Artık Ender neden odaların ona ters geldiğini anlamıştı. “Bu yerin insan yapımı olmadığını biliyordum.”

“Burası hâzineydi. Eğer ilk savaşı kazanacağımızı bilselerdi, muhtemelen burayı hiç inşa etmezlerdi. Bu sayede yerçekimini manipüle etmeyi öğrendik. Yıldız enerjisinin etkin kullanımını öğrendik, çünkü bu gezegeni karartmışlarck. Aslında onları böyle keşfettik. Uç günlük periyotta Eros kademeli olarak teleskoplardan kayboldu. Nedenini bulmak için bir sonda yolladık. Buldu. Sonda, Böceklerin bordolamasını ve ekibi doğramalarını da içeren görüntülerini yolladı. Gemi tamamen Böceklerin eline geçene kadar görüntü almaya devam ettik. Nihayet sondayı parçalara ayırdılar ve iletişim koptu. Bu onların körlüğüydü, hiçbir zaman bir makineyle bir şey yollamak zorunda kalmamışlardı, ekibin ölmesine gelince, onlara biri seyredebilirmiş gibi gelmedi.”

“Ekibi neden öldürdüler?”

“Neden olmasın? Onlara göre birkaç ekip elemanını kaybetmek, tırnaklarını kesmek gibi bir şey.

Üzülecek bir şey yok. Muhtemelen, sondayı çalıştıran adamları devre dışı bırakarak haberleşmeyi rutin olarak sonlandırdıklarını düşündüler. Bağımsız genetik gelecek sahibi, yaşayan duygulu varlıkları katlettiklerini düşünmüyorlardı. Cinayet onlar için büyük olay değil. Sadece Kraliçeyi öldürmek gerçekten cinayet, çünkü sadece Kraliçeyi öldüren genetik yolu kapatır.” “Öyleyse ne yaptıklarını bilmiyorlardı.”

“Onlar için üzölmeye başlama, Ender. İnsanoğlunu öldürdüklerini bilmemeleri, insanoğlunu öldürmüyorlar manasına gelmez. Kendimizi yapabildiğimiz en iyi şekilde savunmaya hakkımız var ve bu iş için bulduğumuz tek yol, onlar bizi öldürmeden önce Böcekleri öldürmek. Bu şekilde düşün.

Tüm Böcek savaşlarından bu yana, binlerce ve binlerce yaşayan, düşünen varlığı öldürdüler. Ve

bu savaşların hepsinde, biz sadece bir tane öldürdük.”

“Eğer Karaliçeyi öldürmeseydin Mazer, savaşı kayıp mı edecektik?”

“Tuhaflıklar bize karşı üçe iki olacaktı derdim. Hâlâ, bizi yakmadan evvel, donanmalarını bayağı kötü benzetebilirdim diye düşünüyorum. Karşılık vermek için oldukça fazla zamanları var, tabii cephaneleri de bol ama bizimde birkaç avantajımız var. Tüm gemilerimizde kendi başına düşünebilen zeki insanlar var. Hepimiz bir sorun çıktığında parlak çözümler üretebilecek kapasitedeyiz. Onların belirli bir durum karşısında bulabildikleri tek bir çözümleri var. Böcekler hızlı düşünebiliyorlar ama zeki değiller, İkinci istilada inanılmayacak kadar aptal ve korkak bazı kumandanlar savaşları kaybettilerse de, yardımcı komutanlarda bazıları Böcek donanmalarına ciddi hasarlar vermeyi başardılar,”

“Bizim istilamız onlara ulaştığında ne olacak? Sadece tekrar gidip Kraliçeyi mi alacağız?”

“Böcekler yıldızlar arası yolculuğu ahmak oldukları içih öğrenmediler. O sadece bir kez işe yarayacak bir stratejiydi. Gerçekten onların ana gezegenine gitmeden Kraliçenin yanına asla yaklaşamayacağımızdan şüpheleniyorum. Bunun ötesinde, savaşı yönetmek için Kraliçe onlarla birlikte olmak zorunda değil. Kraliçe sadece küçük, bebek Böcekler yapmak için var olmak zorunda, İkinci istila bir kolonyidi, Kraliçe dünyaya yerleşmek için geliyordu. Ama bu sefer, hayır, işe yaramayacak. Onları donanma donanma yenmek zorunda kalacağız. Ve çünkü, ilerleyecek düzinelerce yıldız sistemi kaynakları var ve benim tahminim, her savaşta bize bir hayli fark atacaktlar.”

Ender iki orduya karşı aynı anda yaptığı savaşı hatırladı. Ve hile yaptıklarını düşündüm. Gerçek savaş başladığında, her zaman bunun gibi olacak. Ve gidebileceğim bir kapı olmayacak.

“İşimize yarayacak sadece iki şey var Ender. İyi nişan almak zorunda değiliz. Silahlarımız muazzam yayılma açısına sahip.”

“O zaman birinci ve ikinci istiladan kalan nükleer başlıkları kullanmıyoruz.”

“Dr. Device çok daha güçlü. Nükleer silahlar yeterince güçlü değil. Küçük doktor daha önce hiç bir gezegende kullanılmadı. Yine de ikinci istilada bir tane olsun isterdim.”

“Nasıl çalışıyor?”

“Bilmiyorum, en azından bir tane yapabilecek kadar iyi bilmiyorum. İki ışının merkez noktasında, moleküllerin daha fazla bir arada tutunamayacağı bir alan yaratıyor. Elektronlar paylaşamaz. Fizik bilgin ne durumda?”

“Zamanımızın çoğunu astrofiziğe ayırdık, ama fikri kavrayacak kadar biliyorum.”

“Alan bir küre içinde yayılıyor, ama ne kadar yayılırsa o kadar zayıflar. Ancak çok sayıda moleküle rastlarsa güçlenir ve yeniden başlar. Gemi ne kadar büyükse, yeni alan o kadar güçlü olur.”

“Yani her seferinde alan bir gemiye çarpıp, yeni bir küre yolluyor...”

“Ve eğer gemileri birbirine çok yakınsa, onların kökünü kazıyacak bir zincir oluşturuyor. Sonra alan kayboluyor, moleküller biraraya geliyor ve gemilerinin olduğu yerde, artık içinde bir dolu demir moleküllerinin olduğu kirli bir yığının oluyor. Radyoaktivite yok, karışıklık yok. Sadece kir. İlk savaşta onları bir araya yaklaştırarak tuzağa düşürebiliriz, ama çabuk öğrenirler. Birbirleri arasında mesafeyi koruyacaklar.”

“Yani Dr. Device bir başlık değil; köşelerden ateş edemem.”

“Doğru. Başlıklar artık işe yaramıyor. İlk istilada onlardan çok şey öğrendik, ama aynı zamanda onlar da bizden öğrendi, mesela Coşturan Kalkanın nasıl yapılacağını.”

“Küçük doktor kalkanı deliyor mu?”

“Sanki orada yokmuş gibi. Kalkanın içinden nişan almak ve ışınları odaklamak için göremezsin, ama Coşturan Kalkanın jeneratörü daima tam merkezde olduğundan, bu mümkün.”

“Neden daha önce hiç bunun eğitimini almadım?”

“Her zaman alacaksın. Bunu bilgisayarın senin için ayarlamasına izin verdik.”

“Senin görevin, öncelikli stratejik pozisyona yerleşmek ve bir hedef seçmek. Güverte bilgisayarları doktoru nişanlamada senden daha iyi.”

“Neden Dr. Device diyorlar?”

“Geliştirildiği zaman, Moleküler Belirleme Aleti dendi, M.B, Aleti.”

Ender hâlâ anlamamıştı. Simulatörü değiştirmişlerdi. Hâlâ perspektifi ve detay derecesini kontrol edebiliyordu, ama artık gemi kontrolü yoktu. Bunun yerine, yeni bir seviye paneli vardı ve küçük bir kulaklık setiyle, minik bir mikrofon.

Orada bekleyen teknisyen çabucak kulaklık setinin nasıl takılacağını açıkladı.

“Ama gemileri nasıl kontrol edeceğim?” diye sordu Ender.

Mazer açıkladı. Artık gemileri kontrol etmeyecekti. “Eğitiminin ikinci safhasına ulaştın. Stratejinin her kademesinde deneyimin var. Ama artık tam bir donanmaya komuta etmeye konsantre olmanın zamanı geldi. Savaş Akademisinde manga liderleriyle çalıştığın gibi, burada tim liderleriyle çalışacaksın. Sana eğitmen için düzinelerce lider tahsis edildi. Onlara zeki taktikler öğretmelisin; onların dayanıklılıklarını, sınırlarını öğrenmelisin; onları tek bir bütün yapmalısın.”

“Ne zaman buraya gelecekler.”

“Çoktan kendi simulatörlerindeki yerlerini aldılar. Kulaklık yardımıyla onlarla konuşacaksın.

Kontrol panelindeki yeni seviyeler, herhangi bir tim liderinin perspektifinden görmeni sağlayacak.

Gerçek savaşta karşılaşacağın durumları çok daha gerçekçi taklit edecek, ancak gemilerinin gördüğü kadarını bilebileceksin.

“Hiç görmediğim tim liderleriyle nasıl çalışabilirim?”

“Onları görmeye neden ihtiyaç duyarsın ki?”

“Kim olduklarını bilmek için, nasıl düşündüklerini...”

“Simulatörü kullanma şekillerinden, onların kim olduğunu ve nasıl düşündüğünü öğreneceksin.

Ama sanırım yine de ilgilenmeyeceksin. Şu anda seni dinliyorlar. Kulaklığı tak böylece onları duyabilirsin.”

Ender kulaklığı taktı.

“Salaam,” dedi kulağına bir fısıltı.

“Alai,” dedi Ender “Ve ben, cüce.”

“Bean.”

Ve Petra ve Dink; Çılgın Tom, Shen, Sıcak Çorba, Fly Molo, Cam Carby, Ender’in beraber ya da karşılıklı savaştığı tüm öğrenciler. Savaş Akademisinde Ender’in güvendiği herkes. “Burada olduğunuzu bilmiyordum,” dedi. “Geldiğinizi bilmiyordum.”

“Simulatörde üç aydır bizi cezalandırıyorlar,” dedi Dink.

“En iyi taktisyenden öte olduğumu göreceksin,” dedi Petra. “Dink denedi ama onda bir çocuğun aklı var.”

Böylece birlikte çalışmaya başladılar, her tim lideri bireysel bir gemiye kumanda ediyordu ve Ender de tim liderlerine. Simulatör onları değişik durumları denemeye zorladığı gibi, birlikte çalışmanın pek çok yolunu buldular. Bazen simulatör onlara, çalışacak geniş bir donanma veriyordu; Ender onları üç ya da dört manga halinde, her biri üç ya da dört timden oluşacak şekilde ayarlıyordu.

Bazen de simulatör onlara, on iki savaşçısıyla, tek bir yıldız gemisi veriyordu ve üç tim lideriyle her birinin dört savaşçısını o seçiyordu.

Oynamak zevkti. Bilgisayar kontrollü düşman çok parlak değildi ve her zaman hatalarına ve iletişim kopukluklarına rağmen kazandılar. Ama üç hafta beraber alıştırma yaptılar, Ender onları çok iyi tanımaya başlamıştı.

Dink talimatları yerine getirmede çok marifetliken doğaçlamada yavaştı; büyük gemi gruplarını kontrol edemeyen Bean, bir kaçını neşter gibi kullanabiliyor, bilgisayarın ona yolladığı her şeye çok güzel reaksiyon gösteriyordu; neredeyse Ender kadar iyi bir stratejist olan Alai’ye donanmanın yarısı emanet edilebilirdi ve sadece üstü kapalı emirler yeterli olurdu.

Ender onları daha iyi tanıdıka, onları daha iyi konumlandırabilir, daha iyi kullanabilirdi. Simulatör durumu ekranda gösteriyordu. Ender ilk kez, kendi donanmasının nelerden meydana geldiğini ve düşman donanmasının nasıl konuşlandığını öğrendi. O anda ihtiyacı olan tim liderlerine emir vermesi, onları belirli gemilere ya da gemi gruplarına ayırması ve onlara görevlerini vermesi sadece birkaç dakikasını aldı. Sonra savaşın ilerleyişine göre önerilerde bulunarak, ihtiyaç doğdukça emirler vererek bir liderin görüş alanını diğerininkiyle değiştirecekti. Diğerleri sadece kendi savaş perspektiflerini görebildiğinden, bazen onlara bir şey ifade etmeyen emirler verecekti; ama onlarda Ender’e güvenmeyi öğrendiler. Onlara geri çekilmelerini söylendiğinde ya, korumasız durumda olduklarını ya da geri çekilmelerinin düşmanı zayıf bir konuma getireceğini bilerek, geri çekildiler.

Eğer savaş stilleri içinde buldukları durum için iyi değilse. Ender onları bu görev için seçmeyecekti.

Güven tamdı, donanmanın işleyişi çabuk ve uyumluydu. Ve üç haftanın sonunda, Mazer onlara düşmanın gözünden en son savaşlarının tekrarını seyrettirdi.

“Siz saldırırken gördüğün bu. Size neyi hatırlatıyor? Örneğin, karşılık vermenin çabukluğu?”

“Böcek donanması gibi duruyoruz.”

“Onları karşılaştır, Ender. Onlar kadar hızlısın. Ve şuna bak.”

Ender, bütün timlerini bir seferde hareket ederken seyretti, her biri, Ender’in ayrıntılı kumandasıyla kendi insiyatifiyle karşılık veriyordu ve Böcek donanmasında hiç görmediği cesaret, doğaçlama ve savaş hileleriyle bağımsızca saldırıyorlardı. “Böcek aklı çok iyi. ama bir seferde sadece birkaç şeye konsantre olabilir. Senin bütün timlerin, yaptıkları şeye yoğun bir zekayla konsantre olabilir ve aynı, zamanda yerine getirmeye atandıkları görevin akıllı biri tarafından yönetildiğini bilirler. Gördüğün gibi bazı avantajların var. Üstün nitelikli bir silah ama yine de karşı konulamaz değil; karşılaştırılabilir hız ve mükemmel kullanılabilir zeka. Bunlar senin avantajların. Dezavantajlarınsa, her zaman, her zaman senden sayıca üstün olacaklar ve her savaştan sonra düşmanın senin hakkında daha fazla şey öğrenecek; özellikle seninle nasıl savaşılacağını ve bu değişiklikler anında hayata geçirilecek.”

Ender Mazer’in ulaşacağı sonucu bekliyordu.

“Evet Ender, artık eğitimine başlıyoruz. Düşmanla karşılaşmayı beklediğimiz çeşitli durumları simule etmesi için bilgisayarı programladık. İkinci istilada gördüğümüz hareket stratejilerini kullanıyoruz. Ama sersemce aynı stratejilerini kullanmak yerine, düşman simülasyonunu ben kontrol edeceğim. Başlarda, kolayca yenebileceğini düşüneceğin basit durumları göreceksin. Onlardan ders al, çünkü bir sonraki savaşın daha zor olacak şekilde daha zor ve gelişmiş taktiklerle programlanacak; seni yeteneklerinin son noktasına ulaştırmak için, senden bir adım ileride ve her zaman orada olacağım.”

“Ve sonrası?”

“Zaman çok kısa. Öğrenebildiğin kadar çabuk öğrenmelisin. Yıldız Gemisi yolculuğuna çıktığımda karım çocuklarım hepsi ölmüştü, döndüğümde ise torunlarım benim yaşımdaydı. Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yokm. Sevdiğim tüm insanlardan, bildiğim her şeyden koparıldım, bu yer altı mezarında yaşayarak, öğrenci üstüne öğrenci yetiştirmeye zorlandım, hepsi öyle ümit vaad ediyordu ki, en sonunda her biri hüsrana, başarısızlık. Öğrettim, öğrettim ama kimse öğrenmedi. Sen de büyük umut veriyorsun, senden önceki pek çok öğrenci gibi, ama başarısızlığın tohumları belki senin de içindedir.

“Ama eğer yapabilirsem onları bulmak ve seni yok etmek benim işim. İnan bana Ender, eğer bu mümkünse seni yok ederim.”

“Yani ben ilk değilim.”

“Hayır tabii ki değilsin. Ama sonuncusun. Eğer öğrenmezsen, başka birini bulacak zaman olmayacak. Yani senden umutluyum, geride kalan umut beslenecek tek kişi olabileceğin için.”

“Diğerlerinden ne haber? Tim liderlerim?”

“Hangisi senin yerini doldurabilir?”

“Alai.”

“Dürüst ol.”

Ender’in başka cevabı yoktu.

“Mutlu bir adam değilim Ender. İnsanlık bizden mutlu olmamızı istemiyor. Bizden insafsızca kendi adına zeki olmamızı istiyor. Önce hayatta kal, sonra başarabildiğimiz kadar mutluluk. Yani Ender, umarım, eğlenmediğine dair şiiicayetlerle çalışmaların sırasında beni sıkımsın. İşinden arta kalan zamanlarda ne zevk alırsan al, ama işin önce gelir, öğrenmek önce gelir, kazanmak her şeydir çünkü o olmadan hiçbir şey olmaz. Ölmüş karımı bana geri verebildiğin zaman Ender, bu eğitimin sana neye mal olduğu hakkında bana yakınabilirsin.”

“Bir şeyden kurtulmaya çalışmıyordum.”

“Ama çalışacaksın Ender. Çünkü eğer yapabilirsem seni tozun çıkana kadar öğüteceğim, aklıma gelen her şeyle sana vuracağım ve hiç merhametim olmayacak, çünkü Böceklerle karşı karşıya geldiğinde benim bile hayal edemeyeceğim şeyler düşünecekler ve insanoğluna merhamet göstermeleri mümkün değil.”

“Beni ezemeyeceksin Mazer.”

“Oh, ezemem mi?”

“Çünkü senden güçlüyüm.”

Mazer gülümsedi. “Bunu göreceğiz Ender.”

Mazer onu sabah olmadan uyandırdı; saat 03;40’ı gösteriyordu. Ve Mazer’in arkasından koridorda

sessizce yürürken Ender kendini bitkin hissetti.

“Erken uyumak ve erken kalkmak,” diye monoton bir sesle söylendi Mazer, “adamı aptal ve kör yapar.”

Rüyasında Böceklerin ona otopsi yaptığını görmüştü. Ancak vücudunu kesmek yerine, hatıralarını çıkartıyorlar ve holograflar gibi görüntüleyip ondan anlam çıkarmaya çalışıyorlardı. Çok tuhaf bir rüyaydı ve simulatör odasına giden tünellerde yürürken bile Ender rüyanın etkisindeydi.

Böcekler rüyasında ona büyük acı çektirmişlerdi ve uyandığında Mazer onu rahat bırakmıyordu.

İkisi arasında huzuru yoktu. Ender kendini uyanmaya zorladı. Anlaşılan, Mazer Ender’in canını yakmaya niyetli olduğunu söylediğinde ciddiye, uykusuz ve yorgunken onu oynamaya itecek kadar ucuz bir yola başvurması Ender’in bekleyebileceği bir şeydi. Tamam, ama bugün işe yaramayacaktı.

Simulatöre gitti ve tim liderlerini çoktan hatta bağlanmış onu beklerlerken buldu. Hâlâ düşman yoktu, her bir liderinin konumunu kontrol edebilecek şekilde her iki tarafa kumanda ederek, onları iki bölüğe ayırdı ve sahte savaşa başladı. Yavaşça başladılar, az sonra enerjik ve tetikteydiler.

Sonra simulatör alanı karardı, gemiler kayboldu ve her şey bir anda değişti. Simulatör alanının yakm köşesinde, insan donanmasından üç yıldız gemisinin holografik ışıktaki çizilmiş şekillerini görebildiler. İnsan varlığının kesinlikle farkında olan düşman, merkezde tek bir gemiyle, küre oluşturmuştu. Ender oyuna gelmiyordu. Kraliçe gemisi olmayacaktı. Böcekler Ender’in savaşçı gücüne ikiye bir sayıca üstündü, ayrıca birbirlerine olmaları gerekenden çok daha yakın gruplanmışlardı; Dr. Device düşmanın tahmin ettiğinden çok daha fazla hasar yapabilecekti.

Ender bir yıldız gemisi seçti ve mikrofona konuştu. “Alai bu senin; Petra ve Vlad’ı dilediğin gibi kullan.” Ve diğer iki yıldız gemisiyle taktiğini belirledi, her yıldız gemisinden bir savaşçıyı Bean için ayırdı.

“Duvarı aş ve altlarına geç, Bean, seni takip etmedikleri sürece, sonra güvenlik için yedek güçlere geri dön. Aksi takdirde, ani durumlar için seni çağırabileceğim bir yerde dur. Alai, kürelerindeki küçük bir noktaya yoğun bir saldırı için gücünü şekillendir. Sana söyleyene kadar ateş etme. Bu sadece bir manevra.”

“Bu kolay. Ender,” dedi Alai.

“Kolay, ama dikkatli olmalıyız? Bunu tek bir gemi kaybetmeden yapmak istiyorum.”

Ender belirli bir mesafede Alai’yi gölgeleyen yedek birliklerini iki güç halinde gruplandırdı; Bean çoktan simulatörden kaybolmuştu, buna rağmen Ender arada sırada, nerede olduğunu anlayabilmek için Bean’in görüş açısına geçti. Buna rağmen düşmanla dikkat isteyen oyunu oynayan Alai idi.

Kurşun şekilli formasyondaydı ve düşman küresini yokluyordu. Nereye yaklaşırsa, sanki Böcek gemileri onu merkezdeki gemiye çekiyorlarmış gibi gerilediler. Alai yana kaydığında Böcek gemileri onu takip ediyordu, onunla beraber yaklaştığı her noktaya yöneliyor, geçtiği yerlerde küre formasyonu oluşturuyorlardı.

Geri çekilme hile, başka bir noktaya doğru küreyi geç, tekrar geri çekilme; tekrar hile; ve sonra Ender “İçine gir Alai,” dedi.

Ender’e “içeri girmeme izin vereceklerini ve beni saracaklarını ve beni çiğ çiğ yiyeceklerini biliyorsun,” derken kurşunu içeri doğru hareketlendi.

“Ortadaki gemiyi boş ver.”

“Sen ne dersin patron.”

Kürenin küçülmeye başladığından yeterince emin olunca, Ender yedek güçleri ileri sürdü; düşman gemileri yedek güçlerin yakınındaki kürenin tarafına yoğunlaştı. “Orada, en fazla yoğunlaştıkları yerde saldırın,” dedi Ender.

“Bu dört bin yıllık askeri tarihe meydan okuyor,” dedi Alai, savaşçılarını ileri hareket ettirerek.

“Onlara sayıca üstün olduğumuz yerde saldırmamız gerekiyor.”

“Bu simülasyonda silahlarımızın ne yapabileceğini belli ki bilmiyorlar.

Sadece birkez işe yarayacak, bunu görülmeye değer yapalım. İstedığınız zaman ateş edin.”

Alai ateş etti. Simülasyon çok güzel karşılık verdi. Önce bir ya da iki, sonra bir düzine, sonra gözleri kamaştıran ışıkla düşman gemilerinin çoğu, sıkı formasyon içinde gemiden gemiye imha olmaya başladı. “Yolun dışında kalın,” dedi Ender.

Küre formasyonunun uzak tarafındaki gemiler zincir reaksiyonundan etkilenmemişti, ama onları avlamak ve yok etmek çok basit bir hadiseydi. Bean kendi alanının sonuna doğru kaçan gruplara dikkat etmeye çalışıyordu. Savaş bitmişti. Yaptıkları egzersizlerin çoğundan daha kolay olmuştu.

Ender bunları anlattığında Mazer omuzlarını silkti. “Bu gerçek bir istilanın simülasyonu. Ne yapabileceğimizi bilmedikleri bir savaş olmak zorundaydı. Artık görevin başlıyor. Zafer konusunda çok kibirli olmamaya çalış. Sana gerçek simülasyonları yakında vereceğim.” Ender tim liderleriyle günde on saat çalıştı, ama bir seferde hepsiyle değil; onlara dinlenmeleri için öğlen birkaç saat verdi.

Mazer’in denetiminde simüle edilen savaşlar her iki ya da üç günde bir geliyordu ve Mazer in söz verdiği gibi artık hiç kolay değillerdi. Düşman Ender’i sarma girişiminden çabucak vazgeçti ve asla zincir reaksiyona imkan verecek kadar güçlerini yakın gruplamadı. Her seferinde yeni bir şeyler vardı, zor şeyler. Bazen Ender’in sadece bir yıldız gemisi ve sekiz savaşçısı oluyordu; bir seferinde düşman asteroid kuşağına doğru kaçmıştı; bazen düşman istasyon tuzakları bırakıyordu, eğer Ender timlerini çok yakma çekse patlayacak büyük tesisatlar, sıklıkla Ender’in gemilerini yaralıyor ya da yok ediyordu.

“Kayıpları içine sindiremezsin!” diye bağırıyordu Mazer bir savaştan sonra, “Gerçelc bir savaşa girdiğinde, bilgisayar sana sınırsız sayıda asker göndermeyecele, böyle bir lüksün olmayacak.

Berberinde götürdüklerinden daha fazlası olmayacak. Artık şu gereksiz savurganlığı bir yana bırakarak savaşmaya alış.”

“Gereksiz savurganlık değildi,” dedi Ender, “Eğer gemilerimden birini kaybedeceğim diye korkarsam hiçbir risk alamam, bu durumda da asla kazanamam.”

Mazer gülümsedi. “Mükemmel, Ender. Öğrenmeye başlıyorsun. Ama gerçek savaşta, üst rütbeli subayların olacaktır, daha da kötüsü sana bağırıp çağırın siviller.

Şimdi, eğer düşmanın akıllı olsaydı, seni burada yakalar ve Tom’un timini ele geçirirdi.”

Birlikte tekrar savaşı incelediler; bir sonraki çalışmada. Ender liderlerine Mazer’in ona gösterdiklerini öğretecekti ve bir dahaki sefer bu durumla başa çıkmasını öğreneceklerdi. Daha önce hazır olduklarını düşünüyorlardı çünkü bir takım olarak birlikte çalışmayı başarmışlardı, Ama şimdi, birbirlerine her zamankinden daha çok güveniyorlardı çünkü bu kez başa çıkmaları gereken şey gerçekten zordu. Ender’e oyuna dahil olmayanların simülatörün bulunduğu odaya gelip oyunu izleyebilecekleri söylendi. Ender, arkadaşlarının orada olmalarının nasıl bir şey olacağını hayal etti; kahkaha atacak, neşelenecek endişeyle nefeslerini tutacaklardı. Kimi zaman bu durumun dikkatlerini dağıtacağını düşünse de, bir yandan orada olmalarını istiyordu. Göldeki salda güneşin altında yatarak

geçirdiği günlerinde bile bu kadar yalnız değildi. Mazer Rackham onun yoldaşydı, onun öğretmeni idi, ama arkadaşı değildi. Yine de şikayet etmedi, Mazer ona acıma olmayacağını söylemişti ve kişisel mutsuzluğu kimseye bir şey ifade etmiyordu, Çoğu zaman Ender'e bile bir şey ifade etmiyordu. Savaşlardan öğrenmeye çalışarak, aklını oyuna verdi. Sadece savaşın belirli derslerine değil, bunun yanında, eğer çok daha zeki olmuş olsalardı Böcekler ne yapabilirdi ve bunu gelecekte yapsalardı Ender nasıl tepki verecekti. Uyurken ya da uyanırken, geçmişteki ve gelecekteki savaşlarla beraber yaşadı ve tim liderlerini, arada sırada baş kaldırmaya iten dirençle yönetti.

“Bize karşı çok nazıksın,” dedi Alai bir gün. “Neden her çalışmanın her anında hayranlık uyandırıcı olmadığını için bize sinirlenmiyorsun. Eğer bizi böyle şımartmaya devam edersen, bizden hoşlandığını düşünmeye başlayacağız,”

Bazıları mikrofonlarından güldüler. Ender ince alayı fark etmişti tabii ki ve uzun bir sessizlikle yanıtladı. Nihayet konuştuğunda, Alai'nin sızlanmasını görmemezlikten geldi.

“Tekrar,” dedi. “Ama bu kez kendine acımadan.” Tekrar yaptılar ve doğru yaptılar.

Fakat Ender'e karşı bir komutan olarak saygıları artarken. Savaş Akademisi günlerinden akılda kalan dostluk yavaş, yavaş kayboldu. Onları birbirine yaklaştıran buydu; bununla sırlarını paylaşmışlardı.

Ender onların hocası ve komutanıydı. Mazer, Ender'e karşı nasıl mesafeli davranıyorsa artık Ender de onlara karşı öyle davranıyordu ve beklentileri de en az Mazer'inki kadar yüksekti.

Hep beraber en iyisi için savaştılar. Ender dikkatini işinden başka yöne çekmiyordu. En azından uyanırken. Her gece uykuya dalmadan önce aklından simülasyonla ilgili düşünceler geçiyordu. Ama gece başka şeyleri de düşünüyordu. Çoğunlukla Devin sürekli çürüyen cesedini anımsıyordu.

Gerçi anımsadığı panelinden yansıyan piksellerdi ama rüyasında her şey gerçektir. Cesetten ölüm kokusu yükseliyordu. Rüyasında her şey değişmişti. Devin kaburga kemikleri arasında büyüyen küçük kasabaya Böcekler yerleşmişti ve şöleninde ölmeden evvel Sezara iyi dileklerini sunan gladyatörler gibi Ender'i selamlıyorlardı. Rüyasında Böceklerden nefret etmiyor ve hatta Kraliçelerini ondan sakladıklarını bilmesine rağmen, onu aramayı denemiyorlardı. Her zaman devin vücudunu hızla terk ediyor ve oyun bahçesine gittiğinde çocuklar orada oluyorlardı, bir süre sonra birer kurda dönüşüyor, alay edip bildiği yüzleri takıyorlardı. Bazen Peter ve bazen Bonzo, bazen Stilson ve Bernard; daha seyrek de olsa vahşi yaratıklar Alai ve Shen, Dink ve Petra oluyordu; bazen biri Valentine oluyordu, ayrıca rüyasında Valentine'i suyun altına ittiriyor ve boğulmasını bekliyordu. Kız ellerinde kıvranıyor, çıkmak için debeleniyor, sonunda hareketsiz kalıyordu. Onu suratında ölümün donukluğuyla yattığı gölden dışarı, salın üzerine çekiyordu.

Tekrar tekrar bunun bir oyun olduğunu, sadece oynadığı bir oyun olduğunu haykırarak bağırdı ve arkasından göz yaşları döktü.

Ardından Mazer Rackham onu sarsarak uyandırdı. “Uykundayken bağıırıyordun,” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Ender.

“Aldırma. Savaş zamanı.”

Durmadan tempo arttı. Artık genellikle günde iki savaş oluyordu ve Ender çalışmaları minimumda tuttu. Diğerleri dinlenirken, o zamanını geçmiş savaşların görüntülerini gözden geçirerek, zayıflıklarını bulmak, sırada neler olacağını tahmin etmek için kullanıyordu. Bazen tamamıyla düşmanın yeniliklerine hazır; bazen değildi.

“Sanırım hile yapıyorsun,” dedi Mazer'e bir gün.

“Oh?”

“Çalışma seanslarımı gözleyebilirsin. Ne üzerine çalıştığımı görebilirsin. Yaptığım her şeye hazırlıklı gibi duruyorsun.”

“Gördüklerinin çoğu bilgisayar simülasyonları,” dedi Mazer. “Bilgisayar, yaptığın yenilikleri savaşta sadece bir kez kullandıktan sonra, tepki vermeye programlandı.”

“O zaman bilgisayar hile yapıyor.”

“Daha fazla uyumaya ihtiyacın var Ender.”

Ama uyuyamadı. Her gece daha da uzun uyanık kaldı ve uykusu daha az dinlendiriciydi. Geceleri çok daha sık uyandı. Oyun hakkında daha fazla düşünmek için mi yoksa rüyalarından kaçmak için mi uyandığından emin değildi. Sanki uykusunda biri onu dolaştırıyordu, onu en kötü hatıraları arasında gezintiye çıkarmaya, sanki gerçeklermiş gibi tekrar yaşamaya zorluyordu. Geceler öyle gerçektir ki, günler ona rüya gibi geliyordu. Oyun sırasında çok yorgun olacağından yeterince açık düşünemeyeceğinden endişelenmeye başladı. Oyun başladığında, yoğunluğu ile onu ayakta tutuyordu ama ya zihinsel yetenekleri, onlar kayıp giderlerse bunun farkına varıp varamıyacağından endişeliydi.

Ve yanlışlar yapıyor gibi gözüküyordu. En azından birkaç savaşçı kaybetmeden kazanabildiği herhangi bir savaş yoktu.

Mazer suratında küçümser bir ifadeyle oyunu inceliyordu, “şuna bak,” diyordu, “bunu yapmak zorunda değildin.” Ve Ender morallerini yükseltmeye çalışarak, liderleriyle çalışmaya devam ediyordu. Ama kimi zaman hata yaptıkları gerçeğini ve zayıflıklarının yarattığı hayal kırıklığını açığa vuruyordu.

“Bazen hata yapıyoruz,” diye fısıldadı bir keresinde Petra ona. Bir yardım yakarışıydı.

“Bazen de yapmıyoruz,” diye cevapladı Ender. Eğer yardım alacaksa bu ondan gelmeyecekti.

Öğretecekti; arkadaşlarını başkalarının arasından seçsin.

Sonra neredeyse tam bir felaketle biten savaş geldi. Petra güçlerinin epeyce ilerlemesine izin vermişti; korumasız kalmışlardı ve Petra bir anda Ender’in yanında olmadığını fark etmişti. Sadece birkaç dakika içerisinde iki gemisi dışında her şeyi kaybetti. Sonra Ender onu buldu ve onları belirli bir yöne hareket ettirmesi için emir verdi; kız cevap vermedi. Hareket yoktu. Ve bir dakika içerisinde bu iki savaşçı da kaybedildi.

Ender bir anda onu çok fazla zorladığını anladı, zekası yüzünden, çok daha sık ve bir kaç hariç hepsinden daha fazla çaba gerektiren koşullarda oynamasını istemişti. Ama şu anda Petra hakkında endişelenmeye ya da ona yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissetmeye zamanı yoktu. Çılgın Tom’dan geriye kalan iki savaşçıya komuta etmesini istedi ve savaşı kurtarmayı deneyerek devam ettiler; Petra anahtar bir pozisyona yerleşmişti ve artık Ender’in tüm stratejisi çökmüştü. Eğer düşman avantajını kullanmada çok aceleci ve beceriksiz olmasaydı, Ender kaybedecekti. Ama Shen bir grup düşmanı sıkı bir formasyonda yakalayabildi ve onları tek bir zincir reaksiyonuyla avladı. Çılgın Tom hayatta kalan iki savaşçısını yarığın içine soktu ve düşmanla birlikte zincir oluşturarak intihar hareketi yaptı, kendi gemileri gibi Shen’inkiler de yok oldu, Fly Molo ortalığı temizleyerek zaferi tamamladı.

Savaşın sonunda, mikrofona ulaşmaya çalışarak Petranın haykırdığını duyabildi, “Ona üzgün olduğumu söyleyin, sadece çok yorgundum, düşünemedim hepsi bu, Ender’e üzgün olduğumu söyleyin.”

Bundan sonraki birkaç çalışmada orada yoktu ve geri döndüğünde, eskisi kadar hızlı değildi. Onu iyi bir komutan yapan özelliklerin çoğu gitmişti. Ender onu, her zamanki yakın kontrollü görevler dışında, daha fazla kullanamazdı. Kız aptal değildi. Ne olduğunun farkındaydı.

Fakat aynı zamanda Ender'in başka seçeneğinin olmadığını da farkındaydı ve ona da böyle söyledi.

Kızın artık eskisi gibi olmadığı bir gerçektir ama yine de tim liderlerinin en zayıfı da değildi. Bu bir uyarıydı, komutanlarına kaldırabileceklerinden daha fazla yüklenemezdi. Artık, yeteneklerine her ihtiyaç duyduğunda liderlerini kullanmak yerine, onların ne sıklıkla savaştıklarını akılda tutmak zorundaydı. Bu da kimi zaman daha az güvendiği komutanlarla savaşa gireceği anlamına geliyordu.

Onlar üzerindeki yükü hafiflettikçe kendi üzerindeki baskıyı arttırdı.

Gece yarısında ağrıyla uyandı. Yastığında kan vardı, kanın tadı ağzındaydı. Parmakları zonkluyordu.

Rüyasında yumruk yaptığı elini kemirdiğini gömüştü. Kan hâlâ yavaşça akıyordu. "Mazer!" diye seslendi. Rackham uyandı ve hemen doktor çağırdı.

Doktor yarayı sararken, Mazer "Ne kadar yediğin umurunda değil Ender, kendi kendine yamyamlık yapman seni bu okuldan uzaklaştırmayacak."

"Uyuyordum," dedi Ender. "Kurmay Okulundan ayrılmak istemiyorum."

"Güzel."

"Diğerleri. Başaramayanlar."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Benden önce. Çalışmalarda başaramayan öbür öğrencilerin. Onlara ne oldu?"

"Başaramadılar. Hepsi bu. Başaramayanları cezalandırmayız.

Onlar sadece , devam etmediler."

"Bonzo gibi."

"Bonzo?"

"Eve döndü."

"Bonzo gibi değil."

"Ne öyleyse? Onlara ne oldu? Ne zaman çuvalladılar?"

"Bunun ne önemi var. Ender?"

Ender cevap vermedi "Hiçbiri eğitimin bu aşamasında çuvallamadı. Ender. Petrayla bir hata yaptın. O iyileşecek. Ama Petra Petradır ve sen sensin."

"Beni ben yapan parçalardan biri de o."

"Başarısız olmayacaksın Ender. En azından bu kadar erken değil. Bazı zor işler yaptın, ama hep kazandın. Hâlâ sınırlarının ne olduğunun farkında değilsin. Eğer sınırlarına ulaşmışsan o zaman düşündüğümde daha iyi bir el dağittmişsin."

"Öldüler mi?"

"Kim?"

"Başarısız olanlar."

“Hayır ölmediler. Tanrı aşkına, evlat, oyun oynuyorsunuz.” “Bonzonun öldüğünü düşünüyorum. Geçen gece rüyamda bunu gördüm. Kafamla suratını sıkıştırdıktan sonra bana bakışını hatırladım. Burnunu beyninin içine gömmüş olmalıyım. Kan gözlerinden geliyordu. Sanırım tam o anda öldü.” “Sadece bir rüyaydı.”

“Mazer, rüyamda böyle şeyleri görmeye devam etmek istemiyorum. Uyumaya korkuyorum.

Hatırlamak istemediğim şeyleri düşünüyorum. Sanki ben bir kayıt cihazıymışım ve başka biri hayatımın en berbat kısımlarını seyretmek istermiş gibi tüm hayatım canlanıyor.” “Eğer umduğun buysa seni uyuşturamayız. Eğer kötü rüyalar görüyorsan üzgünüm. Geceleri ışığı açık mı bırakalım?”

“Benimle dalga geçme!” dedi Ender. “Korkarım deliriyorum.” Doktor bandaj lamayı bitirdi. Mazer ona gidebileceğini söyledi. Doktor gitti.

“Gerçekten bundan korkuyor musun?” diye sordu Mazer.

Ender bunu düşündü ama emin değildi.

“Rüyalarımda,” dedi Ender. “Rüyamda gerçekten ben olup olmadığımı emin değilim.”

“Garip rüyalar emniyet sübabıdır, Ender. Hayatında ilk kez seni baskı altına alıyorum. Vucudun karşılık verecek yollar arıyor, hepsi bu. Sen artık büyük bir çocuksun. Gecedен korkmayı kesmenin vakti geldi.”

“Tamam,” dedi Ender. O andan itibaren bir daha Mazer’e rüyalarından bahsetmemeye karar verdi. Günler savaşıarak gelip geçti, ta ki Ender kendini yok etme noktasına yaklaşıncaya kadar.

Midesinde ağrılar peydahlanmaya başladı. Ona hafif bir diyet verdiler, ama kısa süre sonra hiçbir şeye karşı iştahı kalmadı. “Ye,” diyordu Mazer ve Ender mekanik olarak yemeği ağzına götürüyordu.

Ama ona yemesini söyleyen kimse olmadıkça, yemiyordu.

Tim liderlerinden iki tanesi daha Petra gibi başarısız oldular; geri kalanların üzerindeki baskı daha da arttı.

Düşmanın onlara karşı sayıca üstünlüğü artık bire üç ya da dördtü; aynı zamanda işler kötü gittiğinde, düşman daha kolayca geri çekiliyordu, savaşı daha uzun sürdürmek için yeniden gruplaşıyordu. Bazen savaşlar son düşman gemisini de yok eden kadar dört saat sürüyordu. Ender aynı savaş içinde, taze ve dinlenmiş olanları ağırlaşmaya başlayanların yerlerine koyarak, tim liderlerini sırayla değiştirmeye başladı.

“Biliyor musun,” dedi Bean bir seferinde. Sıcak Çorba’un geride kalan dört savaşçısının komutasını üzerine aldığı anda, “Bu oyun eskiden olduğu kadar eğlenceli değil.”

Ardından bir gün çalışmada. Ender tim liderleriyle alıştırmaya yaparken, oda karardı ve kontrollere çarpıp yüzü kan içinde kaldı.

Sonra onu yatağa götürdüler, dört gün çok hastaydı. Rüyasında bir takım yüzler gördüğünü anımsıyordu ama bu yüzler gerçek değillerdi. Hatta onları gördüğünü düşünürken bile bunun farkındaydı. Bazen Valentine’i gördüğünü düşündü, bazen Peter; bazen Savaş Akademisinden arkadaşları; ve bazen Böceklerin ona otopsi yaptığını. Bir keresinde Albay Graff üzerine eğilmiş sevecen bir baba gibi müşfikçe onunla konuşuyordu, bu gerçek gibiydi. Ama sonra uyandı ve sadece düşmanını buldu, Mazer Rackham.

“Uyanığım,” dedi Ender.

“Görüyorum,” diye cevapladı Mazer. “Seni yeterince dinlendirdik. Bu gün bir savaşın var.”

Böylece Ender kalktı, savaşı yaptı ve kazandı. O gün ikinci bir savaş yoktu, erkenden yatağa gitmesine izin verdiler. Soyunurken elleri titriyordu. Gece boyunca ona nazikçe dokunan elleri hissettiğini düşündü. Şefkatli ve kibar eller. Sesler duyduğunu hayal etti.

“Ona karşı sevecen olmadın.”

“Görev bu değildi.”

“Ne kadar devam edebilir? Çöküyor.”

“Yetecek kadar. Neredeyse bitti.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Birkaç gün, sonra başaracak.”

“Daha şimdiden böyleyse, nasıl başaracak.”

“İyi durumda. Bugün bile her zamankinden daha iyi savaştı.” Rüyasında sesler, Mazer Rackham ve Albay Graff gibiydi. Ama rüyalar böyleydi, en çılgın şeyler olabilirdi, çünkü seslerden birinin, “Ona yaptıklarımı görmeye katlanamıyorum,” dediğini hayal etti. Ve diğer ses cevap verdi. “Biliyorum. Onu ben de seviyorum.” Sonra Valentine ve Alai oldular, rüyasında onu gömüyorlardı; vücudunu gömdükleri yerde sadece bir tepe oluştu, kurudu ve Böcekler için bir eve dönüştü, tıpkı Devin olduğu gibi.

Hepsi rüyaydı. Onu seven ya da ona acıyan biri ancak rüyalarında karşısına çıkardı.

Uyandı, başka bir savaş yaptı ve kazandı. Sonra tekrar yatağa gitti ve uyudu ve tekrar rüya gördü ve sonra tekrar uyanıp, tekrar kazandı ve tekrar uyudu. Uyku hali ne zaman bitiyor, ne zaman uyanıyor, bunları ne biliyor ne de umursuyordu.

Bir sonraki gün Kurmay Okulundaki son günü olmasına rağmen, o bunu bilmiyordu. Uyandığında Mazer Rackham odada onunla birlikte değildi. Duş alıp giyindi ve Mazer’in kapıyı açması için bekledi. Gelmedi. Ender kapıyı yokladı. Kapı açıktı.

Mazer’in onu bu sabah rahat bırakması bir tesadüf müydü? Ona yemesi gerektiğini, çalışması gerektiğini, uyuması gerektiğini söyleyen kimse yoktu. Özgürlük. Mesele ne yapacağım bilmemesiydi. Bir dakikalığına, onlarla yüz yüze konuşmak için tim liderlerini bulabileceğini düşündü, ama nerede olduklarını bilmiyordu. Bildiği kadarıyla yirmi kilometre uzakta olabilirdi.

Tünellerin içerisinde bir süre gezindikten sonra yemekhaneye gitti ve Ender’in anlayamadığı belden aşağı fıkralar anlatan birkaç denizcinin yanında kahvaltısını yaptı. Sonra çalışmak için simülör odasına gitti. Serbest olmasına rağmen, aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu.

Mazer onu bekliyordu. Ender yavaşça odanın içine yürüdü. Adımları hafifçe sürünüyordu, yorgun ve sersemdi.

Mazer kaşlarını çattı. “Uyandın mı Ender?”

Simülör odasında başka insanlar vardı. Ender neden orada olduklarını merak etti, ama sorma zahmetine girmedi. Sormaya değmezdi; nasıl olsa kimse ona söylemeyecekti. Simülör kontrollerine doğru yürüdü ve oturdu, başlamaya hazırdı.

“Ender Wiggin,” dedi Mazer. “Lütfen arkanı dön. Bugünkü oyun biraz açıklama gerektiriyor.”

Ender arkasına döndü. Odanın arkasında toplanan adamlara göz attı, çoğunu daha önce hiç görmemişti. Hatta bazıları sivil kıyafetler giyinmişlerdi. Anderson’u gördü ve burada ne yaptığını

merak etti, eğer ayrılmışsa Savaş Akademisiyle kim ilgileniyordu. Graff ı gördü ve Greensboro dışındaki, ormanların içindeki gölü hatırladı, eve gitmek istedi. “Beni eve götür,” dedi yavaşça Graff a. “Rüyamda beni sevdiğini söyledin. Beni eve götür.”

Ama Graff sadece başını salladı, bir selamlama, bir söz değil; Anderson sanki onu hiç tanıymıyormuş gibi davrandı.

“Dikkat et lütfen Ender. Bugün kurmay okulundaki final sınavın. Bu gözlemciler ne öğrendiğini değerlendirmek için burada. Eğer onların odada olmamasını tercih edersen, başka bir simulatörde seyretmelerini sağlayabiliriz.”

“Kalabilirler,” Final sınavı. Bugünden sonra belki de dinlenebilirdi.

“Bunun adil bir sınav olması için sadece daha önce defalarca çalıştığın şeylerle değil aynı zamanda daha önce hiç görmediğin meydan okumalarla da karşı karşıya kalacaksın, bugünkü savaş yeni bir öge içeriyor. Gezegenin etrafında konuşlandırıldı. Bu düşmanın stratejisini etkileyecek ve seni doğaçlamaya zorlayacak. Lütfen bugün oyuna konsantre ol.”

Ender Mazer’e yaklaşmasını işaret etti ve sessizce ona sordu, “Bu kadar ileriye giden ilk öğrenci ben miyim?”

“Eğer bugün kazanırsan Ender. Bunu yapan ilk öğrenci olacaksın. Bundan daha fazlasını söylemeye hakkım yok.”

“İyi de benim duymaya hakkım var.”

“Yarın dilediğin kadar huysuz olabilirsin. Yine de bugün, aklını sınava verirken mutlu olacağım. Şu ana kadar öğrendiklerin boşa gitmesin, Şimdi gezegenle ne yapacaksın?”

“Arkasına birini yollamak zorundayım, yoksa kör nokta olur,” “Doğru.”

“Ve yerçekimi yakıt seviyesini etkileyecektir; yukarı gitmektense aşağı gitmek daha ucuz.”

“Evet.”

“Küçük Doktor gezegene karşı işe yarar mı?”

Mazer’in suratı sertleşti. “Ender, Böcekler hiçbir istilada kasten sivil halka saldırmadı. Misillemeyi davet eden bir stratejiyi seçmenin mantıklı olup olmadığına sen karar ver.”

“Tek yeni şey gezegen mi?”

“Son seferde sana tek bir yeni öğeyle verdiğim savaşı hatırlıyor musun? Bugün sana karşı nazik olmayacağıma seni temin ederim. Donanmaya karşı, ikinci sınıf bir öğrencinin mezun olmasına izin vermemek gibi sorumluluklarım var. Sana karşı elimden gelenin en iyisini yapacağım Ender ve seni şımartmak gibi bir isteğim yok. Sadece kendin ve Böcekler hakkında bildiğin her şeyi aklında tut, böylece durumu adil bir şekilde tartabilirsin.”

Mazer odayı terk etti.

Ender mikrofona konuştu. “Orada mısınız?”

“Hepimiz,” dedi Bean. “Bu sabahki çalışmaya biraz geç kalmadın mı?”

Demek ki tim liderlerine söylememişlerdi. Ender bu savaşın onun için ne kadar önemli olduğunu onlara söyleyip söylememesi gerektiğini tarttı ama akıllarında konu dışı endişelerin olmasının onlara yardım etmeyeceğine karar verdi. “Özür dilerim,” dedi. “Uyuya kalmışım.” Güldüler. Ona inanmamışlardı.

Önlerindeki savaşa hazırlanmaları için manevra yapmalarına izin verdi. Zihnini temizlemesi,

komutaya konsantre olması her zamankinden daha uzun sürdü, ama savaş çok çabuk hızlandı; süratle karşılık veriyor, iyi düşünüyordu. Ya da en azından iyi düşünebildiğine ikna olmaya çalışıyordu.

Simulatör alanı açıldı. Ender oyunun belirmesini bekledi. Eğer bugün sınavı geçersen ne olacak?

Başka bir okul var mı? Başka bir ya da iki yorucu sene, bir sene daha izolasyon, insanların beni oraya buraya ittiği başka bir yıl, hayatım üzerine kontrol sahibi olmadığım başka bir yıl? Kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı. On bir. Kaç yıl önce on bir yaşına basmıştı? Kaç gün? Kurmay Okulunda basmış olmalıydı, ama günü hatırlayamadı. Belki de zamanında fark etmemişti. Muhtemelen Valentine dışında kimse fark etmemişti.

Oyunun başlamasını beklerken içinden kaybetmeyi diledi; savaşını çok kötü bir şekilde kaybetmeyi, böylece onu çalışmadan ayırırlardı.

Bonzo gibi eve gitmesine izin verirlerdi. Bonzo Cartegenaya yollanmıştı. Greensboro yazan yolculuk emirlerini görmek istedi. Başarı devam edeceği anlamındaydı. Başarısızlık eve gidebileceği anlamında.

Hayır, bu doğru değil, dedi kendi kendine. Bana ihtiyaçları var ve eğer başarısız olursam dönecek bir ev olmayabilir.

Ama buna inanmadı. Mantığıyla düşündüğünde bunun doğru olduğunu biliyordu ama içindeki derin bir yerde ona ihtiyaçları olduğundan şüphe duyuyordu. Mazerin aciliyeti sadece başka bir numaraydı.

Yapmamı istedikleri şeyleri bana yaptırmanın başka bir yolu. Beni dinlenmekten alı koymanın, uzun bir zaman bir şey yapmadan durmamı engellemenin bir başka yolu.

Düşman formasyonu belirdi. Ve Ender'in yorgunluğu umutsuzluğa dönüştü.

Düşman ona sayıca bine bir üstünlükteydi; simulatör neredeyse tamamen yeşile dönmüştü.

Düzinelerce değişik formasyonda gruplanmışlardı, pozisyonları değiştiriyor, şekilleri değiştiriyor, anlaşılabilir simulatör alanı içinde rasgele rotasyonlarla hareket ediyorlardı. Onlara Saldırabileceği bir yo! bulamadı, açık gibi gözüken herhangi bir yol aniden kapanıyor ve bir diğeri ortaya çıkıyordu; delinebilir gibi duran herhangi bir formasyon aniden değişip tehditkar bir hal alıyordu. Gezegen alanın uzak köşesindeydi ve Ender'in bildiği kadarıyla, bunun ötesinde, simulatörün menzili dışında bir dolu düşman gemisi vardı.

Kendi donanmasına gelince, herbirinde sadece dört savaşçı bulunan toplam yirmi yıldız gemisinden oluşuyordu. Dört savaşçılı yıldız gemilerinin modası geçmiş, ağır gemiler olduğunu biliyordu ve küçük doktorlarının menzili yenilerin yarısı kadardı. En azından beş bin muhtemelen on bin düşman gemisine karşı seksen savaşçı.

Tim liderlerinin derin derin nefes aldığını duydu; aynı zamanda arkasındaki gözlemcilerin gergin mırıltılarını da duyabiliyordu. Yetişkinlerden bazılarının bunun adil bir sınav olmadığını farkına varmasını bilmek güzeldi. Ona, küçük bir başarı olasılığı bile verilmemişti. Hep başıma gelen buydu, hiçbir zaman başarmamı istemediler. Zihninde Bonzoyu ve onun bir grup huysuz arkadaşını, ona karşı koyarken, onu tehdit ederken gördü; Onunla tek başına kavgaya girerek Bonzoyu utandırabilmişti. Bu metod burada pek işe yarayacak gibi gözüküyordu. Büyük çocuklara Savaş Odasında yaptığı gibi, yetenekleriyle düşmanı şaşırtamayacaktı. Mazer Ender'in yeteneklerini tepeden tırnağa biliyordu.

Arkasındaki gözlemciler giderek gerginleşmeye başladı. Ender'in ne yapacağını bilmediğini fark etmeye başlıyorlardı.

Daha fazla umunımda değil, diye düşündü Ender. Oyununuz sizin olabilir. Bana şans bile

tanımayacaksınız, neden oynayayım?

Ona karşı iki bölüm verdikleri Savaş Akademisindeki son oyunu gibi.

Anlaşılan Bean'de aynı şeyi hatırlamıştı. "Düşman kapısı aşağıda, unutma," diyordu mikrofondan gelen ses.

Molo, Soup, Vlad, Dumper ve Çılgın Tom, hepsi gülüşüler.

Ender de güldü. Komikti. Yetişkinler olup biteni çok ciddiye alıyorlardı, çocuklar da inanarak oynuyor, oynuyor, oynuyor nihayet yetişkinler onları fazla zorlayıp, ileri gittiklerinde bunun bir oyun olduğunu tekrar görebiliyorlardı. Unut gitsin Mazer. Sınavını geçip geçmeyeceğim umummda değil, ilkelerini takip edip etmediğim umurumda değil. Eğer sen hile yapabiliyorsan ben de yapabilirim.

Beni kurallara uymadan yenmene izin vermeyeceğim; senden önce ben kurallara uymayacağım.

Savaş Akademisindeki final savaşında, düşmanı dikkate almayarak, kendi kayıplarını göz ardı ederek kazanmıştı; düşmanın kapısına doğru hareket etmişti.

Ve düşmanın kapısı düşmüştü.

Eğer bu kuralı yıkarsam, asla komutan olmama izin vermezler. Bu çok tehlikeli olurdu. Bir daha asla oyun oynamak zorunda kalmayacağım. Ve işte zafer bu.

Çabucak mikrofona fısıldadı. Komutanları donanmadaki yerlerini aldı ve kendilerini silindir şeklinde gruplandırdılar, düşman formasyonunun en yakınına nişan alan bir silindir. Düşman katiyen onu geri püskürtmeye çalışmadı, onu içeri kabul etti, böylece onu yok etmeden önce baştan aşağı kapana kısıtılabilirdi.

Mazer sonunda bana saygı duyması gerektiği faktörünü göz önüne alıyor, diye düşündü Ender. Bu bana zaman kazandırır.

Ender aşağıya doğru atladı, kuzey, doğu ve tekrar aşağı, bir planı ta-kip ediyor gibi gözüküyordu, ama her seferinde düşman gezegenine bir parça daha yaklaşıyordu. Sonunda düşman ona iyice yaklaşmaya başladı. Sonra birden Ender'in formasyonu dağıldı. Donanması kaosta eriyor gibiydi.

Hiçbir planı takip etmiyor gibi gözüken seksen savaşçı, rasgele düşman gemilerine ateş ediyor, Böcek gemilerinin ortasına doğru her biri kendi yolunu takip ederek umutsuzca ilerliyorlardı.

Buna rağmen birkaç dakikalık savaştan sonra. Ender tim liderlerine bir kez daha fısıldadı ve geriye kalan bir düzine kadar savaşçı hızla yeni bir formasyon oluşturdular. Çok sayıda kayıp vererek de olsa düşmanın en çetin gruplarından birinin arasından geçmeyi başarmışlardı. Düşman gezegenine olan mesafenin yarısından fazlası geride kalmıştı.

Düşman ne yaptığını anlamaya başladı, diye düşündü Ender. Umarım Mazer ne yaptığını anlar.

Belki de Mazer bunu gerçekten yapacağıma inanmıyor. Eh, bu benim için daha iyi.

Ender'in küçük donanması bir o tarafa, bir bu tarafa fırladı, saldıracakmış gibi iki üç savaşçısını dışarı yollayıp ardından geri çekti. Geniş bir alana dağılmış olan gemilerini ve gruplarını bir araya getiren düşman iyice yaklaşıyor, öldürmek için onları içeri çekiyordu.

Düşman daha çok Ender'in arka tarafında yoğunlaşmıştı, böylece açık uzaya kaçamayacaktı, onu kuşatıyorlardı. Mükemmel diye düşündü Ender. Yaklaşın. Daha yakma gelin.

Sonra bir emir fısıldadı ve gemiler kaya gibi gezegenin yüzeyine doğru düştü. Onlar Yıldız Gemisiydi, atmosfer içi geçiş sıcaklığıyla başa çıkabilecek donanıma sahip değillerdi. Ama Ender zaten onları atmosfere yaklaştırmayı tasarlamıştı. Neredeyse düşmeye başladıkları andan itibaren

Küçük Doktorlarını sadece bir şeye odaklıyorlardı. Gezegenin kendisine.

Savaşçılarından biri, ikisi, dördü, yedisi havaya uçurulmuştu.

Gemilerinden herhangi birinin menzile girecek kadar uzun süre hayatta kalıp kalmayacağı, artık bir kumardı. Gezegenin yüzeyine birkez odaklanabilseler, çok fazla uzun sürmeyecekti. Dr. Device'la bir dakika, tüm istediğim bu. Ender'e, Küçük Doktor saldırırsa, muhtemelen bilgisayar gezegene ne olacağım gösterecek donanımda değilmiş gibi geldi.

Sonra ne yapacağım? Bang, öldünüz diye bağırarak mıyım?

Ender ellerini kontrollerden çekti ve ne olacağını seyretmek için arkasına yaslandı. Gemi yerçekimi kuyusuna doğru hızla hareket ettiği için artık perspektif düşman gezegenine yakındı. Artık menzilde, diye düşündü Ender. Menzil içinde olmalı ve bilgisayar başa çıkamıyor.

Sonra, artık simulatör alanının yarısını kaplamaya başlayan gezegenin yüzeyi kaynamaya başladı; bir patlama ile beraber Ender'in savaşçılarına doğru enkaz parçaları gelmeye başladı. Ender gezegenin içinde ne olduğunu hayal etmeye çalıştı. Alan gittikçe büyüyordu, moleküller ayrılıyor ama bölünen atomlar gidecek hiçbir yer bulamıyordu.

Birkaç saniye içerisinde gezegenin tamamı, parlak toz küresi haline gelip dışarıya doğru fişkırlarak patladı. Ender'in savaşçıları ilk gidenler arasındaydı; görüntüleri aniden kayboldu ve artık simulatör sadece, savaş sınırının ötesinde bekleyen savaş gemilerinin şekillerini görüntüleyebiliyordu. Ender'in olmasını istediği kadar yakındı. Patlayan gezegenin küresi dışarıya doğru, düşman gemilerinin kaçabileceğinden daha hızlı yayıldı. Ve beraberinde Küçük Doktoru da götürdü, çok geçmeden, alan yoluna çıkan her şeyi patlatıp, birer ışık noktasına çevirerek yoluna devam etti.

Sudece simulatör çevresindeki I.F. alanı zayıflamıştı. İki ya da üç düşman gemisi uzağa sürükleniyordu. Ender'in kendi yıldız gemileri patlamamıştı. Ama muazzam düşman donanması ve koruduğu gezegenin olduğu yerde anlamlı hiçbir şey kalmamıştı. Yerçekimi enkazın çoğunu tekrar aşağı doğru çektiği için toz kümesi büyüyordu. Kızgın kor gibi sıcaktı ve gözle görülür şekilde dönüyordu; aynı zamanda daha önce olduğundan daha ufak bir dünyaydı. Artık kütesinin çoğu, hâlâ dışarıya doğru akan bir buluttu.

Ender tim liderlerinin alkışlarıyla çınlayan kulaklığı çıkarttı ve ancak o zaman odadaki gürültüyü fark etti. Üniformalı adamlar birbirlerine sarılıyor, gülüyor bağırıyorlardı; kimi ağlıyordu; kimi ise diz üstü çökmüş ya da yüz üstü yatmıştı. Ender, dua ettiklerini düşündü. Ender anlamamıştı. Her şey yanlış gibiydi. Kızgın olmaları lazımdı. Albay Graff diğerlerinden ayrılıp Ender'e yaklaştı. Yüzünden yaşlar akıyordu, ama gülüyordu. Eğildi, kollarını uzattı ve Ender'i şaşkırtarak onu kucakladı, sıkıca tuttu ve fısıldadı, "Teşekkür ederim, sana teşekkür ederim Ender. Senin için Tanrıya teşekkür ederim, Ender."

Kısa sürede diğerleri de geldiler, elini sıkarak onu tebrik ettiler. Bundan bir anlam çıkartmaya çalıştı. Tüm bunlardan sonra sınavı geçmiş miydi? Bu onun zaferiydi, onların eğildi ki ve bu zaferde bir boşluk, bir hile vardı; neden, sanki şerefiyle kazanmış gibi davranıyorlardı?

Kalabalık ayrıldı ve Mazer içeri doğru yürüdü. Ender'e yaklaştı ve elini uzattı.

"Zor olanı seçtin, evlat. Ya hep ya hiç. Ya onların ya da Bizim sonumuz. Ama tanrı biliyor ya başka yolu da yoktu. Tebrikler onları yendin ve hepsi bitti."

Hepsi bitti. Onları yendin. Ender anlamamıştı. "Seni yendim."

Mazer kahkaha attı, odayı kaplayan yüksek sesli bir kahkahaydı. "Ender hiç benimle oynamadın."

Senin düşmanın olduğundan beri hiç oyun oynamadın.”

Ender espriyi anlamamıştı. Kendine çok pahalıya mal olan pek çok büyük oyun oynamıştı.

Sinirlenmeye başladı.

Mazer uzandı ve omuzuna dokundu. Ender onu itti. Sonra Mazer ciddileşti ve konuştu, “Ender geçtiğimiz üç aydır donanmalarımızın komutanlığını yapıyordun. Bu Üçüncü istilaydı. Oyun yoktu, savaşlar gerçektir ve savaştığın tek düşman Böceklerdi. Her savaşı kazandın ve bugün nihayet onlarla.

Kraliçelerinin bulunduğu ana gezegenlerinde savaştın, bütün kolonilerindeki bütün Kraliçeler, hepsi oradaydı ve sen onları tamamıyla yok ettin. Bir daha bize saldıramayacaklar. Sen yaptın. Sen”

Gerçek. Bir oyun değil. Ender’in zihni bunlarla baş edemeyecek kadar yorgundu. Onlar sadece havadaki ışık noktaları değillerdi. Çarpıştığı gerçek gemilerdi ve gerçek gemileri yok etmişti. Ve gerçek bir dünyayı yok ederek unutulmaya mahkum etmişti. Tebrik edenlerden sıyrılarak, ellerini, sözlerini, sevinçlerini görmezlikten gelerek, kalabalığın arasından yürüdü. Odasına vardığında üzerini çıkarttı, yatağına girdi ve uyudu.

Ender’i sarsarak uyandırdılar. Onları tanıması bir dakikasını aldı. Graff ve Rackham. Onlara arkasını döndü. Bırakında uyuyayım.

“Ender seninle konuşmamız lazım,” dedi Graff Ender onlara yüz yüze gelmek için arkaya yuvarlandı, “Bütün gün görüntüleri Dünyada oynattılar, geçen günkü savaştan beri, tüm gece.”

“Dün?” bir sonraki güne kadar uyumuştun.

“Sen bir kahramansın Ender. Ne yaptığını gördüler, senin \’e diğerlerinin. Yer yüzünde sana üstün hizmet madalyası vermeyen bir hükümet olduğunu sanmıyorum.”

“Hepsini öldürdüm, değil mi?” diye sordu Ender.

“Hepsi kim?” diye sordu Graff. “Böcekler? Plan buydu.”

Mazer yaklaşmış eğildi. “Savaş bunun içindi.”

“Bütün Kraliçelerini. Yani bütün çocuklarını, her şeylerini öldürdüm.”

“Bize saldırdıklarında buna karar vermişlerdi. Bu senin hatan değildi. Bu olması gerekendi.”

Ender, Mazer’in üniformasını kavrayıp kendine doğru çekti, artık yüz yüzedi. “Onların hepsini öldürmek istemedim. Kimseyi öldürmek istemedim. Ben katil değilim!

Beni istemediniz, sizi piçler, Peter’ı istediniz, ama bana yaptırdınız, beni kandırdınız!” Ağlıyordu.

Kontrolden çıkmıştı.

“Tabii ki seni kandırdık. Bütün amaç buydu,” dedi Graff. “Hile olmak zorundaydı yoksa yapamazdın. Bizi bir arada tutan buydu. Böcekler gibi düşünebilecek empatisi olan, onları anlayacak ve onları sezinleyecek bir komutana sahip olmak zorundaydık. Çok fazla şefkat, astlarının sevgisini kazandırabilirdi ve onlarla mükemmel bir makine gibi çalışabilirdi, Böcekler kadar mükemmel. Ama bu kadar merhametli biri asla ihtiyacımız olan katil olamazdı. Ne pahasına olursa olsun kazanma isteğiyle savaşa giremezdi. Eğer bilseydin yapamazdın. Eğer bildiğin halde yapacak karakterde bir insan olsaydın, asla Böcekleri anlayamazdın.”

“Ve bu bir çocuk olmak zorundaydı. Ender” dedi Mazer. “Benden daha hızlıydın. Benden daha iyiydin. Ben çok yaşlı ve ihtiyatlıydım. Savaşın ne olduğunu bilen her makul insan, asla tüm kalbiyle savaşa giremez. Ama bilmiyordun. Bilmemeni sağladık. Pervazsız, zeki ve gençtin. Bunun için doğdun.”

“Gemilerde pilotlarımız vardı değil mi.”

“Evet.”

“Pilotlara içeri dalmalarını ve ölmelerini emrediyordum ve bundan haberim bile yoktu.”

“Onlar biliyordu, Ender ve bir şekilde gittiler. Ne için olduğunu biliyorlardı.”

“Bana hiç sormadınız! Bana hiç gerçeklerden bahsetmediniz!” “Senin bir silah olman gerekiyordu, Ender. Tüfek gibi. Küçük Doktor gibi, mükemmel derecede fonksiyonel ama neye nişan aldığını bilmeyen. Seni hedefe yönelttik. Sorumlusu biziz. Eğer yanlış bir şey olduysa, bunu biz yaptık.”

“Sonra anlatın,” dedi Ender. Gözleri kapandı.

Mazer Rackham onu sarstı. “Uyuma Ender,” dedi. “Çok önemli.” “Benimle işiniz bitti,” dedi Ender.

“Artık beni yalnız bırakın.” “Bu yüzden buradayız,” dedi Mazer. “Sana anlatmaya çalışıyoruz. Seninle hiç alakası yok. Aşağısı karıştı. Savaş çıkaracaklar. Amerikalılar Varşova Paktının saldırmak üzere olduğunu iddia ediyor ve Ruslar da aynı şeyi Birlik hakkında söylüyor. Böcek savaşı biteli daha yirmi dört saat olmadı ve aşağıdaki dünya tekrar savaşa başlıyor, her zamankinden daha kötü. Ve hepsi senin için endişeleniyor. Hepsi seni istiyor. Tarihteki en mükemmel askeri lider, ordularını yönetmeni istiyorlar.

Amerikalılar. Birlik. Varşova Paktından başka herkes; onlar seni ölü istiyor.”

“Bana uyar,” dedi Ender.

“Seni buradan götürmek zorundayız. Erosun her tarafında Rus askerler var ve Polemarch bir Rus. Her an kan dökülebilir.”

Ender tekrar onlara arkasını döndü. Bu sefer ona izin verdiler. Yine de uyuyamadı. Onları dinledi.

“Bundan korkuyordum Rackham. Onu çok fazla zorladın. İleri karakollardan bazıları bekliyebilirdi.

Ona dinlenmek için birkaç gün verebilirdin.”

“Sen de mi Graff? Nasıl daha iyisini yapabileceğime karar vermeye mi çalışıyorsun? Eğer zorlamasaydım neler olacaktı bilmiyorsun. Kimse bilmiyor. Bildiğim şekilde yaptım ve işe yaradı.

Her şeyin ötesinde işe yaradı. Bu savunmayı ezberle Graff. Sen de kullanmak zorunda kalabilirsin.”

“Üzgünüm.”

“Ona yapılanları görebiliyorum. Albay Liki onda kalıcı hasarlar oluşması riskinin oldukça yüksek olduğunu söylüyor ama inanmıyorum. O çok güçlü. Kazanmak ona çok fazla şey ifade ediyor ve kazandı.”

“Bana güçten bahsetme. Çocuk on birinde. Biraz dinlenmesine izin ver, Rackham. Henüz hiçbir şey başlamadı. Kapısının dışına bir nöbetçi koyabiliriz.”

“Ya da başka bir kapının dışına bir nöbetçi koyup onun odasıymış gibi yaparız.”

“Her neyse.”

Ayrıldılar. Ender tekrar uyudu.

Göz atmak için uğramalar hariç, Ender’e dokunmadılar ve zaman geçti. Bir keresinde, eline bastıran bir şeyle birkaç dakikalığına uyandı, tek düze, ısrarlı bir acıyla bastırıyordu. Uzanıp

dokundu; damara girmiş bir iğneydi. Çıkartmaya çalıştı ama üzerine bantlanmıştı ve çok güçsüzdü. Başka bir sefer karanlıkta uyanarak, yanındaki insanların mırıldandığını ve küfür ettiklerini duydu. Kulakları onu uyandıran yüksek sesle çınılıyordu; sesi hatırlamadı. “Işıklan açın,” dedi biri. Ve başka bir sefer yanında birinin sessizce ağladığını duyduğunu zannetti.

Tek bir gün olabilirdi; bir hafta olabilirdi, rüyalarına bakılırsa, aylar olmalıydı. Rüyalarında bir ömür geçmiş gibiydi. Tekrar Dev'in içeceği, kurt çocukları geçti, korkunç ölümleri tekrar yaşadı, değişmez cinayetler; ormanda fisıldayan bir ses duydu. Dünyanın Sonuna ulaşmak için çocukları öldürmek zorundaydın. Cevap vermeye çalıştı, asla kimseyi öldürmeyi istemedim. Kimse bana birini öldürmeyi isteyip istemediğini sormadı. Ama orman ona güldü. Dünyanın Sonun'daki tepeden atladığında, bazen onu yakalayan bulutlar olmuyordu; bir savaşçı onu Böceklerin dünyasındaki stratejik bir noktaya taşıyor, böylece Dr Device gezegenin yüzünde reaksiyonu başlattığında, ölümün püskürmesini tekrar tekrar seyredabiliyordu; sonra daha da yaklaşıyordu, ta ki tek tek, her bir Böceğin patlayıp ışığa dönüştüğünü, ardından da gözlerinin önünde bir toz kümesi olup, yere yığıldığını görene kadar. Ve işçiler tarafından çevrelenmiş Kraliçe; sadece Kraliçe anneydi, işçiler ise Valentine ve Savaş Akademisinden tanıdığı bütün çocuklardı. Birinde Bonzo'nun suratı vardı, gözlerinden ve burnundan kan akarak orada yatmış, “Sende hiç şeref yok,” diyordu. Ve her zaman olduğu gibi rüya, bir ayna, havuz suyu ya da bir geminin metal yüzeyi gibi, suratını ona geri yansıtacak bir şeyle bitiyordu.

Başlarda hep, kan ve ağızından çıkan yılan kuymğuyla, Peter'in suratıydı. Bir süre sonra bu kendi yüzü olmaya başladı, yaşlı ve üzgün, milyonlarca cinayetin kederi ile dolu gözleri vardı ama onlar kendi gözleriydi ve onları giymekten mutluydu.

Birlik savaşının olduğu beş gün süresince Ender'in bir ömür yaşadığı dünya işte buydu.

Tekrar uyandığında karanlıkta yatıyordu. Uzaktaki gümlleme seslerini duyabiliyordu, patlamaların gümlemesi. Bir süre dinledi, sonra yumuşak bir ayak sesi duydu. Döndü ve sinsice kendisine yaklaşan kişiyi yakalamak için elini uzattı. Birinin elbisesinden yakaladığına emin olunca gerekirse onu öldürmeye hazır şekilde bacaklarına doğru çekti.

“Ender benim, benim!”

Sesi tanıdı. Sanki milyonlarca yıl öncesiymiş gibi aklına geldi.

“Alai.”

“Salaam zıpçıktı. Ne yapmaya çalışıyorsun, beni öldürmeye mi?”

“Evet. Beni öldürmeye çalıştığımı zannettim.”

“Seni uyandırmaya çalışıyordum. Güzel en azından biraz hayatta kalma iç güdün var. Mazer'in dediği gibi, bitkiye dönüşüyordun.”

“Olmaya çalışıyordum. Gümlleme ne?”

“Burada savaş oluyor. Bizi güvende tutmak için bölümümüz karartıldı.”

Ender oturmak için bacaklarını salladı. Yine de yapamadı. Başını çok fena ağrıyordu. Acıyla irkildi.

“Oturma Ender. Her şey yolunda. Yenebiliriz gibi gözüküyor. Varşova Paktı adamlarının hepsi Polemarchla beraber değil. Stragos onlara senin I.F.'ye bağlı olduğunu söylediğinde çoğu saf değiştirdi.”

“Uyuyordum.”

“Demek ki yalan söyledi. Rüya ihanet entrikaları yapmıyordun değil mi? Gelen Ruslardan

bazıları bize, Polemarch onlara seni bulmalarını ve öldürmelerini emrettiğinde neredeyse onu öldüreceklerini söylediler. Diğer insanlar için ne hissedersen hissetsinler, seni seviyorlar Ender. Tüm dünya savaşlarımızı seyretti. Gece ve gündüz videolar. Bazılarını gördüm. Emir veren sesine kadar eksiksiz. Hepsisi orada, sansürlenmiş hiçbir şey yok. Güzel iş. Videolarda bir kariyerin var.”

“Hiç zannetmiyorum,” dedi Ender.

“Takılıyordum. Hey inanabiliyor musun? Savaşı kazandık. Büyümek için o kadar can atıyorduk ki, böylece savaşabilecektik ve tüm süre boyunca kendimizdik. Anlatmaya çalıştığım, bizler çocuğuz Ender. Ve kendimizdik.” Alai güldü. “Hoş o şendin ya. İyiydin patron. Bu son seferde bizi nasıl kurtaracağını bilmiyordum. Ama yaptın. İyiydin.”

Ender onun geçmişten konuştuğunu fark etti. “İyiydin.”

“Şimdi neyim, Alai”

“Hâlâ iyisin.”

“Hangi konuda?”

“Her şeyde. Seni evrenin sonuna kadar takip edecek milyonlarca asker var.”

“Evrenin sonuna gitmek istemiyorum.”

“Öyleyse nereye gitmek istiyorsun? Seni takip edecekler.”

Eve gitmek istiyorum, diye düşündü Ender, ama nerede olduğunu bilmiyorum.

Gümleme sona ermişti.

“Şunu dinle,” dedi Alai.

Dinlediler. Kapı açıldı. Biri orada dikiliyordu. Ufak biri. “Bitti,” dedi. Bean’di. Bunu kanıtlarmışçasına ışıklar geldi.

“Selam Bean,” dedi Ender.

“Selam Ender.”

Petra elini tutan Dink’le beraber onun arkasından içeriye girdi. Ender’in yatağına geldiler. “Hey kahraman uyanmış,” dedi Dink.

“Kim kazandı?” diye sordu Ender.

“Biz kazandık Ender,” dedi Bean. “Sen de oradaydın.”

“O kadar kafayı yemedi Bean. Şu anda kim kazandı demek istiyor.” Petra Ender’in elini tuttu.

“Dünyada bir ateşkes oldu. Günlerdir pazarlık yapıyorlar. Nihayet Locke’un teklifini kabul etmeye mutabık kaldılar.”

“Locke anlaşmasından haberi yok....”

“Çok karışık ama buradaki anlamı I.F. varlığını koruyacak, ama içinde Varşova Paketi olmadan.

Böylece Varşova Paketi askerleri eve dönüyor. Sanırım Rusya, Slav Halklarının başkaldırısıyla yüzyüze olduğundan bunu kabul etti. Herkesin sorunları var. Burada yaklaşık beş yüz kişi öldü, ama dünya daha da kötüydü.”

“Hegamon istifa etti,” dedi Dink. “Aşağısı çok karışık. Kimin umurunda.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Petra ona, başına dokunarak. “Bizi korkuttun. Bize kafayı yediğini söylediler, biz de onlara kafayı yiyen sizsiniz dedik.”

“Kafayı yedim,” dedi Ender. “Ama sanırım iyiyim.”

“Buna ne zaman karar verdin?” diye sordu Alai.

“Beni öldürmek üzere olduğunu sanıp senden önce hareket etmeye karar verdiğim an. Sanırım ben çekirdekten katilim. Her durumda ölmek yerine hayatta kalmayı tercih ederim.”

Hepsi güldü ve onunla hemfikir oldular. Sonra Ender ağlamaya başladı ve en yakında olan Bean’le Petraya sarıldı. “Sizi özledim,” dedi. “Sizi çok görmek istedim.”

Petra onu yanağından öptü.

“Sizi çok iyi gördüm,” dedi Ender. “En fazla ihtiyacım olanları en önce harcıyorum. Bendeki bozukluk.”

“Şimdi herkes iyi,” dedi Dink.

“İşe yarayamayan savaşın ortasında, karartılmış odalarımızda büzülerek geçirdiğimiz beş günde hiç birimize ters bir şey olmadı.” “Artık komutanınız olmak zorunda değilim, değil mi?” diye sordu Ender. “Bir daha kimseyi yönetmek istemiyorum.”

“Kimseyi yönetmek zorunda değilsin,” dedi Dink, “ama her zaman bizim komutanımızsın.”

Sonra bir süre sessiz kaldılar.

“Öyleyse şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Alai. “Böcek savaşı sona erdi, dünyadaki savaşta öyle, hatta buradaki bile. Şimdi ne yapacağız?”

“Bizler çocuğuz,” dedi Petra. “Muhtemelen okula gitmemizi sağlayacaklar. Kanun bu. On yedine gelene kadar okula gitmek zorundasın.”

Hepsi buna kahkahayla güldü. Gözlerinden yaş gelene kadar güldüler.

Ölümün Sözcüsü

"Göl hareketsizdi, hiç esinti yoktu. İki adam beraber iskelede sandalyelere oturmuştu. Küçük ahşap bir sal rıhtıma bağlanmıştı; Graff ayağını halata geçirdi ve kendine doğru çekti, sonra sürüklenmesine izin verdi, sonra tekrar çekti.

"Kilo vermişsin."

"Stresin bir çeşidi kilo aldırır, diğeri verdirir. Ben kimyasal bir yaratığım."

"Zor olmalı."

Graff omuzlarını silkti. "Pek değil. Aklanacağımı biliyordum."

"Bazılarımız o kadar emin değildi. İnsanlar sanki bir süreliğine çıldırdı. Çocuklara kötü davranma, adam öldürmeye kayıtsız kalma; Bonzo ve Stilson'un ölümlerini gösteren o videolar bayağı korkunçtu.

Bir çocuğun diğereine bunu yapmasını seyretmek."

"Her şey kadar, sanırım, o videolar beni kurtardı. Savcı görüntüleri keserek gösterdi ama biz tamamını gösterdik. Ender'in provokatör olmadığı çok açıktı. İnsan ırkını korumak için gerekli olduğuna inandıklarımı yaptığımı söyledim ve işe yaradı; yargıçları savcılığın Ender'in bizim verdiğimiz eğitim olmadan da bu savaşı kazanabileceğini ispat etmesi gerektiği fikrine ikna ettik."

"Yine de Graff, bizim için büyük bir ferahlamaydı. Tartıştığımızı biliyorum ve savcının konuşmalarımızın kayıtlarını sana karşı kullandığını da biliyorum. Ama haklı olduğunu da biliyordum ve senin için tanıklık etmeyi önerdim."

"Biliyorum Anderson. Avukatlanm söyledi."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, Hâlâ dinlenmekteyim. Birkaç senelik izin hakkım var. Beni emekliliğe götürecek kadar ve hiç kullanmadığım bir sürü maaşım da bankada. Faizle geçinebilirim. Belki hiçbir şey yapmam."

"Kulağa hoş geliyor. Ama ben dayanamazdım. Üç farklı üniversitenin başkanlığına önerildim, bir eğitimci olmam teorisi üzerine. Savaş Akademisinde tek umurumda olanın oyun olduğunu söyleyince bana inanmayacaklar. Sanırım diğer teklifi kabul edeceğim."

"Antrenörlük?"

"Artık savaş bittiğine göre, tekrar oyun oynamanın vakti geldi. Nasıl olsa tatil gibi olacak. Ligde sadece yirmi sekiz takım var. Yinede bunca sene o çocukların uçmasını seyrettikten sonra, futbol birbirine sertçe vuran sümüklü böcekleri seyretmek gibi bir şey."

Güldüler. Graff iç geçirdi ve salı ayaklarıyla itti.

"O sal. Eminim onunla yüzemezsin."

Graff kafasını salladı. "Onu Ender yaptı."

"Doğru. Burası onu getirdiğin yer."

"Burası onun üzerine geçirildi. Gördüğüm kadarıyla yeterince ödüllendirildi. Hayatının sonuna kadar yetecek parası olacak."

"Eğer harcaması için geri dönmesine izin verirlerse."

"Asla istemeyecekler."

"Onun eve gelmesi için ortalığı ayağa kaldıran Demosthenes'e rağmen?"

"Demosthenes artık ağda değil."

Anderson bir kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demosthenes emekli oldu. Ebediyen."

"Bir şey biliyorsun, seni yaşlı hergele. Demosthenes'in kim olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"Öyleyse söyle bana!"

"Hayır."

"Artık hiç komik değilsin Graff."

"Hiçbir zaman değildim."

"En azından bana nedenini söyleyebilirsin. Bizlerden bir çoğu, bir gün Demosthenes'in Hegamon olacağını düşünüyordu."

"Buna hiç imkan yoktu. Hayır. Demosthenes'in ortalığı velveleye veren salak politikalan bile Hegamonu, Ender'in dünyaya geri getirilmesine ikna edemedi. Ender çok daha tehlikeli."

"Sadece on bir yaşında. Artık on iki."

"Çok daha tehlikeli çünkü kolaylıkla kontrol edilebilir. Tüm dünyada Ender ismi, Çocuk Tann, elinde ölüm ve yaşamı tutan mucize işçi. Her dar kafalı zorba hükümdar bozuntusu, onu bir ordunun başına getirip, dünyanın bir araya gelişini ya da korkuyla sınısını seyretmek için çocuğa sahip olmayı isteyecektir. Eğer Ender dünyaya gelirse, çocukluğundan geriye bir şeyler kurtarabilmek, dinlenmek için gelmek isteyecektir. Ama asla dinlenmesine müsaade etmeyecekler."

"Anlıyorum. Biri bunu Demosthenes'e açıkladı mı?"

Graff gülümsedi. "Demosthenes bunu başka birine açıkladı. Ender'i hiç kimsenin kullanamadığı gibi kullanabilecek birine, dünyaya hükmedip onu kendi gibi yapabilecek birine."

"Kim?"

"Locke."

"Enderin Erosta kalması için kavga eden Locke."

"Bazen iier şey görüldüğü gibi değildir."

"Benim için çok derin, Graff. Bana oyun yeter. Güzel, derli toplu kurallar. Hakemler. Başlangıçlar ve bitişler. Kazananlar ve kaybedenler ve sonra herkes ailelerinin yanına gider."

"Zaman zaman bana bazı oyunların biletlerini yolla tamam mı?"

"Gerçekten burada kalıp emekli olmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Hegamon'a katılıyorsun, değil mi?"

"Yeni Kolonizasyon Başkanıyım."

"Yani yapıyorlar."

"Böcek koloni dünyalarından raporlar elimize geçer geçmez. Kastettiğim, zaten oradalar, yerleşim ve endüstri hazır. Böcekler de ölü. Gayet uygun. Nüfus kısıtlama kanunlarını yürürlükten kaldıracağız...."

"Herkesin nefret ettiği...."

"Ve tüm o Üçüncüler, Dördüncüler ve Beşinciler yıldız gemilerine binecek, bilinen ve bilinmeyen dünyalara doğru açılacak."

"İnsanlar gerçekten gidecek mi?"

"İnsanlar her zaman gider. Her zaman. Her zaman yaşlı dünyada olduğundan daha iyi bir hayat kuracaklarını düşünürler."

"Ne Allahın cezasıysa, belki de yapabilirler."

İlk başlarda Ender olaylar sakinleşir sakinleşmez onu dünyaya geri getireceklerine inanıyordu. Ama artık olaylar sakinleşmişti, bir yıldır sakindi ve onu dünyaya asla geri getirmeyecekleri çok açıktı, rahatsızlık verici etten kemikten bir insan olmasmdansa bir isim ve bir efsane olması çok daha yararlıydı.

Bir de Albay Graff m işlediği suçlar üzerine Divan-ı Harp olayı vardı. Amiral Chamrajnagar Ender'in seyretmesini engellemeye çalışmıştı, ama başaramadı; Ender'de Amirallik rütbesiyle ödüllendirilmişti ve bu rütbenin gerektirdiği imtiyazlardan yararlanmayı istediği birkaç seferden biriydi. Böylece Stilson ve Bonzoyla yaptığı kavgaların görüntülerini seyretti, cesetlerin görüntülediği fotoğrafları seyretti, psikologları ve avukatları, su katılmamış cinayet mi yoksa nefsi müdafa sonucu ölüm mü olduğunu tartışırken dinledi. Ender'in kendi fikri vardı ama kimse ona sormadı. Dava süresince, saldırıya uğrayan gerçekten Ender'in kendisiydi. Savcı onu doğrudan suçlamayacak kadar akıllıydı, ama onu hasta, sapık, suç delisi olarak gösterme girişiminde bulundu.

“Boş ver,” dedi Mazer Rackham. “Politikacılar senden korkuyor, ama şöhretini yıkamazlar.

Tarihçiler seni otuz yıl içinde kavrayana kadar, yıkılamayacak.”

Ender şöhretini umursamıyordu. Kayıtsızca videoları seyretti, ama aslında eğleniyordu. Savaşta, herhangi bir insan kadar canlı ve akıllı milyonlarca böcek öldürdüm, bize karşı üçüncü bir saldırı bile düzenlememişlerdi ve kimse bunu suç olarak adlandırmayı düşünmüyor.

İşlediği tüm suçlar üzerinde büyük bir ağırlık oluştumuyordu. Stilson ve Bonzo'nun ölümleri diğerlerinden daha ağır ya da hafif değildi.

Ve böylece, bu ağır yükü, kurtardığı dünya onun geri dönebileceğine karar verene kadar bom boş geçen aylar boyunca bekledi.

Birer birer, isteksizce arkadaşları onu terk etti, zar zor hatırladıkları kasabalarında kahraman olarak karşılanmak üzere ailelerinin yanına çağrıldılar. Ender karşılama törenlerinin videolarını seyretti ve zamanlarının çoğunu onlara her şeyi öğreten Ender Wiggin'e şükrederek harcadıklarını görünce çok duygulandı, onlara her şeyi öğreten ve onları zafere götüren kişi demişlerdi kendisi için. Onun eve getirilmesini söylemişlerse de, kelimeler videolardan sansürlenmişti ve kimse bu yakarışı duymadı.

Bir süreliğine Eros'taki tek iş, Birlik savaşından sonra ortalığı temizlemek ve Böcek koloni dünyalarını keşfeden, bir zamanlar savaş gemisi olan yıldız gemilerinin, raporlarını almaktı.

Ama şimdi Eros her zamankinden daha hareketliydi, boş Böcek dünyalarına yolculuğa hazırlanmaları için getirilen yerleşimcilerle, savaş boyunca olduğundan çok daha kalabalıktı. İzin verdikleri oranda Ender bu işteki yerini aldı; onlara bu on iki yaşındaki çocuk, savaşta olduğu kadar barışta da yetenekli olabileceği gibi gelmemişti. Ama onu göz ardı etme eğilimlerine dayandı ve kendisini dinleyen birkaç yetişkine öneride bulunmayı, planlarını göstermeyi ve bu planları sanki kendilerininmiş gibi sunmalarına izin vermeyi öğrendi.

Övgü almayı değil ama işin görülmesini umursuyordu.

Katlanamadığı tek şey yerleşimcilerin ona tapınmasıydı. Onların yaşadığı tünellerden sakınmasını öğrendi çünkü onu tanıyorlardı, - dünya suratını ezberlemişti - çılgılık atıyor, onu kucaklıyor, adını verdikleri çocuklarını gösteriyor ve bu kadar genç olmasının onların içlerini nasıl da parçaladığını ve cinayetleri için onu suçlamadıklarını, bunların onun hatası olmadığını çünkü onun çocuk olduğunu anlatıyorlardı.

Elinden geldiği kadar onlardan saklandı.

Yine de kaçamadığı bir yerleşimci vardı. O gün Erosta değildi, yüzey araştırması yapmayı öğrendiği yeni mekikle ISL'ye gitmişti; Chamrajnagar ona, bir subayın mekanik işler yapmasının alışılmadık bir şey olduğunu söylemişti, ama Ender ona, ustalaştığı mesleğine ihtiyaç kalmadığı için yeni bir işi öğrenmesinin vakti geldiğini söyledi.

Kaskındaki telsiz aracılığıyla onunla konuştular ve olabildiğince çabuk geri dönmesini, birinin onu görmek için beklediğini söylediler. Ender görmek istediği birini hatırlayamadı, dolayısıyla acele de etmedi. Geminin Ansiblesi için kalkan montajını bitirdi ve sonra geminin burnuna doğru ilerleyip ve kendini hava kilidine çekti.

Onu soyunma odasının dışında bekliyordu. Bir anlığına, yalnız olmak için geldiği yerde, bir yerleşimcinin kafasını bozmasına izin verdikleri için sinirlendi; sonra tekrar baktı, eğer genç bayan küçük bir kız olsaydı onu tanıdığını düşünebilirdi.

“Valentine,” dedi.

“Merhaba, Ender.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Demosthenes emekli oldu. Şimdi ilk koloniyle beraber gidiyorum.”

“Oraya varmak elli yıl sürer...”

“Gemiyle gidiyorsan sadece iki yıl.”

“Ama eğer geri dönersen, dünyada tanıdığın herkes ölmüş olacak...”

“Biliyorum ama Eros’ta tanıdığım birinin benimle gelebileceğini umuyordum.”

“Böceklerden çaldığımız bir dünyaya gitmek istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Ender asla dünyaya dönmeyeceksin. Ayrılmadan evvel bunu anladım.”

Sükut içinde ona baktı.

“Bunu sana söylüyorum çünkü benden nefret etmek edeceksen bunu en başından yapmalıydın.”

Ender’in ISL’deki ufak kompartımanına gittiler ve kız açıkladı. Peter, Hegamon Konseyinin koruması altında Ender’in dünyaya geri gelmesini istemişti. “Ender olayların şu andaki hali seni fiili olarak Peter’in kontrolü altına sokacak çünkü Konseyin yarısı onun istediklerini yapıyor. Locke’un köpeği olmayan diğerleri de değişik şekillerde elinin altında.”

“Gerçekten kim olduğunu bilmiyorlar mı?”

“En azından kamuoyunca bilinmiyor, ama üst mevkilerdeki insanlar onu tanıyor. Artık fazla önemi yok. Yaşıyla ilgili endişelere yer venmeyecek kadar güçlü. İnanılmaz işler başardı, Ender.”

“Anlaşmanın bir yıl önce Locke’un önerisiyle yapıldığını fark ettim.”

“Bu onun çıkışıydı. Kamu siyaseti ağlarındaki arkadaşları yoluyla teklif verdi ve Demosthenes’de onu destekledi. Demosthenes’in takipçilerini ve Locke’un aydınlar sınıfı üzerindeki etkisini kullanmak için beklediği an oydu. On yıllarca sürebilecek gerçekten gaddar bir savaşın önünü kesti.”

“Devlet adamı olmaya mı karar verdi?”

“Sanırım. Ama kötü anlarında, ki bunlar epeyce fazla, eğer Birliğin tamamıyla çökmesine izin vermiş olsaydı, parça parça dünyayı fethetmek zorunda kalacağını ima etmişti.

“Hegamon varolduğu sürece, bir hamlede bunu yapabilirdi.”

Ender başını salladı. “Tanıdığım Peter bu.”

“Komik öyle değil mi? Peter’in milyonlarca hayat kurtarması.” “Ben milyarları öldürürken.”

“Bunu söylemiyordum.”

“Yani beni kullanmak istedi?”

“Senin için planları vardı Ender. Geri döndüğünde, tüm videoların önünde seninle buluşmaya giderek kendini halka gösterecekti. Aynı zamanda büyük Locke olan, Ender Wiggin’in ağabeyi, barışın mimarı. Yanında durarak, bir hayli olgun gözükecekti. Ve aranızdaki fiziksel benzerlik her zamankinden daha güçlü. İradeyi eline almak sonradan onun için oldukça kolay olacaktı,”

“Neden onu durdurdun?”

“Ender, hayatımın geri kalan kısmını Peter’ın piyonu olarak geçirmekten mutlu olmayacaktım.”

“Neden olmasın? Hayatımı birinin kuklası olarak geçirdim,”

“Ben de. Kamuoyunun gözü önünde onun psikotik bir katil olduğunu kanıtlamayı yetecek kadar kanıtı bir araya getirdiğimi Peter’a gösterdim. Seni tehdit ettiği bazı Monitör kayıtları ve işkence edilmiş sincapların renkli resimleri de dahil. Hepsini bir araya getirmek biraz çalışma gerektirdi, ama gördükten sonra, isteklerimi yerine getirmekte hevesliydi. İstedğim senin ve benim özgürlüğümüdü.”

“Öldürdüğüm insanların evinde yaşamaya devam etmek benim özgürlük anlayışım değil.”

“Ender olan oldu. Artık onların dünyaları bom boş ve bizimki dop dolu. Dünyalarının hiç bilmediğini beraberimizde götürebiliriz, bireysel hayatlar, kendi gerekçeleri için birbirini seven ya da nefret eden, gözlerden uzak yaşayan insanlarla dolu şehirler. Tüm Böcek dünyalarında, asla anlatılacak tek bir öyküden fazlası olmadı; orada olduğumuzda ise dünya hikayelerle dolu olacak ve gün be gün sonlarını uyduracağız.”

Ender dünya Peter’a ait. Eğer şimdi benimle gelmezsen seni ele geçirecek ve doğduğuna pişman olana dek seni kullanacak. Şu an kaçıp kurtulmak için tek şansın.”

Ender bir şey söylemedi.

“Ne düşündüğünü biliyorum Ender, Tıpkı Peter, Graff, ya da diğerleri kadar seni kontrol etmeye çalıştığımı düşünüyorsun,” “Kafamı karıştırdın,”

“İnsan ırkının arasına hoş geldin. Kimse kendi hayatını kontrol edemez Ender. Elinden gelenin en iyisi, sana iyi insanlar, sevdiğin insanlar tarafından verilen rolleri yerine getirmeyi seçmek. Buraya yerleşimci olmayı istediğim için gelmedim. Geldim çünkü bütün hayatımı nefret ettiğim bir kardeşle işbirliği yaparak geçirdim. Çok geç olmadan, çocukluğumuz bitmeden, artık sevdiğim kardeşi tanıma fırsatını istiyorum.”

“Bunun için çok geç.”

“Yanıyorsun Ender. Büyüdüğünü, yorulduğunu, her şey yüzünden bitkin düştüğünü zannediyorsun ama kalbinde benim olduğum kadar çocuksun. Bunu herkesten bir sır olarak saklayabiliriz. Sen koloniyi yönetirken ve ben politik felsefe yazarken, gecenin karanlığında birbirimizin odasına süzülüğümüzü, dama oynayıp yastık savaşı yaptığımızı hiçbir zaman tahmin edemezler.”

Ender güldü, ancak kızın ağzından kazara söylenmediğini düşündürtecek bir rahatlıkla çıkan kelimeyi düşündü; “Yönetmek?”

“Ben Demosthenes’im Ender. Büyük bir gürültüyle ayrıldım. Halka Kolonizasyon Hareketine çok inandığımı, bu nedenle de ilk gidenin ben olduğumu açıklayan bir duyuru yapıldı. Aynı zamanda Koloni Başkanı, Graff adında bir albay, koloni gemisinin pilotunun büyük Mazer Rackham olacağını ve kurulacak ilk koloninin valisinin Ender Wiggin olacağım duyurdu.”

“Bana sorabilirlerdi.”

“Sana kendim sormak istedim.”

“Ama çoktan ilan edildi.”

“Hayır yarın duyuracaklar, eğer kabul edersen. Mazer birkaç saat evvel Erosa döndüğünde kabul etti.”

“Herkes Demosthenes olduğunu mu söylüyorsun? On dört yaşında bir kız?”

“Onlara sadece Demosthenes’in koloniyle beraber gideceğini söylüyoruz. Bırakta önlerindeki elli yılı, yolcu listesini didikleyerek, Locke dönemindeki büyük laf ebesinin içlerinden hangisi olduğunu bulmaya çalışarak geçirsinler.”

Ender güldü ve kafasını salladı. “Gerçekten eğleniyorsun Val.” “Neden eğlenmemem gerektiğini anlayamıyorum.”

“Tamam,” dedi Ender. “Geleceğim. Sen ve Mazer bana yardım ettiğiniz sürece belki hatta Vali olarak. Yeteneklerim hali hazırda bir parça kullanımda.”

Küçük kardeşinden istediği hediye almış tipik genç kızlar gibi çılgınlık attı ve ona sarıldı.

“Val,” dedi, “sadece bir şeyin açık olmasın, istiyorum. Senin için gitmiyorum. Vali olmak için ya da burada sıkıldığım için gitmiyorum. Gidiyorum çünkü, Böcekleri yaşayan diğer varlıklardan çok daha iyi tanıyorum ve belki oraya gidersem onları daha iyi tanıyabilirim. Geleceklerini onlardan çaldım; ancak geçmişlerinden ne öğrenebileceğimi görerek onlara bunu ödemeye başlayabilirim.”

Yolculuk uzundu. Sonlarına doğru, Val Böcek Savaşları Tarihi eserinin ilk cildini bitirmiş ve onu dünyaya Demosthenes ismi altında, Ansible yoluyla göndentişti; Ender yolcuların dalkavukluğundan çok daha iyi bir şey elde etti. Artık onu tanıyorlardı, onların sevgi ve saygısını kazanmıştı.

Yeni dünyada çok sıkı çalıştı. Askeri ve sivil liderlik arasındaki farkları çok çabuk öğrendi ve emirden ziyade ikna ederek, sağlıklı bir ekonominin oluşturulmasını içeren görevlerde herkes kadar çok çalışarak, yönetti.

Ama herkesin hem fikir olduğu üzere, yaptığı en iyi iş Böceklerin geriye kalan makinaları ve yapılarını araştırarak bunlardan insanoğlunun kullanıp, bir şeyler öğrenebileceği şekilde faydalanmak oldu. Okuyacak kitap yoktu. Böceklerin buna hiç ihtiyacı olmamıştı. Zihinlerinde mevcut olan her şeyle, düşündükleri her şeyi de konuşmuş oluyorlardı Böcekler öldüğünde bilgileri de onlarla beraber ölmüştü.

Ve yine de barınaklarını kaplayan çatıların gücünden ve yiyecek depolarından. Ender kışların ağır kar yağışı altında geçeceğini öğrendi. Dışarıya açılan uçları keskinleştirilmiş çitlerden, hayvanlara ya da mahsullere tehlike oluşturan yağmacı hayvanların olduğunu öğrendi. Değirmenden, yabani meyve bahçesinde yetişen uzun, iğrenç tatlı meyvelerin kurutulup una katıldığını öğrendi. Bir zamanlar yetişkinlerin bebekleri taşımak için kullandığı kol askılarından, her ne kadar Böcekler çok fazla birey olmasa da, çocuklarına ilgi gösterdiklerini öğrendi.

Yaşam yerleşti ve yıllar geçti. Koloni ahşap evlerde yaşıyordu, depolama ve imalat için Böcek şehrinin tünellerini kullandılar. Artık bir konsey tarafından yönetiliyorlardı. Ender gibi, yöneticiler seçiliyordu, buna rağmen hâlâ ona vali diye sesleniyorlardı, gerçekte sadece bilirkişiydi.

Kibarlığın ve dayanışmanın yanında suçlar ve tartışmalarda vardı; birbirlerini seven insanlar olduğu kadar sevmeyen insanlar da vardı; o bir insan dünyasıydı. Ansible den gelecek her yeni yayını sabırsızlıkla beklemiyorlardı çünkü dünyada meşhur olan isimler artık onlara çok az şey ifade ediyordu. Bildikleri tek isim Peter Wiggin’inkiydi, Dünyanın Hegamon’u; ulaşan tek haber, barış, refah, dünya solar sisteminin sınırlarından ayrılıp Kornet Kuşağını geçen ve Böcek dünyalarını dolduracak büyük gemilere dair haberlerdi. Yakında bu dünyada, Ender’in dünyasında, başka

koloniler olacaktı; yakında komşular olacaktı; çoktan yarı yolu aşmışlardı; ama kimse umursamadı. Ulaştıkları zaman yeni gelenlere yardım edeceklerdi, öğrendiklerini onlara öğreteceklerdi ama artık hayatı ilgilendiren mesele, kimin kimle evleneceği, kimin hasta olduğu, ne zaman ekim yapılacağı, satın aldıktan üç hafta sonra ineğim öldüyse satan kişiye neden para ödemeliyim, gibi şeylerdi.

“Toprak insanları olmaya başladılar,” dedi Valentine. “Demosthenes’in bugün öyküsünün on yedinci cildini yollaması kimsenin umurunda değil. Buradaki kimse okumayacak.”

Ender, düğmeye bastı ve panel ona bir sonraki sayfayı gösterdi. “Çok detaylı, Val. Kaç cilde kadar devam edeceksin?”

“Sadece bir. Ender Wiggin’in hikayesi.”

“Ne yapacaksın, ben ölene kadar bekleyecek misin?”

“Hayır. Sadece yazacağım. Bugüne getirdiğimde duracağım.” “Daha iyi bir fikrim var. Son savaşı kazandığımız güne kadar getir. Orada dur. O günden beri yazmaya degecek bir şey yapmadım.”

“Belki,” dedi Valentine. “Belki de değil.”

Ansible onlara yeni koloni gemisinin onlardan sadece bir yıl uzakta olduğu haberini getirdi.

Ender’den, her iki koloninin alış veriş yapabileceği kadar yakın ama ayrı olarak yönetilebilecek kadar uzakta yerleşecek bir yer bulmasını istediler. Ender helikopteri kullanarak keşfe başladı. Yanına Abra isminde on bir yaşlarında bir çocuğu aldı; koloni kurulduğunda sadece üç yaşındaydı ve bundan başka bir dünyayı tanımıyordu. O ve Ender, Ender’in yeni koloninin kurulmasını düşündüğü kadar uzağa uçtular, sonra gece için kamp kurdular ve ertesi sabah yürüyerek etrafı araştırdılar. Üçüncü sabah Ender, daha önce burada bulunduğu dair tedirgin bir duygu hissetmeye başladı. Etrafına bakındı; burası yeni bir yerdi, burayı daha önce hiç görmemişti. Abra’ya seslendi.

“Ender!” diye seslendi Abra. Alçak bir tepenin zirvesindeydi. “Celsene!”

Ender hızla tırmandı, çimenler yumuşak toprakta ayaklarının arasından ayrılıyordu. Abra aşağıyı işaret etti. “Buna inanabiliyor musun?” diye sordu.

Tepenin içi oyuktu. Ortada, kısmen suyla dolu büyük bir çöküntü vardı, suyun üstünden tehlikeli şekilde çıkıntı yapmış, eğimli bir bayırla çevrelenmişti. Tepe içinden V şekilli bir vadi oluşturan iki yükselti oluşturmuştu; diğer tarafta tepeden bir parça beyaz kaya yükseliyordu, ağzında büyüyen bir ağaçla sırttan bir kafatasına benziyordu.

“Sanki burada bir Dev ölmüş,” dedi Abra. “Ve yeryüzü bedenini örtmek için büyümüş.”

Artık Ender neden tanıdık geldiğini biliyordu. Devin cesedi. Bu yeri tanımayan bir çocuk olarak burada defalarca oynamıştı. Ama bu mümkün değildi. Savaş Akademisindeki bilgisayarın bu yeri görmesi imkan dahilinde değildi. Yakından tanıdığı yöne doğru dürbünüyle baktı, bildiği şeyleri görmeyi umud ediyordu ama bundan korkuyordu da.

Kaydıraklar ve salıncaklar. Maymun barları. Artık etrafını otlar sarmıştı ama şekiller hâlâ belliydi.

“Biri bunu yapmış olmalı,” dedi Abra. “Şu kafatasına bak, kaya değil baksana. Bu beton.”

“Biliyorum,” dedi Ender. “Benim için yaptılar.”

“Ne?”

“Bu yeri biliyorum Abra. Böcekler burayı benim için yaptı.” “Böcekler biz buraya gelmeden elli sene önce öldü.”

“Haklısın bu imkansız ama ne dediğimi biliyorum. Abra seni yanıma almamalıydım. Tehlikeli

olabilir. Bu yeri yapacak kadar beni yakından tanıdırsa, bazı plan...”

“Seninle ödeşmek.”

“Onları öldürdüğüm için.”

“Öyleyse gitme Ender. Yapmanı istedikleri şeyi yapma.”

“Eğer ödeşmek istiyorlarsa Abra, umunımda değil. Ama muhtemelen istemiyorlar. Belki de benimle konuşabilecekleri en yakın mesafe burasıydı. Bana bir not bıraktılar.”

“Nasıl konuşulup yazılacağını bilmiyorlardı.”

“Belki ölürken öğreniyorlardı.”

“Tamam, eğer bir yerlere gidiyorsan, buralarda takılıp kalmayacağımdan eminim. Seninle geliyorum.”

“Hayır. Bu riski alamayacak kadar gençsin...”

“Hadi! Sen Ender Wiggin’sin. Bana on bir yaşındaki bir çocuğun yapabileceklerini anlatma!”

Beraberce oyun alanının, ormanların, köy meydanındaki kuyunun üzerinden helikopterle uçtular.

Tepe olması gereken yerdeydi, eteklerinde bir mağara vardı ve tam o çıkıntı da Dünya’nın Sonunun olduğu yerdi. Ve biraz ötede fantezi oyunundaki olması gereken yerde, şatonun kulesi vardı.

Abra’yı helikopterde bıraktı. “Sakın arkamdan gelme ve eğer bir saat içerisinde geri gelmezsem eve dön.”

“Boş versene Ender seninle geliyorum.”

“Sen boşver Abra, ya da ağzını çamurla mı doldurayım.”

Ender’in şaka yapan edasına rağmen Abra ciddi olduğunu anlamıştı ve böylece orada kaldı.

Kulenin duvarları rahatça tırmanmak için çentikli ve çıkıntılıydı. İçeriye girmesini istiyorlardı.

Oda olması gereken yerdeydi. Ender yerdeki yılanı fark edecek kadar iyi hatırlıyordu, ama, bir köşede sadece yılanın koparılmış başıyla kilim vardı. Taklitti, aynısı değildi; sanatı olmayan yaratıklara göre yine de iyi iş çıkarmışlardı. Bu şekilleri, ışık yılları mesafesinden onu bularak ve en karanlık rüyalarından öğrenerek, Ender’in zihninden çıkarmış olmalıydılar. Ama neden? Onu bu odaya getirmek için tabii ki. Ona bir mesaj bırakmak için. Ama mesaj neredeydi ve onu nasıl anlayacaktı?

Ayna onu duvarın üzerinde bekliyordu. Üzerine kabaca bir insan suratının kazındığı donuk bir metal parçasıydı. Resimde görmem gereken şekli çizmeye çalışmışlar.

Ve aynaya bakarak, onu kırmasını, duvardan söküp atmasını ve yılanların saklandıkları yerden çıkarak, ona saldırışını, uzun, sivri, zehirli dişlerinin bulabildikleri her yerden onu ısırmasını hatırladı.

Beni ne kadar tanıyorlar, diye meraklandı Ender. Ölümü kaç" kez düşündüğümü ve ondan korkmadığımı bilecek kadar iyi mi? Ölümünden korksam bile, bunun aynayı duvardan çıkarmamı engellemeyeceğini bilecek kadar iyi tatmıyorlar.

Aynaya doğru yürüdü, kaldırdı ve fırlattı. Arkasındaki boşluktan hiçbir şey çıkmamıştı. Bunun yerine, dışarı doğru oyulmuş bir yerde, oraya buraya yapılmış, yıpranmış iplikçiklerle beyaz bir ipek yumağı vardı. Bir yumurta? Hayır. Erkek kurtçuklar tarafından çoktan döllenenmiş, içlerinde birkaç Kraliçenin ve erkeğin bulunduğu yüzlerce Böceği kuluçkalamaya hazır. Kraliçe Böceğin pupası.

Ender zihninde, sümüklü böcek benzeri erkeklerin karanlık tünelin duvarlarına yapıştığını ve iri yetişkinlerin bebek Kraliçeyi çiftleşme odasına taşıdıklarını görebiliyordu; sırayla her erkek, kurtçuk halindeki Kraliçeyi dölledi, zevkten titredi ve öldü, tünelin zeminine düşerek, kuruyup büzüldü. Sonra yeni Kraliçe eskisinin önüne kondu, uzun süre önce uçma yeteneğini kaybetmiş ama hâlâ ihtişamın gücünü taşıyan parıltılı ve yumuşak kanatlara bürünmüş muhteşem bir yaratık.

Yaşlı Kraliçe dudaklarındaki narin zehirle, onu uyuması için öptü, sonra belindeki ipliklerle onu sardı ve yeni bir şehir, yeni bir dünya kurmak, pek çok dünyalar ve pek çok Kraliçeler doğurması için kendi kendine dönüşmesini emretti.

Bunu nasıl biliyorum, diye düşündü Ender. Sanki kendime ait hatıralarmış gibi, bu şeyleri nasıl görebilirim.

Cevapmışçasına, ilk önce Böcek donanmalarıyla yaptığı savaşları gördü. Bunları daha önce simulatörde görmüştü; ama şimdi, pek çok değişik gözden, Ana Kraliçenin gördüğü gibi görüyordu.

Böcekler gemi kürelerini oluşturdular, sonra karanlığın içinden korkunç savaşçılar çıktı ve küçük doktor onları ışık parıltısı içinde yok etti. Sonra, işçilerinin gözlerinden, sezebildikleri ama kaçamayacakları kadar çabuk gelen ölümü seyrederken Ana Kraliçenin hissettiklerini hissetti. Yinede korku ve acıya dair bir hatıra yoktu. Ana Kraliçenin hissettiği hüzüdü, bir kabullenme duygusu.

İnsanların öldürmek için geldiklerini gördüğünde bunu kelimelerle düşünmemişti, ama Ender bu kelimelerle anladı: “İnsanlar bizi affetmedi,” diye düşündü Ana Kraliçe. “Kesinlikle öleceğiz.”

“Tekrar nasıl yaşayabilirsin?” diye sordu Ender.

İpek kozasının içindeki Kraliçenin verecek cevabı yoktu; ama gözlerini kapayıp hatırlamaya çalıştığında, hatıralar yerine yeni şekiller gelmeye başladı. Kozayı kurumayacak, içerisinde çeşitli reaksiyonlar meydana gelecek şekilde, serin, karanlık ama nemli bir yere koyuyorlardı.

Sonra zaman. İçerideki pupanın değişmesi için günler ve haftalar. Ve sonra koza tozlu kahve rengine dönüştüğünde. Ender kendini kozayı açarken ve küçük narin Kraliçenin çıkmasına yardım ederken gördü. Kendini Kraliçenin ön kollarından tutmuş doğum suyundan dinlenme yerine geçirirken gördü.

“Sonra ben hayattayım,” diye bir düşünce belirdi aklında. “Sonra ben uyanırım. Sonra ben on bin çocuğumu yaparım.”

“Hayır,” dedi Ender. “Yapamam.”

Şiddetli bir keder.

“Çocukların şu anda kabuslarımızdaki canavarlar. Eğer seni uyandırsaydım, seni sadece tekrar öldürürdük.”

Böceklerce öldürülmüş düzinelerce insanoğlunun görüntüleri zihninde parıldadı, ama görüntüyle beraber kaldıramayacağı kadar büyük bir acı hissetti ve onlar için ağladı.

“Eğer onlara da bana hissettirebildiğin gibi hissettirebilseydin, muhtemelen seni affedebilirlerdi.”

Sadece ben diye anımsadı. Ansible içinden beni buldular, onu takip ettiler ve aklıma girdiler.

Günlerimi onları yok etmek için geçirmeme rağmen işkence misali rüyalarımın ıstırabı içinde beni tanımaya geldiler; onlara karşı olan korkumu fark ettiler ve aynı zamanda onları öldürdüğümden haberim olmadığını da fark ettiler. Ellerindeki birkaç haftada, bu yeri benim için yaptılar ve Devin cesedi ve oyun bahçesi, Dünyanın Sonundaki yamaç, böylece bu yeri gözlerimin tanıklığında bulacaktım. Tanıdıkları tek kişi benim, yani sadece benimle ve benim aradığımla konuşabilirler.

Sizler gibiyiz; düşünce zihnine bastırıldı. “Öldürmeye niyetimiz yoktu. Ama birbirlerinin rüyalarını hayal edemeyen yalnız hayvanların düşünebileceklerini, düşünemedik. Nereden bilecektik? Sizinle barış içinde yaşayabilirdik. Bize inanın. Bize inanın. Bize inanın.”

Oyuğa ulaştı ve kozayı aldı. Büyük bir ırkın tüm umutlarını ve geleceğini içinde taşımak; koza şaşkınlık verecek kadar hafifti.

“Seni taşıyım,” dedi Ender. “Güvenlik içerisinde uyanabileceğin bir zaman ve yer bulana kadar dünya dünya dolaşacağım. Ve hikayeni insanlarıma anlatacağım, böylece zaman içerisinde muhtemelen onlar da seni affedebilir. Senin beni affettiğin gibi.”

Kraliçenin kozasını ceketinin içinde sardı ve onu kuleye götürdü.

“Orada ne vardı?” diye sordu Abra.

“Cevap,” dedi Ender.

“Neyin cevabı?”

“Sorumun.” Ve olay hakkında söylediği her şey bu kadardı; beş gün daha araştırma yaptılar ve koloni için yeterince uzakta bir yer seçtiler.

Haftalar sonra, Valentine’e gitti ve yazdığı bir şeyi okumasını söyledi; geminin bilgisayarından bir dosyayı açıp okuttu.

Sanki Ana Kraliçe konuşuyormuş gibi yazılmıştı, niyet ettikleri her şeyi anlatıyordu ve yapmış oldukları her şeyi. İşte burada başarısızlıklarımız ve işte büyüklüğümüz; sizi incitmeyi istemedik, ölümümüzden dolayı sizi affediyoruz.

Sıra muhteşem annenin, hepsinin Kraliçesinin yeni Kraliçeyi öldürmek ve onu sünnek yerine; hayatta tutup, yetiştirmesini anlatmaya geldiğinde takılıp kaldı. Kraliçe kendi bedenindeki çocuğu kaç sefer yok etmek zorunda kaldığını ve kişiliğinin artık kendisi olmadığını anlatmıştı, ta ki onun araştırmasının farkına varan birini doğurana kadar. Bu yeni bir şeydi, savaşmak yerme birbirine yardım eden ve birbirini seven iki Kraliçe ve birlikte herhangi bir anaçtan çok daha güçlüydüler; barış içinde onlara katılan daha çok kızları vardı; bu bilgeliğin başlangıcıydı.

“Eğer sizinle konuşabilseydik,” dedi Ana Kraliçe Ender’in kelimelerinde. Ama bu gerçekleşmediğinden, sadece şunu istiyoruz: bizi hatırlayın, düşmanlarınız olarak değil, ama kader ya da tanrı ya da evrim tarafından kötü bir şekle dönüşmüş talihsiz kız kardeşleriniz olarak. Eğer sizi öpmüş olsaydık bizi gözünüzde insan yapacak olan mucize gerçekleşecekti. Bunun yerine birbirimizi öldürdük. Ama buna rağmen, sizi konuklarımız olarak karşılıyoruz. Evimize yerleşin, dünyanın kızları, tünellerimize yerleşin, tarlalarımızı hasat edin; siz artık bunu bizim için yapacak ellerimizsiniz. Çiçekler, ağaçlar; olgunlaşmış tarlalar; onlar için ılık olan güneşler; onlar için verimli olan gezegenler: onlar bizim benimsediğimiz evlatlıklarımız ve eve döndüler.

Ender’in yazdığı kitap çok uzun değildi, ama içinde Ana Kraliçenin bildiği tüm güzellikler ve tüm şeytanlıklar vardı. Onu ismiyle değil ama bir başlıkla imzaladı :

Kitap dünyada sessiz sedasız basıldı ve sessiz sedasız elden ele dolaştı, ta ki dünyada yaşayan herhangi birinin okumadığına inanmak güç olana kadar. Okuyanların çoğu kitabı ilginç bulmuştu; okuyanlardan bazıları akıllarından çıkamıyayı reddetti. Ellerinden geldiği kadar bununla yaşamaya başladılar. Ve zamanla her yeni ölüm töreninde mezarın yanında bir Ölüm Sözcüsü olmaya başladı, ölenin söyleyeceklerini onun adına söylemeye başladı ama tam bir doğrulukla, hiçbir kusuru gizlemeden, erdem sahibiymiş gibi yapmadan.

Ve zamanla insanlar öldüklerinde kendi adlarına konuşacak bir Ölüm Sözcüsü istemeye başladılar Dünyada pek çok din arasında bir din olarak yerini aldı.

Ama, muhteşem uzay mağarasına yolculuk eden ve hayatlarını ana Kraliçenin tünellerinde yaşayanlar ve ana Kraliçenin tarlalarını hasat edenler için bu tek dindi. İçlerinde Ölümün Sözcüsü olmayan tek bir koloni yoktu. Kimse asıl sözcünün kim olduğunu bilmiyordu ve kimse gerçekten bilmek istemiyordu. Ender bunu onlara anlatmaya niyetli değildi.

Valentine yirmi beş yaşına geldiğinde. Böcek savaşları tarihçesinin son cildini bitirdi. Sonuna Ender'in küçük kitabının tam metnini de ekledi ama Ender'in yazdığını belirtmedi.

Ansible vasıtasıyla eski Hegamon, kalbi zayıflamış yetmiş yedi yaşındaki Peter Wiggin'den bir mesaj aldı.

"Kimin yazdığını biliyorum," diyordu. "Eğer Böcekler için konuşabiliyorsa, kesinlikle benim içinde konuşabilir."

Ansible aracılığıyla Ender ve Peter, Peter'in günlerini ve yıllarını, suçlarını ve inceliklerini ortaya döken hikayelerini konuştular. Ve Peter öldüğünde. Ender Ölümün Sözcüsünce imzalanmış ikinci bir cilt yazdı, Birlikte bu iki kitap Ana Kraliçe ve Hegamon olarak adlandırıldı, artık onlar kutsal yazıtlardı.

"Hadi," dedi bir gün Valentine'e. "Buradan uzaklaşalım ve sonsuza kadar yaşayalım."

"Yapamayız," dedi kız. "Göreceliliğin bile üstesinden gelemeyeceği mucizeler var, Ender."

"Gitmek zorundayız. Burada neredeyse mutluyum."

"Öyleyse kal."

"Acıyla çok uzun yaşadım. Onsuz kim olduğumu bilmiyorum." Böylece bir yıldız gemisine atladılar ve dünyadan dünyaya dolaştılar.

Durdukları her yerde daima Andrew Wiggin Ölümün Gezgin Sözcüsüydü ve kız her zaman macera arayan tarihçi Valentine'di.

L O yaşayanların hikayelerini yazarken. Ender de ölümlerin hikayelerini anlatıyordu. Ve Ender her zaman yanında kurumuş beyaz bir koza taşıyordu. Ana Kraliçenin barış içinde uyanıp gelişebileceği bir dünya arıyordu. Uzun süre de aramaya devam etti.